Iurie Roşca

Ortodoxie şi naţionalism economic

Articole, recenzii, traduceri

EDITURA MICA VALAHIE
2017

EDITURA MICA VALAHIE
Tel. (+4) 0771.291.581, (+4) 0722.33.99.84, (+4) 0745.031.859
www.micavalahie.ro
micavalahie@yahoo.com

ISBN ePUB: 978-606-738-040-8
ISBN PDF: 978-606-738-039-2
ISBN Print: 978-606-738-036-1

Copyright © 2017 Mica Valahie

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Cuvânt înainte

Această culegere înmănunchează articole apărute în perioada cuprinsă între vara lui 2014 şi sfârşitul anului 2016. Facem acest efort, deoarece omul de azi este atât de grăbit, încât poate nu reuşeşte să urmărească nişte articole ce apar pe saituri, care se înscriu în ceea ce se numeşte la ora actuală media de alternativă, adică una care merge împotriva curentului general, dominat de eurolatrie, occidentomanie, spirit de vasalitate şi schingi (neo)liberale.

Selecția pe care am făcut-o a vizat doar acele articole, care depăşesc cadrul unor polemici de moment, circumstanțiale, mai puțin relevante pentru viziunea subsemnatului asupra unor procese mai generale.

Printre acestea se regăseşte şi o serie de recenzii sau prezentări mai ample ale unor cărți apărute în diverse țări, în engleză sau franceză, dar şi în română, pe care le-am găsit utile pentru înțelegerea unor fenomene de ordin geopolitic, economic şi cultural, care marchează lumea de azi, afectând în mod direct interesele naționale, identitatea colectivă şi perspectivele noastre de afirmare şi dăinuire în istorie.

Am inclus în acest volum şi câteva texte semnificative, traduse din rusă şi franceză, aparținând unor gânditori de ieri şi de azi, care consună perfect cu viziunea subsemnatului.

Textele ce urmează au fost publicate pe www. flux.md, www. iurierosca.md, www.estica.eu.

Iurie Roşca

ARTICOLE

*Vâlvă mare pe meleagurile moldave! ACUM suntem liberi **să** fugim cu toții din **țară**!*

Marşul triumfal, cu surle şi chimvale, zarvă şi lăutari continuă. Visul de veacuri al poporului nostru mult pătimit s-a săvârşit. Minunea cea mare s-a produs. Graţia birocraţiei europene a pogorât şi peste capetele noastre. Propaganda oficială ne sparge timpanele cu voci solemne, ne orbeşte ochii cu focuri de artificii, ne perforează creierii cu discursuri mesianice. În sfârşit! Începând cu istorica zi de 28 aprilie, UE ne-a liberalizat regimul de vize.

De acum încolo, moldovenii, care încă nu s-au cărat din propria Patrie să vânture lumea în căutarea unei bucăţi de pâine, o pot lua unde i-or duce ochii cu mai mult spor. Guvernanţii noştri, neavând minte şi nici dorinţă să facă cât îi negru sub unghie pentru a ridica economia şi a crea locuri de muncă acasă, le dau liber propriilor cetăţeni să se înscrie de-a valma în procesul de migrare globală a popoarelor sărace spre „paradisul occidental". Un portal de ştiri cam deşănţat, comentând evenimentul, unde spune: „Premierul Iurie Leancă este una dintre persoanele căreia cetăţenii R. Moldova trebuie să-i fie recunoscători pentru faptul că din 28 aprilie 2014 pot circula fără vize în spaţiul european. În calitatea sa de fost şef al diplomaţiei moldoveneşti, dar şi în actuala funcţie de premier, Leancă a fost omul care a „tras sforile" în favoarea Chişinăului, fie că se afla la Bruxelles, fie că la Washington. Indiscutabil, Iurie Leancă este eroul Moldovei în 2014 pentru că a reuşit să dărâme barierele dintre o lume veche şi una nouă". Titlul materialului: „*Fotografia zilei. Eroul Moldovei*".

Am putea trece peste această mostră crasă de tămâiere a mai-marilor pitici politici, ținuți în brațe de centrele de putere din Occident. La urma urmei, proşti au fost destui întotdeauna, nici de lingăi n-am dus lipsă vreodată. Însă n-am putut ignora pastila respectivă din simplul motiv că ea sintetizează tonul general al presei afiliate puterii. Propaganda oficială este inspirată şi alimentată masiv de întreaga maşinărie propagandistică a UE, care-şi trimite pe mică pe ceas solii săi la Chişinău pentru a le cânta osanale conducătorilor noştri vremelnici şi inconştienți de cacealmaua în care au fost atraşi de centrele de putere occidentale. Diplomatul de meserie Leancă a auzit probabil că politica internațională este ghidată de interese, nu de intenții bune şi acte de caritate. Trebuie să fii de-a dreptul neghiob ca să crezi că Uniunea Europeană ne atrage în circuitul său din prea multă noblețe sufletească şi generozitate.

Ştiu că sunt destui naivi care mai cred în „povestea de succes" şi în „valorile europene". Euroentuziasmul a devenit la noi o adevărată psihoză colectivă, o religie de stat, aşa cum pe vremea vechiului regim era comunismul. Spiritul critic a fost anihilat aproape definitiv de tăvălugul propagandistic al sirenelor de la Bruxelles şi Washington. În loc de rațiune, calcul rece, înțelepciune şi responsabilitate, suntem învățați să practicăm stări de incantație continuă, de exaltare stupidă, de adorație oarbă. Această boală socială gravă, care s-a extins ca o plagă peste mințile moldovenilor, se numeşte occidentomanie. Nimic nou, până la urmă. Şi înaintaşii noştri au suferit de ea de la intrarea în Modernitate a țărilor române încoace. Spiritul imitativ, adoptarea fără discernământ şi cu un servilism degradant a tot ce vine din Europa (America), de la modelele (pseudo)culturale până la cele politice şi statale, s-a cocoțat în capul mesei. Maimuțele şi papagalii la papion şi în „haine

nemțeşti", noii pantalonari, panglicarii de azi sunt cei care ne fac legea în țara asta. Vă mai amintiți?

„Ai noştri tineri la Paris învață
La gât cravatei cum se leagă nodul,
Şi-apoi ne vin de fericesc norodul
Cu chipul lor isteț de oaie creață"

Geniul eminescian îi stigmatizează peste ani şi pe „junii corupți" din vârfurile puterii de stat de la Chişinău. Acest soi de politicaştri cu mintea de găină şi cu orgoliul de mamut nu ştiu altceva decât să cadă pe spate când li se aduce vreun compliment circumstanțial de către orice cinovnic occidental, însă rămân surzi şi orbi la suferința propriului popor.

Circa un milion de moldoveni au luat deja calea străinătății. Satele noastre mor, copiii rămân fără părinții plecați la muncă, iar bătrânii îşi aşteaptă odraslele doar în vizită, de Paşti şi Crăciun. Aşadar, ce vrea Europa de la noi? Să ne fericească pe gratis? Cine mai crede astfel să-i întrebe pe români, pe bulgari, pe sârbi, pe unguri şi pe alții din fostul lagăr socialist, care au încăput deja în malaxorul european. Ce s-a făcut cu sufletele acestor neamuri? Unde le este economia națională? De ce spațiul public e invadat de nulități, cultură de masă şi scamatori de serviciu? Ce s-a întâmplat cu Biserica sub prigoana liberalismului agresiv? Ce a mai rămas din şcoala națională după introducerea manualelor de alternativă şi a educației sexuale? Ce este cu datoria externă a acestor țări şi cine câştigă din investițiile străine? Cui le mai aparțin pământurile? (Aici se pare că doar Ungaria a rezistat presiunilor Bruxellesului.)

Birocrația europeană (sau, mai curând, corporațiile transnaționale care o conduc) are în principal două ținte economice: 1. Atragerea populației statelor ca Moldova pe piața forței de muncă „la negru" în țările europene. Iată şi

avantajele angajării ilegale ale acestor „sclavi fericiți” (O. Hurduzeu): ei sunt plătiți neoficial de zeci de ori mai prost decât angajații europeni. În plus, dacă magnații capitalismului speculativ îi au ca argați pe unii ca moldovenii, ei nu mai trebuie să plătească impozite la stat, nici asigurări medicale pentru aceştia. 2. Aşa cum țara noastră se depopulează, iar investitorii străini dispun de o capacitate financiară şi tehnologică incomparabil mai mare decât cei autohtoni, capacitățile economice ale țării vor fi cu precădere în mâinile străinilor. Iar, întrucât forță de muncă calificată n-a prea rămas în țară, corporatiştii occidentali vor prefera să înlocuiască muncitorii cu tehnologiile. Rezultatul este previzibil: populația va scădea dramatic, economia va deveni una de tip neocolonial, care va prefera la cârma țării ipochimeni cu mentalitate de serv.

Iar până îşi va da seama bietul moldovean de cursa pe care i-o întinde „integrarea europeană”, tobele bat, fanfarele cântă, lumea jubilează la concerte festive şi mitinguri de susținere a cursului puterii spre un „viitor luminos”.

Bucurați-vă, iubiți compatrioți! De acum încolo aveți bilet de voie să vă lăsați țara pe mâna filfizonilor cosmopoliți, unşi cu toate alifiile şi ajunşi la cheremul „piraților capitalismului corporatist”. Sus fruntea, dragi concetățeni! Invitația la abator este repetată continuu. Şi zâmbiți, vă rog! Aşa, larg, americăneşte, evropeneşte. Că, uite, ne trag în poză pentru un ziar occidental.

8 mai 2014

Ideea Națională ca forță unificatoare

Unitatea națională

În ultimul sfert de veac, societatea noastră este devastată de două discursuri conflictuale ireconciliabile. Spațiul public este zguduit în permanență de purtătorii a două concepte diametral opuse. Acestea au, în egală măsură, conotație istorică, culturală, geopolitică şi ideologică.

Obsesiile istorice se cramponează de cele două paradigme deopotrivă depăşite: perioada interbelică a României Mari şi perioada postbelică a Uniunii Sovietice. Ambele se întemeiază pe prejudecata comună, potrivit căreia istoria se repetă. De aici şi încrâncenarea de a o reedita în condițiile zilei de azi sau în perspectivă. Preocuparea fervent de a reveni la „perioada de aur" alimentează discursuri politice, improvizații politologice şi exerciții gazetăreşti. Ambele curente de opinie exaltă propria versiune a „adevărului istoric", sacralizând una dintre cele două perioade şi demonizând-o pe cealaltă. Tragicul şi controversatul nostru trecut, în loc să ne ghideze spre înțelegerea şi însuşirea sensului istoriei şi spre deschiderea de noi perspective, ne blochează energiile într-o nesfârşită discordie extinsă la scară națională.

Ostilitățile pe frontul cultural izvorăsc şi ele din trecut. Cărei culturi aparținem, celei române sau celei ruse, ce identitate colectivă să ne asumăm, românească sau moldovenească, cum să numim limba pe care o vorbim, română sau moldovenească? Şi în acest caz, învinuirea adversarilor de lipsă de patriotism şi atribuirea acestei virtuți propriei tabere fac parte din lexicul politic

indispensabil. Războiul identitar face ravagii, provoacă ură şi contestări reciproce, dar şi hrăneşte cu subiecte incendiare partidele dornice să adune capital politic pe seama lui.

Speculaţiile de ordin geopolitic se pliază perfect pe gândirea fragmentară, împătimită de un trecut prost înţeles şi de un fenomen cultural interpretat unilateral. Cele două curente de gândire suferă de un sindrom comun: Republica Moldova este privită ca parte a unui alt stat, fie România, fie Rusia. Iar de aici, şi speranţele pe care şi le leagă aceştia de cele două ţări aflate în competiţie pentru supremaţia asupra Republicii Moldova. Ţara noastră văzută ca apendice alimentează speranţa că toate problemele existente pot fi rezolvate doar în simbioză cu unul dintre cele două state, cărora le-am aparţinut în diferite perioade ale istoriei. Sindromul fratelui mai mic, inferior cultural, economic şi identitar, împiedică fortificarea unei gândiri autonome asupra propriului destin, unic şi inconfundabil. Iar dacă o ţară nu este în stare să-şi definească propria vocaţie istorică, şansele de afirmare a acesteia sunt efemere.

Peste cele două opţiuni ce se exclud reciproc se suprapun şi proiectele geopolitice suprastatale – Uniunea Europeană şi Uniunea Economică Eurasiatică, percepute ca soluţii de ordin politic, economic, cultural.

Constructele de ordin ideologic conferă un anume eşafodaj argumentativ lanţului logic al confruntărilor de neîmpăcat. Mentalitatea postsovietică rivalizează dur cu trendul integrării europene, sfâşiind în mod dureros societatea. Şi aici există un teren propice de manifestare a propagandiştilor de serviciu, care îşi menţin laolaltă adepţii şi potenţialii votanţi.

Pentru a pune capăt acestei grave scindări, Republica Moldova trebuie să-şi dezvolte propria concepţie asupra identităţii sale colective. Ea trebuie să ţintească atingerea

unității naționale ca valoare supremă a colectivității noastre. Având patrii istorice diferite, vorbind în limbi diferite, alimentându-ne cultural din spații diferite, avem datoria să punem în valoare propria noastră unicitate.

Noi, moldovenii de toate originile etnice, suntem legați laolaltă prin nașterea pe același pământ, prin morții pe care îi avem în solul Patriei, prin copiii și nepoții care au văzut lumina zilei anume aici. Avem același cer deasupra capetelor noastre, respirăm același aer, bem aceeași apă și mâncăm aceeași pâine. Conviețuirea de-a lungul vremii în spațiul nostru comun a produs în mod firesc o mentalitate colectivă unică.

La temelia Ideii Naționale ca forță unificatoare trebuie să stea apartenența noastră la Creștinismul Ortodox și experiența istorică comună ca tradiție, ca vocație spirituală și etică socială. Suntem un caz unic în lume când oameni de cele mai diferite origini etnice aparțin aceleiași religii. Această osmoză duhovnicească, privită în adâncurile ei, trebuie să ne îndrepte spre depășirea animozităților cultivate până în prezent. Interpretarea diferită a unor evenimente istorice dramatice sau luminoase, a aceluiași fenomen etnolingvistic ce poartă două denumiri, una academică, cealaltă populară, nu trebuie să mai servească drept motiv pentru scindarea noastră. *Cele două etnonime, respectiv de moldovean și român, ca și cele două glotonime, română și moldovenească, folosite în uzul curent de la noi, trebuie abordate nu prin negarea sau excluderea unuia dintre termeni în favoarea altuia, ci ca noțiuni complementare ce definesc aceleași fenomene.* În loc de conflict, să recurgem la consens și la toleranță față de cei care, în virtutea unor circumstanțe de ordin cultural sau istoric, împărtășesc opinii diferite.

Independența politică a statului nostru trebuie să se împlinească prin patriotismul economic. Avem și

competența, şi condițiile necesare pentru a deveni o societate prosperă. Însă prosperitatea noastră depinde în mare măsură de capacitatea elitei naționale, a conducătorilor statului de a înțelege cum să apere şi să afirme în lume dreptul nostru suveran de a ne gestiona gospodăria națională fără amestecuri din afară şi fără a ne dizolva în spații geopolitice şi economice mari, care ar putea domina în mod devastator economia noastră.

Principiul neutralității permanente a statului nostru trebuie să fie piatra de temelie şi constanta politicii noastre externe. Acest statut presupune următoarea abordare. Republica Moldova nu va mai căuta „duşmani externi", nici în persoana Rusiei, nici a României. Țara noastră nu se va alia cu nicio supraputere regională sau globală împotriva rivalilor geopolitici ai acesteia. Parteneriatele noastre vor fi bazate doar pe respectul reciproc şi pe avantajele mutuale. Republica Moldova nu va tinde niciodată să dicteze altor state cum să-şi promoveze propriile interese naționale, dar nici nu va admite să fie guvernată din exterior.

În condițiile în care Moldova se prăbuşeşte într-o prăpastie economică şi demografică fără precedent, instinctul autoconservării colective trebuie să prevaleze asupra oricăror preferințe de ordin istoric, lingvistic sau cultural. Iar pe acest şantier de edificare a unui destin mai bun e loc pentru orice patriot dornic să-şi servească Patria noastră comună.

Forța poporului nostru este în unitate. Noi, cei din capitală sau din sate, de la Bălți sau de la Comrat, de la Taraclia sau de la Nisporeni, avem datoria să ne cultivăm sentimentul solidarității şi responsabilității naționale. În actualele condiții geopolitice turbulente, a clătina barca noastră comună pe timp de furtună este un „lux" nepermis. Să ne reechilibrăm cu toții, mintal, volitiv şi politic.

Credem în vocația unică a Patriei noastre. Locul nostru sub soare merită să fie îngrijit prin efortul fiecăruia dintre noi.

26 septembrie 2014

Călin Georgescu – o gură de aer curat într-o lume aspirituală

Călin Georgescu, cel pe care l-am descoperit acum ceva timp datorită Internetului, revine în fața noastră pentru a ne trezi din amorțirea sufletească, a ne ajuta să ne scuturăm de înțepenirea intelectuală, să depăşim condiția de sclavi înseriați în mediocritate.

El exprimă dureros şi limpede destinul unui neam ajuns într-o condiție de umilință, indusă cu o meticulozitate diabolică de-a lungul ultimului sfert de veac. Ținuta lui monumentală emană sobrietate, clarviziune şi combustie interioară vulcanică, izvorâte dintr-o inimă profund ancorată în tradiția vârfurilor elitei naționale româneşti. Autoritatea lui morală țâşneşte din străfundurile unui suflet cu rădăcini adânci în solul Patriei. Eminescianismul lui exemplar arată o personalitate complexă, care posedă virtutea unui vârf de lance al gândirii şi simțirii patriotice, ce străpunge inerția colectivă cu un jet de lumină celestă, izvorâtă din sentimentul datoriei.

Starea pe care o transmite răbufneşte cu o încărcătură religioasă, cu o vigurozitate culturală şi o competență economică fără egal. Fără o credință efervescentă, fără o cultură temeinică, fără o viziune clară asupra realităților economice ale propriei țări, fără o înțelegere subtilă şi complexă a contextului internațional discursul lui ar fi lipsit de relevanță.

El practică cu bună ştiință o pedagogie națională. Glasul lui se ridică la culmile unui profetism asumat. El îi aminteşte omului de azi despre condiția lui de ființă divină şi eternă. El are sentimentul profund dureros al unui om

care înțelege starea de ocupație în care i-a ajuns țara, împinsă într-o poziție de vasalitate dezonorantă şi devastatoare. El vorbeşte cu o maturitate demnă de toată prețuirea despre esența stării de umilință a propriului neam.

Corporatocrație, plutocrație, cleptocrație, ohlocrație – iată câteva noțiuni ce exprimă trăsăturile de bază ale regimurilor ce s-au succedat dincolo de Prut în ultimul sfert de veac. Diagnosticul formulat de Călin Georgescu este valabil în egală măsură şi pentru Republica Moldova. Cel care va face efortul să-i parcurgă cu atenție articolele şi cărțile şi să-i urmărească discursurile, are toate şansele să scape de chingile gândirii comune, de vraja miturilor induse prin televiziune, de lanțurile paradigmei neoliberale, de strânsoarea febrei consumiste. El simte cu acuitate impostura, nulitatea şi nocivitatea clasei guvernante. Cea pe care Eminescu o numea „pătură superpusă", iar sociologul Dimitrie Gusti o caracteriza ca pe un „conflict dintre stat şi națiune". El afirmă cu tărie că cei care sunt la cârma țării au putere, dar nu şi autoritate. Fiecare frază rostită de el vădeşte un caracter viguros, o voință nestăvilită şi o competență rarisimă. Calmul şi înțelepciunea pe care o degajă scot în vileag trăirea cu pasiune a marilor drame, cărora îi este supus propriul popor.

Cine oare dintre intelectualii de la noi, câți dintre cei care viermuiesc în spațiul public, ar avea înțelepciunea şi îndrăzneala să se raporteze la eternitate, la sensul istoriei, la vocația unică şi inconfundabilă a propriului popor? Câți dintre grangurii politicii locale, ai comentariului politic, ai analizei economice sau ai gesticulației zis culturale ar putea pătrunde, iar apoi şi articula ceva cu adevărat consistent, sistemic, integral, dincolo de exercițiile retorice de serviciu, toate de-a valma sectoriale, opace şi naive în acelaşi timp? Câți ar fi cei care ar avea o viziune de ansamblu asupra

esenței societății noastre? Cine e preocupat de depășirea modelelor geopolitice, economice, educaționale şi culturale de import? Puțini, foarte puțini, şi asta în cel mai bun caz.

Separați în două tabere beligerante, cabotinii din partea locului îşi drapează vidul intelectual cu modele străine, unii exaltând Uniunea Europeană, iar alții - Uniunea Eurasiatică. Patriotismul economic este o „rara avis" prin părțile noastre. Cultul micului producător lipseşte cu desăvârşire. Economia de proximitate, protecția pieței interne şi stimularea propriilor agenți economici sunt sacrificate pe altarul globalizării şi al integrării în UE. Învățământul național a ajuns la cheremul unor diletanți, şi nu există nici un grup de „disidenți", care ar înțelege rosturile educației religioase şi patriotice. Superficialitatea, amatorismul, lipsa de viziune şi obediența funciară față de centrele de comandă din exterior sunt trăsăturile de bază ale unei pseudoelite cocoțate pe treptele de sus ale ierarhiei statale şi ale „noului cler" ce domină canalele media.

Trăim vremuri de criză. Anume acestea reprezintă o oportunitate de aur pentru mințile şi sufletele dornice să-şi ajute neamul să depăşească condiția de viețuitoare umile, aflate la cheremul unor impostori locali sau de pe aiurea. Iar un Călin Georgescu ne poate ajuta să împrăştiem ceața din fața ochilor minții şi ai sufletului.

10 august 2015

Călin Georgescu ca model de inspirație pentru cei cu dragoste de neam

Călin Georgescu a mai expus, în textul său, încă o dată strategia de dezvoltare sustenabilă a României. După căderea Guvernului Ponta, numele domniei sale s-a vehiculat din nou ca al unui potențial candidat la funcția de Prim-ministru. Însă şi de această dată sforile s-au tras din exterior, în detrimentul României şi în avantajul străinilor. Programul împărtăşit de Călin Georgescu este poate singurul în stare să salveze România de dezastrul politic, economic, social, cultural şi moral, în care se prăbuşeşete de un sfert de secol.

Însă problema-cheie rămâne aceeaşi: cum să ajungă la cârma țării într-un sistem politic de tip mafiot, corupt, paralizat de schemele financiare oculte şi de cercurile dinafară, care fac şi desfac politicul românesc, un om de anvergura unui Călin Georgescu? Iată o întrebare la care încă nu a găsit răspuns nici societatea românească, nici Republica Moldova. Într-o „societate de piață", caruselul electoral îşi are propriile reguli perverse. „Societatea spectacolului" scoate în prim-plan cohorte de circari care posedă la perfecție arta perversă de manipulare a mulțimilor. Astfel de inşi ştiu cum să pună în funcțiune banul murdar şi rețeaua media pentru a-şi perpetua dominația în cadrul unui sistem al plutocrației.

Aşadar, România a mai ratat o şansă de a avea în fruntea Guvernului o personalitate care are respirația necesară pentru a face istorie, nu bâlci politicianist.

Iar noi, cei de dincoace de Prut, avem noi oare în acest moment vreo speranță ca următoarea guvernare, pe care o

cloceşte – a câta oară! – gaşca sordidă care a uzurpat puterea încă din 2009, să se inspire din concepția de dezvoltare a unui Călin Georgescu? Ar fi cu totul naiv să ne mai facem iluzii în acest sens. Asta pentru că rapacitatea, ignoranța, trufia şi servilismul față de centrele de comandă din exterior reprezintă însăşi esența clasei politice locale.

Şi atunci, ce ar fi de făcut, aş putea fi întrebat. Despre asta vom vorbi cu altă ocazie. Iar pentru moment vă recomand să citiți cu creionul în mână textul de mai jos, elaborat de Călin Georgescu, ca să vedeți cum ar trebui guvernată o țară. Asta şi ca să vă convingeți cât de primitiv, contraproductiv şi antinațional este actul de guvernare exercitat de către cei cu „parcusul european" pe buze şi cu câlți în loc de creieri în cap.

11 noiembrie 2015

Republica Moldova: Saltul mortal din raiul comunist în paradisul european

În momentul prăbuşirii regimului comunist percepţia multora dintre noi asupra noii situaţii în care ne-am pomenit era destul de vagă. Realităţile erau privite în mod firesc prin prisma nedreptăţilor istorice legate de ocupaţia sovietică. Prin urmare, depăşirea frustrărilor legate de dominaţia unui sistem totalitar „de import" viza şi revenirea Basarabiei în graniţele de până la război. Adevărul istoric, tăinuit preţ de jumătate de secol, despre Pactul Ribbentrop-Molotov, notele ultimative ale Guvernului sovietic din iunie 1940, foametea organizată, colectivizare, deportări, deznaţionalizare, suprimarea tuturor drepturilor politice şi economice au constituit elementul de foc al discursului politic din acea etapă. Acum un sfert de secol puţini erau cei în stare să producă nişte analize geopolitice mai profunde şi să coreleze aspiraţiile noastre cu starea de lucruri „din teren", adică din fosta RSS Moldovenească, dar şi cu cea internaţională.

Setea arzătoare de dreptate se manifesta prin dorinţa nestăvilită de revenire la perioada interbelică. „Istoria se repetă", iată unul dintre laitmotivele reluate de tribunii de atunci. Fiind cuprinşi de stări paseiste, mulţi dintre noi şi-au consumat destulă energie şi timp, râvnind să refacă vremurile paradisiace de altădată. La scară mai largă, întreaga bătălie se purta împotriva unui imperiu sovietic mort definitiv şi, implicit (dar inconştient), în favoarea unui alt imperiu, cel american, care a rămas triumfător de unul singur pe scena istoriei după dispariţia spectaculoasă a rivalului său ideologic. Societatea moldovenească, alături de

celelalte state din „lagărul socialist”, s-a apucat de zor să demonteze piesă cu piesă sistemul comunist, efort necesar şi lăudabil, desigur. Iar în calitate de singur model bun de imitat a fost urmat sistemul occidental. La întrebarea „Cum ți-ai dori să fie viața ta de acum încolo?” practic oricine din zona noastră răspundea (şi mai răspunde) prompt şi univoc: „Vreau să fie şi la noi ca-n Occident”. Occidentomania a devenit o stare de spirit cvasi-generală. Iar paradigma liberală, fiind inoculată metodic în mentalul colectiv, a ajuns să fie privită ca fiind una axiomatică, inevitabilă, norma însăşi, felul „natural” de a vedea lucrurile.

Astfel, lepădându-se ca de ciumă de dogmele comuniste, moldovenii n-au apucat să înțeleagă cum li s-au injectat cu abilitate dogmele liberale, privite ca piloni ai noii religii, menite să mântuiască toți năpăstuiții vechiului regim. Democrația, reformele, drepturile omului, privatizarea, piața liberă, libertatea de exprimare, corectitudinea politică, integrarea europeană, globalizarea etc. s-au constituit în tot atâtea elemente-cheie ale noilor „hărți mentale”, croite cu grijă în imaginarul colectiv. Iar orice nereuşită sau eşec de proporții, legate de efectele economice şi sociale dezastruoase, sunt puse în seama a doi factori „obiectivi”: 1) tranziția (dinspre sistemul comunist spre cel (neo)liberal), care pentru țări ca Moldova presupune în mod automat îndepărtarea de Rusia (până la ostilizarea relațiilor cu această țară confundată cu defuncta URSS) în favoarea apropierii de Occident (văzut ca un alt „frate mai mare”, pus pe binefacere şi pe susținerea din rațiuni de caritate a foştilor sateliți sovietici); 2) calitatea proastă a guvernărilor (care, odată fiind schimbate în urma unui nou scrutin electoral, vor deveni din ce în ce mai bune, eficiente, democratice, proeuropene, necorupte). Însă, în pofida aşteptărilor, după douăzeci şi cinci de ani de „exercițiu

democratic” şi piaţă liberă, lucrurile merg din rău în mai rău, iar versiunea liberală a „viitorul luminos” se tot amână.

În acest context oarecum neaşteptat, cei care şi-au mai păstrat discernământul şi spiritul de analiză încearcă să pătrundă cauzele profunde ale dezastrului economic, social şi moral, în care se prăbuşeşte ca într-o prăpastie întreaga societate. Nedreptatea strigătoare la cer, care s-a extins asupra întregului corp social, provocând suferinţe grave majorităţii covârşitoare a populaţiei, acutizează spiritul critic şi impune diagnosticarea corectă a maladiilor colective, devenite insuportabile. Dezindustrializarea, privatizarea masivă prin „terapii de şoc” şi trecerea proprietăţii statului în proprietatea fostei nomenclaturi comuniste, ca şi a întregii cohorte de profitori ai tranziţiei, au generat inegalităţi sociale uriaşe. În locul unui stat social, râvnit de toată lumea, a apărut un stat caricatural, cu milionari de carton şi milioane de şomeri, care au împânzit pieţele forţei de muncă din exterior, în căutarea unei bucăţi de pâine, în special în Rusia şi în ţările Uniunii Europene. Dacă vrem să caracterizăm în doar trei cuvinte modelul de regim politic ce s-a constituit la noi, acestea ar fi: plutocraţie, cleptocraţie, ohlocraţie. „Democraţia de masă” în versiunea moldovenească a generat un soi de „sat al lui Potemkin”, unde instituţiile şi legislaţia, copiate mecanic după modelul occidental, nu reprezintă decât decorul obligatoriu pentru spectacolul public ce pare a fi unul fără sfârşit.

De la deportările staliniste la cele liberale

Cu titlu de paradox, sau curiozitate scandaloasă, ce ţine de realităţile din ultimul sfert de veac, am putea remarca în mod special atitudinea faţă de fenomenul numit „nomadism de masă” sau „de asfalt”. Aşadar, se ştie că circa

un milion din cele aproximativ trei milioane şi jumătate de cetăţeni ai Republicii Moldova sunt plecaţi la muncă peste hotarele ţării. Se mai ştie că basarabenii au suportat două valuri de deportări sub regimul sovietic, respectiv în iunie 1941 şi în iulie 1949. Astfel, este clară cauza ce a determinat condamnarea regimului comunist. Cum se întâmplă, însă, că noile deportări în masă, survenite în perioada post-sovietică, de proporţii infinit mai mari şi cu consecinţe sociale de-a dreptul catastrofale, nu provoacă aceeaşi indignare? Explicaţii ar fi cel puţin câteva. Mai întâi, deoarece deportările sovietice erau forţate, lumea era mânată cu pistolul automat în vagoanele marfarelor, cu destinaţia Siberia. Iar deportările post-sovietice sunt „benevole", cei de azi deplasându-se în mijloace de locomoţie mult mai confortabile decât înaintaşii lor. Însă de această dată nu „odiosul Stalin" este cel care îi dezrădăcinează şi îi împinge afară din ţara lor, din locurile natale, de lângă mormintele strămoşilor, lacrimile mamelor şi dorul copiilor. Fiind spălaţi temeinic pe creier prin intermediul sofisticatelor inginerii sociale, moldovenii, alături de ceilalţi confraţi de suferinţă din „lagărul ex-socialist", îşi îndreaptă criticile doar spre propriile guverne, incapabile să creeze destule locuri de muncă, în pofida urmării docile a reţetelor prescrise de SUA, UE, FMI, BM şi OMC.

Valurile „căutătorilor de noroc", ai consumatorilor „visului american", dornici să găsească un loc de muncă „la negru", pe şantierele de construcţii de la Moscova sau din ţările UE cresc din an în an. Depopularea ţării are efecte de-a dreptul devastatoare: zeci de mii de familii destrămate, copii rămaşi în grija rudelor şi a vecinilor, indicatori demografici terifianţi, mai gravi decât cei de pe timp de război sau de ciumă. Anual sate întregi dispar de pe harta ţării, grădiniţele şi şcolile din zona rurală se închid din lipsă de copii. Însă entuziasmul ce însoţeşte „marşului triumfal"

spre Europa nu mai conteneşte. Cultura de masă, care s-a extins asupra întregii societăţi prin film, televiziune, Internet, producţie sonoră (fiindcă muzica e totuşi altceva), publicitate, vestimentaţie, etc., a determinat anestezierea percepţiei critice, în special în mediul tineretului, care a plonjat cu tot cu rămăşiţele raţiunii în „societatea spectacolului". În preajma universităţilor din Chişinău se înghesuie panouri stradale ademenitoare, care invită studenţii să nu rateze şansa vieţii lor. „Work and Travel" te invită să mergi în America, pentru a munci la ei, nu la tine acasă, pentru ei, nu pentru tine şi pentru ţara ta. Iar cei mai fericiţi chiar se aleg şi cu câte un „Green card" în SUA sau mai curând în Canada, cu condiţia să fie tineri familişti şi să dorească să-şi părăsească definitiv Patria în schimbul „unui trai decent" – nu-i aşa? – dincolo de Atlantic.

De la comisarii bolşevici la cei europeni

În Republica Moldova puţini sunt cei care au înţeles natura relaţiei dintre Occident şi spaţiul ex-comunist, în special rolul de periferie economică bună de furnizat forţă de muncă ieftină pe pieţele externe şi de consumat produse de origine occidentală acasă. În condiţiile care ni se oferă cu generozitate de nacialnicii din Vest, dispuşi să-şi apere cu străşnicie supremaţia economică şi tehnologică, ţări ca Moldova sunt pur şi simplu condamnate la o subdezvoltare cronică. Iar „indicaţiile preţioase", emise cu regularitate şi în mod implacabil „de sus" (de la FMI, BM, SUA, UE etc.), în loc să amelioreze situaţia economică şi socială, împing ţara spre o ruinare definitivă. Altfel zis, „centrul" de la Washington a reuşit să impună şi în Republica Moldova modelul neoliberal al „şcolii de la Chicago", cu tot cu miturile indispensabile acestui nou tip de capitalism, ce s-a

constituit în ultimele decenii şi care este numit pe drept cuvânt prin mai multe expresii sinonimice: „capitalism financiar”, „capitalism speculativ”,„capitalism cămătăresc”, „capitalism corporatist”. Rolul rezervat unor ţări ca Moldova este cel de colonie nedeclarată într-un sistem global dominat de colonialismul economic. Iar pentru ca acest model injust şi imoral să aibă priză în societăţi precum cea moldovenească, ocupaţia economică a fost precedată de ocupaţia intelectuală. Vasta operaţiune de programare a creierelor în baza parametrilor prestabiliţi presupune în mod imperativ penetrarea masivă de către reţelele de influenţă din Occident a spaţiului mediatic, a sistemului de învăţământ şi a partidelor politice. Omologarea potrivit standardelor respective, omogenizarea şi aplatizarea minţilor nici măcar nu sunt privite ca un rău social, ca o ameninţare, ca o agresiune directă contra unei colectivităţi naţionale care se pare că îşi pierde iremediabil instinctul autoconservării, precum şi capacitatea de a defini propriile interese naţionale în raport cu alte entităţi statale sau suprastatale.

Pe vremea de tristă amintire a URSS-ului elevii şi studenţii erau îndoctrinaţi cu mitul „Marii Revoluţii din Octombrie” şi al „comunismului ştiinţific”. Astăzi, generaţia tânără audiază cursuri interminabile, scrie compuneri şi teze de licenţă pe cea mai în vogă temă – integrarea europeană. Aflându-se într-o stare de extaz colectiv, politicienii şi jurnaliştii, profesorii din universităţi şi educatorii din grădiniţe, bibliotecarii şi juriştii repetă în neştire formule magice ale „noului şamanism”: „valori europene”, „principii europene”, „criterii europene”, „norme europene”, „parcurs european”, „destin european”, „vocaţie europeană” etc., etc. Întregul domeniu al ştiinţelor socio-umane, inclusiv ştiinţa economică subordonată aceleiaşi ideologii, este invadat pe de-a-ntregul de miturile

liberalismului (globalismului, societății deschise, egalității şanselor etc.).

Odată cu dispariția URSS, am scăpat de comisarii bolşevici, care îşi exercitau dictatura cu ajutorul terorii. Dar, printr-un trist concurs de împrejurări istorice, aceştia au fost succedați de comisarii europeni, care ne țin lecții de la balcon, tratându-ne ca pe nişte semi-barbari, care trebuie ridicați până la nivelul civilizației lor, aceştia impunându-şi dictatul prin manipulare subtilă. Printre mijloacele lor predilecte sunt rețelele TV, dominate de „analiştii politici" şi exponenții „societății civile" hrăniți de Fundația SOROS şi alte rețele de intoxicare soft, şcolirea până la uniformizarea totală a „liderilor politici" prin intermediul seminarelor şi a trainingurilor, care până la urmă se soldează cu apariția unei clase de subordonați ai centrelor de putere occidentale, inşi care confundă interesele naționale cu „integrarea europeană" sau „aderarea la NATO".

De la Independen**ţă** la Vasalitate

Am susținut la sfârşitul lunii august a anului trecut, cu prilejul marcării aniversării a 23-a de la proclamarea Independenței, o conferință de presă, pe care am intitulat-o: „Republica Moldova: de la independență la vasalitate". Insistam asupra faptului că, pentru a înțelege profund ce s-a întâmplat în momentul proclamării neatârnării naționale şi ce a urmat, e nevoie să definim corect contextul istoric şi circumstanțele geopolitice în care s-au produs acele evenimente. Altfel zis, să renunțăm la ochelarii de cai, să avem o perspectivă largă asupra realităților. În mod evident, prăbuşirea URSS şi a regimului comunist au reprezentat o oportunitate istorică pentru afirmarea noastră ca popor liber şi ca stat independent. Însă în acel moment nu am sesizat că dezagregarea URSS a însemnat şi sfârşitul lumii bipolare,

constituite în urma celui de-Al Doilea Război Mondial. Practic, regulile dreptului internațional, instituite după Pacea de la Ialta, au fost spulberate. „Războiul rece” care s-a încheiat cu victoria Occidentului (al cărui lider incontestabil este SUA) a însemnat nu doar „sfârşitul comunismului”. Pomenindu-ne scăpați din GULAG-ul sovietic, noi nici nu am băgat de seamă cum învingătorii în „războiul rece” şi-au impus propriile condiții capitulanților. Iar printre învinşii care au acceptat necondiționat „soluțiile salvatoare” de peste ocean s-au numărat nu doar conducătorii Rusiei (succesoarea de drept a URSS), ci şi cei ai Moldovei, alături de ceilalți confrați fericiți de evadarea din trecutul nesuferit spre un viitor atât de promițător.

Deosebirea de bază dintre perdanții unui război clasic şi ai celui „rece” constă în faptul că pe parcursul întregii istorii învinşii erau conştienți de propria postură şi acceptau condițiile de capitulare ca urmare a unei înfrângeri militare. Însă în acest „război non-militar” cei răpuşi nu reuşiseră să înțeleagă rolul ce li s-a rezervat. Iar ceea ce ştiam de la lecțiile de istorie ca fiind condiții de capitulare, după căderea comunismului s-au numit condiții ale Fondului Monetar Internațional, ale altor „parteneri de dezvoltare”. Respectivele condiții, care presupuneau contractarea de credite uriaşe, privatizarea masivă, liberalizarea pieței de capital, deschiderea propriilor piețe pentru mărfurile occidentale, nu erau înțelese de către moldoveni (ca, de altfel, şi de ceilalți) ca nişte contribuții de război în favoarea învingătorilor, ci ca „soluții magice” pentru propria economie. Aşa cum subliniază economistul american Joseph Stiglitz, singura țară din spațiul ex-comunist care nu a urmat orbeşte sfaturile FMI a fost China, evitând astfel efectele dezastruoase care au afectat celelalte țări din spațiul respectiv. Dacă tot a venit vorba, ar merita să mai citățm măcar încă vreo câțiva autori americani, care ar putea avea

darul să-i dumirească pe cei dornici să priceapă cum funcţionează noul model de capitalism transnaţional: Immanuel Wallerstein, John Perkins, David K. Korten, William Greider. Desigur, lista ar putea fi continuată la nesfârşit, doar că, spre regret, deocamdată puţini sunt cei care se apleacă asupra unor astfel de lecturi.

Doi minus unu egal cu unu

Revenind la prăbuşirea sistemului bipolar, să reţinem cel puţin un aspect ce ţine de domeniul evidenţei. Să începem cu cel mai simplu exerciţiu aritmetic: 2 – 1 = 1. Prin urmare, URSS a picat din ecuaţie, rămânând în picioare doar SUA. Echilibrul strategic dintre SUA şi URSS a dispărut. Din acel moment, SUA au devenit singura putere globală sau hiper-putere mondială, cu pretenţii de imperiu planetar. Din acel moment Republica Moldova, alături de celelalte ţări ex-comuniste, a devenit „target-country”pentru rechinii capitalismului speculativ. În acelaşi timp statele naţionale ca subiecţi tradiţionali ai dreptului internaţional au cedat locul corporaţiilor transnaţionale. Fenomenul respectiv a afectat şi Vestul. Intrând în solda mega-corporaţiilor, guvernele occidentale, care sunt produsul campaniilor electorale finanţate de acestea, s-au transformat din decidenţi politici în executanţi docili. Fenomenul „puppet governance” este unul bine cunoscut în politologia modernă. În aceste condiţii înşişi exponenţii politici ai puterilor occidentale nu sunt altceva decât nişte purtători de cuvânt ai giganţilor economici care îi promovează în funcţii.

Şi aşa cum „căderea din URSS în UE”, alias „integrarea europeană”, ne este servită ca singura cale de propăşire a ţării, Republica Moldova nu face altceva decât să urmeze orbeşte reţetele impuse din exterior. Din subiect de drept

internațional, am ajuns în postura de obiect al unor jocuri geopolitice străine. Am aspirat spre o independență reală, dar ne-am pomenit în starea de vasalitate. Am scăpat de postura de satelit al URSS şi am devenit satelit al SUA şi UE. Am tins spre autoguvernare şi am ajuns sub guvernare externă. Mai grav, clasa guvernantă, marcată de un profund sindrom al provincialului acceptat la masa elitei globale, îşi exaltă ca pe o virtute de mare valoare propria slugărnicie față de birocrația europeană şi centrul de comandă de la Washington. Toate insuccesele sunt puse exclusiv pe seama unei încovoieri insuficiente ale guvernanților față de instructorii dinafară. Iar asupra gradului de conformitate (obedienţă) a actului guvernamental cu directivele occidentale veghează neobosit „noul cler" în persoana animatorilor TV şi a „experților independenți", hrăniți din granturi străine şi din punga oligarhilor locali.

Raporturile dintre Bucureşti şi Chişinău, chestiunea identitară şi jocul internaţional

În toată această nesfârşită „poveste de succes", cum au botezat occidentalii sforțările de „integrare europeană" a guvernanților de la Chişinău, rolul administrației de la Bucureşti este unul demn de toată admirația: nişte piloți orbi, vorba lui Mircea Eliade, îi ghidează pe alți timonieri nevăzători spre „paradisul terestru", gândit de străini pentru uzul nostru, dar pentru folosul lor. Că România este cu câțiva paşi înaintea Republicii Moldova pe cale integrării, se vede de la o poştă. De exemplu, România s-a înfundat în datorii externe şi a devenit spațiu de absorbție a mărfurilor occidentale în detrimentul propriilor producători în proporții infinit mai mari decât Republica Moldova. Sau: Bucureştiul a îmbrățişat mult înaintea Chişinăului principiul sacrosanct

de nediscriminare a „gay-ilor” ori a homosexualilor (de fapt, de promovare a sodomiei) în spiritul „corectitudinii politice” şi al „toleranţei” faţă de păcat. Românii deja şi-au deschis piaţa funciară pentru străini, iar moldovenii încă nu, românii deja privatizează pădurile, iar moldovenii încă nu. Dar dacă tot au fost semnate tratatul de asociere şi cel de liber schimb între R. Moldova şi UE, avem toate şansele să atingem cel puţin acelaşi grad de aservire ca şi fraţii noştri de la Bucureşti.

Nu punem la îndoială bunele intenţii ale tuturor guvernărilor de la Bucureşti faţă de noi, cei de dincoace de Prut. Se ştie bine că am avut şi avem parte de sprijin politic permanent, de dragoste, de efuziuni sentimentale etc. Această atitudine merită toată recunoştinţa moldovenilor. Dar ceea ce jenează este rolul de pioni zonali, în raport cu SUA şi UE, pe care şi-l asumă cu mândrie politicienii de la Bucureşti, îndemnându-şi cu insistenţă colegii de la Chişinău să urmeze acelaşi traseu dezonorant de lachei regionali ai imperiului global. Cum se manifestă această stare de lucruri? Simplu. De pildă, „am intrat noi, românii, în NATO, deci trebuie să intre şi moldovenii”, „am devenit noi parte a UE, tot aşa trebuie să procedeze şi moldovenii”. De ce? Pentru că acesta este trendul general, obiectiv, firesc şi altul nici nu poate fi. Aceasta este însăşi logica istoriei, obiectivul ei major şi sensul final. Adică, după ce societatea moldovenească a fost dominată de escatologia marxistă cu rolul providenţial al proletariatului (alături de celelalte surori de destin istoric inexorabil), ea s-a lăsat ademenită de escatologia (neo)liberală „made in USA”, în stilul unuia dintre apostolii noii religii planetare Francis Fukuyama şi a „profeţiilor” acestuia despre sfârşitul istoriei. Astfel, din capitala Moldovei lumea e văzută mai curând prin prisma neoconservatorilor americani decât înţeleasă în spiritul unor gânditori politici de genul unor americani ca Patrick J.

Buchanan sau Paul E. Gottfried. Şi asta dată fiind influența uriaşă a unor astfel de concepte, create cu ajutorul rețelelor media globale, a Hollywoodului, a sumedeniei de fundații şi instituții, astfel încât puțini sunt cei care reuşesc să scape din mrejele fascinante ale societății de consum.

Ca să citățm o maximă atât de dragă lui Eminescu, „Non idem est si duo dicunt idem" („Nu e acelaşi lucru când doi oameni spun acelaşi lucru" sau „Aceleaşi vorbe nu spun neapărat acelaşi lucru"). Altfel zis, aşa cum există „lumea văzută de la Bucureşti" (Paul Anghel citat de Ilie Bădescu) şi „lumea văzută de la Moscova", tot astfel există şi „lumea văzută de la Chişinău", cu toate specificitățile locului, determinate de factori istorici, culturali şi de alt ordin. Iar o atitudine corectă față de această colectivitate cu un trecut tragic şi un prezent vulnerabil ar presupune mai mult tact şi delicatețe în comunicare din partea unor prieteni. Un prieten adevărat, atunci când vrea să te ajute, nu vine să te învețe ce ai de făcut şi cum trebuie să-ți rânduieşti viața. El te întreabă „Cu ce-aş putea să-ți fiu de folos? Cum aş putea să te ajut?".

„Libera circulație" – un criteriu sacrosanct al noii religii

În aceste condiții, câți dintre cei care practică sau comentează politica în Republica Moldova ar mai fi în stare să pună la îndoială, de pildă, „avantajele" celor patru libertăți fundamentale: libera circulație a persoanelor, mărfurilor, serviciilor şi capitalurilor? Câți mai reuşesc să observe în ce măsură aceste schimburi sunt echivalente? Câți mai au ochi să vadă şi minte să înțeleagă că moldovenii exportă (cu sutele de mii!) în special oameni, dar importă mărfuri, servicii şi capitaluri de origine străină? Din nefericire, extrem de puțini. Iar între timp mulțimile rămân

sub vraja discursului public dominant, articulat în flux continuu de „oracolii” autohtoni (tocmiți de stăpânii străini sau pur şi simplu aflați într-o stare de insuficiență intelectuală cronică) şi de „demnitarii” occidentali (care ne tot fericesc cu vizite ritualice, reflectate în presă cu pompă, asemenea unor apariții publice ale Papei de la Roma). Starea de incantație de care se lasă copleşiți cu astfel de ocazii „pantalonarii” şi „bonjurişti” locali ar putea fi calificată drept culme a servilismului. Dar asta dacă aceştia ar fi conştienți de rolul de servitori ce li se rezervă în jocul internațional în care sunt atraşi. Însă cum ignoranța este trăsătura definitorie a neo-ciocoimii moldoveneşti, umflată în pene de propria importanță, inşii din tagma respectivă chiar se iau în serios, considerând că ar întreține un dialog onorabil cu occidentalii.

Gemenii locali: unul cu faţa spre Apus, altul cu faţa spre R**ăsă**rit

Dar viața publică din R. Moldova nu e populată doar de euro-entuziaşti. Mai există şi o altă parte a societății, care cuprinde cam jumătate dintre cetățeni, cu simpatii filoruse. De fapt, aceştia reflectă cu o simetrie agasantă sindromul oponenților lor prooccidentali: ei percep propria țară nu ca pe un „întreg” (ca pe o entitate independentă care să coopereze cu lumea din jur), ci ca pe o „parte” a unor spații geopolitice regionale sau globale, ca pe un apendice, ca pe o componentă subalternă. Şi dacă cei numiți convențional „de dreapta” îşi leagă toate speranțele de fuziunea cu spațiul politic şi economic occidental, rivalii lor „de stânga” au aşteptări identice, percepându-şi țara ca pe una dintre componentele Rusiei în zonă. Fără a pune la îndoială nevoia de a avea relații excelente atât cu Vestul, cât şi cu Estul, chestiunea asupra căreia am dori să atragem atenția

cititorilor este de altă natură. *Aşa cum „dreapta" nu înțelege riscurile desuveranizării şi a asumării posturii de piesă de joc geopolitic şi economic al UE (SUA), stânga nu se dumireşte asupra pericolelor identice ce ar surveni în cazul înglobării Republicii Moldova în Uniunea Economică Eurasiatică.*

În timp ce primii exaltă tehnologiile şi standardele occidentale net superioare celor ruseşti, ultimii accentuează nevoia de a primi din partea Rusiei resurse energetice ieftine şi a păstra accesul mărfurilor moldoveneşti (în special de origine agricolă) pe piața răsăriteană. Aşa stând lucrurile, n-ar fi o exagerare să susținem că cele două tabere beligerante nu au nici o viziune asupra interesului național al țării, ci se pliază de fapt pe nişte interese străine, apărând pe post de vârfuri de lance ale respectivelor entități geopolitice în regiune. Iar dacă mai punem la socoteală şi susținerea politică, mediatică şi financiară a fiecăreia dintre cele două facțiuni rivale, atunci realizăm cu uşurință ca avem de a face cu două grupări clientelare, aflate – conştient sa nu – în serviciul unor interese străine.

Neutralitate sau afiliere faţă de interesele altora?

Pentru a ilustra această situație, vom da un exemplu. Este vorba despre reacțiile liderilor politici moldoveni față de conflictul din Ucraina. Odată cu declanşarea evenimentelor sângeroase de acum un an din centrul Kievului, guvernarea prooccidentală de la Chişinău, dând curs comandamentelor respective, s-a grăbit să-şi afişeze solidaritatea cu protestatarii violenți, preluând papagaliceşte întreaga retorică a Washingtonului şi Bruxellesului. Iar oponenții de „stânga" ai acesteia au procedat exact la fel, singura diferență reducându-se la faptul că aceştia s-au văzut obligați să preia refrenul propagandei de la Moscova. Şi asta

în pofida faptului că, în conformitate cu Constituția, Republica Moldova este o țară neutră, ceea ce ar presupune în mod firesc neadmiterea unor angajări de partea unor țări aflate în conflict, cum este cel legat de criza din Ucraina. Şi asta cu atât mai mult cu cât este vorba de o țară vecină, cu care avem o frontieră comună destul de extinsă, precum şi multiple interese reciproce. Dar în acelaşi timp R. Moldova are interese vitale şi în raporturile ei cu Rusia, ca şi cu Occidentul. Prin urmare, o clasă politică responsabilă ar fi realizat că în aceste condiții poziția optimă pentru o țară neutră este păstrarea echidistanței față de părțile aflate în conflict şi, eventual, lansarea insistentă de apeluri la pace, dialog, tratative etc. O diplomație ofensivă ar fi putut chiar să îşi asume rolul de mediator între părțile beligerante. Asta pentru că, în condițiile unei conflictualizări crescânde între Occident şi Rusia, promovarea unei politici echilibrate ar răspunde cel mai bine intereselor naționale ale țării. Securitatea statului, unitatea lui teritorială şi interesele lui economice ar fi protejate mult mai temeinic prin valorificarea plenară a principiului neutralității pe plan internațional. Dar o asemenea politică ar impune cel puțin o condiție minimă: existența unei clase politice ce şi-ar trage rădăcinile din solul național, nu nişte marionete ale unor centre de influență din exterior, mai mult sau mai puțin oculte.

Războiul identitar ca maladie socia**lă** cronic**ă**

Se ştie că Republica Moldova este devastată de un război identitar de proporții încă începând cu perioada Perestroika. Aşadar, de treizeci de ani ne tot certăm pentru a clarifica ce limbă vorbim şi ce identitate etnică să ne asumăm, română sau moldovenească? Se mai întâmplă ca

până şi doi fraţi drepţi, unul mai cu carte, iar altul - fără, ar putea să aibă divergenţe ireconciliabile, unul ştiindu-se român vorbitor de limbă română, iar altul zicându-şi moldovean vorbitor de limbă moldovenească. Acum, cei care şi-au asumat identitatea românească deseori sunt adepţii fervenţi ai unirii („imediate şi necondiţionate”, cum ne exprimam acum vreo două decenii şi ceva) cu România, iar oponenţii acestora, moldovenişştii, scormonesc de zor prin hrisoave şi jubilează descoperindu-l pe Ştefan ce Mare şi Sfânt pe post de protopărinte al moldovenismului. „Aha, – trâmbiţează aceştia, – oricum aţi suci-o, Moldova lui Ştefan a fost înaintea României! Prin urmare, suntem moldoveni, nu români! Iar cei care îşi zic români sunt trădători de neam şi ţară”. În cazul unor discuţii atât de pătimaşe este inutil să vii cu argumente savante de ordin etnosociologic, cultural sau lingvistic, să explici metodic procesul devenirii unor colectivităţi etnice de-a lungul istoriei, să insişti asupra diferenţei dintre perioadele premoderne şi cea modernă. Securea războiului a fost dezgropată, iar duhul a ieşit din lampa fermecată a lui Aladin şi nu mai poate fi vârât înapoi. O astfel de bătălie nu se poate încheia cu victoria niciuneia dintre cele două părţi. Asta pentru că chiar dacă la un moment dat ar învinge (electoral) tabăra rusofilă şi, în mod automat, românofobă, s-ar putea ca în urma unor alte alegeri să prevaleze tabăra românofilă şi, implicit, rusofobă şi să anuleze toate „cuceririle” anterioare ale părţii adverse.

Desigur, fiecare dintre acestea îşi are propria viziune asupra „Patriei istorice” (România versus Rusia), ca şi asupra „duşmanului extern” (aici rolurile atribuite celor două ţări se inversează). Această dezbatere extenuantă şi sterilă minează stabilitatea politică internă, periclitează integritatea teritorială a ţării şi consumă în van energiile colective. Ar fi de reţinut şi faptul că exponenţii minorităţilor etnice manifestă o sensibilitate aparte faţă de aceste

subiecte. Prin urmare, o abordare înțeleaptă ar impune încetarea ostilităților pe marginea chestiunii identitare. Şi asta pornindu-se de la faptul că, în virtutea unor circumstanțe istorice binecunoscute, acelaşi fenomen etnolingvistic a produs în Republica Moldova două denumiri, una ştiințifică, cealaltă populară. Fiindcă într-adevăr, la noi cel care e român, e şi moldovean. Iar cel care se autoidentifică doar ca etnic moldovean, ar trebui privit cu egal respect. Şi asta cu atât mai mult cu cât toți cetățenii Republicii Moldova, indiferent de originea lor etnică, sunt moldoveni, termenul având aici semnificație politonimică. Însă aşa cum tragerea de sfori pe marginea acestor chestiuni de o sensibilitate deosebită se face din exterior, este practic improbabilă perspectiva renunțării la acest atu geopolitic. Iar asta şubrezeşte şi mai mult şansele de destindere a atmosferei politice interne şi de reconciliere civică în beneficiul întregii societăți.

Republica Moldova ca punte de aur între România şi Rusia

Republica Moldova este situată cultural şi geopolitic între „lumea rusească" şi „lumea românească". Tocmai de aceea ea trebuie să devină o punte de aur între ele, contribuind la familiarizarea societății româneşti cu vârfurile culturii şi spiritualității ruse, iar ale celei ruseşti, respectiv, cu cele mai strălucite manifestări ale culturii şi spiritualității româneşti. În loc să se complacă în mod sadic în postura de victime ale istoriei, de exponenți ai unei zone cu dureroase spărturi culturale, de combatanți pe un teren al confruntărilor identitare interminabile, elitele din Republica Moldova (mai ales cele care urmează să se formeze) ar trebui să-şi privească țara ca pe un spațiu de confluențe culturale şi civilizaționale benefice, care să fertilizeze solul național cu

influenţe asumate cu discernământ şi maturitate, atât din România, cât şi din Rusia, atât din Apus, cât şi din Răsărit. Asta pentru că orice tentativă de „occidentalizare forţată", ca şi orice încercare de „orientalizare forţată" i-ar mutila grav profilul identitar şi i-ar dinamita echilibrul intern. *În loc să se autoidentifice ca teren de confruntare pe motivul dualităţii sale culturale, Republica Moldova ar trebui să opteze în favoarea unei complementarităţi, dacă nu chiar a unei osmoze benefice pentru cultura naţională*.

Republica Moldova: de la Independenţa Politică spre Independenţa Economică

Pe parcursul mai multor ani de zile am tot căutat să înţelegem cauzele nereuşitelor noastre economice. Dorinţa de a determina motivele acestor neîmpliniri era îndreptată în mod firesc spre formularea unei concepţii coerente de depăşire a crizei profunde în care ne-am pomenit. La un moment dat aceste preocupări au luat expresia unei lecţii academice ţinute la Academia de Ştiinţe a Moldovei la 23 iulie 2013 cu denumirea pe care o reiau în intertitlul de mai sus (versiunea video a acestui discurs poate fi găsită pe www.privesc.eu sau pe www.iurierosca.md, iar textul – în www.flux.md din 26.06.13). Fără a relua întregul demers de la acea oră, îndrăznesc totuşi să redau pe scurt concluziile formulate cu acel prilej, chiar dacă între timp guvernarea de la Chişinău a optat pentru asocierea cu UE.

Astăzi Republica Moldova se află la o răspântie istorică. Această răspântie este în egală măsură una geopolitică şi civilizaţională. Ţara noastră este invitată să adere în perspectivă la unul dintre cele două „spaţii vamale largi" – Uniunea Europeană sau Uniunea Eurasiatică. Ambele proiecte îşi revendică, parţial şi uneori nedeclarat, originea

de la teoria lui Friedrich List, care a formulat ideea „autarhiei spațiilor largi”. Dar, aşa cum arată istoria, o astfel de soluție este valabilă doar pentru economii care se află la niveluri de dezvoltare comparabile şi dispun de un potențial comparabil. Din acest punct de vedere, renunțarea într-o perspectivă apropiată la o politică economică independentă şi cedarea actului decizional unor centre de putere din exterior înseamnă autocondamnarea de bună voie la o subdezvoltare economică cronică.

Aflându-se în fața unui examen de maturitate colectivă fără precedent, Republica Moldova are şansa să aleagă o A TREIA CALE. Este vorba de CALEA INDEPENDENȚEI ECONOMICE. Această cale este concomitent şi o opțiune geopolitică în sensul neaderării pentru moment la niciunul dintre cele două „spații vamale largi”, din Vest sau din Est, dar şi una de politică economică internă. Altminteri, dreptul nostru la autoguvernare devine o ficțiune, iar dezvoltarea economică – un vis irealizabil. Avem nevoie de o autarhie economică relativă, care impune o detaşare parțială şi provizorie de la procesele integraționiste în cazul ambelor spații economice. Fiind cea mai săracă țară din Europa şi având o pondere minimă în economia globală,Republica Moldova trebuie să obțină un statut economic special în dialogul său cu marile conglomerate economice. El presupune aplicarea unor măsuri de ordin protecționist, cum ar fi apărarea pieței interne, practicarea unor credite preferențiale, a unor subvenții şi facilități fiscale pentru o serie de genuri de activitate economică. Regulile liberului schimb, impuse prin Organizația Mondială a Comerțului şi alte tratate internaționale, trebuie renegociate.

Republica Moldova trebuie să negocieze anumite preferințe comerciale la export în schimbul unor aranjamente politice reciproc avantajoase. Aşa cum Uniunea Europeană şi Uniunea Eurasiatică reprezintă entități

geopolitice aflate în concurență, şansele țării noastre de a-şi negocia condiții preferențiale pentru comerțul său exterior sunt considerabile. Varianta optimă ar reprezenta-o extinderea pe ambele piețe. În acest sens, în mod obiectiv, politicile noastre protecționiste nu se pot materializa fără înțelegerea şi susținerea din partea a cel puțin uneia dintre cele două puteri regionale. În această chestiune vitală un rol decisiv îl va avea diplomația națională, liberă de orice obediențe față de centrele de putere din exterior.

Noul naționalism economic, pe care trebuie să îl practicăm, nu înseamnă sfidarea regulilor internaționale sau a marilor jucători globali, ci doar tendința firească de autodeterminare economică, în stare să ne ofere un viitor mai bun. Iar pentru asta depăşirea sindromului de provincie, de margine de lume, de apendice al unor mari entități statale sau suprastatale este vitală. În definitiv, dreptul nostru la autoguvernare, obținut prin Declarația de Independență, trebuie realizat din plin. Iar pentru asta depăşirea fazei de imitatori docili şi inconştienți ai unor modele impuse din exterior este una crucială. Totodată, e necesar să renunțăm la confruntările politice sterile, bazate pe ideologii depăşite, şi să practicăm suveranitatea economică. De la patriotismul anilor de emancipare etnică şi lingvistică de acum două decenii, care a divizat societatea noastră, astăzi se impune avansarea spre patriotismul economic, ce reprezintă un factor de unitate națională.

La baza renaşterii țării trebuie să stea două idei complementare: metafizică şi fizică, adică cea spirituală şi cea materială. Fără o temelie morală sănătoasă, orice tentativă de reformă va eşua. Iar revigorarea morală a societății depinde în cel mai direct mod de revenirea la credința religioasă. În cazul nostru este vorba de Ortodoxie. Din această perspectivă, revoluția spirituală, care trebuie să ia amploare în societatea noastră, trebuie să fie axată pe

viziunea conservatoare. Prin urmare, şansa de afirmare a poporului nostru porneşte de la recăpătarea identității de creştini, aceasta reprezentând cea mai importantă trăsătură a caracterului nostru național.

Cercul vicios al eşecurilor noastre trebuie să fie rupt. Poporul Republicii Moldova trebuie să-şi descopere o nouă vocație națională. Avem datoria să ne cultivăm o credință nestrămutată în propriul nostru destin. Misiunea cea mai grea cade pe umerii elitei naționale, a intelectualilor necorupți, eliberați de dogmele în vogă şi dornici să participe la un proiect național fără precedent.

Vise, ar putea spune unii parcurgând aceste rânduri. Nu îi contrazic. Doar aş vrea să amintesc un adevăr vechi, care spune că orice realizare istorică majoră este precedată de un vis pe potriva ei.

În loc de epilog

Republica Moldova este un stat de frontieră. E o fâşie de pământ disputată de către rivalii geopolitici ca piesă într-un amplu joc regional şi global. Conturul ei aminteşte o barcă. Furtunile crescânde din jurul ei amenință această fragilă ambarcațiune din toate părțile. Cu un echipaj împărțit în facțiuni beligerante, un căpitan debusolat şi cântece de sirenă emise din mai multe direcții, riscurile de ademenire a vasului spre țărmuri iluzorii este maxim.

Altfel spus, în condițiile unei instabilități globale crescânde, pericolele ce țin de factorii externi sunt majore. În aceste circumstanțe geopolitice extrem de complexe, stabilitatea internă, solidaritatea națională şi clarviziunea liderilor politici sunt vitale pentru supraviețuirea statului. Însă tocmai aceste elemente încă mai sunt deficitare la noi. În concluzie, viitorul ce se profilează la orizont pare a fi plin de nesiguranță. Dar întrucât orice criză se poate constitui

într-o oportunitate majoră, optimiştii ar prefera să privească ziua de mâine, nu ca pe o fatalitate, ci ca pe o şansă.

17 august 2015

Criza din Moldova ca efect al goliciunii ideologice

În ultima vreme sunt întrebat de multă lume, de la noi şi dinafară mă întreabă despre evenimentele din Chişinău. Acest interes sporit este determinat de către protestele de masă din centrul Capitalei, care se succed în regim non-stop. Acum câteva luni ele au fost declanşate de către Platforma DA. Este perfect adevărat faptul că alianța de guvernământ, care se pretinde a fi proeuropeană, este dominată de elemente criminale şi oligarhi, care trebuie să plece. Prin urmare, putem spune că revendicările acestui grup sunt pe deplin valabile.

Însă cea mai mare problemă a acestui conflict major constă în cel puțin două aspecte fundamentale, mai mult sau mai puțin ascunse. Respectivul grup de protestatari contestă alianța de guvernare pentru eşecurile acesteia în promovarea „de o manieră corectă" a aşa-numitului proces de integrare europeană. Aşadar, în accepția Platformei DA, pentru a rezolva toate problemele societății moldoveneşti ar fi suficient să se organizeze alegeri anticipate şi să se înlocuiască „băieții răi" cu nişte „băieții buni", şi să se continuie mai rapid şi mai profund mişcarea spre Uniunea Europeană. „Visul european" este văzut ca fiind un obiectiv național realist şi funcțional. Adică, atât reprezentanții curentului protestatar, cât şi cei de la guvernare împărtăşesc aceeaşi orbire geopolitică şi lipsă de înțelegere a faptului ce este cu adevărat şi cum funcționează obiectul aspirațiilor lor, UE. Practic nimeni dintre membrii acestei echipe nu poate pricepe că UE ca instituție continentală este pe punctul de a se destrăma, aşa cum s-a întâmplat şi în cazul URSS. Şi că există o mulțime de cauze care vor determina această dezintegrare.

UE a fost încă de la bun început o structură artificială, care violează suveranitatea națională, interesele economice, tradițiile, religia şi identitatea culturală ale fiecărei națiuni europene, care au fost atrase în acest proiect geopolitic de către elitele globale în intereslul lor financiar egoist.

În general, establishmentul politic, academic şi media rămâne a fi fascinat de mitul eurocentrist, de modul de viață american, de de cel occidental în ansamblu, care este perceput ca un etalon, ca un standard de organizare socială perfectă. O abordare critică a aşa-numitei occidentalizări, a integrării europene, a globalizării, a ideologiei neoliberale nu penetrează mainstreamul media şi, ceea ce e şi mai grav, nici mințile elitei locale.

O a doua problemă majoră este următoarea. Partizanii grupului civic de alternativă Platforma DA par a nu împărtăşi niciun fel de credință religioasă. Ca parte a unei societăți post-sovietice, ei s-au deplasat dinspre ateismul comunist spre cel liberal. Abandonând vechea paradigmă comunistă, ei au alunecat lin în capcana „noii" căi de gândire, cea liberală. Această lipsă de viziune reprezintă o infirmitate conceptuală fundamentală nu doar pentru respectivul grup, ci şi pentru cea mai mare parte a societății noastre. Iată de ce dacă acest model fascinant, impus de către centrele de influență occidentale, nu va fi abandonat, nimic nu se va schimba în bine, chiar dacă liderii Platformei DA ar prelua puterea în Moldova.

Toată lumea ştie că în centrul Chişinăului au loc în paralel două acțiuni de protest stradal. Ceea de-a doua acțiune non-stop este organizată de către două partide ce se poziționează cumva mai aproape de stânga spectrului politic. Am în vedere Partidul nostru condus de Renato Usatîi şi Partidul Socialiştilor în frunte cu Igor Dodon. Ambele sunt considerate a fi mai aproape de orientarea prorusă. Şi în timp ce socialiştii şi-au asumat rolul de

substitut al Partidului Comunişt ilor, care şi-a pierdut o parte importantă a alegătorilor, dezvoltând o retorică accentuat prorusă, liderul Partidului Nostru formulează o poziție mult mai echilibrată.

Lansând critici perfect justificate şi necesare cu privire la vectorul proeuropean de dezvoltare a țării, totuşi ei manifestă o lipsă de viziune asupra căii de dezvoltare strategică a Moldovei. Desigur, această goliciune ideologică regretabilă ar putea fi rodul lipsei de experiență, deoarece ambii lideri de partid reprezintă o generație politică mai tânără. Şi totuşi, afilierea lor la tabăra de stânga a spectrului politic nu este un împiedi ment pentru o înțelegere mai profundă a esenței neoliberalismului ca model de dezvoltare politică, economică şi socială. Mai ales într-o perioadă caracterizată de critici dure atât din partea unor mişcări de stânga, cât şi de dreapta, în Uniunea Europeană, SUA şi aiurea, a corporatocrației, a capitalismului financiar, a ideologiei liberului schimb şi a societății de consum. Altminteri, şansa lor reală de a învinge la viitoarele alegeri şi de a conduce Moldova nu va fi atât de plină de succes cum ar putea fi în cazul existenței unei înțelegeri profunde şi responsabile a amenințărilor enorme ce ne pândesc țara, continentul şi întreaga planetă.

12 decembrie 2015

Integrarea Europeana ca ideologie de stat şi maladie colectivă

Aşadar, preț de două decenii Republica Moldova continuă să fie dominată de cel mai în vogă discurs public de după destrămarea URSS - integrarea europeană.

Anume această dominantă ține loc de idee națională, atât pentru alianța care a uzurpat puterea în țară încă din 2009, cât şi pentru grupurile politice şi civice care contestă puterea. Criticii guvernării dinspre dreapta liberală contestă actuala putere nu pentru cursul ei pe plan extern, ci doar pentru eşecurile acesteia pe cale integrării în UE. Tot aici este supusă criticii nereuşita în promovarea reformelor, acestea fiind văzute ca agendă a politicii tuturor instituțiilor statului, inspirată pe de-a-ntregul din directivele UE, ale FMI şi Băncii Mondiale. Iar diplomații occidentali, în special ambasadorii UE, ai Germaniei şi ai SUA, emit cu regularitate sugestii publice axate pe aceeaşi idee a integrării europene, văzută ca stație terminus pentru „povestea de succes" a Republicii Moldova.

Învățământul public din țară impune elevilor şi studenților lecții obligatorii despre aceeaşi integrare europeană. Există până şi specializări în învățământul superior care pregătesc pe bandă rulantă deținători de diplome în acest domeniu. Mii de tinerii fac masterate şi doctorate, dedicate cu aceeaşi râvnă integrării în UE.

Mainstream-ul media este şi el suprasaturat de discursul pro-UE, acesta fiind alimentat zilnic de cohorta de experți şi analişti de serviciu, instruiți şi alimentați financiar de Fundația Soros şi alte fonduri europene şi americane, care sprijină „dezvoltarea democrației" în țări ca Republica

Moldova. Anume duzina de comentatori de meserie, unşi cu toate alifiile occidentale, se prezintă ca deținătoare a adevărului în ultimă instanță. Ei sunt cei care dau note la purtare tuturor actorilor politici, apărând pe post de clerici ai noului cult al democrației şi drepturilor omului. Evident, un ingredient obligatoriu al acestei ideologii este demonizarea Rusiei şi sacralizarea Occidentului (SUA, UE, FMI, BM, OMC).

Paradigma liberală, numită în mod plastic şi „virus liberal", a devenit o adevărată ideologie de stat. Şi asta în pofida faptului că Articolul 5 (2) al Constituției stabileşte că „Nici o ideologie nu poate fi instituită ca ideologie oficială a statului". Astfel, societatea moldovenească a intrat întro fundătură conceptuală. Iar întreg dinamismul social nu e decât o batere a pasului pe loc sau o mişcare în cerc asemenea unei veverițe în roată.

Euroentuziaştii, fascinați de noua religie, ai cărei practicanți fervenți au devenit, nu se mai obosesc să facă cel puțin nişte comparații corecte. Adică, să vadă ce se întâmplă în țările ex-comuniste în domeniul economic şi social, în cultură, în educație etc. Să pătrundă adevăratele cauze ale crizei economice din Grecia, Spania, Portugalia etc. Să înțeleagă amploarea şi consecințele pe termen mediu şi lung ale valului de imigranți asupra Uniunii Europene.

Teoria războaielor non-militare, aplicată cu maximă eficiență în țări ca Republica Moldova, țintește prin întreaga maşinărie propagandistică, prin cultura de masă şi prin inocularea consumismului paralizarea oricărui spirit critic, a capacității de a raționa logic şi chiar a celei de a discerne relația cauză-efect. Spălarea pe creieri ca instrument de control asupra societății n-a fost doar apanajul regimului comunist. Ea este aplicată cu şi mai multă eficiență sub regimurile zis democratice.

Urmărind aceste realități triste, este potrivit să adresăm societății un salut prin de amărăciune: „Bine ați revenit în URSS!”. Marşul triumfal al Puterii Sovietice şi calea spre viitorul luminos al comunismului au fost substituite cu uşurință de ceea ce noua nomenclatură de stat şi de partid numeşte „parcursul european”. Dogma comunistă a fost înlocuită de cea (neo)liberală, iar idolatrizarea trioului Marx-Engels-Lenin – cu divinizarea comisarilor europeni şi ai emisarilor FMI. În accepția perversă a apostaților occidentali religia drepturilor omului a devenit cultul obligatoriu şi sistemul de referință pentru întreaga societate, în special pentru pătura căreia i se atribuie impropriu calificativul de „elită națională”.

Ca element de bază al noilor convertiți la această religie este prezent laicismul sau anticlericalismul. Atitudinea manifest ostilă față de Biserică se mai diminuează doar cu prilejul Paştelui şi a Crăciunului, momente în care nomenclatura de stat şi de partid pozează invariabil în Catedrala din centrul Capitalei cu lumânări cât coada de hârleț în fața camerelor de luat vederi, simulând stângaci o „evlavie de vulpe”. Aceste victime tardive ale Revoluției Franceze, ca şi în egală măsură ale loviturii de stat bolşevice, care afişează zgomotos un anticomunism de paradă, ar fi bine să cerceteze şi mai ales să înțeleagă de ce în 1918 clica lui Vladimir Ulianov (Lenin) şi Lev Troțki (Leib Bronştéin) a emis decretul de tristă faimă despre separarea Bisericii de Stat şi a Şcolii de Biserică. Tot aici ar fi cazul să încerce a pătrunde semnificația spirituală, mistică, cea care trece dincolo de factologie, a terorii şi genocidului contra creştinilor, declanşate de revoluționarii francezi şi repetate în proporții infinit mai mari de către grupul conspiraționist, care a uzurpat puterea în Rusia în 1917.

În sălile de clasă din şcoli şi în cele de lectură din bibliotecile Republicii Moldova preț de o jumătate de secol

locul icoanelor a fost ocupat de portretele lui Lenin. Însă după căderea comunismului chipul lui nu a fost înlocuit cu icoane, ci cu imaginea unor scriitori mai mult sau mai puțin valoroşi, ceea ce reprezintă o altă formă de idolatrie. Este vorba despre conflictul vechi de când Modernitatea dintre cultură şi cult sau, altfel zis, despre laicizarea culturii, despre alunecarea ei în mrejele antropocentrismului. Noi, cei educați sub regimul sovietic, ca şi cei formați în perioada post-sovietică, atunci când încercăm să argumentăm ceva, de regulă apelăm la citate din clasicii literaturii naționale sau străine. Puțini sunt cei care ştiu pe dinafară Tatăl Nostru, citesc Biblia sau literatura patristică. Acest vid spiritual şi această orbire religioasă reprezintă cea mai gravă maladie colectivă a societății noastre, care, din păcate, nu este o excepție, ci se înşiruieşte în lunga listă a țărilor căzute din modelul comunist în cel liberal.

Interpretarea realităților economice este şi ea victima paradigmei liberale. Întregul set al miturilor capitalismului în versiunea lui neoliberală a şcolii de la Chicago, dereglementarea, „small government" (atribuții restrânse pentru guvern), „mâna invizibilă a pieței", liberul schimb (libera circulație a mărfurilor, finanțelor şi serviciilor), globalizarea, înlăturarea barierelor vamale, subordonarea politicilor bugetare şi fiscale directivelor FMI, privatizarea în masă, inclusiv trecerea întreprinderilor de stat rentabile, deseori de importanță strategică, în sectorul privat, toate acestea fac parte din aceeaşi religie, împărtăşită cu obedință şi venerație de „sclavii fericiți" de la noi şi de aiurea. Economia văzută ca ştiință exactă, „obiectivă", cu reguli imuabile, este modelul ce domină, atât mințile clasei politice, cât şi sistemul de învățământ.

Relația dintre ideologie şi economie (ultima derivând din prima) practic nu este conştientizată. Nici măcar tabăra care afişează un discurs patriotic zgomotos, făcând apel la istoria

şi cultura națională, n-a reuşit să se dumirească ce ar însemna un adevărat proiect național de dezvoltare economică, cum ar arăta elaborarea şi aplicarea la scară națională a unui model axat pe suveranitatea economică, pe patriotismul economic, numit pe bună dreptate şi naționalism economic. Oare nu e de-a dreptul dezolant să urmăreşti cum patrioții locali luptă cu înverşunare cu un imperiu demult dispărut, cel sovietic, şi capitulează în totală inconştiență în fața singurului imperiu global în plină forță, cel american, cu tot cu vasalul său în persoana Uniunii Europene? Oare nu e un prilej de tristețe faptul că cei care pretind că apără interesele naționale, de fapt contribuie în mod activ şi inconştient la procesul de vasalizare, de aservire, de desuveranizare a țării? Câți dintre aceştia reuşesc să descifreze esența noilor realități geopolitice într-o lume în care statele naționale ca actori ai dreptului internațional sunt subminate şi subjugate de corporațiile transnaționale, de rechinii capitalismului speculativ, care devastează regiuni întregi ale globului, înrobesc şi sărăcesc țări şi popoare ajunse victime neputincioase în fața acestui nou tip de colonialism? Prea puțini, din păcate.

În timp ce în țările Uniunii Europene şi în SUA apar mii de lucrări academice, există o multitudine de platforme media de alternativă şi se înregistrează o ascensiune din ce în ce mai puternică a partidelor antisistem, toate acestea formulând critici fundamentate solid, atât dinspre stânga, cât şi dinspre dreapta, în Republica Moldova practic întregul establishment continuă să rătăcească în labirintul paradigmei liberale.

În Republica Moldova efortul colectiv de emancipare națională şi de asumare a unui destin onorabil nu poate să înceapă cu adevărat decât din momentul când cei care se revendică a fi intelectuali vor începe să-şi revină din extazul gândirii comune, vor depăşi clişeele de interpretare a

realității, în sfârşit, vor renunța la ochelarii de cai şi vor privi lumea din jur în toată complexitatea şi dramatismul ei.

Renunțarea la propriile prejudecăți este cel mai dificil efort pe care trebuie să îl facă orice om creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, înzestrat cu rațiune, dar şi cu credința în rostul transcendental, transistoric, mistic al ființei umane. Fiindcă fără acest efort, asumat în mod conştient şi responsabil, orice succesiune la guvernare nu va reprezenta decât o schimbare de decor şi o alunecare din ce în ce mai vertiginoasă în eşecuri politice, economice şi spirituale.

7 octombrie 2015

Cum să spulberăm mitul „pericolului românesc” dincoace de Prut?

Un adevăr pe care nu-l poate nega nimeni în Republica Moldova ține de percepția diferită a României dincoace de Prut. Dacă pentru unii țara de dincolo de Prut este Patria-mamă, „paradisul terestru” şi spațiul sacru, pentru alții România este statul care constituie un potențial pericol pentru Republica Moldova.

O categorie destul de largă de cetățeni îi atribuie României statutul de potențial agresor, de „duşman extern”, de stat ce ar urzi planuri expansioniste, anexioniste etc. Se ştie bine că astfel de prejudecăți îşi au rădăcina în istoria noastră nu prea îndepărtată, interpretată de o manieră diametral opusă de către istoricii, analiştii politici sau politicienii din Republica Moldova. În mod evident, cei care se lasă cuprinşi de sindromul „pericolul românesc” sunt, de regulă, fie vorbitori de limbă rusă, fie nostalgici după defuncta URSS, iar cei care reprezintă tabăra adversă îşi alimentează viziunea din interbelicul românesc, perioadă când Basarabia a făcut parte din România Mare.

Altfel zis, avem de a face cu nişte hărți mentale, care nu doar că nu se suprapun, ci alcătuiesc însăşi esența conflictului ideologic, identitar şi etnolingvistic, care sparge societatea moldovenească în două tabere beligerante ireconciliabile. Iar o astfel de stare de lucruri minează coeziunea socială, creează instabilitate politică şi alimentează separatismul teritorial. Mai grav, în fața unui discurs belicos, paseist şi revendicativ al unor capete înfierbântate, populația rusofonă, simțindu-se amenințată, îşi îndreaptă speranțele spre Rusia, care este văzută ca

protector în fața unei „invazii iminente” a României. Nu încape îndoială că aici este vorba despre nişte reacții pline de panică, ce nu au nimic în comun cu realitatea, ci cu subconştientul sau imaginarul colectiv. Vorba e că în Republica Moldova există două „adevăruri”, aflate la extremități, asupra aceloraşi evenimente istorice şi fenomene etno-lingvistice. Iar acestea sunt manifestate cu pasiune, cu înverşunare chiar, devenind elemente-cheie ale unor platforme politice care se alimentează prin contestare reciprocă, în avantajul ambelor părți şi în detrimentul societății.

Evadate din mediul academic în cel politic, aceste subiecte incendiare otrăvesc spațiul public şi cantonează segmente largi ale cetățenilor în zone de conflict iremediabil. Armata „unionistă” se războieşte de zor cu cea „moldovenistă”, baricadele ridicate de cele două grupări „fundamentaliste” devin insurmontabile din perspectiva edificării unui stat funcțional şi a unei societăți ce ar împărtăşi acelaşi set de valori şi repere comune. După mai bine de un sfert de veac de polemici aprinse şi de încercări temerare de a pune în practică una sau alta dintre versiunile celor două ideologii aflate în conflict, cred că este deja timpul să se tragă nişte concluzii.

Una dintre ele ar fi următoarea. România ca stat ar putea face mult mai mult pentru a elimina aceste confuzii de percepție dincoace de Prut. Una dintre sarcinile strategice ale unei diplomații înțelepte în raport cu Republica Moldova ar trebui să fie tocmai eliminarea oricăror speculații şi răstălmăciri pe marginea naturii relațiilor dintre cele două state. Altfel zis, Bucureştiul trebuie să-şi dorească să aibă o imagine la fel de bună şi la Chişinău, şi la Bălți, şi la Comrat, şi la Tiraspol. Fireşte, o astfel de imagine pozitivă nu poate fi creată şi consolidată peste noapte. Şi nu este vorba despre aplicarea unor tehnici de seducție mediatică

sau de marketing politic, ci de un efort onest şi responsabil, îndreptat spre eliminarea unor clişee de percepție. Iar pentru asta inițial ar trebui ca elitele politice, comunitatea de experți, mediul cultural şi academic din România să realizeze că o astfel de problemă există. După care s-ar putea trece în revistă cauzele ce au generat o atare stare de fapt. Iar de aici s-ar putea avansa spre identificarea celor mai potrivite metode, care să contribuie la o mai bună înțelegere şi să determine apariția unor simpatii în mijlocul unor pături din ce în ce mai largi ale cetățenilor din Republica Moldova.

Am schițat aici doar existența unei probleme ce vizează relațiile moldo-române, privind-o mai mult din perspectiva Bucureştiului decât din cea a Chişinăului. Asta pentru că personal nu-mi este deloc indiferent faptul cum este privită România dincoace de Prut. Iar aici nu este vorba despre nişte sensibilități subiective, care ar putea fi trecute cu vederea, ci de interesele naționale fundamentale ale României şi ale Republicii Moldova, care sunt complementare, nu divergente. Şi asta chiar dacă România este membru NATO şi UE, iar Republica Moldova nu e şi poate nu va fi niciodată. Desigur, însăşi apariția unei astfel de preocupări la Bucureşti presupune existența unei atitudini univoce față de dreptul la autoguvernare şi la alegerea propriei opțiuni geopolitice a poporului Republicii Moldova, care s-ar putea să coincidă, dar s-ar putea şi să difere de opțiunea României.

Aceste rânduri sunt o invitație la dialog pentru prietenii noştri din România, ca şi pentru cei din Republica Moldova, care ar fi interesați de subiectul creionat mai sus.

Vom reveni.

10 martie 2016

Clubul Izborsk din Moldova ca platformă pentru elaborarea Ideii Naţionale

Crearea filialei moldoveneşti a Clubului Izborsk, la 2 aprilie curent, cu participarea unei delegaţii de la Moscova deschide pentru reprezentanţii elitei naţionale moldoveneşti o oportunitate specială pentru a-şi orienta eforturile spre elaborarea Ideii Naţionale ca forţă unificatoare. În cadrul acestui for am expus câteva teze pentru această elaborare conceptuală fundamentală, care ar trebui să se cristalizeze în urma unor discuţii ample în mediul experţilor şi al politicienilor, a reprezentanţilor Bisericii, ştiinţei şi culturii. Prezentăm mai jos propunerile făcute acum câteva zile, la care am ataşat scurte precizări.

1. Trăsătura de bază a identităţii colective moldoveneşti este Ortodoxia.

Anume Ortodoxia constituie liantul de credinţă al unei largi majorităţi a poporului nostru, indiferent de apartenenţa etnică. Etica noastră socială, relaţiile interumane, noţiunile de bine şi rău, de moral şi imoral se întemeiază pe Ortodoxie, indiferent de faptul dacă suntem practicanţi activi sau privim Biserica doar ca pe o instituţie socială de bază a tradiţiei şi culturii noastre. Tocmai de aceia fenomenele ce ţin de viaţa publică, de politică, de creaţia legislativă, de economie, de cultură, învăţământ, relaţii externe etc. sunt apreciate în funcţie de corespunderea sau necorespunderea lor poruncilor şi moralei ortodoxe. Nu poate exista o societate dreaptă fără ca aceasta să se sprijine pe Cuvântul divin. Tentativele de a

prezenta omul ca pe o ființă autosuficientă, în stare să elaboreze propria viziune asupra lumii fără Hristos, în baza tuturor versiunilor antropocentrismului sau a antropolatriei, şi-au demonstrat tragica lor inconsistență.

2. Moldova este parte a Civilizației Răsăritene Contemplative.

Pământul nostru este parte a marelui spațiul al Uscatului, ce a creat de-a lungul mileniilor marea tradiție spirituală de percepere verticală, sacră a lumii. Civilizația occidentală negustorească, mercantilă, individualistă este străină identității profunde a poporului nostru. Eurocentrismul, occidentomania, încercările de a occidentaliza în mod artificial societatea noastră, de a ne impune nişte modele politice şi economice, coduri culturale, noțiuni despre familie şi normalitate, clişee conceptuale străine au avut urmări deplorabile pentru țara noastră. A sosit timpul să ne debarasăm de paradigma, improprie nouă, a „civilizației morții", a societății de consum, a lipsei de limite morale, a hedonismului, a vidului spiritual şi a pierderii sensurilor.

3. Neutralitatea permanentă a Moldovei reprezintă o componentă fundamentală a politicii noastre externe şi o piatră de temelie a Constituției noastre.

Țara noastră trebuie să respingă rolul de vasal geopolitic al Occidentului, folosit în detrimentul intereselor noastre naționale şi a politicii de bună vecinătate. Moldova nu are duşmani externi în persoana țărilor vecine. Însă ea a devenit o „țară-țintă" pentru elita oligarhică mondială,

bazată în SUA, pentru corporatocrația transnațională, pentru capitalismul financiar, cămătăresc, ce subjugă toate țările şi popoarele lumii în avantajul elitei globale. Doar neutralitatea permanentă poate servi promovării unei politici externe independente şi demne.

4. Moldova pledează pentru o ordine mondială multipolară, întemeiată pe afinități de natură civilizațională ale țărilor şi popoarelor.

Alianțele strategice, pe care trebuie să le încheie Moldova, urmează să reflecte interesele ei politice, militare, economice, religioase şi culturale.

5. Moldova trebuie să renunțe la statutul de colonie politică şi economică a Occidentului în favoarea independenței politice şi economice.

În această ordine de idei dictatul Washingtonului şi al Bruxellesului în politica internă şi externă a țării este inacceptabil. Procesul aşa-numitei integrări europene, regimul de liber schimb cu UE şi Turcia, subordonarea politico-economică față de FMI, Banca Mondială şi OMC trebuie respinse.

6. Moldova trebuie să renunțe de asemenea şi la statutul de colonie spirituală, intelectuală, culturală, ideologică a Occidentului.

Poporul Moldovei trebuie să conştientizeze propria misiune istorică, propria cale istorică. Tradiția noastră

multiseculară, rădăcinile noastre civilizaționale străvechi, specificul nostru cultural trebuie să ne determine să preluăm din exterior doar ceea ce se potriveşte şi poate fi adaptat la societatea noastră. Asta ține şi de tehnologii, şi de elaborările ştiințifice, şi de modelele sociale şi economice. Copierea oarbă a unor modele străine este inacceptabilă şi contraproductivă.

7. Moldova are nevoie de o revoluție intelectuală şi spirituală conservatoare.

Toate eforturile adevăraților patrioți, uniți de asumarea unui rol onorabil pe care trebuie să şi-l aibă țara în lumea de azi, indiferent de apartenența lor etnică, lingvistică sau religioasă, trebuie orientate spre crearea unei viziuni strategice asupra viitorului poporului nostru.

8. Proiectul național al Moldovei poate fi unul de succes şi viabil doar prin conjugarea eforturilor intelectualilor şi politicienilor de stânga, ce-şi focalizează atenția asupra echității sociale, şi a intelectualilor şi politicienilor de dreapta, care se preocupă în mod prioritar de aspectele de ordin spiritual, cultural şi civilizațional.

Doar acțiunea complementară a cercurilor cu adevărat de stânga şi a cercurilor cu adevărat de dreapta va reuşi să se opună cu succes discursului neoliberal dominant.

9. Restabilirea independenței Moldovei şi crearea de condiții pentru o viață politică şi publică liberă este imposibilă fără înlăturarea rețelei de influență străină.

În acest sens este necesar să se interzică finanțarea din exterior a structurilor media, a organizațiilor neguvernamentale şi a sectelor religioase.

10. Pământul țării aparține exclusiv cetățenilor țării. Tocmai de aceea deschiderea pieței funciare pentru investitorii străini este inadmisibilă.

Pentru a preveni înstrăinarea pământului cu destinație agricolă ce reprezintă o resursă economică şi spirituală de bază, se impune organizarea unui referendum național şi consfințirea la nivel constituțional a acestei norme.

11. Moldova trebuie să respingă primatul economicului, caracteristic liberalismului, în favoarea primatului principiului spiritual.

Moldova are nevoie de un salt economic. Însă un model economic echitabil şi viabil nu se poate întemeia pe miturile neoliberalismului, ce conduc în mod inevitabil spre o concentrare excesivă de capital, oligarhizare, pauperizarea unor pături largi ale populației, şomaj, exodul forței de muncă spre pieţele externe, o politică socială imorală şi discriminatorie. „Determinismul economic", aparenta concurență liberă, însoțită de aşa-zisul mecanism de autoreglare a „mâinii invizibile a pieței", trebuie să fie

respinse. Avem nevoie de un stat puternic, ce instituie regulile de joc în economie şi veghează la respectarea lor, cu o distribuţie largă a proprietăţii şi a veniturilor, cu un sector financiar ce ar stimula producţia, iar nu ar sugruma spiritul antreprenorial. Liderii politici vor putea servi în mod onorabil societatea doar dacă aceştia vor fi ghidaţi de motive de ordin spiritual, de răspunderea pe care o poartă în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor, ce s-ar materializa în decizii de ordin social-economic echitabil.

12. Încheierea unui parteneriat strategic cu Rusia, fără de care Moldova nu-şi va putea asigura o politică internă şi externă independentă.

Acest parteneriat trebuie să se bazeze pe respect reciproc, pe similitudinile de ordin civilizaţional, pe principiul multipolarităţii, dar şi pe cel al neamestecului în treburile interne, pe eforturile comune îndreptate spre restabilirea unităţii teritoriale a Moldovei, pe principiul neutralităţii permanente a ţării, pe deschiderea pieţei Rusiei pentru produsele moldoveneşti. Moldova nu trebuie să tindă să devină parte a Rusiei, apendicele sau colonia ei, ci un partener egal cu o putere mondială, ce respectă opţiunea istorică a poporului moldovenesc de a fi un stat independent şi neutru. Noua arhitectură a Civilizaţiei de Răsărit, ce tinde spre o ordine mondială mai echitabilă şi mai echilibrată, trebuie să descopere în cazul Moldovei un subiect activ al relaţiilor internaţionale, iar nu un obiect al unor jocuri geopolitice, aşa cum este la ora actuală Patria noastră. Moldova este în stare să propună Rusiei un proiect pilot al unor relaţii bilaterale corecte, transparente, reciproc avantajoase şi eficiente. Iar o colaborare reuşită între ţările

noastre poate şi trebuie să devină un exemplu bun pentru alte state din regiunea noastră.

4 aprilie 2016

Rețeaua „coloanei a cincea” scuipă din nou în obrazul lui Hristos

Ştim că Dumnezeu lucrează prin oameni, aşa cum sunt ei, mai vrednici sau mai păcătoşi. Nu avem ştiinţă cum a fost aranjată recenta luare de cuvânt a ÎPS Vladimir în Parlament. Chiar am fost surprinşi că actuala guvernare, pe care o ştiam departe de trăirea creştină, a făcut gestul de a-l invita pe întâistătătorul Bisericii Ortodoxe din Moldova în forul legiuitor. Însă oricare ar fi dedesubturile acestui eveniment, el nu poate decât să bucure orice creştin. Mai ales că lucrarea mântuitoare a pocăinţei sincere este vârful virtuţii omeneşti. Şi dacă această prezenţă de excepţie este un semn că dialogul şi interacţiunea dintre autoritatea spirituală şi puterea temporală este deja iniţiat, nu putem decât să nădăjduim că este vorba doar de un început bun şi promiţător.

Cuvântul ierarhului a fost unul blând, înţelept şi plin de dragoste. Dar iată că în scurt timp s-a autosesizat întreaga liotă de nemernici autointitulaţi „societatea civilă”, care s-au şi grăbit să dea forului legiuitor lecţii de conduită conformă standardelor internaţionale. Gaşca respectivă de simbriaşi ai lui Soros şi ai altor grupări anticreştine şi antinaţionale din Occident a sărit ca friptă, urlând de mânie ca nişte duhuri rele care părăsesc sufletul unui posedat. Printr-un comunicat de presă ni s-a amintit că suntem un stat laic, că trebuie să ţinem cont de standardele internaţionale şi de drepturile omului, că Mitropolitul „a depăşit limitele unui discurs religios” şi altele de acest fel. Grija mare a acestor apostoli ai întunericului s-a acutizat în legătură cu sugestia făcută de ÎPS Vladimir privind aşa-zisa

lege antidiscriminare. Cea cu promovarea agresivă a sodomiei. Îi cunoaştem pe toți după nume, pe cei care sunt alimentați financiar şi ideologic de către centrele de comandă din Occident, aservite unor interese oculte de alienare a lumii.

Scurt pe doi: în lupta între Dumnezeu şi Satan, neutralitatea este o infamie. Cine nu e cu Hristos, este împotriva Lui, ne învață Mântuitorul. Nu poți fi ateu decât printr-un tertip logic. Nefiind cu El, eşti cu antipodul Lui. *Tertium non datur*. Vârful de lance al acelei legi blestemate, Vladimir Filat, deja a ajuns la închisoare. Poate măcar acolo îl va lumina Dumnezeu să se pocăiască pentru acest păcat de o gravitate aparte. Dar legiunea oengiştilor îndrăciți încă mai tulbură apele chiar şi în Săptămâna Mare, în preajma Învierii Domnului nostru Iisus Hristos. După faptă şi răsplată, zice înțelepciunea populară. Fiecare îşi gestionează viața postumă aşa cum crede de cuviință. Suntem liberi să alegem, dar şi să plătim pentru alegerea noastră. Iar miza este una de o încărcătură fără egal, pentru că răspunsul la examenul suprem va fi cel care ne va determina locul meritat prin fapte aici, în lume.

Cine încă nu a înțeles rosturile profunde ale uriaşei lupte duhovniceşti care se poartă în lumea de azi, cine rătăceşte pe coclaurile liberalismului şi ale religiei „drepturilor omului", ale antropocentrismului, ale apostaziei şi blasfemiei, mai are timp să îşi revină din înțepenirea spirituală, din starea de vrajă, din împietrirea sufletească.

„Coloana a cincea" din spațiul public trebuie demascată. Întreaga rețea de ONG-uri, de structuri media şi de vedete TV, care servesc o cauză străină intereselor noastre naționale trebuie țintuită la stâlpul infamiei. Poporul trebuie să-şi cunoască „eroii". Iar aceste pocitanii morale trebuie oprite. Ei nu trebuie lăsați să se mai erijeze în procurori morali, în judecători supremi, în (im)postura de

„nou cler”, menit să „catehizeze” poporul în spiritul minciunii. A venit timpul să întocmim lista bursierilor Soros, a agenților de influentă ai unei cauze străine, a promotorilor perversiunii, colonialismului intelectual, cultural, politic şi economic. Aşa cum un sfert de veac în urmă au căzut măştile de pe exponenții unui regim putred şi anticreştin, cel comunist, astăzi a sosit ceasul să cadă măştile de pe noua nomenclatură, cea neoliberală. Ciocoii vechi şi ciocoii noi sunt în esența lor la fel. Chipul de mironosiță nu li se potriveşte pe fețele lor monstruoase, chiar dacă acestea sunt unse cu toate alifiile ideologice în vogă.

Astăzi suntem în ziua când Hristos a murit pe Cruce. Ca să învie pentru noi şi să îndumnezeiască omul. Suntem într-o stare de aşteptare. Să dea bunul Dumnezeu să ajungem cu bine ca împreună să spunem peste ore numărate, plini de bucurie sufletească şi de nădejde:

HRISTOS A ÎNVIAT!

Vinerea Mare, 29 aprilie 2016

Republica Moldova: de la Desuveranizare spre Resuveranizare

Teze pentru conferința Consiliului Obștesc „Pentru Patrie!” „25 de ani de la proclamarea Independenței: trecut, prezent, viitor”.

Pentru mine căderea URSS a fost un prilej de bucurie cu totul aparte, un eveniment ce îmi insufla speranțe mari. În acel moment prea puțini erau cei care realizau că noi, alături de toate țările fostului spațiu comunist, ca urmare a încheierii „războiului rece”, ne-am pomenit în tabăra celor învinși. După prăbușirea comunismului am fost cuprinși de un gol ideologic, de o orbire intelectuală și ideologică. Noile țări independente au devenit „target countries” (țări-țintă), privite de către elitele occidentale ca o pradă ușor de dobândit.

Sfertul de secol care s-a scurs reprezintă tranziția dinspre lumea bipolară, trecând prin momentul unipolar, spre o lume multipolară. Sunt oare pregătite elitele noastre intelectuale să participe la reașezarea lumii, a regiunii noastre cu toată responsabilitatea istorică ce îi revine? Personal consider că da. Și în acest sens actuala criză profundă este un moment potrivit pentru regândirea, elaborarea și conceptualizarea unei viziuni strategice asupra identității noastre colective și asupra locului nostru în lume.

Momentul istoric pe care îl trăim constituie și sfârșitul „visului european”, și nu doar pentru că guvernarea de astăzi a compromis totalmente ideea integrării europene, ci deoarece se apropie sfârșitul inexorabil al UE în formula în care am cunoscut-o până în prezent.

Am suferit şi continuăm să suferim un proces profund de desuveranizare, de pierdere a independenței în toate domeniile societății noastre. Prin urmare, este necesar să întreprindem un viguros efort colectiv pentru a trece de la desuveranizare spre resuveranizarea țării noastre. Este absolut evident faptul că în ultimii ani procesul de luare a deciziilor în politica internă şi externă, în domeniul politicii economice, în politica educațională, în politica editorială a mainstream-ului media a fost cedat „partenerilor noştri occidentali", cum îi place să se exprime lui Vladimir Putin. Am devenit o societate de imitatori, de maimuțe şi papagali. Ni s-a impus „colonialismul economic", dar şi mai tragic este faptul că ne-am pomenit sub ocupație intelectuală.

Am fost scufundați în mlaştina liberalismului, ni s-a indus virusul mortal al acestei ideologii funeste.

Iar acum „Ce-i de făcut?". Mai întâi trebuie să luăm o coală de hârtie şi să o divizăm în două coloane. În partea din stânga va trebui să scriem lista exhaustivă a ceea ce nu acceptăm în mod categoric, de la starea de vasalitate politică şi economică şi până la paradele gay şi căsătoriile între persoanele de acelaşi sex. Iar în partea dreaptă vom formula programul nostru pozitiv: ce dorim să obținem, spre ce aspirăm, care sunt scopurile noastre.

Şi aici revin asupra necesității elaborării Ideii Naționale ca Forță Unificatoare. Pe parcursul întregii istorii a omenirii definirea identității colective a oricărei etnii sau popor începea întotdeauna de la conştientizarea exactă şi univocă a duşmanului extern. Iar în cazul nostru, nici Rusia, nici România nu reprezintă „duşmanul extern". Pentru Republica Moldova, la fel şi pentru Rusia, Ucraina şi România (chiar dacă aceasta la ora actuală este colonia SUA!) există un singur duşman – globalismul ca ideologie şi globalizarea ca proces.

Noile autorități ale țării, care vor succeda actualul regim, vor trebui să denunțe şi să revadă o serie de acorduri internaționale (cu UE, FMI, OMC etc.). Moldova trebuie să pună în aplicare toate pârghiile protecționismului economic (patriotism, suveranitate, naționalism economic), adică să-şi apere piața internă şi, concomitent, să elaboreze şi să implementeze mecanismele unei largi distribuții a proprietății şi a veniturilor, cu utilizarea instrumentelor distributismului economic. Anume în asta rezidă democrația economică, fără de care democrația politică este inexistentă. Iar o asemenea politică presupune existența unui stat puternic, a unei guvernări viguroase, care şi-ar declara deschis alianța cu businessul mic şi mijlociu împotriva marelui capital, contra oligarhilor.

Avem nevoie de un parteneriat strategic, politic şi economic, cu Rusia. Nu putem rezista de unii singuri în fața presiunilor corporatocrației americane şi ale capitalismului de tip speculativ, cămătăresc. Avem nevoie de sprijinul Rusiei şi îl putem obține fără a deveni apendicele sau parte a acestei țări. Gigantica putere mondială, Rusia, poate deveni un partener corect al micei Moldove, dacă țara noastră va înceta să fie o marionetă a Occidentului şi se va prezenta ca un partener sigur şi previzibil. În acest sens Moldova ca stat neutru trebuie să promoveze o politică echidistantă în cazul unor confruntări dintre marii actori geopolitici.

Conceptualizarea identității noastre civilizaționale şi culturale trebuie să se întemeieze pe Ortodoxie. Suntem parte a civilizației răsăritene, continentale, contemplative, iar nu a civilizației mercantile, negustoreşti, consumiste, maritime, atlantiste. Adică, trebuie să renunțăm la eurocentrism, la occidentomanie, la primatul economicului, la pseudoreligia „drepturilor omului”.

Trebuie să îngropăm definitiv securea „războiului etnolingvistic”. În acest război nu vor învinge niciodată nici filoromânii, nici adepții moldovenismului. Toată această vânzoleală trebuie să rămână în trecut, ca o ilustrare a „maladiei infantile”, ce ne-a afectat pe parcursul devenirii noastre, a maturizării statale şi cetăţeneşti, a înțelepțirii noastre.

Sunt sigur că în condițiile unei crize fără precedent, care se va abate inevitabil şi peste țara noastră, va trebui să se manifeste instinctul autoconservării colective. Atâta timp cât situația se mai menține cumva pe linia de plutire, pe creasta valului rămân nemernicii, plutocrații şi cleptocrații. Însă atunci când situația va deveni critică, atunci când va fi nevoie să rişti cu propria bunăstare şi poate chiar cu viața pentru binele Patriei, aceşti băieți se vor evapora instantaneu. Anume atunci va sosi momentul manifestării unui alt tip de oameni, plini de abnegație, cu spirit de sacrificiu, viguroşi şi cu privirea ațintită asupra unor scopuri majore.

Ne aflăm în pragul sfârşitului unui întreg ciclu istoric, ce îşi are începutul în Iluminism şi Revoluția Franceză, cu toate rătăcirile Modernității asupra omului ca „măsură a tuturor lucrurilor”, cu iluziile antropocentrismului şi ale democrației de masă, cu „civilizația banilor” şi „sfârşitul istoriei”. Am trăit dezagregarea URSS, vom apuca şi destrămarea UE.

Succesul Patriei noastre depinde de capacitatea elitei naționale de a depăşi vechile clişee ideologice, de a se ridica la un alt nivel de gândire, de a conştientiza propria misiune istorică de excepție şi unicitatea poporului nostru, de a realiza din plin dreptul la autoguvernare. Forța credinței noastre, a duhului nostru, voința adevăraților lideri şi vigoarea Ideii noastre Naționale pot şi trebuie să devină chezăşia unui viitor demn.

27 august 2016

Pentru o nouă lustrație

Şirul de evenimente care şi-au marcat în mod violent începutul la 7 aprilie 2009 şi care se înlănțuie preț de mai bine de şapte ani în țara noastră a produs un regim monstruos fără precedent în istoria noastră de stat independent. Grupările criminale care au ajuns la guvernare au uzurpat puterea de stat, ceea ce, potrivit articolului 2 al Constituției, reprezintă cea mai gravă crimă împotriva poporului. Am fost cu toții martorii distrugerii metodice a statului de drept, a ciopârțirii legislației şi adaptării acesteia intereselor de tip mafiot ale uzurpatorilor. Am comentat cu indignare şi am protestat în stradă atunci când capii grupărilor respective şi-au subordonat toate instituțiile care prin lege sunt independente sau autonome: Consiliul Superior al Magistraturii, Curtea Supremă de Justiție, ca şi celelalte două trepte ale puterii judecătoreşti, Procuratura Generală, Curtea Constituțională, Serviciul de Informații şi Securitate, Comisia Electorală Centrală, Banca Națională etc.

Republica Moldova a încetat să fie un stat de drept. Separația puterilor în stat nu mai există. Puterea legislativă, executivă şi judecătorească şi-au pierdut statutul de instituții fundamentale într-o democrație funcțională, devenind nişte simple unelte de înavuțire personală şi de perpetuare la guvernare a impostorilor care trag sforile din umbră. Puterea locală este la cheremul aceluiaşi clan, iar aleşii locali sunt constrânşi cu sutele să treacă de partea uzurpatorilor, declarându-se membri ai partidului-stat.

Pentru crima de uzurpre a puterii de stat, care nu are termen de prescripție, Codul Penal stabileşte prin articolul 339 pedepse cu privațiune de libertate de la 10 până la 20 de ani.

Crimele cu caracter economic, de o gravitate de asemenea fără precedent, au adus prejudicii astronomice statului şi fiecărui cetățean în parte cu consecințe dramatice pentru decenii înainte. Cea mai scandaloasă serie dintre aceste crime ține de furtul miliardelor. Deturnarea banilor publici din Bugetul de Stat şi din sursele de finanțare externă, privatizarea unor obiective-cheie în avantajul aceloraşi criminali, falimentarea artificială a celor mai importante întrerinderi de stat ar fi doar câteva dintre crimele comise de aceştia. Şi în aceste cazuri Codul Penal prevede sancțiuni deosebit de drastice.

Iată de ce este momentul să fie pregătită înfăptuirea justiției după căderea acestui regim banditesc. Încă nu ştim dacă sfârşitul regimului va începe odată cu încheierea campaniei electorale pentru alegerea preşedintelui sau se va produce în urma unor revolte populare de masă. Cert este, însă, un singur lucru. O guvernare care va succede la putere actualul regim va avea ca primă sarcină restabilirea instituțiilor statului de drept. Iar nişte organe de anchetă şi o justiție independentă, eliberate de sub controlul oligarhilor, vor trebui să facă tot ce este necesar pentru a pedepsi prin ani grei de puşcărie toți capii actualului regim.

Pe lângă acestea, s-ar mai impune o măsură obligatorie pentru lichidarea tuturor consecințelor stării de uzurpare a puterii de stat. Şi anume, adoptarea unei Legi a Lustrației, care să interzică accesul în funcții publice tuturor celor care se fac vinovați de cea mai gravă crimă împotriva poporului. O asemenea măsură a fost operată după căderea regimurilor comuniste într-o serie de țări cum ar fi Polonia, Cehia, țările baltice şi parțial România prin „legea Ticu”, după numele preşedintelui de atunci al Asociației Foştilor Deținuți Politici, Constantin-Ticu Dumitrescu. Vârfurile fostei nomenclaturi de partid şi ai organelor de represiune s-au pomenit cu

interdicția de a mai ocupa demnități publice în statele respective.

Inspirându-se din aceste exemple, Republica Moldova trebuie să adopte, aşadar, o nouă lege care să interzică pentru totdeauna ocuparea de funcții publice pentru nomenclatura de partid şi cea de stat, pentru infractorii care au făcut parte din organele de conducere ale partidelor membre ale coaliților de guvernământ. Pe lângă aceştia trebuie incluşi foştii membri ai guvernelor şi conducătorii structurilor afiliate Guvernului, foştii deputați din alianțele de guvernare, foştii membri ai Curții Constiuționale, ai Consiliului Superior al Magistraturii, foştii conducători ai Curții Supreme de Justiție şi ai Curților de Apel, foştii membri ai Comisiei Electorale Centrale, foştii conducători ai Prucraturii Generale şi ai Serviciului de Informații şi Securitate, foştii membri al Consiliului de Administrație ai Băncii Naționale şi alți demintari de prim rang.

Cunoaştem ce a însemnat procesul de denazificare, ca şi cel de decomunizare. Aceste regimuri de tip totalitar şi-au primit deja sancțiunea istoriei. Pentru Moldova, însă, se impune cu necesitate un proces amplu de deratizare a instituțiilor puterii de stat de toți paraziții care au surpat din temelii ordinea constituțională a țării. Numai o epurare masivă, dură, perfect legală şi întemeiată ar putea restabili funcționalitatea instituțiilor statului de drept şi încrederea cetățenilor în propria țară.

Această purificare reprezintă singura şansă de revitalizare a statului, care are menirea să servească, nu să aservească propriul popor. Tentația de a limita restabilirea adevărului şi triumful justiției ar compromite iremediabil orice putere care ar succeda actualul regim. Curățirea trebuie să fie una temeinică. Răul trebuie stârpit din rădăcină. Ca să nu mai recidiveze niciodată.

4 octombrie 2016

Voi îl omagiați pe Eminescu? Boaite fățarnice!

Iată că din nou, ca în fiece an, de 15 iunie, ziua morții lui Eminescu, la bustul lui se înghesuie toată protipendada locală. Înțolită ca la teatru, pieptănată şi unsă cu toate alifiile, fauna politică defilează solemn, „cu evlavie de vulpe", în fața bustului poetului național. Ritualul e respectat cu strictețe de două ori pe ani, aceeaşi cohortă de politicaştri penibili se preumblă cu buchete de flori, procurate din banii de protocol de la Preşedinție, Parlament şi Guvern, prin fața camerelor de luat vederi, simulând gravitatea şi mai ales preocuparea pentru valorile naționale. Iar presa noastră liberă, dornică să mai vâneze câte o prostie din gura mai marilor zilei, alergă cu microfoanele după nemernicii de oficiali, pe care îi somează să recite ceva din Eminescu, hlizindu-se neghiob că iarăşi i-a prins pe respectivii ipochimeni pe picior greşit. Iar când câte unul mai prostănac se lasă prins în joc şi îngăimă anevoie trei cuvinte din opera poetului, cum să nu-ți vină în minte ce a zis chiar el despre unii ca ăştia:

„Căci vorba voastră sună ca plâns la cununie,
Ca cobea ce îngână un cânt de veselie,
Ca râsul la mormânt."

Sau:

„Au de patrie, virtute, nu vorbeşte liberalul,
De ai crede că viața-i e curată ca cristalul?
Nici visezi că înainte-ți stă un stâlp de cafenele,
Că îşi râde de-aste vorbe înghițindu-le pe ele.
Vezi colo pe urâciunea fără suflet, fără cuget,
Cu privirea-mproşcată şi la fălci umflat şi buget,

Negru, cocoşat şi lacom, un izvor de şiretlicuri,
La tovarăşii săi spune veninoasele-i nimicuri;
Toţi pe buze-având virtute, iar în ei moneda calpă,
Quintesenţă de mizerii de la creştet până-n talpă".

Ia priviţi-i! Un Timofti pe post de şef de stat, mâncat de molii şi gârbovit de laşitate, mereu speriat şi strâns cu uşa, de parcă l-au prins învăţătorul cu tema nefăcută. Iată personajul perfect pentru rolul de mameluc bun de ţinut locul de nacialnic, atât cât să-şi poată face mendrele coţcarii şi escrocii care l-au aburcat în jilţul de căpetenie. Un Candu şi un Filip, şterşi şi pricăjiţi, au sosit şi ei la braţ, ca să se vadă mai bine cât de nesiguri sunt pe ei înşişi şi cât de izbitoare le este postura de lacheu, de emanaţie timorată şi jalnică a atotputernicului jupân Plahotniuc. Orice ochi mai atent va observa cu uşurinţă trăsătura comună a celor trei valeţi ai craiului cu rânjet de bestie, ai pocitaniei care i-a şi căzut cu tronc unei Victoria Nuland. Şi asta pentru ca întreaga farsă să-şi capete din plin imaginea sinistră şi hâdă. Pentru că în spatele celor trei cabotini stă, aşa cum bine se ştie, insul, căruia i se potriveşte atât de bine vorba lui Eminescu:

> *„Şi deasupra tuturora, oastea să şi-o recunoască, Îşi aruncă pocitura bulbucaţii ochi de broască..."*

Iar pentru a întregi galeria cu saltimbanci şi panglicari, cu pantalonari şi bonjurişti, cu stârpituri şi smintiţi, în faţa bustului lui Eminescu nu putea să nu apară şi perechea de ghiorlani la cravată şi cu batistă la buzunarul sacoului în semn de şic al golanului înţolit. Moşul Ghimpu şi nepotul Chirtoacă, tandemul, căruia i se potriveşte atât de bine versul eminescian „oameni vrednici ca să şază în zidirea sfintei Golii", spre deosebire de cei trei mameluci din fruntea ţării, s-a înfăţoşat cu un aer de fudulie şi înţepenire patriotică. Altfel nici nu putea fi. Asta pentru că cine altul dacă nu ei, această familie de bărbaţi ai neamului, e mai cu

moț, cine ar îndrăzni să mai spună că luptă cu balaurul comunist şi imperiul roşul nu de ieri-alaltăieri, ci colea, de la 1988. Chit că au rămas fără obiectul muncii de un sfert de veac, de când au dispărut şi comunismul, şi imperiul. Pentru unii ca ăştia penibilul, ridicolul, grotescul sunt felul lor de a fi, înverşunarea patriotică împăunându-i până la dimensiunile personajelor lui Caragiale.

Privindu-i cum se perindă prin faţa bustului poetului, mi-am amintit de o replică din *Alexandru Lăpuşneanu* de Constantin Negruzzi: „Boaite fățarnice!” Nimic mai mult, dar nici mai puțin.

Ce-aş mai putea adăuga la cele spuse? Doar încă nişte rânduri din opera nemuritoare a lui Eminescu:

„Privitor ca la teatru
Tu în lume să te-nchipui:
Joace unul şi pe patru,
Totuşi tu ghici-vei chipu-i”...

EURASIANISMUL

Multipolaritatea în viziunea unui gânditor din Orientul Ortodox

Prefață la traducerea TEORIEI LUMII MULTIPOLARE de A. Dughin

„*Teoria lumii multipolare*” a fost tradusă şi editată până la ora actuală în limbile portugheză şi franceză, iar în momentul de față se află în tipar ediția germană a acestei lucrări. Este în curs de finalizare şi versiunea ei engleză. Acum cartea apare şi în Republica Moldova. Aşa cum am stabilit cu autorul, am elaborat o versiune compendiu a acestei lucrări vaste pentru a înlesni accesul cititorului la mesajul ei, dar şi din considerente de timp. Actualitatea ei pentru noi este una cu totul specială şi cu cât mai repede va ajunge în posesia mediilor noastre universitare şi politice, cu atât mai mari sunt şansele ca şi la noi să fie descoperită o altă abordare a subiectelor de ordin geopolitic decât cele cu care ne-am obişnuit până în prezent.

După ce acum câteva luni a văzut lumina tiparului *A Patra Teorie Politică*, tradusă în română de subsemnatul pentru cititorii din Republica Moldova şi România şi apărută concomitent şi în limba rusă, a venit momentul editării celei de-a doua lucrări a profesorului Aleksandr Dughin, *Teoria lumii multipolare*. Am făcut efortul de a traduce şi această carte deoarece, în mod evident, ea este una complementară celei dintâi. Şi de această dată am convenit cu autorul să o scot la tipar în limbile română şi rusă.

***

Într-o lume debusolată, în care alienarea devine normă, iar normalul este supus prigoanei, Dughin se ridică în

întreaga lui statură academică împotriva inerției de gândire, a statu-quo-ului, a limitelor impuse de gândirea comună înghesuită în paradigma liberală şi occidento-centrism.

Cu meticulozitate de savant, ardoare de creştin şi pasiune de luptător, el demontează piesă cu piesă eşafodajul teoretic al unipolarității „politic corecte". Replica lui de contestatar al construcțiilor ideologice, politice, economice, geopolitice şi civilizaționale, impuse de centrul de comandă global, nu se reduce doar la simpla critică şi negare a conceptului şi practicilor atlantismului american. Ea capătă o dezvoltare teoretică solidă sub forma unui proiect pozitiv de reorganizare a sistemului de relații internaționale, instituit odată cu prăbuşirea bipolarității (dispariția URSS) şi preluarea inițiativei de către centrele de putere occidentale. Fraza lui plină de nerv nu cunoaşte aproximări, jumătăți de măsură sau echivocuri. El este tranşant şi ireconciliabil cu cei pe care îi consideră adversari.

***

Nevoia unei noi viziuni asupra realităților se resimte cu o acuitate deosebită şi în egală măsură în Rusia, Republica Moldova şi România. Menționez doar aceste țări nu pentru că perspectiva din care Dughin priveşte lumea ar fi mai puțin relevantă pentru alte țări. (Notorietatea acestei personalități de vârf a gândirii contemporane este certificată prin multitudinea de apariții editoriale ale cărților lui în marile capitale ale lumii şi prin conferințele pe care le ține în cele mai importante centre culturale şi ştiințifice). Cauza concentrării noastre anume asupra celor trei societăți este una strict pragmatică, ea fiind determinată de multitudinea de factori care leagă Republica Moldova de lumea românească şi cea rusească. Şi aşa cum *A Patra Teorie Politică* a ajuns pe masa cititorilor moldoveni, ruşi şi români, continuând să fie solicitată de rețele de librării, biblioteci şi

centre universitate, *Teoria lumii multipolare* îşi propune să urmeze aceeaşi cale.

Dughin ne aminteşte că sistemul bipolar a fost bazat pe un antagonism de ordin ideologic. După prăbuşirea unuia dintre cei doi poli, URSS-ul, lumea părea că a devenit unipolară. În orice caz, din 1991 încoace sistemul internațional, bazat pe principiile Păcii de la Yalta, nu mai există. Iar frământările geopolitice la care asistăm în prezent, când plăci tectonice masive îşi potrivesc locul în noua arhitectură globală, sunt privite de către autor ca un preludiu la apariția unei lumi multipolare. Turbulențele planetare le provoacă unora panică, iar pe alții îi încurajează la acțiune. În lipsa unui nou cadru normativ, gesticulația diplomatică în limitele dreptului internațional, consfințit după cel de-Al Doilea Război Mondial, mai rămâne a fi în vogă. Asta în pofida faptului că învingătorii în „războiul rece" îl ignoră cu regularitate, uzând de dreptul forței în detrimentul forței dreptului. Şi întrucât această nouă stare de fapt provoacă nemulțumiri din ce în ce mai accentuate, statele care nu doresc să se înscrie în cadrul regulilor ce le ştirbesc interesele naționale se află în căutarea unor soluții de protejare a suveranității şi a dreptului la alteritate. Iar asta presupune realizarea unor schimbări majore la scară planetară. Dar schimbările majore de ordin geopolitic nu vin de la sine ca fenomenele naturale. Ele sunt determinate de gândirea şi fapta actorilor internaționali. Şi aici depăşirea statutului de obiect al geopoliticii şi ridicarea la treapta de subiect al ei nu ține doar de ponderea militară, politică şi economică a țării respective. Un stat mic îşi poate manifesta din plin voința de a participa la acest proces, arătându-şi vocația culturală şi înțelegându-şi locul şi rolul inconfundabil în concertul popoarelor lumii.

Conceptul pe care îl avansează Dughin se axează pe ideea de civilizație. Urmând o tradiție trasată de cei mai de

seamă gânditori din Rusia şi din Europa, autorul readuce în atenția cititorului teza despre existența unei multitudini de civilizații, fiecare cu identitatea ei inconfundabilă, cu felul ei unic de a privi lumea, de a înțelege sensul timpului, de a codifica şi decodifica viața, de a se ruga, de a produce cultură şi a se organiza politic şi administrativ. Fiind înarmat cu o erudiție uimitor de vastă şi o capacitate de sinteză rarisimă, gânditorul creştin de la Moscova scoate în relief caracterul rasist şi fals al concepției eurocentriste, care identifică „civilizația" cu sine însăşi, tratând celelalte identități colective existente pe glob ca pe nişte fenomene inferioare, care trebuie ridicate la standardul occidental. În opinia autorului, pretențiile unei părți a umanității de a-şi declara propriile valori ca fiind universale şi de a le impune cu brutalitate întregii lumi sunt inacceptabile. Dughin trage o linie dreaptă de la cuceririle coloniale din secolele trecute şi până la colonialismul economic, mediatic şi politic de azi, aceste practici fiind apanajul permanent al Occidentului încă din epoca marilor descoperiri geografice.

Celebra expresie „the West" (Vestul) şi „the Rest" (Restul) este dezghiocată cu abilitate, iar „misiunea civilizatoare" a Occidentului este văzută de el ca o insistență de a reduce la un numitor comun artificial toate popoarele şi culturile lumii. Iar superioritatea tehnică, militară şi financiară alimentează respectivele pretenții. Obsesia de a impune întregii lumi democrația liberală, capitalismul monetarist, „societatea civilă", „drepturile omului", secularismul, antropocentrismul, relativismul, scientismul, progresismul, hedonismul, consumismul şi celelalte elemente ale „mesianismului" occidental sunt supuse unei demistificări totale de către autor. Dughin pune în funcțiune toate armele aflate la dispoziția unui cercetător care îşi cunoaşte temeinic obiectul de studiu. El aneantizează întregul eşafodaj argumentativ al oponenților săi, fără a lăsa

loc pentru jumătăți de măsură, toleranță prost înțeleasă sau pacifism doctrinar. Geopoliticianul pune problema în mod tranşant: lumea sau va fi multipolară, sau va ieşi din istorie.

***

În spațiul public din Republica Moldova şi din România, autorul ar putea fi întâmpinat de către unii cititori cu circumspecție şi chiar cu ostilitate. Vechile răni istorice încă îşi mai spun cuvântul, iar încălecarea atitudinii antiruseşti pare a fi mai mult decât naturală. Rețelele mediatice globale, corporatiste, după care sunt clonate şi majoritatea mediilor „naționale", adaugă un plus de reticență deschiderii față de un autor de la Moscova. Încă sunt foarte puțini cei care au realizat că, vorba unui duhovnic român, între timp „Kremlinul s-a mutat de la Moscova la Washington şi Bruxelles", iar imperiul sovietic a fost substituit de cel american. O astfel de înțelegere presupune o pregătire ce depăşeşte nivelul mediu şi izvorăşte din înțelegerea profundă a transformărilor din ultimele decenii.

Din nefericire, devenirea noastră intelectuală se produce mai lent decât schimbările din jurul nostru, iar prizonieratul soft în care am fost prinşi scapă ochiului comun. Prea dulce este pastila servită prin toate instrumentele de influență de către artizanii „noii ordini mondiale". În aceste condiții doar cei care şi-au păstrat ori şi-au recăpătat optica spirituală asupra vieții şi posedă o viziune de ansamblu pot depăşi stereotipurile în vogă. Pentru aceştia înțelegerea unor lucrări ca cea de față nu prezintă o dificultate, iar mesajul ei este văzut şi ca un îndemn la un efort major, îndreptat spre ieşirea din cercul vicios al unor clişee ideologice.

***

Țin să accentuez aici un aspect pe care îl consider esențial. Discursul academic, cultural şi politic, lansat de la Moscova, ar penetra mult mai lesne în spațiul ex-comunist dacă s-ar formula un mesaj mult mai explicit asupra trecutului comunist. Faptul că bolşevismul a fost un proiect politic „de import" pentru Rusia este cunoscut doar în cercurile unor specialişti şi de către cei care au o preocupare specială pentru acest subiect. Desantul bolşevic a debarcat dinspre New-York în frunte cu Troțki şi dinspre Germania în frunte cu Lenin. Astăzi s-a cam uitat faptul că prima victimă a acestui experiment diabolic a fost anume poporul rus, care şi-a plătit tributul de sânge cu milioane de vieți omeneşti pentru „teroarea roşie". Iar faptul că „exportul revoluției" a fost realizat de Komintern de pe teritoriul Rusiei, ajungând să devasteze popoarele din fostul lagăr socialist, este mai curând o pură întâmplare geografică şi nu poate să culpabilizeze pe nedrept şi pentru vecie poporul rus.

Astăzi nimănui nu-i mai trece prin cap să atribuie poporului german trecutul nazist, dar încă mai continuă atribuirea vinei colective pentru comunism poporului rus. Tocmai de aceea se impune o despărțire tranşantă de trecutul sovietic în mijlocul elitei ruse. Un mesaj de regret pentru suferințele noastre comune, detaşarea netă de crimele regimului comunist şi articularea clară a exceselor în politica națională ar putea produce o adevărată revoluție în conştiința colectivă din țările ex-comuniste. Altminteri, aceste state, ne mai dorind să fie sateliți ai Rusiei Sovietice defuncte, devin sateliți (conştienți sau inconştienți) ai SUA, văzute ca protector în fața „pericolului rusesc (comunist)".

Iar ultimul acord în reevaluarea trecutului, care ar avea efectul unei adevărate terapii de şoc în conştiința publică, ar fi demontarea mausoleului lui Lenin din Piața Roşie şi înmormântarea liderului bolşevic, dar şi scoaterea stelețelor roşii de pe turnurile Kremlinului.

Marele gânditor rus Ivan Ilin a definit în mod profetic relația dintre Rusia şi URSS în celebrul său articol intitulat „Uniunea Sovietică nu este Rusia”. Acum câțiva ani, rămăşițele pământeşti ale acestei personalități uriaşe a culturii ruse, mort în emigrație, au fost reînhumate în pământul Patriei. Decizia i-a aparținut lui Vladimir Putin. Iar celebrul regizor rus Nikita Mihalkov a produs un documentar de excepție dedicat gânditorului creştin. În unul dintre articolele sale programatice dedicate Rusiei de după căderea comunismului, pe care el o prevedea încă pe la mijlocul secolului trecut, Ilin accentuează cu o clarviziune uluitoare o idee fundamentală. Dacă Rusia nu va avea înțelepciunea să-şi regândească şi să reaşeze pe noi temeiuri şi în mod diferențiat relațiile cu fostele periferii ale imperiului, noile formațiuni statale, care vor apărea pe ruinele lui, vor fugi în îmbrățişarea adversarilor săi geopolitici. Anume aşa s-a şi întâmplat. Dar dacă există voință, orice eroare sau nereuşită poate fi reparată.

Cine are ochi ager, a observat deja că în ultima perioadă Rusia a făcut primii paşi în această direcție. Respingând excesele liberale de dezumanizare a omului prin tot soiul de deviații şi inginerii sociale, la ora actuală ea este percepută de tot mai multă lume ca apărătoare a valorilor tradiționale. A mai rămas de făcut doar un pas, unul decisiv, conştient şi responsabil. Iar contextul internațional este extrem de favorabil pentru aşa ceva.

Aduc doar două exemple care confirmă reorientarea Moscovei dinspre mesajul axat pe anumite ticuri nostalgice după trecutul sovietic şi liberalism spre platforma conservatoare. De remarcat că cele două opinii citate mai jos recunosc faptul că Putin s-a plasat pe poziția valorilor conservatoare. Diferența este una de atitudine față de această schimbare: dacă în primul caz ea este privită ca un merit, în cel de-al doilea este văzută ca o culpă.

Cunoscutul critic social, publicist şi autor de cărți axate pe valorile tradiționale, Ovidiu Hurduzeu, un român stabilit de mai mulți ani în SUA, publică un text pe care îl prezintă astfel pe pagina sa de pe facebook: „un articol programatic scris de o figură legendară a conservatorismului american”. Este vorba de articolul semnat de Patrick J. Buchanan „Vladimir Putin, un cruciat creştin?” tradus de Hurduzeu însuşi. Inițial textul apăruse pe portalul http://www.theamericanconservative.com/vladimir-putin-christian-crusader, iar traducătorul îl prezintă cititorului de limbă română cu o vădită simpatie pentru opiniile exprimate de către autor. Iată două citate din acest articol:

„Rusia este o țară creştină, a spus Putin. Această cuvântare aminteşte de cea din decembrie, când fostul şef al KGB-ului a vorbit despre o Rusie care se opune Vestului decadent:

„Multe țări euroatlantice s-au îndepărtat de rădăcinile lor, inclusiv de valorile creştine. Sunt urmate politici care pun pe acelaşi plan o familie cu mai mulți copii şi un parteneriat între persoane de acelaşi sex, credința în Dumnezeu şi credința în Satana. Aceasta este calea spre degradare”.

Ați auzit în ultimul timp vreun lider occidental, să spunem pe Barack Obama, vorbind în felul acesta?”.

Buchanan continuă astfel:

„Putin pretinde că Moscova este Oraşul Sfânt de astăzi şi postul de comandă al contrareformei împotriva noului păgânism. Putin se conectează la unele dintre cele mai puternice curente mondiale. Nu numai prin sfidarea pe care o abordează față de ceea ce mare parte din omenire consideră a fi marşul arogant al Americii spre hegemonia mondială. Nu numai prin apărarea sa tribală a ruşilor pierduți, lăsați de izbelişte după dezintegrarea URSS. Putin canalizează repulsia mondială față de rezistența împotriva

scursurilor unei revoluții seculare şi sociale hedoniste provenite din Occident.

În războiul cultural pentru viitorul omenirii, Putin înfige adânc steagul rusesc în solul creştinismului tradițional. Discursurile lui recente se fac ecoul cuvintelor Papei Ioan Paul al II-lea, a cărui Evangelium Vitae din 1995 condamna cu cea mai mare fermitate îmbrățişarea de către Occident a „culturii morții".

Ce înțelege Papa Ioan Paul al II-lea prin crime morale? Capitularea Vestului în fața revoluției sexuale manifestate prin uşurința de a divorța, promiscuitate deşănțată, pornografie, homosexualitate, feminism, avort, căsătorii între persoane de acelaşi sex, eutanasie, sinucidere asistată – înlocuirea valorilor creştine cu valorile Hollywoodului".

Cea de-a doua opinie față de recenta turnură ideologică şi geopolitică a liderului de la Kremlin aparține unui exponent tipic al establishmentului occidental, ministrul de Externe al Suediei, Carl Bildt. Portalul rus http://vesti.lv/news/ publica recent următoarea ştire:

„Ministrul de Externe al Suediei, Carl Bildt, consideră că în ultimii câțiva ani Rusia s-a schimbat într-o direcție proastă. Dacă după primul deceniu după dezagregarea URSS ea demonstra în politică adeziune la valorile occidentale şi încerca să le cultive populației, atunci actuala conducere rusească s-a plasat într-o opoziție dură față de Occident.

Potrivit ministrului suedez, Putin demonstrează adeziunea nu față de valorile universale, ci față de cele ortodoxe. Acestea pot fi găsite în Twitter-ul ministrului suedez. „Noua linie antioccidentală şi antidecadentă a lui Putin se întemeiază pe ideile profund conservatoare ortodoxe", este convins Bild".

Respectivul demnitar occidental trage o concluzie extrem de relevantă:

„Însă anume ortodoxia, în opinia lui Bild, reprezintă pericolul principal pentru civilizația occidentală”. (http://vesti.lv/news/shvedskii-ministr-glavnaya-ugroza-eto-pravoslavie)

Această declarație demonstrează în mod univoc faptul că Dughin are perfectă dreptate atunci când demască aroganța elitelor occidentale de a considera propriile dogme ideologice şi clişee civilizaționale drept superioare, normative şi obligatorii pentru întreaga lume. În accepția lor, „băieții buni” sunt cei care-şi acceptă inferioritatea civilizațională şi „se adaptează la normă”, iar „băieții răi” sunt cei care îşi afirmă propria identitate civilizațională şi refuză statutul de vasal docil. Faptul că şi Carl Bildt îi recunoaşte lui Putin, fie şi de pe poziții critice, rolul de apărător al Ortodoxiei şi exponent al conservatorismului ca ideologie antiliberală, este cât se poate de elocvent. Remarcăm în treacăt şi o coincidență deloc întâmplătoare: ura acestui vârf de lance al neoliberalismului globalist față de Ortodoxie, deloc întâmplător, este absolut identică cu cea nutrită pe vremuri de către bolşevici.

Am ținut să readuc în atenția publică teza despre nevoia de a ne despărți definitiv de comunism, deoarece este vorba de nişte aşteptări care planează în aer aidoma unor idei pe care le intuim, dar încă nu le-am formulat suficient de explicit. Totodată, noua poziție oficială a Moscovei consună perfect cu mesajul lucrării de față. Astăzi nevoia de a izgoni „năluca comunismului” defunct este la fel de presantă ca şi necesitatea de a respinge „spectrul liberalismului triumfător” prin apelul la conservatorism şi la multipolaritate.

***

Privită din perspectiva istorică, civilizațională, religioasă, culturală, lingvistică şi geopolitică, Republica

Moldova are un profil identitar bivalent. Ea a moştenit şi poartă în sine, atât identitatea românească, cât şi cea rusească. Hărţile mentale înrădăcinate profund în conştiinţa colectivă de la noi prezintă societatea moldovenească în postura zeului roman Ianus, cel înfăţişat cu două feţe care privesc în părţi opuse. O parte a societăţii noastre stă cu faţa spre România şi cu spatele spre Rusia, cealaltă parte – cu faţa spre Rusia şi cu spatele spre România.

Afecţiunea unei părţi a societăţii pentru o ţară, de care o leagă aceeaşi limbă, cultură şi trecut, provoacă în mod simetric ostilitate faţă de cealaltă. Corpul nostru social este marcat de o fractură dureroasă şi ireconciliabilă. „Ciocnirea civilizaţiilor" cunoaşte la scară locală o continuă şi devastatoare stare de război. El este purtat cu înverşunare între partidele politice, mediile intelectuale şi instituţiile de presă. Republica Moldova are doi „duşmani externi": pentru unii este vorba de România, iar pentru alţii – de Rusia. Şi întrucât de-a lungul istoriei am fost succesiv parte ba a unui stat, ba a celuilalt, atât Bucureştii, cât şi Moscova deseori privesc spre noi ca spre un teritoriu recuperabil. Ambele capitale alimentează pe toate căile cele două poziţii antagoniste, concurând acerb pentru influenţa asupra acestui spaţiu. Iar doritori de a servi cele două tabere beligerante sunt destui. Unii o fac din cele mai sincere porniri, fiind legaţi în mod organic de respectiva „patrie istorică". Alţii se înscriu în şirul infinit al clientelei politice aflate mereu în căutarea de sponsori şi protectori la Moscova sau la Bucureşti.

Republica Moldova trebuie să depăşească formula antinomică teză-antiteză şi să ajungă la cea de sinteză. Iar aici rolul elitei naţionale este unul fundamental. Renunţarea la antagonismele „român" versus „rus", depăşirea traumelor istorice şi concentrarea asupra elaborării unei perspective istorice mai bune pot şi trebuie să reechilibreze societatea

noastră la nivel geopolitic, oferindu-ne şansa transformării unui handicap într-un avantaj. Capacitatea de a cunoaşte deopotrivă limbile română şi rusă ne deschide perspectiva unei complementarităţi culturale. O privire proaspătă asupra rădăcinilor civilizaţionale comune, asupra matricei bizantine comune care a determinat profilul identitar al popoarelor noastre, ce aparţin Creştinismului Ortodox, va reprezenta acea punte de aur care trebuie creată întâi de toate de către elitele moldoveneşti. O asemenea înţelegere a celor două culturi şi popoare ne va permite să percepem ultimele două secole, cu momentele ei tragice sau luminoase, ca pe un scurt episod istoric.

Lumea n-a început odată cu Renaşterea, cu Secolul Luminilor, cu Revoluţia Franceză şi nici cu lovitura de stat bolşevică. Să ne amintim că însăşi Modernitatea ca fractură istorică destul de recentă a fost precedată de Premodernitate, de îndelungata cale a popoarelor în cadrul Tradiţiei. Şi aici Dughin ne vine din nou în ajutor. Ne aflăm în Postmodernitate, remarcă pe bună dreptate autorul. Dacă globaliştii îşi au propria versiune a Postmodernităţii, noi avem datoria să ne creăm o Postmodernitate care să decurgă din interesele noastre magistrale. Cum anume? Reintrând în istorie, adoptând adevărata libertate dată de Dumnezeu spre folosirea ei înţeleaptă şi plină de îndrăzneală. Viitorul nostru nu este unul predestinat, implacabil, programat. În acest sens, calea ce ar putea apropia Republica Moldova, Rusia şi România trece prin reînnodarea firului între Premodernitate şi Postmodernitate.

Fireşte, accesul pe un teren al dialogului, reconcilierii şi convergenţei culturale este condiţionat de capacitatea de a ne debarasa de fobii, de a înceta să identificăm „duşmanul extern” cu una dintre cele două ţări.

În acest context este potrivit să amintim că însăşi afirmarea identităţii româneşti s-a produs prin

redescoperirea originilor romane. Modernitatea a determinat exaltarea excesivă a latinității şi diminuarea sau chiar blamarea bizantinismului. În epoca modernă cultura laică a luat locul cultului, iar sfinţenia a fost substituită de sacralizarea unor figuri culturale. Această confuzie de planuri încă mai persistă în mediile care se consideră patriotice în Republica Moldova. Practic fiecare poate invoca celebra expresie a lui Mihai Eminescu „Suntem români şi punctum", dar puțini sunt cei care au cunoştință de o altă frază emblematică a aceluiaşi autor. El a numit Biserica Ortodoxă „maica spirituală a neamului românesc, care a născut unitatea limbei şi unitatea etnică a poporului". Ultimul citat arată în mod strălucit izvorul civilizațional comun care a determinat devenirea atât a lumii româneşti, cât şi celei ruseşti. Aceasta e Ortodoxia. Este necesar să conştientizăm că nimicirea Ortodoxiei reprezintă ținta numărul unu a artizanilor globalismului. Şi aşa cum Rusia, Republica Moldova şi România sunt țări ortodoxe, este absolut firesc ca ele să resimtă deopotrivă acelaşi risc de a se dizolva în „cazanul globalizării".

***

La ora actuală o ruptură deosebit de violentă marchează puternic societatea moldovenească. Ea este determinată de conflictul dintre cele două opțiuni diametral opuse, pro-Vest şi pro-Est. Această stare de lucruri dinamitează stabilitatea internă, unitatea teritorială şi funcționalitatea statului. Criza din Ucraina, care a degradat într-un război civil alimentat masiv din exterior, arată cât se poate de clar că nici Republica Moldova nu poate adopta o poziție tranşantă, axată pe formula simplistă „ori-ori". Invitația de a opta categoric, fie pentru integrarea europeană, fie pentru cea eurasiatică, ignoră, în mod conştient sau nu, riscurile degradării iremediabile a situației

politice interne din țară, inclusiv a dispariției ei de pe harta lumii. Situația noastră este atât de fragilă, încât linia de falie geopolitică între Est şi Vest ne poate transforma într-un teritoriu neguvernabil, în care trupele de pacificare NATO vor controla o parte a țării, iar cele ruse – o altă parte.

Din această perspectivă, concepția reaşezării arhitecturii globale pe temeiurile multipolarității, elaborată de Aleksandr Dughin, poate şi trebuie să ne servească drept o nouă paradigmă, în cadrul căreia să definim locul Republicii Moldova în regiune. Studierea ei se impune cu necesitate anume acum, când evenimentele se precipită cu o viteză uluitoare, iar Rusia a ridicat mănuşa aruncată de SUA (şi, în parte, de UE), spărgând monopolul unipolarității şi hegemonia americană. Războiul ruso-georgian din 2008, chestiunea siriană şi criza ucraineană au arătat în mod manifest că Moscova nu mai acceptă centrul de comandă de dincolo de Atlantic. Cei doi giganți geopolitici sunt într-o tensiune maximă, atmosfera se încinge, iar ziua de mâine devine tot mai imprevizibilă.

***

În contextul internațional actual, radical diferit de cel cu care ne-am obişnuit după prăbuşirea URSS, elita moldovenească trebuie să întreprindă un salt intelectual şi să caute soluții optime pentru supraviețuirea statului. Personal am convingerea că şansa noastră rezidă în renunțarea rapidă la iluzii şi prejudecăți. Este necesară cristalizarea unei noi viziuni asupra perspectivelor de dezvoltare a țării.

Şi dacă *A Patra Teorie Politică* ne invită să renunțăm atât la iluzia comunistă, cât şi la cea liberală prin apelul la Tradiție, conservatorism, credința religioasă, păstrarea identității naționale, *Teoria lumii multipolare* ne propune să conştientizăm procesul de desuveranizare, căruia îi sunt

supuse statele noastre prin intermediul globalizării atlantiste şi să participăm activ la reaşezarea geopolitică a lumii pe temeiuri civilizaționale. Le fel cum prima lucrare ne îndeamnă să renunțăm la perceperea liberalismului occidental ca pe o fatalitate, cea de-a doua ne cheamă să regândim şi să sfidăm globalizarea în versiunea ei americană. Dar şi într-un caz, şi în altul autorul nu pretinde să elaboreze în cele mai mici detalii nici o nouă ideologie politică, nici o nouă structură a relațiilor internaționale. El propune cele două teorii complementare ca pe o invitație la dialog, la trecerea de la faza negării la cea a elaborării unor proiecte pozitive, invitându-i să participe la acest proces pe reprezentanții tuturor societăților.

***

Privită din acest unghi de vedere, *Teoria lumii multipolare* reclamă o reflecție profundă din partea vârfurilor intelectuale de la noi. Contribuția noastră la elaborarea conceptului multipolarității trebuie să se bazeze pe contextualizarea interesului național în noile condiții geopolitice.

Primul concept care necesită a fi afirmat plenar şi promovat cu perseverență este principiul neutralității statului nostru. Neutralitatea permanentă a Republicii Moldova trebuie promovată la nivel internațional pornindu-se de la următoarea premisă: țara noastră îşi declară şi îşi respectă angajamentul de neutralitate în contextul conflictelor dintre marii actori geopolitici. Noi nu trebuie să fim parte a acestor conflicte, nu ne putem alinia la una dintre părțile beligerante sau concurente. Acest statut al Republicii Moldova ca actor internațional impune şi regândirea paradigmei relațiilor economice externe.

De aici – cel de-al doilea concept, întemeiat pe suveranitatea economică, pe elemente de protecționism

economic, pe renegocierea relațiilor comerciale cu partenerii străini. Republica Moldova are nevoie de un statut economic special în relațiile ei cu Uniunea Europeană şi cu Uniunea Economică Eurasiatică. Avem nevoie de relații economice asimetrice atât cu unii, cât şi cu alții. Având în vedere ponderea modestă a economiei naționale, care se înscrie în marja de eroare a celor două piețe imense, exporturile moldoveneşti nu constituie niciun pericol pentru ele. În schimb, fuziunea economiei noastre subdezvoltate cu una dintre cele două piețe în cadrul unui acord de liber schimb va determina colonizarea ei prin intermediul capitalurilor şi mărfurilor străine. Un astfel de scenariu ar amplifica şi mai mult migrarea forței de muncă spre piețele străine, iar prezența masivă a capitalurilor şi întreprinderilor străine îi vor transforma pe majoritatea celor rămaşi acasă în gastarbeiteri în propria țară.

Ce poate oferi Moldova în schimb? Loialitate geopolitică şi neutralitate. Fireşte, în condițiile capitalismului de tip corporatist, când deciziile politice ale centrelor de putere occidentale sunt determinate de forța capitalului, probabilitatea obținerii unor asemenea preferințe comerciale este minimă. Însă aici țara noastră dispune de un avantaj extraordinar, ignorat cu desăvârşire la ora actuală. Şi anume: având în vedere competiția acerbă dintre UE (cu componenta americană deseori decisivă) şi Federația Rusă pentru atragerea Republicii Moldova pe orbita celor două structuri suprastatale, negocierea paralelă, la Bruxelles şi Moscova, ne oferă şansa acceptării ofertei noastre de către cel puțin una dintre părți. Iar partea care va manifesta înțelegere şi spirit cooperant cu Chişinăul se va dovedi a fi partenerul de bază al țării noastre. În acelaşi timp, partea care ne va respinge oferta se va pomeni într-o lumină nefavorabilă în raport cu concurentul său. Aceasta ar putea fi adevărata „istorie de succes” a Moldovei. O astfel de

construcție geopolitică şi economică asimetrică trebuie privită ca fiind una provizorie, dar vitală pentru scoaterea din ruină a economiei naționale, stoparea fenomenului „nomadismului de masă”, dar şi pentru păstrarea unității teritoriale a țării. Fireşte, este vorba doar de o tentativă de a obține o pauză geopolitică pe un termen limitat, pentru o perioadă de 25-30 de ani. Această perioadă ar fi suficientă pentru dezvoltarea economică a țării la un nivel ce ar permite renunțarea la măsurile de protejare drastică a pieței interne şi încadrarea ei în regimul de liber schimb internațional.

Desigur, regândirea paradigmei de dezvoltare a țării nu are nimic în comun cu cele două discursuri dominante din societatea noastră, respectiv sau cu o uniune, sau cu alta. Acest concept pare mai curând rodul imaginației decât o propunere pragmatică. Dar anume aşa se întâmplă în istorie: orice realizare majoră este precedată de un vis major, de o idee ieşită din comun. Se ştie că atunci când toată lumea gândeşte la fel, de fapt, nimeni nu gândeşte. Şi aici lectura cărții lui Dughin poate servi drept un imbold puternic pentru depăşirea manierei obişnuite de a privi lucrurile.

Evident, succesul țării noastre depinde în mod hotărâtor de capacitatea elitelor de a se debarasa de noua „religie de stat” ce a urmat-o pe cea comunistă – liberalismul şi occidentomania. Asta pentru că anume îmbrățişarea naivă a paradigmei occidentale a împins societatea noastră în starea de captivitate intelectuală, de vasalitate politică şi de copiere mecanică a unor modele străine, care nu au nimic în comun cu tradiția, mentalitatea, cultura, credința şi interesele noastre. Acceptarea fără discernământ a modelelor „de import” a transformat societatea moldovenească într-un sat al lui Potiomkin, iar legislația şi instituțiile de stat deseori reprezintă nişte „forme fără fond”.

Starea de fascinație, de încântare, de exaltare stupidă față de tot ce vine din Occident ne-a coborât la nivelul unui stat caricatural, care nu cunoaşte cauzele adevărate ale propriei disfuncții. „Avangarda" intelectuală şi politică bravează cu propria occidentomanie exact la fel cum vremuri nomenclatura comunistă se lăuda cu afilierea la marxism. „Spălarea creierilor" şi prelucrarea ideologică masivă are loc prin cultura de masă, media, învățământ şi administrația de stat. Starea de subordonare a clasei guvernante față de centrele de putere din exterior a devenit un titlu de glorie. Interesele geopolitice şi economice ale Occidentului în Republica Moldova sunt confundate cu interesele țării. Reflexele condiționate, cultivate cu metodă din afară, sunt luate drept gândire autonomă şi reacții fireşti. Integrarea europeană, impusă după criteriile birocrației europene, este privită ca o cale de dezvoltare fără alternativă.

***

Acum câteva remarci legate de febrilitatea cu care suntem zoriți să semnăm acordul de asociere şi cel de liber schimb cu UE. Dacă actualele cercuri guvernamentale americane şi europene ar fi prieteni sinceri ai Republicii Moldova, în fața unor riscuri majore de escaladare a conflictului politic intern şi de destrămare teritorială ireversibilă a statului nostru, anume Washingtonul şi Bruxellesul ar trebui să îndemne Chişinăul oficial să-şi tempereze elanul proeuropean. (Precedentul ucrainean este mai mult decât elocvent în acest sens.) Însă totul se întâmplă exact invers. Chiar dacă nici SUA, nici UE, nici NATO nu pot asigura unitatea teritorială a țării şi viabilitatea ei economică, centrele de putere occidentale continuă campania masivă de înglobare a Republicii Moldova în jocul lor geopolitic. Se creează impresia că se

urmăreşte anume dezmembrarea teritorială şi dărâmarea definitivă a şubredei noastre construcţii statale.

Se ştie că politica internaţională este ghidată de interese cinice şi pragmatice. Aici loc de sentimente şi de caritate nu prea există. Cine e conştient de această stare de lucruri, are şanse de câştig, iar cine nu – îşi condamnă propria ţară la rolul de perdant.

***

În ultimii ani, datorită cărţilor sale, activităţii universitare, televiziunii şi Internetului, Dughin a devenit extrem de cunoscut. Unii împărtăşesc opiniile lui, alţii le contestă. Dar practic nu există nimeni care l-ar trata cu indiferenţă. Cert este însă că această personalitate extraordinară marchează puternic momentul pe care îl trăim. Forţa lui intelectuală alimentează puternic noul val al gândirii conservatoare. Anume acest curent de opinie capătă un contur din ce în ce mai pronunţat şi în Republica Moldova. Oamenii sunt în căutarea unor interpretări coerente, complexe şi solide a realităţilor zbuciumate pe care le trăim. Într-o societate devastată de grave nedreptăţi, măcinată de conflicte şi marcată de spectacolul mediatic plin de ştiri senzaţionale, show-uri şi cultura de masă, Aleksandr Dughin are darul să refacă pânza realităţii. Fiind o natură pasională, el îşi afirmă cu vigoare vocaţia de savant aflat în miezul marilor confruntări ale epocii. Dughin este perfect conştient de faptul că istoria este mişcată înainte de două lucruri fundamentale: Ideea şi Voinţa. Sau, altfel zis, de oamenii care posedă o viziune clară şi un caracter puternic. Opera lui nu reprezintă o colecţie de abstracţiuni ştiinţifice. *Ea este expresia unui crez de generaţie*. Oamenii de anvergura lui sunt conştienţi de misiunea pe care şi-o asumă. Tocmai de aceea ei reuşesc să desluşească sensul istoriei. Pentru ei viaţa unor popoare şi civilizaţii întregi nu

este o simplă succesiune de întâmplări, care curg de la sine. Ea este determinată în mod decisiv de oamenii care îşi asumă plenar condiția de înainte-mergători ale colectivităților pe care le servesc.

Nu este deloc necesar ca cei care vor hotărî să parcurgă această lectură să adere integral la opiniile autorului. E suficient să aibă curiozitatea să le cunoască, iar unii chiar şi să participe la dialogul între țările noastre, cărora Dumnezeu le-a hărăzit să fie vecine până la sfârşitul veacurilor.

Profit de ocazie pentru a aduce mulțumiri tânărului meu coleg şi prieten Ghenadie Vaculovschi, care m-a asistat la traducerea atât a cărții *A Patra Teorie Politică*, cât şi a celei de față, precum şi la pregătirea versiunii-compendiu a celor două volume. Le sunt recunoscător şi colegilor de la redacția săptămânalului „Flux”, care au inserat cu regularitate pe parcursul traducerii fragmente din *Teoria lumii multipolare*, precum şi redactorului-stilizator Liliana Stegărescu.

Chişinău, mai 2014

Eurasianismul în viziunea unui gânditor italian

Prefață la cartea cunoscutului autor italian, Claudio Mutti, Momente din istoria gândirii eurasianiste.

L-am descoperit pe Claudio Mutti acum aproape douăzeci de ani, la Bucureşti, grație unei cărți găsite într-o librărie a Fundației şi editurii „Anastasia", conduse de remarcabilul artist plastic, gânditor şi editor creştin Sorin Dumitrescu. Era perioada când mergeam foarte des la Bucureşti, unde cutreieram librăriile şi anticariatele în căutare de cărți, de care, ca orice biblioman, eram atât de împătimit. Era un volum cu copertă verde, al cărui titlu mi-a atras imediat atenția: *Penele Arhanghelului*.

Şi cum eram cuprins de o dorință nestăvilită să umplu pe cât e posibil golurile existente în formarea mea, rămase de pe vremea regimului sovietic, unde accesul la cartea românească era extrem de limitat, am citit pe nerăsuflate volumul italianului îndrăgostit de cultura şi istoria românească. Cartea semnată de Mutti apăruse deja în italiană şi franceză. Ea cuprindea o serie de eseuri despre câteva personalități de vârf ale culturii române. Pe post de cap de serie apărea în mod firesc cel care a „produs" generația de aur a culturii române interbelice, Profesorul Nae Ionescu, urmat de celebrii săi discipoli Mircea Eliade, Emil Cioran, Constantin Noica, Vasile Lovinescu.

În multiplele mele călătorii în Europa Occidentală şi America, unde plecam la diverse reuniuni internaționale cu caracter politic, am tot colindat marile librării adunând cărți. Aflându-mă în una din deplasările mele la Paris, ieşind din librăria Gibert Jeune din Piața Saint Michel şi

luând-o pe cheile Senei spre catedrala Notre Dame, spre tarabele anticarilor, am descoperit chiar după colț o excepțională librărie de literatură ezoterică, unde mi-am procurat mai multe cărți ale lui Rene Guenon şi Julius Evola. (După un sfert de veac de drumuri făcute în Occident pentru activități politice, astăzi constat că goana mea după cărți era o preocupare nu mai puțin importantă decât scopul oficial al acelor vizite. Nebănuite sunt căile Domnului. Am tot căutat cu febrilitate să particip, în postura mea de politician venit dintr-o țară aproape necunoscută în lume, Republica Moldova, acea palmă de pământ cu trecutul ei românesc, rusesc şi sovietic, la marile bătălii ale epocii şi să afirm dreptul ei la un loc onorabil sub soare. Dar m-am ales între timp cu o bibliotecă superbă, adunată din acele călătorii. Şi poate că anume acesta a fost adevăratul rost al acelor drumuri).

Peste nişte ani dau de o altă carte, semnată de acelaşi Claudio Mutti, *Guenon în România*, pe care am găsit-o tot la o librărie din Bucureşti. Şi aşa cum deja îmi câştigase încrederea atât autorul, cât şi editura „Vremea”, la care a văzut lumina tiparului, am procurat fără ezitări şi acest volum. A existat, însă, şi un al treilea motiv, pe lângă încrederea față de autor şi față de editură, care m-a determinat să intru în posesia acestei cărți. Vorba e că, între timp, reuşisem să-l descopăr şi pe Rene Guenon, deoarece editura bucureşteană „Humanitas” scosese de sub tipar *Criza lumii moderne* şi *Domnia cantității şi semnele vremurilor,* operele respective ale celebrului autor francez reuşind să-mi deschidă cu totul alte perspective asupra sensului istoriei, asupra percepției spirituale a realității, asupra cauzelor şi modului de alienare a lumii moderne, ce reprezintă o cumplită prăbuşire în raport cu lumea Tradiției.

Lucrarea semnată de Claudio Mutti se plia perfect pe preocupările mele. Anume de la el am aflat atâtea lucruri

valoroase despre prezența lui Guenon în spațiul românesc, despre contactul acestuia cu Mircea Eliade, pe care îl admiram de mai mulți ani, dar şi despre relația lui cu o serie de personalități pe care le descopeream abia acum: Mihail Vâslan, Vasile Lovinescu, Anton Dumitriu, Marcel Avramescu etc. Astfel, datorită unui italian, reuşeam să cunosc zone ale culturii române care până în acel moment îmi scăpau.

Au mai trecut nişte ani. Între timp îl descoperisem pe gânditorul rus Aleksandr Dughin. Am început să studiez lucrările acestui sociolog şi geopolitican tradiționalist, constatând, între altele, aceleaşi origini intelectuale ce se trăgeau din exponenții emblematici ai gândirii antimoderniste europene. Am început să-i ascult şi discursurile prezente pe Youtube, la diverse foruri internaționale şi la Universitatea din Moscova. În cadrul uneia dintre prelegerile sale ținute în fața studenților, Dughin remarca faptul că în secolul XX Modernitatea a fost înțeleasă cel mai bine de trei oameni: francezul Rene Guenon, italianul Julius Evola şi românul Mircea Eliade. Tot navigând pe Internet, am dat peste înregistrarea unei conferințe ținute la Paris şi dedicate enigmaticei figuri a culturii franceze, Jean Parvulesco. La un an de la decesul acestui român integrat în spațiul intelectual francez, printre vorbitorii de bază sunt Aleksandr Dughin şi Claudio Mutti.

Aşa cum le place să spună călugărilor ortodocşi, întâmplarea este manifestarea discretă a lui Dumnezeu în viața omului. Iată încă o dovadă în acest sens. În vara lui 2013, am avut bucuria şi onoarea să îl cunosc personal pe eminentul filosof creştin de la Moscova, Aleksandr Dughin. Şi deoarece am constatat încă de la începutul primului nostru dialog că ne aflăm pe aceeaşi lungime de undă, avem aceleaşi preocupări spirituale şi frecventăm aceleaşi lecturi, între noi s-a stabilit o relație călduroasă de prietenie. Iar

atunci, când într-una din discuțiile noastre Dughin a pomenit de Claudio Mutti, i-am mărturisit că îmi este foarte bine cunoscut acest nume, de care mă ataşasem de ani de zile. La care Dughin îmi spune: „Claudio îmi este cel mai bun prieten din Italia”.

Aşadar, anume lui Aleksandr Dughin îi datorez relația pe care am stabilit-o cu tradiționalistul italian, a cărui carte vede acum lumina tiparului. Timp de un an de zile i-am expediat cu regularitate articolele mele şi fragmente din traducerea celor două cărți semnate de gânditorul rus Dughin – *A Patra Teorie Politică* şi *Teoria lumii multipolare*, pe care le publicam în săptămânalul „Flux” din capitala Republicii Moldova, Chişinău. Claudio Mutti a fost cel care a avut grijă să le plaseze pe portalurile electronice pe care le administrează. Iar rândurile pe care încerc să le scriu cu titlu de prefață se datorează unei alte prefețe semnate de mine la *A Patra Teorie Politică* de Dughin. Noul meu prieten italian, după ce a citit-o, a găsit potrivit să-mi propună să-i prefațez cartea de față.

Într-o lume în care clişeul cultural al Modernității a impus în ultimele secole exaltarea Occidentului (considerat drept etalon, normă, civilizația însăşi) şi disprețuirea Orientului (privit ca spațiu al lumii barbare), Claudio Mutti se înscrie pe linia strălucitei pleiade de gânditori europeni care s-au aplecat cu luare aminte asupra imensei şi miraculoasei lumi a popoarelor orientale, persani, indieni, chinezi, japonezi, ruşi etc.

Operând cu o multitudine de surse istorice, religioase şi culturale, autorul reia cu o deosebită vigoare argumentativă ideea complementarității civilizaționale existente între Europa şi Asia. Claudio Mutti este în mod declarat un gânditor ce se plasează în cadrul vastei tradiții europene care priveşte Modernitatea ca pe o fracturare a cursului istoriei. Eurocentrismul ca expresie a pretenției naive a

omului european, căzut în raționalism, antropocentrism, scientism şi, în definitiv, în egolatrie autosuficientă, este demontat prin apelul la autentica tradiție culturală, mistică, dar şi mitică a Europei. El remarcă pe bună dreptate încă din capul locului că geopolitica nu poate ignora nici mitul, nici alte forme analogice de transmitere a cunoştințelor, prezente în culturile tradiționale.

„Europa se naşte în Asia", susține autorul pornind de la tradiția mitologică greacă. Aici, ca şi pe parcursul întregului său demers academic, lucrarea lui Claudio Mutti consună cu cartea lui John M. Hobson *The Eastern Origins of Western Civilisations*, în care este arătată inconsistența gândirii eurocentriste din mainstream-ul intelectual european. Relația de rudenie, legătura organică a Europei şi Asiei este urmărită de către autor pornind de la cele mai străvechi timpuri. Este vorba de o osmoză atât de puternică, încât deviațiile din ultimele secole, care caută să fractureze şi să distorsioneze această relație, arată de-a dreptul caricatural, întregul „progres" al Modernității fiind, în esență, unul aparent, exterior şi radical străin identității autentice a lumii eurasiatice.

Fiind un excelent cunoscător al operei lui Nietzsche, de care s-a mai ocupat şi cu alte ocazii, Claudio Mutti recurge din nou la această figură emblematică a gândirii europene pentru a-şi fundamenta şi mai temeinic demersul. Menționând rezervele acestuia față de „micul naționalism" văzut ca o „nevroză națională" de care e bolnavă Europa, el aminteşte de profețiile lui Nietzsche despre unitatea Europei, pe care o prezice ca pe un destin inevitabil, ce va fi determinat atât de factori culturali, cât şi de cei economici şi comerciali. Dar mai presus de orice, identitatea civilizațională comună este cea care apropie toți europenii. Având o pasiune specială pentru tradițiile asiatice, ilustrul german citat de Mutti aminteşte că singura soluție de

continuitate între cele două fețe ale continentului eurasiatic o reprezintă Rusia, „imensul imperiu intermediar”. Şi aici autorul nostru, ca exponent de primă mărime al filosofiei eurasianiste, se simte în largul său.

Civilizația hindusă şi budismul, de care s-a ocupat cu atâta pasiune şi fascinație Nietzsche, în special în lucrările *Aurora* şi *Antihristul*, sunt aduse în circuitul european cu zelul unui descoperitor de noi tărâmuri spirituale de o profunzime cu totul aparte. Admirația filosofului german față de India ne aminteşte de Rene Guenon, care deja în secolul douăzeci a avut o contribuție cu totul specială la valorificarea pentru omul occidental a acestei tradiții. Mutti scoate în relief faptul că descoperirea tradiției religioase hinduse îl face pe Nietzsche să propună India drept model pentru Europa. Criticile aduse din această perspectivă de către gânditorul german creştinismului, totuşi, după modesta noastră opinie, țin de spiritul rebel al acestuia, de iconoclasmul lui programatic, dar poate şi de neacceptarea stării în care ajunsese la acea vreme ramura occidentală a creştinismului, catolicismul, din care au izvorât atâtea biserici protestante. Cel puțin în spațiul ortodox astfel de atitudini şi reacții au fost întotdeauna „de import”, străine creştinismului oriental, ele reprezentând, mai curând, penetrarea ideilor occidentale în lumea spiritualității bizantine.

Prin anumite accente deosebit de virulente ale lui Nietzsche în raport cu creştinismul comparat cu budismul şi islamul, invocate de Claudio Mutti, am putea spune că faimosul german poate fi privit şi ca un precursor al lui Julius Evola, personalitate emblematică a secolului douăzeci, de care autorul acestei cărți se ocupă demult şi temeinic.

Discursul academic al lui Claudio Mutti, care trebuie privit şi ca o pledoarie pentru unitatea spirituală

eurasiatică, nu putea să nu însumeze un nume de referinţă cum este cel al autorului anglo-indian Ananda K. Coomaraswamy, care caută identitatea esenţială eurasiatică în izvoarele spirituale ale Eurasiei: Upanişade, Lao-Tze, profeţii asiatici, Platon etc.

Dintr-o astfel de lucrare cu un mesaj orientat în mod programatic spre redescoperirea unităţii eurasiatice nu putea să lipsească Mircea Eliade, care, aşa cum accentuează autorul, fiind român, nu se considera occidental, ci aparţinând unei naţiuni care a căpătat formă ca o răspântie geografică. Nu ne putem abţine să nu invocăm un citat adus din opera celebrului istoric al religiilor, asta pentru că zona din care este şi autorul acestei prefeţe, cu toate micile ei specificităţi, face parte din acelaşi spaţiu cultural: „Noi (românii) eram conştienţi că ne aflăm între Occident şi Orient... Cultura românească reprezintă un fel de punte între Occident şi Bizanţ, între Occident şi lumea slavă, între lumea orientală şi lumea mediteraneană”. Aceste trimiteri sunt cu atât mai importante cu cât astăzi, sub tăvălugul integrării europene şi al globalizării, se produce o agresiune de tip totalitar asupra părţii fundamentale a identităţii noastre colective, cea orientală, izvorâtă din tradiţiile noastre arhaice încă din vremurile preistorice şi cristalizate în cadrul matricei bizantine. Anume „dezorientalizarea” şi, respectiv, occidentalizarea noastră forţată reprezintă la ora actuală cea mai în vogă formă de ocupaţie: intelectuală, psihologică, mediatică, educaţională, politică şi economică.

Dumnezeul ceresc al popoarelor eurasiatice, la care se referă Claudio Mutti, citându-l pe acelaşi Eliade, este izgonit cu desăvârşire din universul secularizat, progresist, tehnicist şi hedonist al „Paradisului terestru”, atât de străin autorului lucrării de faţă profund ataşat geografiei sacre a continentului nostru.

Continuându-şi într-un mod cu totul remarcabil desfăşurarea temei unității profunde a uscatului cu două fețe, dar cu o singură identitate colectivă, confirmată, iar nu contrazisă de infinitatea profilurilor identitare religioase, naționale, regionale, tribale etc., Mutti ajunge la Giuseppe Tucci, care insista asupra necesității elaborării unui concept ce n-ar mai privi Occidentul şi Orientul ca fiind opuse unul altuia, ci ca pe două realități complementare şi inseparabile.

În mod firesc, lucrarea de față acordă un loc aparte perspectivei ruse asupra fenomenului eurasianismului. Prima personalitate din şirul gânditorilor ruşi din primul val al eurasianismului, remarcată de autor, este Konstantin Leontiev, cel care a teoretizat în mod strălucit esența civilizației bizantine. Din multitudinea de idei aduse în atenția cititorului, una ni se pare de o actualitate cu totul aparte în contextul globalismului universalist de azi. Încă la începutul secolului trecut, Leontiev îşi formulează convingerea că dintre civilizațiile tradiționale doar cea islamică şi cea ortodoxă au viitor. Însă pentru a-şi putea îndeplini funcția civilizațională, Rusia trebuie să revină la ideea bizantină şi să se unească cu „popoarele asiatice şi de religie necreştină (...) din simplul motiv că printre acestea încă nu a pătruns, în mod iremediabil, spiritul Europei moderne". În contextul conflictului major iscat în ultima vreme între Rusia lui Putin şi Occident, această viziune profetică uimeşte cu atât mai mult cu cât a fost scrisă chiar în momentul când bolşevismul devastase imperiul ortodox şi se afirma la fel de puternic precum globalismul la ora actuală. Conflictul dintre Rusia de azi, care a îmbrățişat din nou tradiționalismul, conservatorismul, ortodoxia, şi Occidentul secular, mercantil şi obsedat de propriul mesianism malefic, este o continuare directă a luptei spirituale şi civilizaționale conceptualizate de personalități ilustre ale primei şcoli a eurasianismului.

Urmează pagini memorabile care sintetizează esența gândirii eurasianiştilor din emigrația rusă precum kneazul Nikolai Trubeţkoy, Gheorghi Vernadsky, Piotr Savitsky, care au pus bazele unei noi viziuni asupra Rusiei, văzută ca o expresie a „civilizației stepei”, moştenitoare a lui Genghis-Han şi Tamerlan.

Şi în sfârşit, drept expresie de vârf a acestei linii de gândire, Claudio Mutti îl invocă pe Lev Gumiliov cu viziunea sa asupra istoriei în care în prim-plan apare lumea Orientului eurasiatic, văzut nu ca o periferie a Occidentului marcat de orgoliul egolatru al Iluminismului şi Modernității, ci ca o civilizație uriaşă, cu o cultură autonomă, cu sisteme politice şi realizări ştiințifice ce au atins o dezvoltare de-a dreptul grandioasă.

În demersul său academic şi civilizațional, italianul Claudio Mutti se dovedeşte a fi o autentică fire pasională, asemenea spiritului însuşi al Eurasiei, descris de geniul lui Lev Gumiliov.

3 iunie 2014

Întoarcerea acasă a lui Jean Parvulesco

După mai bine de un sfert de veac de la căderea comunismului şi tot atâta vreme de recuperări masive a unei multitudini de autori trecuți la index sub vechiul regim, filosoful, geopoliticianul, prozatorul şi poetul Jean Parvulesco rămâne practic necunoscut în România, iar în Republica Moldova nici măcar atât. Nicio carte din cele peste treizeci de volume încă nu a fost tradusă în limba română. Această personalitate fascinantă, misterioasă, vulcanică s-a afirmat din plin la Paris, fiind apreciată ca una dintre cele mai strălucite minți vizionare ale secolului. Recuperarea ei cât mai grabnică şi mai complexă reprezintă o necesitate stringentă pentru mediile intelectuale care râvnesc să pătrundă realitatea dincolo de aparențe, să desprindă semnificațiile spirituale, transistorice şi metaistorice ale evenimentelor.

Astăzi inițiem efortul de introducere în circuitul public din Republica Moldova a acestei figuri de excepție. De acum încolo, săptămânalul „Flux" şi portalul www.flux.md vor publica o serie de materiale dedicate lui Jean Parvulesco, precum şi texte aparținând marelui exilat de la Paris. Efortul nostru este înlesnit de evenimentul ce s-a ținut recent în capitala României, la care am avut onoarea să fiu prezent. Am avut grijă să înregistrez principalele luări de cuvânt, precum şi să le cer vorbitorilor să-mi expedieze textele propriilor intervenții.

Vă informăm că în zilele de 28 februarie şi 1 martie 2015, în sala de conferințe Crystal Palace din Bucureşti, la inițiativa RussiaToday.Ro, a avut loc colocviul dedicat personalității marelui filosof mistic român Jean Parvulesco. Printre vorbitorii de bază au fost Constantin Parvulesco

(Italia), Stanislas Parvulesco (Franța), Laurent James (Franța), Arnaud de l'Estoile (Franța), Alex Wyeth (Elveția), Claudio Mutti (Italia), Natalia Melentyieva (Rusia) şi Aleksandr Dughin (Rusia) – via Skype.

În calitate de moderatori ai colocviului au fost dr. Vlad Sauciuc, Dragoş Dumitriu, Dan Muşetoiu. Pe durata celor două zile, Vlad Sauciuc a făcut efortul să traducă pentru public intervențiile rostite în franceză şi engleză.

În prima zi a colocviului, după câteva cuvinte de salut şi de precizare făcute de organizatori, cel care a evocat opera şi personalitatea gânditorului de origine română a fost fiul acestuia, Constantin Parvulesco, care şi-a ținut discursul în limba franceză. Prezentăm în continuare versiunea tradusă a intervenției sale, nu înainte însă de a oferi câteva informații, preluate de la RussiaToday.Ro, despre acesta.

Constantin Parvulesco este fiul lui Jean Parvulesco şi al Contesei Véronique Sénac de Meilhan, născut la Madrid pe data de 10 mai 1960. A urmat Şcoala de Cadeți din Sorèze, unde a obținut o specializare militară ca paraşutist în trupe de comando, apoi a lucrat ca analist militar la statul major al Primului Corp de Armată din Baden-Baden. A studiat ştiințele religioase la Şcoala practică de înalte studii de la Sorbona, Paris, şi a obținut un master în comunicare la Ircom, în Angers (Universitatea Catolică). Este scriitor, istoric, reporter special, fotograf şi conferențiar. A susținut cronicile „Arta de a trăi" şi „Istorie şi Orologii" în mai multe reviste din Franța, Elveția şi Luxemburg. A publicat 52 de cărți, printre care: „Transsiberianul", „Orient Express", „Cafenele literare", „Sumo", „Geisha", „Samurai şi Kamikaze", „Messerschmitt", „Porsche", „Gondolele", „Zei şi Trabucuri", „Beretta 92", „Motociclețe ruseşti", „Ceasuri militare", „Secretul Apărării", „Paraşutiştii"

etc. A condus o delegație a Ordinului de Malta în România, în timpul revoluției din 1989. Ca reporter special, a traversat Europa și Rusia de la Paris la Novosibirsk și a mers pe urmele lui Che Guevara de la Buenos Aires prin Anzi până la Machu-Pichu și Lima via Valparaiso. A participat la expediții etnoarheologice în Honduras și Nicaragua. Constantin Parvulesco este Ambasador al Regatului Araucaniei și Patagoniei, fiind înnobilat duce de Villarica de către ASR prințul Araucaniei și Patagoniei. Este, de asemenea, Comandor de Paris al Ordinului Militar și Ospitalier Sfântul Lazăr de Ierusalim, Baliv Mare Cruce al Ordinului Nobil Regal Steaua Sudului, decorat cu Marea Cruce de Onoare de San Téotonio, Comandor al ordinului Coroana de Oțel și Cavaler al Ordinului Vulturului din Georgia.

Constantin Parvulesco: „Lumina interioară ca semn al providenței”

Mai întâi aş vrea să vă spun că însuşi faptul că eu, care sunt fiu de român, fiu al unui mare poet şi scriitor român, vorbesc limba franceză, este un exemplu al românității în exil, al dramei pe care tatăl meu a trăit-o în sens invers. Pentru că el, fiind român, a scris în limba franceză.

Aş face un scurt rezumat din istoria biografică a tatălui meu, care este interesant nu doar sub aspectul omului Jean Parvulesco, ci şi pentru că aduce o serie de lămuriri asupra operei sale. Ştim că Jean Parvulesco s-a născut în România. Precizez asta, deoarece într-un interviu şi un film pe care l-a făcut la televiziunea franceză el spune că e născut în Franța, în biserica Notre Dame de Lisieux. Dar atunci când i se spune: „Dar, domnule Parvulesco, Dumneavoastră nu spuneți adevărul”, el răspunde: „Eu niciodată nu spun adevărul. Adevărul e dincolo de noi”. Aşadar, este doar un exemplu ce caracterizează personalitatea omului, a cărui memorie vrem să o cinstim astăzi.

Şi-a petrecut tinerețea într-o familie de militari de carieră, şi-a făcut primii ani de studii la un liceu militar, a avut o tinerețe turbulentă. Iar atunci când au venit anii dramatici, care au zdrobit România, anii 1947-48, el a hotărât să-şi părăsească țara. A traversat Dunărea înot, ajungând în Iugoslavia. A fost arestat de sârbi şi aşa a survenit o primă confruntare fundamentală. El relatează în una dintre primele sale lucrări biografice, numită „*Raport secret către nunțiatură*”, o serie de elemente biografice privind trecerea prin Iugoslavia. Şi este foarte probabil ca înclinația sa spre ezoteric şi fundamentele sale mistice să

dateze din perioada acestor experienţe, pe care le-a avut în lagărul de reeducare iugoslav. Acolo el şi-a pierdut dinţii, dar a găsit lumina interioară. Trecerea foarte aproape de moarte, cu care specialiştii în practicile totalitariste sunt obişnuiţi, l-a făcut să scape, aşa cum spune el însuşi, de mai multe simulacre de execuţie. Ultimul, cel care trebuia să fie ultimul, a fost întrerupt prin intervenţia salvatoare a unei patrule de ofiţeri francezi, potrivit biografiei sale. Aşadar, el reuşeşte să scape din lagărul iugoslav, se regăseşte la Viena, apoi la Trieste, iar de la Trieste în Europa liberă pe atunci. Se hotărăşte să ajungă la Paris, care devenise pentru mulţi intelectuali români Patria ideală. La Paris întâlneşte mai mulţi alţi exilaţi, dar mai ales o persoană ce va avea o importanţă considerabilă în destinul său, regizorul Eric Rohmer, care îl primeşte, îl cazează, îl ajută să-şi înceapă studiile. Şi, într-adevăr, el îşi va face studiile în filosofie. Începe să întâlnească exponenţii intelectualităţii franceze. Va avea primele contacte, mai ales cu oameni din zona cinematografiei, pe care le va păstra de-a lungul întregii sale vieţi.

Ştim că mai apoi a avut o întâlnire fundamentală la Paris. Vorbesc de mama mea. S-a căsătorit cu ea, a avut trei copii, dar, din păcate, destinul a decis să frângă acest vis frumos. În perioada când Jean Parvulesco se afla în Spania în calitate de activist în sânul OAS[1], el a fost în contact cu românii din exil în epoca lui Franco, precum Faust Bradescu, Horia Sima şi alţi câţiva, dar şi cu ofiţeri francezi

[1] Organizaţia Armată Secretă. A fost creată de ofiţeri francezi pentru a-l debarca pe Generalul Charles de Gaulle şi a prelua puterea. Multiple tentative de asasinat, acţiunile armate etc. Jean Parvulesco a fost profesor la şcoala de comandos Delta, sub comanda Dr. Perez la Madrid, mai apoi la Las Palmas. Precizarea ulterioară făcută de Parvulesco, făcută la rugămintea mea.

din OAS. În acea perioadă, mama mea a murit, lăsând în urmă trei copii mici şi un soţ distrus. Această întâmplare va fi una fundamentală, deoarece în întreaga sa operă vom regăsi figura acestei femei, pe care a iubit-o şi pe care, cu toate mijloacele posibile, inclusiv prin mijloace ezoterice, a încercat să o regăsească. În acel moment, viaţa lui a luat o turnură mult mai activă, fiindcă ea coincide cu expulzarea membrilor organizaţiei OAS din Madrid, aceştia fiind mutaţi pe insulele Canare. Începând cu acel moment avem o oarecare necunoaştere a existenţei sale. Îi regăsim urmele alături de Dominique de Roux. Împreună cu Dominique de Roux îl vom regăsi în Africa, unde are ocazia de a-l întâlni şi a lucra împreună cu Jonas Savimbi din Angola. Mi-a povestit personal că în această perioadă a avut contacte cu Raul Castro. Ştim, de asemenea, că a avut contacte cu Moise Tshombe. Aşa cum spunea el însuşi, a fost instructor militar pe lângă trupele lui Moise Tshombe.

În acest moment vă voi povesti o anecdotă, care arată întreaga complexitate a lui Jean Parvulesco. Mai întâi aş vrea să vă spun că această anecdotă mi-a fost povestită de către cineva căruia nu-i plăcea de Jean Parvulesco, deci nu putem crede că este vorba despre o minciună. La sfârşitul colaborării sale cu Tshombe, el ia o valiză de diamante şi încearcă să fugă. La frontieră este prins de trupele lui Tshombe, dar printr-un hazard extraordinar nu este executat imediat. După care Tshombe a zis: „Uite, tu mi-ai făcut atâtea servicii, îţi datorez viaţa, pleacă, vom vedea ce vom face cu tine, dar nu te vom împuşca chiar acum". Se pomeneşte în închisoare. Şi acolo, undeva pe o coastă în dreptul oraşului unde Parvulesco era închis, apare în larg o navă a armatei franceze. Jean Parvulesco cheamă gardianul şi-i spune: „Domnule, atenţie! Pe această navă sunt nişte ofiţeri ai serviciilor secrete franceze, care vin să mă caute. Dacă nu mă eliberaţi, ei vor bombarda oraşul, vor ataca

cazarma şi vă vor masacra pe toţi". Şeful închisorii este anunţat imediat. El trimite o persoană pe navă ca să întrebe dacă cineva îl cunoaşte pe Jean Parvulesco. Şi întâmplarea face că pe acea navă tocmai era unchiul meu, Jacques Sirven[2], care îşi făcea serviciul militar la marină. Auzind despre cine vorbeşte cel sosit, el zice: „Jean Parvulesco? Da, este tatăl nepotului meu. Ce s-a întâmplat? A, e încarcerat? Dar trebuie să îl eliberaţi! Sigur că da, am venit aici pentru asta". Şi aşa, fără a avea nicio idee asupra situaţiei reale, Jacques Sirven a făcut ca Parvulesco să fie eliberat din închisoare. Asta pentru ca să vă spun că întreaga lui biografie de activist e presărată cu astfel de anecdote. A reuşit mereu să scape cu bine, cu ajutorul unei providenţe divine. Şi această prezenţă a providenţei divine (era conştient de ea) a marcat, de asemenea, integritatea operei sale.

Când s-a întors la Paris (există un eveniment despre care vorbeşte în cărţile sale), revine în locurile unde şi-a întâlnit pentru prima dată soţia şi, potrivit propriilor sale cuvinte, el primeşte fulgerul lui Apolo, conştiinţa unei realizări ezoterice sau spirituale, care plasează viaţa sa într-un alt plan. Şi cu această viaţă, acum intrată într-un alt plan, va avea contacte şi posibilităţi de întâlnire cu oameni extrem de diferiţi, dar cu toţii foarte importanţi, cum ar fi Raymond Abellio, în principal, anturajul tuturor cercurilor ezoterice franceze. Vorbim aici de toată partea secretă a partidelor politice, de toate organizaţiile paralele, dintre care unele sunt evocate în povestea cu Rennes-le-Château, precum Prioratul de Sion şi teoria supravieţuirii, a

[2] Jacques Sirven este fiul lui George Sirven, consul al Franţei, asasinat la Chile în 1943 şi al Madelenei, născută Charpy de Marechal de Luciane, fiica Generalului care a condus misiunea militară în Polonia în 1936.

succesiunii liniei regale merovingiene, care îşi aşteaptă reînvierea la sfârşitul timpurilor.

Din momentul în care Jean Parvulesco revine la Paris, el practic încetează să se mai deplaseze fizic din acel loc. Şi totuşi, trebuie să notăm că în perioada aceasta, el se află un an sau doi la Roma, unde leagă o prietenie cu Julius Evola. La Roma este în contact cu Borghese şi Gianni Tini, care erau adepți activi ai teoriei haosului şi ai destabilizării Italiei. Din fericire, reuşeşte să scape şi din această zonă şi revine la Paris. Aici el va fonda, împreună cu prietenii săi români, editura Edition de l'Herne. Este, de asemenea, printre inițiatorii editurii L'Age d'Homme, participă la primele numere ale revistei „L"Elements", la Noua Dreaptă, împreună cu Alain de Benoist.

Şi-a păstrat prietenii serioase şi fidele în mediile activiştilor de extremă dreaptă şi a continuat să fie apreciat şi iubit de mediul cinematografic al Noului Val. Prin intermediul lui Eric Rohmer va continua să îl frecventeze pe Jean-Luc Godard, actori ca Gérard Depardieu, Alain Delon, care au băut mult alături de Jean.

După această poveste la Paris, anii săi din urmă sunt relativ cunoscuți. A înființat prima revistă de geopolitică, care se numea „De la Atlantic la Pacific", a scris articole în revista „Combat" (Lupta), care au valoare de actualitate şi acum. A petrecut un moment important la Geneva împreună cu Dominique de Roux. După trecerea sa prin Geneva a scris două romane şi a făcut încă doi copii. Trebuie să vă spun că s-a recăsătorit, după ce a fost multă vreme văduv, cu Margaritte, care mai trăieşte şi azi în localitatea Tour, împreună cu unul dintre cei doi copii ai lor, Veronique.

V-am dat o schiță biografică şi aş vrea să vă mai dau câteva lămuriri despre personalitatea lui Jean Parvulesco. Dacă e să-l privim în poze, el poate apărea ca un om sever. Însă oamenii care l-au întâlnit au fost marcați de amestecul

de străfulgerări ale intuițiilor sale şi de omenia sa imediată, care îl putea face să se emoționeze, să zicem, până şi de parfumul unor mici. Aşadar, printre particularitățile personalității lui Jean Parvulesco, după părerea mea, cea mai fascinantă este că în viața sa a putut să lege contacte şi prietenii în medii extrem de diferite, cu oameni având opinii extrem de diferite. El a putut să fie alături de oamenii de la AOS, anti-gaullişti care erau gata să îl omoare pe Charles de Gaulle, şi cu oamenii din serviciul care era însărcinat să îl protejeze pe acesta. Zic asta pentru a putea spune că convingerile sale politice şi spirituale profunde erau dincolo de contingențele imediate. El avea cu adevărat o viziune, politică şi, mai ales, geopolitică, deasupra oricăror limite de partid. Ceea ce, e drept, i-a adus şi numeroşi duşmani.

Voi încheia aici şi vă mulțumesc pentru atenție.

2 aprilie 2015

Misiunea eurasianistă a Moldovei

(Prefața la cartea lui Aleksandr Dughin Misiunea Eurasianistă)

Lucrarea de față reprezintă o contribuție fundamentală a profesorului Aleksandr Dughin la definirea conceptuală a principalelor elemente ale eurasianismului. Este de fapt o culegere de texte cu caracter programatic, ce defineşte această viziune asupra lumii din perspectiva unei opoziții radicale față de toate formele de hegemonie americană. Adică este vorba despre o reacție firească de apărare în fața unei agresiuni externe totale, ce devastează la ora actuală întreaga planetă. Însuşi instinctul de autoconservare al colectivităților naționale, culturale, religioase, lingvistice şi, mai larg, civilizaționale, determină apariția unor astfel de reacții, articulate în mod magistral de către vârfurile intelectuale ale lumii de azi. Cunoscutul filosof, geopolitician şi sociolog rus, care este şi liderul Mişcării Eurasianiste Internaționale, radiografiază cu meticulozitate ştiințifică şi anvergură globală esența malefică a singurului imperiu mondial, SUA, care caută să subjuge întreaga umanitate.

În opinia noastră, apariția acestei lucrări în Republica Moldova atât în original, cât şi în traducere, este una extrem de oportună, mai ales pe fundalul existenței unui vid de idei, deprimant în spațiul public de la noi. Atunci când întreaga dezbatere politică se reduce la o polemică sterilă, ce se pliază încă pe dihotomia desuetă comunism vs. anticomunism sau pe subiecte artificiale ce țin de un trecut mai apropiat sau mai îndepărtat prost înțeles, este practic imposibil ca societatea să nu alunece în mrejele ideologiei nu mai puțin totalitare. Liberalismul a devenit în ultimul

sfert de veac ideologia dominantă, singura paradigmă de interpretare a realității, în care se cantonează aproape toți cei care participă la dezbaterea publică, indiferent de tabăra căreia îi aparțin. Liberalismul ca maladie colectivă de ordin intelectual şi moral extrem de gravă, ce a pătruns în toate straturile sociale ca urmare a colonizării de ordin mintal şi psiho-emoțional, a precedat şi a asigurat succesul colonizării politice şi economice a țării de către noul imperiu global.

Cartea de față este una care ne ajută să revenim la chestiunea identității noastre colective, depăşind nivelul de suprafață şi coborând către identitatea noastră civilizațională profundă, care este una prin excelență orientală, bizantină, contemplativă şi continentală. O astfel de perspectivă este una vitală pentru noi, deoarece doar în acest fel vom conştientiza amploarea dezastrului conceptual în care ne-am scufundat prin imitarea unor modele străine de organizare a societății. Inocularea abilă în mentalul nostru colectiv a paradigmei occidentale ca model unic şi indiscutabil, ca normă obligatorie, ca țintă spre care trebuie să râvnim a produs un stat caricatural, copiat după tipare străine. Întreaga construcție politică şi economico-socială a Moldovei este o parodie sinistră a acestui model, urmat cu zel şi incoştiență de eurolatrii autohtoni, obsedați de mitul integrării europene şi al globalizării.

Cititorul care va parcurge cu atenție aceste rânduri are şansa unei despărțiri totale de ilizii, de abandonare a miturilor liberalismului şi a occidentomaniei. Aşa cum precizează autorul, această carte nu este adresată maselor largi, ci elitei care are datoria să servească poporul, să intuiască, să formuleze şi să realizeze misiunea istorică a neamului. Anume elita națională are sarcina de a pătrunde cauzele adevărate ale neîmplinrilor noastre colective. Este vorba de nevoia cristalizării unei noi viziuni asupra realității.

Fiindcă doar abandonând ochelarii de cai impuşi din exterior, vom începe să înţelegem de ce ţara noastră nu este la ora actuală un subiect, ci un obiect al relaţiilor internaţionale. Dar şi vom începe să dibuim calea stopării procesului de desuveranizare şi a lansării unui vast proiect de renaştere a neamului.

În faţa presiunilor crescânde din partea hiperputerii americane, care ţinteşte edificarea unei lumi unipolare, Alecsandr Dughin ne invită să participăm la crearea unei lumi multipolare, în care fiecare neam, religie şi cultură îşi va recăpăta dreptul de a se dezvolta nestingherit, păstrându-şi propriile valori şi scăpând de teroarea uniformizantă a culturii de masă. Modelul avansat de către autor se bazează pe ideea fundamentală a reorganizării spaţiului planetar pe principii civilizaţionale. Asta pentru că doar nişte „spaţii mari" se pot constitui în poluri de putere suficient de viguroase pentru a face faţă hegemoniei politice, militare, economice şi culturale occidentale.

Aşadar, avem aici o conepţie radical antihegemonistă, antiliberală, simetrică faţă de atlantism, o replică geopolitică, ideologică, economică, civilizaţională şi spirituală, care invită la dialog popoarele lumii, pe toţi cei care resping starea de vasalitate şi se opun modelului nedrept şi sinucigaş ce domină lumea la ora actuală.

Viziunea formulată de către Dughin este valoroasă şi prin faptul că reprezintă o soluţie realistă şi necesară de abandonare a vechilor clişee politice de rivalitate între stânga şi dreapta. Dimpotrivă, în faţa unui duşman comun - neoliberalismul ce impune pretutindeni capitalismul de tip cămătăresc, complementaritatea între stânga şi dreapta este una naturală şi necesară.

Astfel, *Misiunea Eurasianistă* reprezintă o sursă de inspiraţie ideologică deopotrivă necesară atât pentru cei de stânga, cât şi pentru cei de dreapta. Apariţia ei în Moldova

tocmai acum este una extrem de oportună. Fiindcă anume în această perioadă societatea noastră, care cunoaşte trista experienţă a „integrării europene”, se află în căutarea unor idei politice consistente, ce ar putea fi preluate, dezvoltate şi adaptate la interesele naţionale ale ţării.

Iurie Roşca,
Octavian Racu,
Chişinău,
2 aprilie 2016

Dughin şi Ideea Naţională a Moldovei

Gânditorul ortodox Aleksandr Dughin, în emisiunea lui din 27 iulie, a expus tot ce este cu adevărat important pentru societatea noastră, dar şi în egală măsură pentru România. Niciodată până acum nimeni dintre intelectualii ruşi n-a exprimat mai exact şi mai lapidar esenţa problemelor poporului nostru şi n-a propus cheia pentru rezolvarea lor. În ultimii ani personal am scris o multitudine de articole în limbile română şi rusă anume în acelaşi spirit. Anume pe o astfel de undă s-au desfăşurat toate întâlnirile profesorului Dughin la Chişinău, în cadrul cărora am vorbit de o manieră perfect complementară despre felul în care vedem relaţiile dintre Moldova şi Rusia. Tocmai de aceea am şi tradus patru dintre cărţile lui, subliniind în prefeţele la aceste lucrări esenţa unei noi viziuni asupra relaţiilor moldo-ruso-române.

Dughin propune societăţii noastre, clasei politice şi tuturor celor care iubesc cu adevărat Patria noastră să-şi concentreze gândurile şi voinţa asupra necesităţii de a face un salt paradigmatic, să depăşească vechile calapoade şi să urce la un cu totul alt nivel de înţelegere a problemelor profunde ale societăţii noastre în actualul context global. Cea mai puternică voce a gândirii filosofice şi politice din Rusia de azi ne atrage atenţia asupra faptului că e nevoie să renunţăm cât mai urgent la nişa primitivă şi confortabilă, în care s-a împotmolit societatea noastră în ultimul sfert de veac. Şi anume, se impune renunţarea la divizarea în tabere beligerante de adepţi ai Rusiei şi ai României. Potrivit acestei logici, dacă nutreşti simpatie pentru Rusia, atunci în mod obligatoriu trebuie să fii rânofob, şi viceversa, dacă eşti rânofil, atunci eşti în mod automat rusofob. Într-adevăr,

perioada postsovietică a trecut sub semnul confruntării pe subiecte identitare, sub semnul bătăliilor pentru denumirea limbii. Aş vrea să subliniez şi cu această ocazie: în urma unei experienţe istorice dramatice, în societatea noastră s-au statornicit două denumiri ale aceluiaşi fenomen lingvistic, moldovenească şi română. Această realitate n-ar trebui să mai fie privită în spirit conflictual, ci în unul complementar, fiecare având deplina libertate să utilizeze formula ce îi este mai pe plac. Dughin are pefectă dreptate şi atunci când vorbeşte despre ignoranţa multor patrioţi de meserie de talie locală sau prieteni de serviciu ai Rusiei, care, prezentând România pe post de „duşman extern", doar dăunează procesului de ameliorare a relaţiilor noastre cu Rusia.

Evident, avem nevoie de o Idee Naţională ca forţă unificatoare. Am scris şi am vorbit în spaţiul public de nenumărate ori despre asta. Iar pentru elaborarea şi afirmarea reuşită a Ideii Naţionale avem nevoie de un efort intelectual cu totul special. Mulţi dintre noi abia urmează să descopere atât de originala şi atât de bogata cultură, filosofie şi tradiţie religioasă română, deosebit de apropiată tuturor moldovenilor. Moldovenii (indiferent de originea lor etnică), românii şi ruşii sunt părţi organice ale civilizaţiei ortodoxe, bizantine, răsăritene. Şi cu cât mai repede vom reuşi să ne tratăm cu toţii de virusul liberal, cu cât mai curând vom putea să dezrădăcinăm, să stoarcem din noi înşine sindromul de imitatori ai modului de gândire şi ai modelului de organizare occidental, globalist şi atlantist, cu atât mai uşor ne va fi să recăpătăm estenţa noastră civilizaţională autentică.

Anume Moldova trebuie să devină o punte de aur între culturile rusă şi cea română. Anume noi suntem vital cointeresaţi de comunicarea, schimburile culturale şi dialogul spiritual între Moscova şi Bucureşti prin

intermediul Chişinăului. Chiar dacă astăzi fraţii noştri români se mai află sub ocupaţia militară, politică, economică şi, ceea ce e deosebit de grav, axiologică sau valorică a imperiului american global. Asta nu schimbă esenţa lucrurilor. Celebrul sociolog român Dimitrie Gusti definea astfel de fenomene drept „conflict dintre stat şi naţiune". Pseudoelitele vândute, mercenarii centrelor de influenţă planetară nu exprimă, ci violează interesele naţionale ale românilor. Situaţia de la Chişinău, ca de altfel şi de la Kiev, este una identică.

Astăzi misiunea adevăraţilor patrioţi ai Moldovei, României şi Rusiei constă în demascarea ordinii mondiale şi a viziunii asupra lumii impuse din exterior, în apelul la adevărtatele noastre valori tradiţionale, religioase şi culturale, care ne unesc în cel mai firesc mod în rezistenţa în faţa hegemoniei americane şi a reţelei sale de agenţi de influenţă de la Fundaţia Soros şi altor elemente subversive, care s-au oploşit în diverse ONG-uri, în instituţii culturale sau mediatice, impunându-ne o agendă străină intereselor noastre. Şi nu e nimic nou în această situaţie: un duşman comun întotdeauna solidarizează. Iar duşmanul nostru, al moldovenilor, al românilor, al ruşilor, este unul: corporatocraţia americană, sforarii politicii mondiale, rechinii capitalismului speculativ, cămătăresc, care împing toate popoarele lumii în prăpastie.

Dughin: „Astăzi Moldova are nevoie întâi de toate de idee. O idee independentă, ortodoxă, pur moldovenească. Un popor există acolo unde există un Stat puternic sau o filosofie profundă şi originală. Este mai bine când sunt prezente ambele elemente. Dar dacă lipsesc şi unul, şi altul, atunci şi poporul îşi va înceta existenţa". Încă o dată: anume despre asta strig din toate puterile în articolele mele. Trebuie să renunţăm la complexul de inferioritate în raport cu Rusia şi cu România, fără a aluneca spre aroganţă sau

provincialism opac. Trebuie să conştientizăm şi să definim esența identității noastre colective unice, atât de apropiate de identitatea românească, dar şi de cea rusă. Trebuie să ne debarasăm definitiv de clişeele ideologice sovietice pe segmentul politic de stânga şi să renunțăm la clişeele istorice româneşti, care îşi au originea în ideile Iluminismului şi ale Revoluției Franceze (răspândite în spațiul românesc în secolul XIX) pe segmentul de dreapta.

Dughin şi aici are dreptate: să ne orientăm spre nişte repere culturale de anvergura unor gânditori ca Lucian Blaga, Mircea Eliade, Nae Ionescu şi mulți alți exponenți de marcă ai identității româneşti. Aceştia reprezintă o valoare perfect comparabilă cu gânditorii ruşi ai aceleiaşi perioade. Un adevărat intelectual moldovean este cel care e în stare să manifeste aceeaşi curiozitate nestăvilită, admirație şi recunoştință față de valorile culturii române şi ruse. Într-adevăr, suntem foarte apropiați de români. Şi totuşi suntem puțin diferiți. Ca mentalitate, coduri culturale, experiență istorică şi viziune asupra lumii. Suntem de asemena foarte aproape de ruşi. Şi totuşi ruşii din Moldova sunt ai noştri, moldoveni de origine rusă, care îşi au aici mormintele înaintaşilor, cărora li s-au născut copii anume pe acest pământ, care respiră ca şi moldovenii acelaşi aer, care beau aceeaşi apă şi îşi iubesc la fel de mult Patria noastră comună.

Prietenul meu Aleksandr Dughin îşi încheie articolul şi luarea de cuvânt pe video cu un gând deosebit de important: „*În Moldova merită să fie adunat laolaltă tot ce uneşte Rusia profundă şi ortodoxă şi România profundă*. Trebuie să se recugă nu la separări, ci la unirea, reînvierea şi afirmarea celor mai înalte orizonturi ale înrudirii spirituale ale popoarelor ortodoxe. Iar în acest proces sunt de prisos doar provocatorii liberali proocidentali. E suficient să îi scoatem din joc şi totul ne va reuşi”. Adică, a sosit momentul când

trebuie să punem capăt amarului experiment istoric din ultimul sfert de veac şi să ne ridicăm pe noi culmi de înțelegere a realităților noastre. În caz contrar, continuând să ne războim între noi pentru denumirea limbii sau pentru unul dintre cele două popoare frățeşti, vom rămâne nişte unelte oarbe în mâinile elitelor globale, care aplică eternul principiu imperial „Împarte şi stăpâneşte!" Nu avem nevoie de experiența tragică a Ucrainei, unde ortodocşii, fiind posedați de ură reciprocă, se ucid între ei.

Astăzi nu mai există stanga şi dreapta, există doar patrioți cu preferințe ideologice diferite, care au datoria să renunțe la obişnuitele tipare ideologice şi propagandistice. Iar orice poilitican care tinde să devină preşedinte al Moldovei, aşa cum menționează pe drept cuvânt Dughin, are şansa să învingă doar dacă se va pătrunde de propria misiune istorică cu totul aparte de factor unificator al societății. Avem nevoie de lideri înțelepți, maturi şi curajoşi.

Poporul nostru nu doreşte să se alipească sau să se dizolve în interiorul altor state. Ştim cum să realizăm principiul autoguvernării naționale şi statale, unul sacru pentru noi. Independența noastră, suveranitatea de stat reprezintă nişte valori netrecătoare. Nu suntem apendicele altor state şi nici o eroare istorică. Suntem capabili să prteluăm tot ce e mai bun de la fraţii noştri. Însă rolul de „frate mai mic", de margine, de fundătură este unul inacceptabil. Iar criza de azi reprezintă doar un prilej extraordinar să ne tratăm de maladiile colective, să ne punem pe picioare, să ne descovoiem spatele şi să privim cu alți ochi lumea din jur.

29 iulie 2016

Confluențe între Occident și Orient

La 12 noiembrie 2016, la mănăstirea Negru Vodă din Câmpulung Muscel, România, a avut loc o slujbă de pomenire a ilustrului metafizician, geopolitician şi scriitor francez de origine română, Jean Parvulesco, prilejuită de trecerea la Domnul acum şase ani a acestui gânditor încă atât de puțin cunoscut la noi. Evenimentul a fost organizat de către fiul acestuia, filozoful şi scriitorul Constantin Parvulesco. Au fost prezente personalități marcante din țările Europei Occidentale şi din România. A urmat o conferință, în cadrul căreia au luat cuvântul cei care l-au cunoscut personal pe acest tradiționalist de o valoare cu totul aparte, cercetători care se apleacă asupra operei lui. Unul dintre scopurile reuniunii noastre a fost cel de fortificare a dialogului şi cooperării între elitele intelectuale din Vest şi din Est, axate pe aceleaşi valori spirituale, religioase şi civilizaționale.

Aşa cum şi subsemnatul a avut bucuria să fie de față, mi s-a oferit posibilitatea să spun câteva cuvinte. Textul care urmează este o expunere a tezelor pe care le-am rostit cu ocazia respectivă.

Aş dori să fac câteva precizări despre Republica Moldova în contextul pe care-l discutăm. Geografic, cred că toată lumea ştie unde se află Republica Moldova, dar există câteva elemente specifice pe care vreau să le explic atât pentru prietenii mei din România, cât şi pentru dumneavoastră, cei din Occident. La ora actuală şi Republica Moldova se află sub ocupație. Însă de această dată, spre deosebire de perioada sovietică, este vorba despre o ocupație „soft”: axiologică, civilizațională, culturală, politică, economică, educațională, psihologică. Ocupantul

este globalismul american. Însă, spre deosebire de ocupantul sovietic, prezența căruia se manifesta prin violență, asasinate, deportări, prigoană religioasă, suprimare culturală şi constrângeri de ordin politic şi economic (deci era un tip de subjugare mult mai palpabilă), de data aceasta poporul meu identifică mult mai greu inamicul, ocupantul, colonizatorul.

Tocmai în asta şi constă misiunea mea şi a prietenilor mei din Republica Moldova, de a ajuta oamenii să înțeleagă cum funcționează acest nou tip de ocupație, una non-violentă, dulce, plăcută ca un drog, ce înseamnă noua ordine în care ne-am pomenit, cea numită deopotrivă societate de consum, societate a spectacolului sau societate de piață. Sigur, efectul dizolvant al acestui tip de ocupație este devastator. Pentru a impune acest nou tip de subjugare politică şi economică a fost nevoie mai întâi să ni se anestezieze orice capacitate de a raționa critic. Adică, altfel zis, pentru ca să devină posibilă dominația politică şi economică a centrelor de putere occidentale, a fost nevoie ca mai întâi să se facă uz de întreaga gamă de inginerii sociale, de la cultura de masă şi miturile liberalismului până la inocularea ideii unui model de societate obligatoriu, a unei „norme” spre care noi ca oameni de mâna a doua trebuie să tindem.

Cea mai mare problemă pe care o avem la ora actuală este fenomenul „nomadismului de masă”. Noi am devenit un popor de emigranți. Din cei vreo 3,5 milioane de locuitori, cam un milion sunt plecați peste hotare. Mai mult de jumătate de milion de oameni sunt plecați în Rusia, ceilalți – în Italia, Franța, Spania, Canada, Statele Unite şi alte țări occidentale. Viteza cu care se realizează acest genocid, această depopulare programată este uriaşă. Anume acesta este unul dintre efectele catastrofale ale globalizării, ale „liberei circulații” sau, mai simplu, ale războiului economic

pe care îl poartă plutocrația globală contra tuturor popoarelor.

Iată că şi de această dată, ca acum câteva decenii în URSS, m-am pomenit în postura de disident. Asta pentru că suntem constrânşi de noile circumstanţe geopolitice să înfruntăm curentul de opinie dominant, să demitizăm dogmele ideologice în vogă (de această dată ideologia liberală a luat locul celei comuniste), să intrăm în conflict cu centrele de influență dinafară şi cu regimul obedient acestora. Aş aminti aici de scriitorul şi politicianul francez, Philippe de Villiers, care în penultima lui carte, „*Le moment est venu de dire ce que j'ai vu"*, îşi aminteşte despre Aleksandr Soljeniţîn, pe care l-a cunoscut personal. „Soljeniţîn mi-a spus: „Până mai ieri, disidenţii erau în Est, acum disidenţii sunt în Vest.". Şi aşa cum suntem o societate occidentalizată în mod abuziv, un fel de societate de imitatori ai modelului occidental, la ora actuală facem disidență în Republica Moldova şi chiar avem anumite succese.

Acum aş vrea să vă mărturisesc despre faptul cum l-am cunoscut pe unul dintre cei mai apropiaţi prieteni şi confraţi de idei ai lui Jean Parvulesco, Aleksandr Dughin. Atunci când l-am întâlnit acum câţiva ani pentru prima oară la Moscova, i-am propus să vină la Chişinău. I-am zis şi ce urmăresc prin prezenţa lui la noi: „Domnule profesor, am nevoie de dumneata acolo. Vreau să te rog să faci o şedinţă de psihoterapie colectivă." „Cum vine asta?", – m-a întrebat dânsul. I-am amintit că Republica Moldova este o societate divizată în două tabere beligerante: „românofili rusofobi" şi „rusofili românofobi".

Cauzele unor astfel de atitudini se trag din istoria noastră zbuciumată şi sunt alimentate puternic atât din exterior, cât şi din interior. „Prin urmare, domnule profesor, şa vrea ca prin luările dumitale de cuvânt să ajuţi

comunitatea rusofonă să înceteze să urască România, iar comunitatea românofonă să înceteze să urască Rusia". Şi trebuie să spun că prietenul nostru de la Moscova, care e un bun cunoscător al culturii române, a avut o prestaţie deosebită. Fireşte, nu era în puterile lui să spulbere definitiv aceste prejudecăţi şi fobii, şi totuşi am văzut atunci că multă lume cel puţin s-a pus pe gânduri.

De ce am insistat anume asupra acestui aspect ? Pentru că noi înţelegem ce urmăresc păpuşarii planetari, dar şi cei locali: să alimenteze stări de spirit conflictuale pe motive de interpretare diferită a istoriei sau a aspectelor identitare pentru a ne împărţi în grupări agresive şi ireconciliabile. Anume aceasta este practica veche de exercitare a controlului asupra unui popor. Iată de ce insist în luările mele de cuvânt asupra necesităţii stringente de a ieşi din aceste capcane de ordin istoric sau etnolingvistic. Nici România, nici Rusia nu sunt „duşmanii externi" ai Republicii Moldova. Suntem deopotrivă ţări ortodoxe, facem parte din aceeaşi civilizaţie, una diferită de cea a Occidentului de azi, iar pericolul extern este comun pentru toată lumea, inclusiv pentru poporul american, aflat sub dominaţia oligarhiei globaliste.

Am avut onoarea să vorbesc acum câteva zile la un for important care s-a desfăşurat la Moscova, sub egida fundatiei „Lumea Rusă". Le-am amintit celor prezenţi că ţara mea, Republica Moldova, se află la confluenţa a două lumi – lumea rusă şi lumea românească. Iar dacă pe parcursul ultimilor 200 de ani deseori relaţia dintre Rusia şi România a fost una conflictuală, de acum încolo trebuie să facem tot posibilul pentru ca această relaţie să devină complementară. Dacă nu se va reuşi o relaţie perfect consensuală, atunci cel puţin să se înţeleagă nevoia de a ne conjuga eforturile pentru a rezista în faţa unui pericol comun. Prin urmare,

solidaritatea noastră este una firească şi numai în felul acesta în Republica Moldova se pot reechilibra lucrurile.

Pentru a evita scenariul iugoslav sau ucrainean în Republica Moldova, noi trebuie să fim inteligenți şi flexibili, deoarece doar aşa vom reuşi să evităm cursele întinse de către neprietenii noştri. Sunt ferm convins că Republica Moldova poate şi trebuie să devină o punte de aur în comunicarea şi cooperarea dintre Rusia şi România, chiar dacă la ora actuală România se mai află nu doar sub ocupație militară, ci şi economică, intelectuală, culturală şi mediatică. La baza acestei cooperări, bineînțeles, trebuie să stea rădăcinile noastre civilizaționale comune. Suntem o civilizație ortodoxă, orientală, contemplativă, continentală şi avem un adversar comun care trebuie să ne consolideze. Mi se pare fundamentală treaba asta, cu atât mai mult cu cât evoluțiile de ultimă oră, alegerea lui Trump întâi de toate, par a fi favorabile unei astfel de apropieri.

Aş mai vrea să precizez ceva în legătură cu incapacitatea multora dintre noi, cei din spațiul ex-comunist, de a ne confrunta cu atlantinşti. Şi asta în primul rând din cauza lipsei unei ideologii bine definite, ce ar fi simetrică în raport cu ideologia liberală, dar şi ar avea rolul de alternativă viabilă acesteia. Deseori, atunci când polemizăm cu oponenții, o facem în cadrul paradigmei liberale. Asta e ca şi cum ai avea naivitatea să te aşezi la o masă de joc de cărți cu cel mai pervers cartofor, care are toate cărțile măsluite, şi să nutreşti speranța deşartă că ai avea şi tu şanse de câştig.

În luarea mea de cuvânt de la Moscova am mai spus că este binecunoscut faptul că Rusia dispune de un potențial militar care îi permite să facă față Americii. Dar poate şi mai important e faptul că Rusia devine bastionul conservatorismului, tradiționalismului, valorilor creştine, valorilor familiei. Iar această nouă realitate este remarcată

de vârfurile intelecuale ale Occidentului încă dominat de neoliberalism şi de civilizaţia banilor. Aş pomeni în treacăt doar câteva nume de mare calibru din mediul intelectual occidental, care au remarcat noua vocaţie ideologică a Rusiei: Patrick Buchanan din SUA, Alain de Benoist sau Alain Soral din Franţa, şi am putea cita încă o mulţime de nume de primă mărime din Europa Occidentală sau din Statele Unite, care se raportează la elitele politice şi intelectuale din Rusia ca la purtătorii unui război spiritual împotriva atlantismului şi promotorilor lumii unipolare. E un semn bun că vechea orânduire postbelică se clatină, că vechile elite îşi pierd poziţia dominantă ce părea imuabilă preţ de decenii, iar curentul de gândire conservator devine din ce în ce mai viguros, având un impact major şi asupra rezultatelor electorale din Occident.

Aş vrea să mai spun ceva ce ţine de experienţa mea personală, pe care am transformat-o într-o ecuaţie aritmetică foarte simplă: 2 – 1=1. Adică, din cele două imperii, URSS şi SUA, primul a ieşit din scena istoriei, în timp ce cel care a supravieţuit se ambiţionează să instaureze o hegemonie globală de tip totalitar (Să vedem dacă speranţele noastre legate de alegerea lui Trump se vor îndreptăţi şi SUA nu vor mai fi ce au fost până acum – expresia corporatocraţiei obsedate de îngenuncherea întregii lumi). Sistemul bipolar a dispărut, dar Imperiul American insistă să-i ia locul celui Sovietic şi să ne înrobească din nou. Însă în calitatea mea de vechi combatant împotriva dominaţiei imperiale sovietice, nu mi-a fost atât de greu să-mi continui lupta, doar că de această dată împotriva dominaţiei imperiale americane.

Dacă pe unul ca mine m-a ajutat să mă dumiresc mai repede propria experienţă, atunci în percepţia publicului larg mai persistă o confuzie destul de gravă, ceea ce reprezintă un impediment major în identificarea

adevăratului pericol ce ameninţă state ca Moldova. Una dintre cauzele majore ale menţinerii acestei confuzii este următoarea. În mentalul colectiv al popoarelor din zona noastră încă nu s-a cristalizat ideea că Rusia de azi nu mai este URSS-ul de ieri. Atunci când adversarii noştri, deci şi ai Rusiei, reuşesc să menţină imaginea de inamic, de pericol, de rău absolut, de „Imperiu al Răului" în persoana Rusiei, asta se întâmplă pentru că americanii şi reţelele lor de tipul Soros din spaţiul ex-comunist pun un semn de egalitate între ororile regimului comunist şi Rusia de azi. Vreau să amintesc aici de unul dintre cei mai mari gânditori ortodocşi ai Rusiei din secolul XX, Ivan Ilyin. El are o serie de articole programatice, unul dintre acestea purtând un titlu extrem de semnificativ: „Uniunea Sovietică nu este Rusia".

Aşadar, ceea ce trebuie explicat acum e că nici Rusia de azi nu mai este Uniunea Sovietică de altă dată. Dar pentru ca acest adevăr să devină unul pe înţelesul tuturor, elitelor intelectuale şi politice din Rusia le revine o misiune de o importanţă cu totul aparte de a face aceste noi realităţi evidente. Altminteri popoarele care s-au aflat sub dominaţia sovietică şi cărora li s-a impus prin forţă regimul comunist, care au o memorie dureroasă a acelor vremuri, riscă să rămână încă mult timp în captivitatea unei propagande perfide, ce le alimentează în permanenţă ostilitatea faţă de Rusia. Iar din cauza acestei manipulări avem de suferit atât noi, cei din fostul lagăr socialist, cât şi Rusia. Dar foloasele din această stare de fapt le trag tot atlantiştii. Lumea trebuie să înţeleagă că prima victimă a bolşevismului a fost însuşi poporul rus, exact la fel cum prima victimă a globalismului este poporul american.

Cu ocazia recentei mele luări de cuvânt de la Moscova am revenit la o idee pe care o susţin de ani de zile. Aşa cum în 2017 se fac o sută de ani de la lovitura de stat bolşevică, ar fi tocmai momentul potrivit ca rămăşiţele pământeşti ale

lui Vladimir Ulianov (Lenin) să fie înhumate, iar mausoleul care slujește chipul inimii Rusiei – Piața Roşie, să fie evacuat de acolo la marginea pământului. Tot astfel ar trebui date jos de pe turnurile Kremlinului steluțele roşii, acele pentagrame odioase cu tot cu semnificația lor malefică.

Şi aşa cum Rusia devine liderul mondial al conservatorismului, al tradiționalismului şi apărătoarea valorilor creştine, lumea trebuie să audă de la cele mai înalte tribune adevărul despre comunism, care a fost un proiect de import, ce a produs victime de zeci de milioane de oameni, prigoană religioasă, anihilarea spiritului național organic. Un asemenea discurs oficial nu poate fi decât diametral opus deopotrivă abordărilor comuniste şi liberale. Rusia are vocația să devină patria Revoluției Conservatoare, în stare să contribuie substanțial nu doar la reaşezarea geopolitică a lumii, ci şi la reconfigurarea ei ideologică şi valorică. Şi aici eurasianismul împărtăşit de liderii politici şi, ceea ce contează poate şi mai mult, de o majoritate a poporului, se pliază perfect pe valorile tradiționale. În felul acesta şi nouă, celor din Europa de Răsărit sau de Apus, ne-ar fi mult mai uşor să purtăm bătăliile noastre cu molima liberalismului mondialist.

Amintindu-ne de prăbuşirea Uniunii Sovietice, trebuie să recunoaştem că noi am crezut că suntem în tabăra învingătorilor. Şi a fost nevoie să treacă 20 de ani ca să înțelgem că suntem de fapt în tabăra celor învinşi. Războiul Rece a fost câştigat de americani, iar cei perdanți au fost sovieticii. Şi iată că noi, cei care ne-am aflat sub dominația acestui regim, nici n-am observat cum adversarul nostru comun (plutocrația globală care acționează prin intermediul administrației SUA, FMI, UE etc.) ne-a impus nişte condiții de capitulare pe care le-am acceptat cu bucurie, crezând că în sfârşit am scăpat de iadul comunist şi am ajuns în raiul capitalist. Se ştie că atunci când vreunei țări i se impun

nişte condiţii de capitulare, acestea sunt întotdeauna umilitoare şi provoacă rezistenţă, neacceptare, frustrare, orice, numai nu sentimente de bucurie. Dar iată că este poate pentru prima dată în istoria umanităţii când cei învinşi acceptă condiţiile de capitulare în deplină stare de fericire. Ni s-a impus agenda neoliberală, am imitat modele constituţionale, instituţionale, politice şi economice vestice, care au produs ruină economică, dezastru demografic, vasalizare geopolitică, înrobire intelectuală şi încătuşare spirituală.

Aici cred că este sarcina de bază a unora ca mine, să ajutăm oamenii să înţeleagă că suntem în stare de ocupaţie, de paralizie a spiritului critic şi de alienare conceptuală. Iar revirimentul care urmează să se producă şi prin efortul nostru trebuie să fie unul în primul rând de ordin spiritual. De această dată mişcarea de emancipare naţională din spaţiul ex-comunist trebuie să aibă ca preocupare de prim ordin renaşterea religioasă, revigorarea axiologică, şi numai după aceea poate şi trebuie să urmeze reaşezarea politică şi economică. Asta fiindcă fără a ne asuma un sistem de referinţă de ordin cultural şi moral, orice tentativă de ieşire din impas doar prin acţiuni ce vizează planul strict material va conduce în mod implacabil spre eşec. Anume suscitarea interesului pentru viaţa spirituală constituie cel mai dificil efort pe care trebuie să-l facem. Chiar dacă oficial suntem cam 95 la sută de creştini ortodocşi, noi fiind cea mai omogenă ţară din regiune sub aspect religios, viziunea multora asupra vieţii este mult prea departe de cea creştină. Apropo, în cazul nostru anume Ortodoxia este cel mai important element de unitate naţională. Prin urmare, trebuie să prevaleze nu diviziunile ordin etnic sau lingvistic, ci unitatea noastră civilizaţională şi religioasă. Fiindcă la baza relaţiilor noastre în societate oricum stă etica creştin-

ortodoxă, valabilă chiar şi pentru cei care nu frecventează biserica.

Aşa cum spuneam, societatea noastră este strivită în chingile paradigmei liberale, care ține loc de viziune, pretinzând-şi infailibilitatea şi apărând în postura unui dat obiectiv, inevitabil şi imuabil. Chiar şi mulți dintre oamenii care merg la biserică şi care sunt buni creştini, nu ştiu că sunt purtătorii acestui virus, prin urmare, n-au nicio intenție să se trateze de el. Iată o sarcină-cheie a elitei naționale – stabilirea corectă a diagnosticului societății noastre, după care poate urma şi identificarea remediului contra acestei maladii colective de o gravitate mortală – liberalismul.

Este un efort greu şi de aceea este atât de incitant. Pentru că nu mi-a plăcut niciodată să mă confrunt cu un adversar care e mai slab decât mine. Vă spun asta ca fost boxer.

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți.

12 noiembrie 2016,
Câmpulung Muscel, România

Lumea Multipolară ca polilocviu intrecivilizațional

(prefață la manualul Relații Internaționale)

Astăzi a ieşit de sub tipar sub egida Institutului de Relații Internaționale din Moldova cartea profesorului Aleksandr Dughin *Relații Internaționale* în traducerea lui Iurie Roşca şi a tânărului sociolog Octavian Racu. Mulțumim şi pe aceasta cale dlui rector IRIM Valentin Beniuc pentru efortul de a scoate la lumină o lucrare de o valoare deosebită. Am încheiat traducerea la 30 decembrie anul trecut şi iată că exact peste 11 luni munca noastră s-a materializat.

Cartea profesorului Aleksandr Dughin, pe care o aveți în față, este cea de-a patra lucrare, care apare la Chişinău în limba română în ultimii câțiva ani. Primele două, *A Patra Teorie Politică* şi *Teoria Lumii Multipolare*, pot fi descărcate în varianta PDF pe blogul subsemnatului www.iurierosca.md, compartimentul cărți, în limbile română şi rusă. Cea de-a treia a fost tradusă abia acum, ea reprezentând o culegere de texte programatice ale Mişcării Eurasianiste Internaționale, purtând titlul *Misiunea Eurasianistă*.

Efortul de a traduce aceste cărți a fost realizat în comun cu tinerii mei prieteni, coechipieri şi părtaşi de idei. Juristul şi jurnalistul Ghenadie Vaculovschi mi-a fost alături în munca asupra primelor două lucrări, iar sociologul Octavian Racu m-a secondat la traducerea celorlalte două. Astfel, cititorul din Republica Moldova şi din România are posibilitatea şi privilegiul să se familiarizeze cu ideile unuia dintre cei mai reprezentativi gânditori ai momentului, cunoscut nu doar în mediul academic din Rusia, ci şi în întreaga lume.

Lucrarea *Relații Internaționale* nu este doar un manual de o ținută științifică excelentă, extrem de util tuturor celor care predau sau studiază această disciplină la universități. Asta pentru că alături de expunerea riguroasă a tuturor școlilor, orientărilor și tendințelor din domeniul RI, autorul vine cu propria viziune asupra realităților ce se manifestă la scară globală. Arătând maniera în care s-au derulat relațiile internaționale pe parcursul istoriei, dar și conceptualizările teoretice care le-au însoțit, le-au anticipat sau le-au succedat, Dughin formulează cu o vigurozitate argumentativă impresionantă o nouă platformă de abordare a acestora.

Unul dintre meritele incontestabile ale concepției avansate de către teoreticianul rus este că ea reprezintă o metodă sigură de depășire a clișeelor de gândire, de renunțare categorică la dogmele ideologice sufocante, ce mortifică orice spirit critic și capacitate de înțelegere profundă a realităților care ne înconjoară. O astfel de abordare este de o importanță vitală mai ales acum, când societățile post-comuniste au fost împinse în menghina paradigmei liberale, a occidentocentrismului și eurolatriei. În aceste condiții, atât domeniul științelor socio-umane, cât și întreaga zonă a spațiului public, populată cu experți, media-staruri și politicieni convertiți la religia drepturilor omului, a „societății de piață", a globalismului neoliberal de factură americană și a „corectitudinii politice", s-au pomenit de-a valma în postura de imitatori ai unor modele străine, percepute ca fiind axiomatice, sacrosancte, obligatorii și benefice pentru popoarele noastre. Prin urmare, debarasarea de condiția dezonorantă de ostatici intelectuali ai noii ideologii totalitare, ce a succedat comunismul și a produs o soft-ocupație politică, economică, culturală, educațională și, mai larg, civilizațională, emanciparea

noastră are toate şansele să se producă şi datorită cunoaşterii operei lui Aleksandr Dughin.

Cartea de faţă este cu atât mai necesară, cu cât în spaţiul ex-comunist ştiinţele socio-umane sunt croite în continuare după calapoadele ideologice vetuste ale Modernităţii, cu tot apanajul lor de mituri. Printre acestea un loc de frunte le revine darwinismului (inclusiv celui social), antropocentrismului, scientismului, progresismului, determinismului economic, individualismului etc. În cazul nostru situaţia se agravează din cauza unei viziuni sumare asupra istoriei şi culturii naţionale, amputate de dimensiunea ei creştină, fără de care orice exerciţiu cultural sau academic este unul steril. Desigur, un asemenea instrumentar ştiinţific îngust nu poate decât să îndoctrineze, să inoculeze viruşi intelectuali extrem de periculoşi în minţile tineretului studios, să anchilozeze orice elan, orientat spre spargerea tiparelor.

Cititorului acestei cărţi i se oferă o ocazie formidabilă de a intra în contact cu o multitudine de nume de anvergură internaţională, teoreticieni ai RI, geopoliticieni, filosofi, sociologi, economişti etc., ceea ce poate servi nu doar drept bază pentru reţinerea unor idei-cheie ale acestora, ci şi ca sursă de inspiraţie pentru adunarea unei biblioteci solide, ce ar putea face cinste oricărui intelectual de vocaţie.

Partea finală a acestei lucrări cuprinde o expunere riguroasă a Teoriei Lumii Multipolare, văzută de către autor ca fundament teoretic pentru articularea unei noi concepţii asupra viitorului, concep- ţie de o necesitate stringentă. Menirea de bază a acesteia constă în respingerea categorică şi ireconciliabilă a hegemoniei globale americane, care ţinteşte desuveranizarea şi vasalizarea tuturor ţărilor, uniformizarea şi masificarea tuturor popoarelor şi comunităţilor prin ştergerea oricărei forme de identitate colectivă. Demontând piesă cu piesă eşafodajul

argumentativ al singurului imperiu global existent la ora actuală – SUA, autorul accentuează un aspect care de cele mai multe ori scapă observatorului relațiilor internaționale: cu excepțiile de rigoare (Rusia şi China), în ultimele decenii practic fiecare țară a lumii, indiferent de dimensiunile acesteia, riscă să nu mai fie un subiect al dreptului internațional, ci un obiect al geopoliticii imperiale americane. În această conjunctură, menținerea iluziei despre independența statelor naționale devine contraproductivă.

Prin urmare, se impune reorganizarea întregului spațiu planetar, însă în baza unor principii cu totul diferite decât cele ale globalizării neoliberale. Iar subiectul de bază al noii arhitecturi mondiale urmează să fie civilizația, o entitate mult mai largă decât cea a unui stat național. În fața pericolului dizolvării tuturor popoarelor, etniilor, culturilor, limbilor, religiilor şi tradițiilor, Aleksandr Dughin afirmă în mod categoric: lumea sau va fi multipolară, sau nu va fi deloc. Este vorba despre o concepție deschisă, expusă pe larg de către geopoliticianul, filosoful, sociologul şi politologul rus, în special în cele două lucrări fundamentale ale domniei sale, *A Patra Teorie Politică* şi *Teoria Lumii Multipolare*. Iar deoarece avem de a face cu o invitație la un dialog sau, aşa cum se exprimă autorul, cu un îndemn la polilocviu, misiunea istorică a intelectualilor, a elitei naționale este să se includă hotărât în acest efort ideologic magistral, atât de necesar pentru identificarea căii de ieşire din impasul în care s-a pomenit omenirea la ora actuală. Avalanşa de evenimente internaționale din ce în ce mai terifiante, precum şi starea firească de revoltă şi de respingere a unor rânduieli umilitoare impuse din exterior, ne pune în fața unei dileme care ar putea fi formulată astfel: la întrebarea dacă este vorba despre sfârşitul lumii sau doar despre sfârşitul „acestei lumi”, orice om normal ar prefera să

opteze în favoarea ultimei variante. În locul „sfârşitului istoriei”, preferăm un nou început. Libertatea cu care ne-a înzestrat Creatorul ne dă şansa ca prin gândul şi fapta noastră să amânam finalul implacabil.

Optimismul creştin este cel care poate şi trebuie să ne scoată din starea de amorțeală volitivă şi mentală. Viitorul va fi aşa cum îl vom profetiza şi îl vom crea noi înşine. Dar cu o singură condiție: „Nihil sine Deo!” (lat: „Nimic fără Dumnezeu!”). Iată deviza ce ar putea ajuta elita națională să iasă din mlaştina conceptuală în care s-a prăbuşit sub presiunea vremurilor. Înainte de a căpăta expresie politică şi juridică, modelul unei alte lumi trebuie conceptualizat de către cei aleşi, cei care îşi recunosc vocația de luptători. Ca de obicei în istorie, şi de această dată lupta de idei va preceda materializarea unui nou proiect de anvergură mondială, de reaşezare a lumii pe nişe temelii izvorâte din tradiție şi conjugate cu suflul acestui început de mileniu.

Aducem sincere mulțumiri conducerii Institutului de Relații Internaționale din Moldova (IRIM), personal domnului rector, Valentin Beniuc, din partea Universității Populare pentru o colaborare rodnică ce se materializează în apariția acestei cărți.

30 noiembrie 2016

Directivele lui Dughin

Textele ce urmează sunt selectate din seria de emisiuni de autor, de la postul de televiziune Țarigrad TV, publicate și pe site-ul www.katehon.com

Ziua căderii Franței

Astăzi aniversăm Ziua căderii Bastiliei.

Să spunem lucrurilor pe nume: este o sărbătoare monstruoasă. Deşi Franța ne este prietenă şi tinde să se elibereze de hegemonia americană pentru a crea împreună cu Germania o alianță continentală, totuşi trebuie să realizăm în profunzime starea de decădere a Europei contemporane. Procesul de alterare şi degenerare ce domneşte acolo a început demult. Încă acum câteva secole Europa a luat calea luptei cu Tradiția, prin urmare, cu Biserica, cu Dumnezeu, cu Hristos. Iar Franța, din păcate, a fost în avangarda acestui proces.

Revoluția franceză reprezintă o adevărată porcărie, murdară, mincinoasă şi sângeroasă. Totul a început de la Iluminism, de la ideea progresului şi dezvoltării, de la lojile masonice şi aspirația spre libertate. După care gloata a luat Bastilia, însă în închisoare nu era mai nimeni. Acolo se afla în detenție pentru pornografie dementul marchiz de Sade. Se zice că atunci când revoluționarii s-au adunat sub zidurile Bastiliei, de Sade a prins a arunca printre gratii textele scriiturilor sale obscene. Revoluționarii au crezut că este vorba despre nişte texte care descriu abuzurile temnicerilor şi au luat Bastilia.

Ulterior, ororile lui de Sade s-au repetat la o scară incredibilă, Revoluția a umplut Franța cu sânge, perversiuni şi cruzimi inimaginabile. Aristocrația a fost masacrată în totalitate. Regele şi familia regală au fost executați. În întreaga Franță şi îndeosebi în eroica Vendee, ce s-a răsculat împotriva scursurilor revoluționare, preoții erau ticsiți în barje şi înecați, asasinați în masă, scopul fiind nimicirea tuturor celor fideli lui Hristos, tuturor celor care au jurat credință față de Sacré Cœur, Sfintei Lui Inimi.

Să ne amintim că în Roma păgână execuțiile în masă ale creştinilor deseori deveneau prilejuri pentru căpătarea credinței în Hristos a călăilor înşişi. Aceştia refuzau să ucidă creştinii nevinovați şi treceau de partea lor, împărtăşind soarta mucenicilor. Însă în Franța revoluționară, când creştinii s-au pomenit din nou sub prigoană, fiind supuşi caznelor şi persecuțiilor de către fanaticii zeiței Rațiunii, nu s-a mai întâmplat nimic asemănător. Nu există niciun caz consemnat, când vreun călău ar fi trecut de partea victimei.

Roma anunța sosirea creştinismului, mucenicii devenind acea temelie pe care s-a constituit Biserica Universală. În Franța revoluționară, înăbuşită în sânge, sălbăticie şi trivialitate, civilizația creştină îşi anunța pieirea. Acele evenimente nu dădeau niciun semn de revenire, de renaştere, de nou început.

În epoca modernă Europa a pornit pe direcția anticreştină. Întreaga ştiință, cultură, filosofie, politică, civilizație a Iluminismului se baza pe negarea lui Hristos, a veşniciei, a sufletului, a tradițiilor. Europa s-a mobilizat împotriva lui Dumnezeu, iar în avangarda acestei mişcări se afla Franța. Cu toate că francezii nu făceau altceva decât să copieze experiența englezilor, care au mers pe acelaşi drum cu un secol în urmă, în timpul lui Cromwell, un călău la fel de sângeros şi crud, totuşi aceştia au păşit mult mai înainte pe calea distrugerii ordinii sacre a lumii, arătând calea celorlalte popoarele ale Europei – calea căderii în beznă.

Este de-a dreptul tragic faptul că noi, ruşii, ne-am molipsit de acest duh al Modernității şi am repetat în secolul XX scenariul Revoluției franceze în Rusia, la o scară infinit mai mare.

Atât timp cât ziua căderii Bastiliei va rămâne a fi sărbătoarea națională a Franței, nici această țară, nici celelalte popoare europene nu vor reuşi să evite calea spre beznă. Faptele strămoşilor lor au fost criminale, mincinoase

şi absurde. Ca şi, de altfel, Iluminismul în totalitatea lui, la baza acestuia fiind lumina falsă a lui Lucifer. Dacă nu vom reuşi să pătrundem în esența istoriei, totul se va repeta din nou.

Asta nu îi vizează doar pe francezi şi sărbătoarea lor, ci şi pe noi înşine. Am dat uitării prea repede lecțiile oribile ale secolului XX. Ca şi cum totul s-ar fi întâmplat aşa cum trebuia să fie. Atâta timp cât nu vom reuşi să conştientizăm ce ni s-a întâmplat în perioada Revoluției, de ce am nimicit sfânta tradiție, am masacrat cei mai buni oameni cu milioanele, am scindat poporul, ne-am apucat să propăvăduim în mod fanatic cea mai prostească formă de materialism şi să dăm crezare acestei mârşăvii, noi nu vom fi în stare să scăpăm de această pecete blestemată a istoriei. Vom continua să ne aflăm în starea francezilor de astăzi, care pur şi simplu nu mai înțeleg ce sărbătoresc. Însă forțele care i-au împins la un război împotriva lui Dumnezeu, pe care aceştia îl poartă până în prezent, sunt perfect conştiente de ceea ce fac.

Pentru a ne întoarce la noi înşine, pentru a ne recăpăta propria identitate, trebuie să smulgem cu tot cu rădăcini din cultura noastră spiritul Iluminismului. Fără realizarea acestui efort, putem uita cu desăvârşire despre conservatorism. Asta îi priveşte atât pe francezi, cât şi pe noi înşine.

14 iulie 2016

Declarația Drepturilor Omului și ale Cetățeanului

La 26 august 1789 a fost adoptată Declarația drepturilor omului şi a cetățeanului. Să discutăm, deci, despre drepturile omului şi despre adevărata față a acestei ideologii, care la prima vedere, pare a fi una frumoasă şi umanistă, în realitate, însă, este una periculoasă şi otrăvitoare.

Sensul Declarației drepturilor omului a Revoluției Franceze consta în fundamentarea genocidului. De aceea dintru început drepturile omului sunt pătate de sânge. Ideea de bază consta în distrugerea orânduirii sociale tradiționale care exista în Europa pe parcursul câtorva milenii.

Conducătorii tradiționali ai Europei creştine erau preoți şi războinici. În fruntea voievodatelor stăteau monarhi creştini. Anume împotriva acestora revoluționarii au şi aplicat lovitura revoluționarii francezi cu Declarația lor. Nu există Dumnezeu, afirmau ei, există zeița rațiunii, ştiința materialistă şi desfrâul animalic. Din acest motiv, preoții urmează a fi eliminați. Din moment ce Dumnezeu nu există, de ce ar fi nevoie de preoți?

În epoca în care Revoluția a suprimat răscoala conservatoare din Vendée, adepții drepturilor omului au masacrat zeci de mii de preoți catolici. Aşa-numitele trupe infernale ale republicanilor, care distrugeau tot ce li se nimerea în cale, manifestau o bestialitate nemaiîntâlnită, atât față de preoții din sate, cât şi față de întreaga populație din Vendée, inclusiv față de bătrâni, femei şi copii. Această teroare sângeroasă şi sălbatică se făcea în numele drepturilor omului. Şi de vreme ce toată lumea este egală, prin urmare, preoțimea nu ar fi trebuit să existe.

O altă latură a doctrinei drepturilor omului lovea în nobilime. Fără nici un fel de aristocrație – toți sunt egali. Iar pentru ca să nu mai existe aristocrație, ea trebuia măcelărită. Anume așa funcționa logica adepților fanatizați ai drepturilor omului. Exemplul Principesei de Lamballe care a fost tăiată în bucăți de gloata abrutizată doar pentru că aceasta aparținea societății înalte este destul de grăitor. Încă o faptă eroică în numele drepturilor omului. „Moarte aristocrației, cei mai buni să moară, faceți-i bucăți pe nobili – toată puterea - lepădăturilor!" – iată lozinca susținătorilor drepturilor omului.

Şi, în sfârşit, regele rămânea întruchiparea ierarhiei Europei tradiționale. Tocmai de aceea peste patru ani de la adoptarea Declarației drepturilor omului, ca urmare a punerii ei în aplicare, regele francez Ludovic al XVI-lea a fost executat cu ajutorul ghilotinei. Susținătorii drepturilor omului i-au tăiat capul.

Teoria drepturilor omului s-a constituit în cadrul lojilor masonice în secolul al XVIII-lea ca proiect al revoluției globale, care îşi propunea dezrădăcinarea creştinismului, distrugerea elitelor europene şi construirea unei societăți civile fără hotare şi state tradiționale. Masonii, în esență, constituiau o antireligie şi antielită, zeița lor fiind materia. De aici şi viziunea materialistă asupra lumii, iar toată puterea trebuia să aparțină fraților, reuniți în lojile şi atelierele masonice. Masonii propovăduiau în mod public, de ochii lumii, libertatea, egalitatea şi fraternitatea, o deplină deschidere şi transparență. În realitate, însă, ei reprezentau un ordin, cu ierarhia sa inversată, cu secretele sale, cu sistemul său de promovare a cadrelor, cu ritualurile sale, care purtau adesea un caracter pur diabolic. Partea cea mai interesantă constă în următoarele: masonilor, cu toată ideologia drepturilor omului, nu le păsa câtuşi de puțin de om. Scopul lor consta în distrugerea civilizației creştine

tradiționale şi edificarea pe ruinele acesteia a unei societăți tehnocrate şi totalitare, condusă din culise de către forțe oculte.

Este arhicunoscut faptul că toți conducătorii Revoluției Franceze erau membri ai lojilor masonice. Anume din acest motiv totul se leagă de minune.

Dar ce avem în zilele noastre? De fapt, este la fel. Acolo unde au învins revoluțiile masonice din secolele XVIII-XX, cunoscute ca revoluții burgheze, se află centrul organizațiilor care se ocupă în mod prioritar de drepturile omului. Şi de această dată, la fel ca în perioada Revoluției Franceze, aceste organizații occidentale nu au nici o legătură cu omul. Scopul lor este să dărâme şi să anihileze rămăşițele societăților tradiționale, să lichideze elitele naționale, să distrugă definitiv instituțiile religioase, să slăbească şi dacă va fi posibil să desființeze statele şi să aducă elitele globaliste la o dominație globală. Iar dacă pentru respectarea drepturilor omului, în Libia sau în Irak, de pildă, este nevoie să fie provocat un război civil şi organizat genocidul populației, apărătorii de azi ai drepturilor omului nu ezită nici o clipă. În numele „societății deschise" poți să şi ucizi. Pe cine? Pe cei care vor fi declarați duşmani ai societății deschise şi care sunt bănuiți de nerespectarea drepturilor omului. Căci anume astfel se intitulează„biblia neagră" a tuturor liberalilor de azi – „Societatea deschisă şi duşmanii săi". Luați aminte: duşmanii societății civile devin apriori nişte paria, nişte marginali. Altfel nici că se poate dacă aceştia nu respectă drepturile omului şi atunci îi aşteaptă soarta lui Saddam Hussein, Muammar Gaddafi sau Slobodan Milošević.

Să joci după regulile demonice ale acestei secte satanice înseamnă să fii perdant din capul locului. Dacă vom accepta ideologia drepturilor omului sau a societății civile, adică ideologia liberalismului ca pe ceva ca de la sine înțeles,

atunci pur şi simplu vom înghiți otrava care ne va şi distruge definitiv.

26 august 2016

Teroarea Roşie

Data de 5 septembrie poate fi numită Ziua terorii revoluționare. Este o dată fatidică.

Anume în această zi, în 1793, Congresul Național al Franței a proclamat în mod oficial Regimul Terorii, care s-a pretins că a fost necesar pentru apărarea cuceririlor revoluției. Iar în secolul XX, în aceeaşi zi blestemată a anului 1918, Sovietul Comisarilor Norodnici (Sovnarkom) al bolşevicilor, speculând în mod vădit reminiscențele istorice, a declarat începutul Terorii Roşii. Între cele două evenimente există o strânsă legătură logică. Atât în Franța, cât şi în Rusia, puterea a fost acaparată de către elemente revoluționare radicale, care erau exponenții unei minorități infime. Respectivii revoluționari manifestau o energie plină de pasiune, erau hiperactivi şi de o cruzime incredibilă. Însă ceea ce conta în primul rând era faptul că ei se autodefineau ca o forță care posedă o misiune istorică. Ei se credeau făuritori ai viitorului, iar în numele acelui viitor ei nimiceau fără milă trecutul. Dictatura revoluționară a iacobinilor sau a bolşevicilor constituia dictatura timpului, care se răfuia în mod bestial cu trecutul, mai grav, cu însăşi eternitatea. Atât prima, cât şi cea de-a doua categorie de revoluționari se considerau a fi forțe ale progresului, modernizării, dezvoltării, care nimicesc rezistența anchilozată a Tradiției. În ambele cazuri teroarea avea aceeaşi structură. Este vorba despre teroarea Modernității sângeroase, îndreptată cu toată cruzimea şi sălbăticia împotriva Tradiției.

Victime, atât ale iacobinilor, cât şi ale bolşevicilor, au devenit reprezentanții tuturor celor trei stări sociale tradiționale europene şi, mai larg, indo-europene: preoțimea, aristocrația militară, nobilimea în frunte cu regele sau țarul şi țărănimea. Anume aceste trei pături sociale au constituit

din timpuri imemoriale axa societăților europene. Şi cu toate că, creştinismul a adus în lume credința în Dumnezeul cel adevărat, Iisus Hristos, acesta n-a afectat vechiul sistem al tradiției indo-europene. Revoluția burgheză din Franța şi cea proletară din Rusia au fost îndreptate împotriva tuturor celor trei stări: prima o făcea în numele burghezilor răsculați, care au fost mobilizați de către sectarii fanatici din lojile masonice, iar cea de-a doua s-a declarat drept exponent al proletariatului urban, care, apropo, către începutul secolului XX era practic inexistent ca forță socială cât de cât semnificativă în Rusia.

Acolo unde au reuşit să acapareze puterea, bandele revoluționare demente ale fanaticilor maniacali, care constituiau un popor mic, în accepția lui Augustin Cochin, şi-au extins teroarea asupra întregii societăți.

Teroarea iacobină şi cea bolşevică au reprezentat nişte acte de genocid al majorității populare, atât în Franța, cât şi în Rusia. Pentru a-şi promova ideologiile criminale, aceşti descreierați, posedați de ideea progresului, democrației şi comunismului au scăldat în sânge țări şi popoare întregi. Scopul terorii revoluționare consta nu doar în nimicirea poporului, ci şi în inducerea unei stări generale de frică. Din acel moment era permisă doar credința în Modernitate şi în miturile acesteia: triadă masonică – „libertate, egalitate, fraternitate", ştiința pozitivistă şi puterea seculară. Oricine era suspectat de simpatie pentru Tradiție, religie, structuri sociale istorice sau sistemul de valori aristocratice era lichidat cu sălbăticie. A fost decretată inexistența lui Dumnezeu. Clerul urma să fie nimicit în totalitate, ceea ce s-a întâmplat în Rusia şi în Vendée. Aristocrația, care nutrea un ataşament puternic față de monarhie, era omorâtă în masă, iar țărănimea, fidelă obiceiurilor strămoşeşti era transformată în plebe urbană, lipsită de orice legătură cu trecutul, cu originile, cu datinile străbune.

Cu unele mici retuşări, caracaterul crucial al Revoluției Franceze este glorificat de către Europa zilelor noastre. Anume valorile masonice ale sângeroşilor terorişti iacobini reprezintă sistemul valoric al Uniunii Europene. Europa este tolerantă doar în raport cu cei care recunosc normele anticreştine, antitradiționale, moderniste şi postmoderniste ca un adevăr în ultima instanță. Iar dacă cineva îndrăzneşte la modul serios să ia apărarea Tradiției, moştenirii indo-europene, Bisericii, eternității şi să sfideze lumea modernă, atunci natura revoluționară, pur iacobină a Europei de azi se manifestă imediat şi din plin. Urmează fără întârziere învinuiri de fascism. Asta deşi nazismul lui Hitler nu este altceva decât încă o versiune a terorii revoluționare, tipic europene şi moderniste. Şi atâta timp cât Europa trăieşte în umbra ideologiei masonice anticreştine, ea nu are nicio şansă de schimbare. Stafiile sângeroase ale Revoluției continuă să o sufoce în menghina lor, imprimându-i civilizației europene, odată şi pentru totdeauna, impulsul de mişcare spre prăpastie.

Năluca bestială a bolşevismului nu este izgonită nici din Rusia. Fără îndoială, teroarea roşie a avut şi o dimensiune specific rusească. Înstrăinarea elitei de popor devenise atât de mare, încât acumula o ură latentă a majorității popoprului rus față de elita pro-occidentală, care îşi trata uneori propriul popor ca pe o populație cucerită şi înrobită. Şi totuşi, căpeteniile terorii roşii erau purtătorii unei ideologii străine spiritului rus, preluate din Occident şi îndreptate împotriva celor mai profunde şi sacre principii ale spiritului rus, împotriva părții luminoase a sufletului lui creştin.

O parte a patrioților ruşi înflăcărați a văzut în teroarea roşie manifestarea unei revanşe a Rusiei profunde şi autentice. Aşa, de exemplu, marele Kliuev scria: „Ucigaşul roşu este mai sfânt decât potirul” şi îi încuraja pe ostaşii

roşii în spiritul lipovenilor radicali cu următorul îndemn: „Să ardem, deci, fraților!”. Însă mai târziu toți național-bolşevicii şi-au plătit cu propriul sânge iluziile despre o Rusie Sovietică. Teroarea roşie a reprezentat un fenomen tipic al Modernității, fiind obsedat de nimicirea Tradiției. Atâta timp cât nu vom înțelege acest adevăr şi nu le vom spune lucrurilor pe nume, nu vom reuşi să ne eliberăm din strânsoarea sângeroasă a trecutului şi să avansăm spre un viitor rusesc împlinit.

Atât iacobinii, cât şi bolşevicii şi-au încununat teroarea prin pângărirea bisericilor, regicid şi răsturnare a Tradiției. Însă anume Dumnezeu, Țarul şi Tradiția constituie elementele fundamentale ale unei identități eterne. Iar linia de separare trece tocmai pe aici.

Dumneata de partea cui eşti? Hotărăşte-te.

05 septembrie 2016

Tolstoi şi Nilus

Asăzi este ziua de naştere a lui Lev Tolstoi. Şi tot astăzi s-a născut şi Serghei Nilus. Evident, anvergura celor două personalităţi este incomparabilă. Însă despre Tolstoi s-a spus şi s-a scris mult, poate chiar prea mult. Despre Nilus – aproape nimic, iar atunci când s-a vorbit, de regulă, s-au emis doar minciuni şi nerozii.

Câteva cuvinte despre Tolstoi. Merită să fie remarcat modelul acestuia de anarhism naţional. Tolstoi contrapunea poporul Statului. Pentru el poporul era purtătorul adevărului suprem, a binelui pur. Statul, însă, întruchipa răul absolut, înstrăinarea, violenţa şi minciuna. Însă în cazul lui Tolstoi o astfel de negare a Statului nu are nimic în comun cu liberalismul. El detestă Occidentul şi urăşte micimea firii liberale. Tolstoi este plin de dragoste anume pentru poporul rus, ajungând aproape de o divinizare a lui. Poporul văzut ca un tot întreg, poporul ca o entitate organică, poporul ca forţă istorică a unei lumini pline de o taină discretă. Anume în asta constă forţa de atracţie a lui Tolstoi. Statul într-adevăr este deseori respingător: birocraţie, corupţie, cinovnici aroganţi, neghiobi, fricoşi şi lacomi. Tocmai de aceea apare tentaţia de a te plasa de partea lui Tolstoi. Însă o astfel de opţiune ar fi greşită. Problema nu constă în faptul că anume aceasta ar fi esenţa Statului, ci în faptul că un astfel de Stat este unul injust şi degenerat. El nu trebuie răsturnat, ci purificat, renăscut, înduhovnicit din nou, prin urmare, el trebuie luminat cu suflul credinţei şi elementele pure ale poporului rus. Anume un Stat nerus este monstruos: el sufocă viaţa poporului, îi înrobeşte pe ruşi, poartă un război împotriva poporului. Însă în locul unui stat rău trebuie să existe unul bun. Unul cu adevărat rusesc, al nostru. Anume aici apar unele

dezacorduri cu Tolstoi. Şi totuşi el este un mare scriitor. Unul în totalitate rus. El este rus chiar şi prin greşelile sale.

Să revenim acum la Nilus. Serghei Nikolaevici Nilus este cunoscut în primul rând ca cel care a publicat *Protocoalele Înțelepților Sionului*. Acum este clar că dacă astfel de protocoale şi asemenea înțelepți ar fi existat, totul ar fi prea simplu pentru a fi adevărat. Ați mai vrea voi ca slugile Antihristului şi stăpânii oculți ai Occidentului să lase urme de documente ale propriilor şedințe. Şi asta încă într-o formă atât de monstruoasă, accesibilă oricărui filistin. Indiscutabil, este vorba de o plastografie, deoarece ea seamănă prea mult cu adevărul. Dar importanța lui Nilus nu se reduce la această naivitate. El vedea în mod clar că autoritatea țarului, ortodoxia rusă şi modul de viață tradițional al societății ruse se distrug cu repeziciune. Este de la sine înțeles că o astfel de distrugere nu poate fi privită ca un dezastru natural sau un proces autonom. O catastrofă umană este produsul activității unor oameni. Prin urmare, există şi cei urmăresc distrugerea tradiției, uciderea Țarului, demolarea bisericilor. Adică, antihristul are o dimensiune politică.

Începând cu anul 1900 Serghei Nilus desfăşoară o activitate intensă de combatere a duhului răului şi revoluției, care pătrundea în Rusia. Astfel, în 1902 el publică un text important, intitulat *Măreția cuprinsă în lucrurile mici şi antihristul ca o potențialitate politică apropiată*. Meditați asupra acestei formule: „antihristul ca o potențialitate politică apropiată". Aici contează fiecare cuvânt: şi antihristul politic, şi aflarea acestuia în apropierea porților. Într-adevăr, peste 15 ani toate predicțiile macabre ale lui Nilus se vor realiza. Şi nu contează dacă este vorba de uneltirile unor „înțelepți" sau nu. Faptele poartă un caracter vădit. Toate prorocirile lui Nilus s-au adeverit. El spunea: duşmanul este aproape. Şi duşmanul

era aproape. Nilus mai spunea: acesta urmează să sosească din clipă în clipă. Şi el a sosit. A sosit nu libertatea lui Tolstoi şi triumful spiritului popular, ci teroarea roşie, asasinarea ţarului, demolarea bisericilor. Şi-a făcut apariţia grupul de fanatici sângeroşi, care aminteau în mod izbitor până şi la exterior caricaturile ce creionau chipurile aceloraşi înţelepţi inexistenţi. Asta da, născocire! Bună făcătură! Realizată până în cele mai mici detalii...

Astăzi opera lui Serghei Nilus este mult mai actuală decât opera lui Lev Tolstoi. Desigur, Tolstoi este un mare scriitor care a creat nişte lumi minunate şi fermecătoare. Dar Nilus spunea, urla despre faptul cum va dispărea sub influenţa antihristului politic un mare Imperiu, cum se va prăbuşi Biserica, iar sute de mii de creştini ortodocşi vor primi cununa muceniciei. Adică, Nilus a avut dreptate. Iar Tolstoi, din păcate, bătea câmpii. Iată ce întorsătură a luat faimoasa lui idee ce ţinea de „ştiinţa falsă despre Stat": adepţii lui Tolstoi, care s-au înregimentat în rândurile celor care asaltau Imperiul şi ţara, s-au pomenit de partea armatei „antihristului politic". Astăzi cunoaştem prea bine ce finalitate au avut toate acestea.

Se ştie că cea mai reuşită viclenie a diavolului constă în faptul de a convinge umanitatea că el n-ar exista. Precum nu există niciun fel de înţelepţi ai Sionului, nici antihristul politic, nici guvernul mondial. Iată de ce se vede cu ochiul liber cum acest tertip îşi face efectul din plin până la ora actuală.

09 septembrie 2016

Transhumanismul

Curentul transhumanismului devine tot mai popular în întreaga lume şi în primul rând în Occident, unde a şi fost zămislit. Simbolul acestuia este redat prin litera latină H de la human, omenesc, şi semnul plus: H+. Adepții acestui curent îmbrățişează cu entuziasm toate realizările tehnologiilor moderne şi împing ideea progresului până la finalul ei logic. În opinia acestora, perfecționarea tehnicii aduce umanitatea la etapa când în baza speciei umane pot fi create nişte ființe mult mai avansate. Aşa ceva devine posibil ca urmare a perfecționării tuturor componentelor organismului uman prin înlocuirea acestora cu piese artificiale, care nu pot fi deosebite de părțile corpului şi organele interne. Aceluiaşi curent îi aparțin şi tehnologiile de imitare a conştiinței sau de înregistrare a conştiinței pe diverse suporturi – cartografierea creierului (mapping). Ultimele descoperiri în domeniul structurii genomului permit realizarea unor ajustări în organismul uman prin îmbunătățirea calității acestuia până la structurile lui de bază.

H+ reprezintă postumanitatea, care va scăpa de boli şi imperfecțiuni şi va atinge într-un final nemurirea fizică. Corpul va putea fi înlocuit sau corectat, iar peste un timp chiar şi imprimat la un printer 3D. Rețelele virtuale vor deveni un nou mediu de existență, înlăturând în totalitate realitatea cu care ne-am obişnuit. Pe fundalul H+ utopiile şi distopiile „The Lawnmower Man” („Omul care tunde iarba”) sau „Matrix” apar ca ceva arhaic şi depăşit.

Transhumanismul nu este doar o îndeletnicire a unor inşi ciudați, designeri sau fanatici ai progresului tehnic. El reprezintă vectorul ultimelor secole, în care omenirea a crezut cu adevărat în progres şi evoluție. H+ constituie

ultima concluzie logică a întregii epoci moderne. Ideea de bază a Modernității consta în eliberarea omului de toate limitările la care era supus. Primele lovituri au fost orientate împotriva religiei, tradiției şi societății bazate pe pături sociale. După care a urmat asaltul asupra Statului şi națiunii în favoarea societății civile. Apoi a venit rândul anulării viziunii normale asupra sexelor şi familiei tradiționale, însoțite de legalizarea celor mai diverse forme de mutații de gen şi perversiuni. Toate acestea se întâmpla pe fundalul progresului tehnologic: noi forme de producție, tehnică de calcul, performanțe în programare şi sintetizarea de noi materiale. Ideologia şi tehnologia s-au contopit treptat într-un tot întreg şi inseparabil. Progresul tehnic a devenit un factor ideologic, iar ideologia, la rândul său, s-a transformat în nimic altceva decât tehnologie. De aici a şi derivat înlocuirea produsă de specialiştii în tehnologii politice a formelor politice clasice.

Astfel am ajuns la ultima fază de eliberare a omenirii de toate restricțiile şi limitările. În Occident deja nu mai există nici religie, nici Stat în deplinul înțeles al cuvântului, nici ierarhii politice, nici familii normale. Toate formele de înlăturare a limitelor, adică de transgresiune, au fost depăşite în întegime. A mai rămas de făcut un singur pas, ultimul pas – forțarea graniței speciei umane ca atare. Anume asta este esența H+ - ultimul cuvânt al liberalismului. Transhumanismul nu reprezintă o manifestare colaterală şi ciudată a dezvoltării tehnice, ci exprimă sfârşitul logic al epocii moderne. Urma să ajungem în mod inevitabil la această etapă - la epoca cyborgilor, hibrizilor, mutanților şi himerelor. Iată că am şi ajuns.

Fireşte, la ora actuală majoritatea absolută a umanității nu este gata să se transforme în cyborgi sau mutanți. Dar cine îi cere părerea acestei majorități a omenirii? Întreaga istorie este opera elitelor. Masele niciodată nu sunt gata de

nimic. Dar asta nu are absolut nicio importanță. Dacă nu sunt gata, atunci vor fi pregătite, şi încă atât de abil, încât nimeni nu va reuşi să observe nimic. Transhumanismul este inevitabil doar dacă noi vom accepta principala tendință a epocii moderne – credința în progres, în dezvoltarea şi perfecționarea umanității. Această religie sau, mai exact, pseudoreligie a progresului a fost răspândită în Europa şi în lume prin intermediul Iluminismului. Această erezie a înlocuit treptat sau a împins la periferie toate formele religioase tradiționale şi în primul rând creştinismul. Odată luând direcția progresului, este imposibil să te opreşti la jumătate de cale. Făcând primul pas, suntem constrânşi să mergem pe acelaşi drum până la capăt. H+ reprezintă stația terminus. Dincolo de ea începe limbajul computerului.

Singurii care se află în partea opusă în raport cu posthumanismul sunt tradiționaliştii consecvenți şi fundamentali. Însă ei resping nu doar această ultimă mutație, ci şi întreaga Modernitate: însăşi ideea de progres, dezvoltare, tabloul ştiințific al lumii, democrația şi liberalismul. În locul acestora tradiționaliştii au afirmat şi afirmă pe Dumnezeu, Biserica, Imperiul, păturile sociale, statele şi datinile populare. Nu există niciun fel de progres. Lumea modernă nu este rezultatul unui progres, ci al unei decăderi. Este împărăția antihristului. A lupta cu H+, a refuza ultima transformare, dictată de însăşi logica ideologiei liberale a epocii Moderne şi în acelaşi timp a accepta alte aspecte ale Modernității este pur şi simplu absurd. Transhumanismul reprezintă în mod inevitabil ziua de mâine, dacă e să acceptăm felul în care arată ziua de azi. Dacă, însă, dorim cu adevărat să avem o altă soartă, trebuie să ne întoarcem în trecut pentru a înțelege unde anume am comis greşeala fatală.

Sfânta Tradiție susține că diavolul poate să facă orice. Dar el nu poate crea omul. El poate doar să-l parodieze, confecționând un simulacru al acestuia.

În mod evident, H+ este uneltirea lui.

12 septembrie 2016

Ziua Internațională a Democrației

Astăzi este marcată Ziua Internațională a Democrației.

Întâi de toate ar fi de remarcat faptul că Occidentul contemporan, urmat de toate celelalte societăți, consideră că democrația reprezintă o dogmă absolută. Această situație este una oarecum stranie, dacă e să ținem cont de faptul că Modernitatea respinge cu desăvârşire orice dogmă, considerând că orice temă poate fi obiectul unor discuții, controverse, confruntări de opinii. Însă există lucruri care în lumea occidentală modernă au statutul de adevăr absolut şi sacru. Anume astfel se prezintă democrația. Încercați numai să contestați democrația sau să puneți la îndoială faptul că anume aceasta este cea mai bună formă de organizare a societății, şi atunci veți vedea ce veți păți. Veți fi învinuit imediat de fascism, canibalism şi în general de toate păcatele de moarte, după care va urma marginalizarea, ostracizarea şi chiar urmărirea administrativă sau penală.

Aş mai aminti că democrația nu este altceva decât o idee politică, ea putând fi atât acceptată la nivel teoretic, cât şi respinsă, la fel ca orice altă idee. Însă atunci când unele idei devin dogme, iar altele sunt criminalizate, avem de a face cu simptomele totalitarismului. Iată de ce trebuie spus că alături de totalitarismul fascist şi cel comunist există încă unul – cel democratic sau liberal. În țările unde a învins democrația se admite orice, însă doar cu condiția ca democrația să fie recunoscută ca valoare supremă. Adică democrații sunt toleranți şi deschişi doar cu democrații înşişi. Tot astfel comuniştii sunt toleranți cu comuniştii, iar fasciştii - în raport cu fasciştii. Nimic deosebit în toate acestea: dacă accepți dogma dominantă, ea te acceptă pe tine. Totul e perfect logic.

Aşadar, democraţia este o formă a ideologiilor politice totalitare moderne. Şi dacă am dori să depăşim cu orice preţ totalitarismul şi să ne debarasăm de dogme, va trebui ca mai devreme sau mai târziu să intrăm în confruntare şi cu ideea de democraţie. Pentru că în defenitiv, de ce, mă rog, puterea majorităţii e mai bună decât puterea minorităţii? Cu este mai înţeleaptă, mai echitabilă, mai eficientă? De ce pentru instaurarea democraţiei a fost nevoie să fie organizate nişte revoluţii sângeroase şi să fie nimicite pături sociale întregi, care nu acceptau această ideologie? Iată de ce Ziua Internaţională a Democraţiei este o sărbătoare a totalitarismului. Ea glorifică una dintre dogmele civilizaţiei occidentale moderne. Şi, în pofida oricăror patetisme, orice om este în drept să spună democraţiei nu. Nu, şi basta. Adică, cineva ar putea zice: eu unul nu consider că democraţia este un adevăr în ultima instanţă şi prefer, de exemplu, aristocraţia, monarhia, teocraţia, autoritarismul şi poate chiar oligarhia sau dictatura. Privită din perspectiva învăţăturii ortodoxe, democraţia este opţională. Ea este potrivită în mănăstiri sau în organizarea obştei ţărăneşti, însă este dăunătoare pentru societatea în ansamblu şi pentru un stat puternic, atât de necesar pentru apărarea valorilor creştine. Anume în asta constă adevărul nostru rusesc. Şi dacă vom fi independenţi şi puternici, de acest adevăr va trebui să ţină cont toată lumea: atât democraţii, cât şi nedemocraţii.

Ar mai fi de remarcat şi un alt aspect important. În ultimele decenii în Occident interpretarea democraţiei se modifică vertiginos. Odinioară, la începutul epocii moderne, democraţia era înţeleasă ca putere a majorităţii. S-ar putea discuta în ce măsură această majoritate era una autentică: dacă nu cumva în numele majorităţii acţiona doar burghezia de la oraşe şi chiar grupuri mult mai restrânse reunite în lojile masonice? Dar în orice caz, toată lumea recunoştea, fie

şi doar la nivel formal, următorul principiu: democraţia este puterea majorităţii. Însă treptat, pe măsura răspândirii democraţiei în întreaga lume şi consolidării instituţiilor ei în societatea occidentală, aceleaşi forţe, care în mod tradiţional se aflau în avangarda democratizării, au pus sub semnul întrebării însăşi definiţia democraţiei. Aceste forţe au observat că în anumite cazuri majoritatea poate opta pentru Tradiţie, ordine, religie, stat, putere, patriotism şi echitate socială. Această majoritate poate ajunge la conştiinţa colectivă a unui popor ca forţă istorică, iar nu o adunătură de indivizi atomizaţi sau răzleţiţi. Iar atunci când majoritatea îşi aminteşte de faptul că este un popor, când devine conştientă de propria identitate colectivă, ea devine periculoasă. Iată de ce căpeteniile democraţiei mondiale au hotărât să ia nişte măsuri de siguranţă.

Astfel a apărut o nouă definiţie a democraţiei: democraţia este puterea minorităţilor. Această putere este orientată în direcţia neadmiterii faptului ca majoritatea să devină un popor, o comunitate istorică. Anume aşa se explică nu doar dictatura globală a elitelor financiare şi a marelui capital, reprezentată de câteva sute de familii, dar şi stimularea artificială a migraţiei, şi distrugerea statelor naţionale, şi promovarea în calitate de normă a minorităţilor sexuale – sodomiţii şi perverşii. La ora actuală avem de a face cu un nou soi de democraţie – democraţia minorităţii îndreptată împotriva majorităţii. Astfel, esenţa antipopulară şi totalitară a democraţiei s-a dezvăluit definitiv. Personal am discutat acest subiect cu ceva timp în urmă cu Francis Fukuyama în cadrul unor dezbateri la un post de televiziune din Canada. A reieşit că pur şi simplu democraţia în sine a fost insuficientă, fiind nevoie să se precizeze faptul că o democraţie corectă reprezintă puterea minorităţilor. Iată şi finalul logic în toată goliciunea lui.

Toate „elementele sacre” ale modernității – democrația, progresul, drepturile omului, societatea civilă, statul de drept – nu sunt altceva decât nişte chipuri cioplite. Aceşti idoli au înlocuit în epoca modernă adevăratele valori sacre: Dumnezeu, Biserica, menirea, binele şi adevărul. La ora actuală aceşti idoli se sparg în bucăți cu de la sine putere. Aici ar fi potrivit următorul îndemn: ajută cu un ghiont ceea ce oricum urmează să cadă. Democrația se află într-o criză profundă? Ei şi dracul să o ia!

15 septembrie 2016

Războiul ideologic al Occidentului

Suntem cu toții martorii faptului cum relațiile dintre Rusia şi Occident devin din ce în ce mai tensionate. Presa occidentală a declanşat o campanie de denigrare a Rusiei fără precedent. Toate formalitățile sunt călcate în picioare, Rusia este stigmatizată în cei mai abominabili termeni, fără a se mai ține cont nici de pretexte, nici de limbaj. Ruşii întruchipează răul, deoarece ei sunt ruşi. Şi basta.

Orice încercare a noastră de a exprima un alt punct de vedere asupra lucrurilor – asupra Rusiei înăşi, asupra politicii SUA şi a aliaților lor din NATO, asupra Siriei sau Ucrainei – este întâmpinată cu un val de contraatacuri informaționale. Iar dacă astea nu sunt suficiente, atunci Occidentul recurge la blocarea conturilor agențiilor de presă ruseşti, aşa cum s-a întâmplat zilele trecute cu Russia Today. Chiar şi vizita nevinovată a Patriarhului Kiril în Anglia şi întâlnirea lui cu regina, care, apropo, este şi capul Bisericii Anglicane, provoacă valuri de nemulțumire: „Cum se poate admite una ca asta? Că doar Biserica Rusă este solidară cu Statul Rus. Iar una ca asta deja constituie o crimă".

Aşa ceva se poate întâmpla doar atunci când au loc pregătiri de război.

Într-o astfel de situație noi trebuie să răspundem cumva, şi noi răspundem. Avem nevoie de aliați, şi atunci îi căutăm cu perseverență, alegându-i din rândul celor care nu sunt de acord cu hegemonia americană şi cu lumea unipolară. Dar astea sunt doar nişte mutări tactice în spiritul realismului politic. Însă noi suntem atacați de către o ideologie. Ați putea spune că noi contrapunem acestor atacuri adevărul. Ei, bine, fie, adevărul. Aşa ceva merge

pentru a menține un anume patos şi propagandă. Ei mint, iar noi spunem adevărul. Fie şi aşa. Iar nişte analişti mai detaşaţi ar putea susține ceva mult mai lucid: „Occidentul spune doar ce îi convine lui, în timp ce noi – ceea ce ne convine nouă". Aici, însă, mai rămâne de precizat doar un element extrem de relevant. Occidentul nu doar minte, adică, altfel zis, insistă asupra propriului punct de vedere. El minte în mod sistemic. Occidentul are o ideologie, întregul război informațional bazându-se anume pe aceasta. Orice ostaş de rând şi cu atât mai mult ofițer al războiului Occidentului împotriva Rusiei cunoaşte perfect principiile de bază ale războiului în care este angajat. Iar aceste principii nu sunt nici tactice, nici strategice, ele sunt ideologice. Avem de a face cum un adevărat război ideologic. A considera un astfel de război ca fiind unul situațional sau de poziții ar fi de-a dreptul neserios şi naiv. Totul este mult mai profund şi mai grav.

Ideologia, în baza căreia Occidentul îşi elaborează strategiile informaționale, este liberalismul. Această ideologie afirmă că legitatea istoriei rezidă în progres. Iar progresul presupune faptul că individul primeşte din ce în ce mai multe libertăți şi devine din ce în ce mai independent în raport cu statul, religia, societatea, familia, chiar şi în raport cu sexul. La nivel economic progresul este asigurat de către piața liberă şi de către neamestecul statului în această piață. Drept model pentru o astfel de dezvoltare sunt considerate istoria Occidentului din epoca modernă şi actuala Postomedrnitate. De aici urmează nişte concluzii fundamentale:

Statul trebuie lichidat, în locul acestuia urmând să fie creată o societate civilă la scară globală, ce s-ar baza exclusiv pe principiul individualismului cosmopolit.

Trebuie deschise toate granițele, acestea urmând să devină transparente pentru corporațiile transnaționale monopoliste.

Trebuie să fie subordonate acestei logici liberale toate țările non-occidentale, ele fiind forțate să se mişte doar în direcția trasată.

Toți cei care se vor opune trebuie frânți, cuceriți sau nimiciți.

Iar acum vă rog să încercați să găsiți în această schemă locul ce i-ar reveni Rusiei, cea care pledează pentru o lume multipolară, pentru suveranitate națională şi valorile tradiționale – familia, religia, morala. Astfel veți obține în mod automat imaginea duşmanului. Biblia liberalismului ce aparține lui Karl Popper şi ucenicului şi apostolului acestuia, George Soros, anume aşa se şi numeşte: „Societatea deschisă şi duşmanii ei". Reiese că Rusia este duşmanul societății deschise şi reprezintă un obstacol în calea instaurării unui Guvern Mondial. Prin urmare, anume ea întruchipează duşmanul principal. Şi aici nu contează deloc dacă suntem democrați sau nu, dacă avem în interior o piață deschisă sau nu. Noi constituim duşmanul din considerente de ordin ideologic. Noi stăm de-a curmezişul triumfului ideologiei liberale. Tocmai de aceea urmează să fim înfrânți, sugrumați, demonizați şi lichidați.

Iar întrucât noi nu ne grăbim să ne dezintregrăm şi să dispărem de pe arena internațională din proprie inițiativă, ci dimpotrivă, în ultimii ani, în special după evenimentele din jurul Crimeii şi Siriei, doar ne consolidăm, premisele ideologice pentru un război sunt la îndemâna oricui. În plus, a mai apărut şi realistul Trump, mai puțin ataşat ideologiei liberale, care amenință să le strice planurile fanaticilor liberali. Prin urmare, este nevoie de un război. În acest război rolurile sunt deja distribuite.

Pentru a putea face față din plin acestui război nu pur şi simplu informațional, ci ideologic, nouă ne lipseşte doar un lucru – ideologia. Asta pentru că agenții de influență ai Occidentului au fost prevăzători atunci când au introdus în textul Constituției noastre articolul care îi interzice țării să aibă propria ideologie. În felul acesta am fost lipsiți de posiblitatea da a para atacurile în mod sistemic. Tocmai de aceea şi acționăm haotic, cum dă Dumnezeu.

P.S.: În domeniul militar suntem în stare să trecem la un regim de moblizare totală. În orice caz, am această speranță. Însă sub aspect ideologic, deşi societatea noastră respinge în totalitate liberalismul şi liberalii, în mod evident, rămânem în urmă. Astăzi este clar pentru toată lumea ce anume respingem. Respingem SUA şi Occidentul în forma lor de manifestare agresivă. Însă ce afirmăm? Anume despre asta vom vorbi în cel mai apropiat timp.

P.S. din partea traducătorului: Din nefericire pentru oponenții săi, Dughin şi de această dată are perfectă dreptate. Plutocrația globală îşi desfăşoară agresiunea împotriva tuturor țărilor, bazându-se pe o IDEOLOGIE. Este vorba despre IDEOLOGIA LIBERALISMULUI. Şi aici Rusia, la fel ca Moldova, dar şi absoluta majoritate a celorlate țări ale lumii, se pomeneşte a fi practic dezarmată. În cazul Rusiei potențialul ei militar o salvează de colonizarea de către corporațiile occidentale transnaționale. Însă sub aspect ideologic, mental, cultural, psihologic Rusia, la fel ca şi Moldova, este colonizată aproape în totalitate. Numele acestei colonizări soft este VIRUSUL LIBERAL, de care s-au molipsit societățile noastre după căderea comunismului. Tocmai de aceea, pentru a putea ține piept ofensivei duşmanului – hegemonia americană globală – avem nevoie de propria ideologie. Altminteri molima mortală a liberalismului ne va răpune definitiv, storcând din noi orice urmă de rezistență în fața inamicului şi orcie capacitate de

apărare a propriilor interese naționale. Răspunsul nostru simetric trebuie să fie deopotrivă ideologic. La temelia ideologiei noastre, una de alternavită liberalismului, trebuie să stea Tradiția, Ortodoxia, Independența, Naționalismul Economic şi Sobornicitatea.

21 octombrie 2016

Războiul ideologic: Rusia şi Occidentul

La ora actuală multă lume vorbeşte despre războiul informaţional şi despre războiul ideologic dintre Rusia şi Occident. Însă poziţiile în acest război nu sunt definite atât de univoc cum ar fi necesar.

Vorba e că Occidentul îşi construieşte critica împotriva Rusiei şi a fiecărei acţiuni a ţării noastre – fie că vizează evenimentele din Crimeea, Novorossia sau Siria – de pe poziţiile liberalismului. Acest atac insistent, ce se desfăşoară atât din exterior, cât şi din partea coloanei a cincea din interior, a reuşit să convingă treptat practic întreaga noastră societate – şi nu doar societatea! –, dar ceea ce e şi mai important, l-a convins pe preşedinte însuşi că liberalismul reprezintă o ideologie ostilă Rusiei. Prin urmare, sarcina e să rezistăm în faţa ei.

Aici se conturează două aspecte importante: cum să dezrădăcinăm liberalismul, care a slobozit rădăcini adânci începând cu anii 90 în economie, învăţământ, cultură şi cu ce am putea să-l înlocuim. Ei bine, dacă respingem în mod solidar liberalismul, ce îi contrapunem acestuia? Cele două aspecte sunt strâns legate între ele: nu vom putea dezrădăcina liberalismul, dacă nu vom fi în stare să-l înlocuim cu ceva. Iar purtătorii virusului liberal se vor răsuci în fel şi chip şi vor sabota din interior orice încercare de a afirma în Rusia o ideologie de alternativă, viabilă şi consistentă, una ce ar fundamenta specificul identităţii ruseşti şi calea noastră diferită.

Mai întâi haideţi să vedem care au fost ideologiile ce s-au opus liberalismului în epoca modernă. Acestea au fost comunismul şi fascismul, inclusiv toate formele şi varietăţile naţionalismului. Doar atât? – vă veţi întreba. Din păcate,

doar atât. În domeniul politologiei, ne-am obişnuit în ultimele secole să numărăm doar până la trei. Desigur, există multe nuanțe şi versiuni amestecate, dar asta nu schimbă esențialul. Dacă respingem liberalismul, atunci suntem nevoiți să-i contrapunem acestuia, fie marxismul şi comunismul, fie, iertați-mi expresia, fascismul. Chiar dacă aceste ideologii s-ar numi altfel şi am încerca să le ascundem după o frunză de smochin, esența va rămâne aceeaşi. Dar ceea ce contează şi mai mult este faptul absolut evident că societatea noastră nu acceptă aşa ceva. Poate anume din acest motiv ne este frică să ne preocupăm de ideologie, întrucât respingând în mod hotărât liberalismul, societatea noastră nu este atrasă câtuşi de puțin de comunism şi fascism. Comunismul s-a prăbuşit mai deunăzi chiar sub ochii noştri, şi asta pentru că putrezise până-n măduva oaselor. Cu fascismul noi oricum luptăm în Ucraina, iar memoria Marelui Război pentru Apărarea Patriei ne este sfântă. Reiese că am ajuns într-un impas conceptual: suntem atacați de către ideologia liberală, pe care se bazează SUA şi țările Occidentului, iar noi rămânem fără replică, acum devenind clar de ce anume. Pentru că noi nu dorim nici comunism, nici fascism, dar suntem împinşi anume în această capcană. Pentru Occident este limpede că cel care respinge liberalismul este fie comunist, fie fascist, ori şi una, şi alta laolaltă. Toată lumea este împotriva ruşilor. Şi asta, cu părere de rău, funcționează. Iar în această situație liberalii au argumente de-a gata: „Ruşii construiesc un nou GULAG sau un nou lagăr de concentrare Oswenzim".

Pentru a ieşi din acest cerc vicios, nu avem o altă soluție decât să numărăm până la Patru. Dacă respingem liberalismul şi nici nu avem de gând să acceptăm alternativele acestuia, propuse de către epoca modernă – comunismul şi fascismul –, atunci avem nevoie vitală de a

Patra Teorie Politică. Însă epoca modernă nu dispune de o astfel de teorie, deoarece liberalismul, fascismul şi comunismul epuizează toate posibilităţile teoretice, apărute în secolul Luminilor. Şi aici nu e vorba despre o interpretare arbitrară, ci de o realitate absolut evidentă. Astfel, ne rămâne doar o singură soluţie: să elaborăm a Patra Teorie Politică dincolo de graniţele culturii Modernităţii, adică dincolo de ultimele trei secole ale istoriei vest-europene.

În procesul elaborării celei de-a Patra Teorii Politice dincolo de liberalism, comunism şi fascism, ne putem deplasa concomitent în două direcţii: în trecut şi în viitor. În trecut vedem idealul Tradiţiei, Imperiului, a monarhiei creştine sacre şi a simfoniei dintre puteri, puterea politică şi cea spirituală, Statul şi Biserică. Iar acest model în mod sigur nu are nimic în comun nici cu liberalismul, nici cu comunismul, nici cu fascismul. Însă aici nu e vorba nici despre Modernitate. Tocmai de aceea va trebui să renunţăm cu desăvârşire la Modernitate cu tot cu axiomele ei.

Putem să ne mişcăm şi spre viitor. Postmodernişţii au arătat esenţa totalitară a principiilor Iluminismului: detronându-l pe Dumnezeu şi lichidând sacralitatea, umanişţii au încercat să-l uzurpe tronul, plasând raţiunea umană într-o poziţie autoritară şi sacralizând corpul şi materia. Tocmai de aceea pentru criticii Modernităţii de pe poziţiile Postmodernităţii ideologia epocii moderne, cu toate cele trei versiuni ale el – liberalismul, comunismul şi fascismul – reprezintă violenţa, rasismul şi totalitarismul. O astfel de poziţie este în mare corectă. Iată de ce vă invit să aruncăm la coşul de gunoi toate aceste ideologii. Vă rog să reţineţi: toate trei (liberalismul, comunismul şi fascismul). Astfel, eliberându-ne imaginaţia politică, să facem un pas hotărât spre viitor. Aici este vorba despre aspectul futurist al celei de-a Patra Teorii Politice. Şi e foarte posibil ca acest pas să fie perfect compatibil cu renaşterea Tradiţiei. Să

numim acest proces Revoluția Conservatoare. Vi se pare paradoxal? Posibil. Dar altă cale pur şi simplu nu avem.

Nu poți purta un război ideologic fără să ai propria-ți ideologie. Iar aici, ne place sau nu, avem o singură soluție – a Patra Teorie Politică.

26 octombrie 2016

P.S. din partea traducătorului:

Acum câțiva ani, când am tradus cartea lui Dughin *A Patra Teorie Politică*, editând-o atât în română, cât şi în rusă, am pornit tocmai de la nevoia de a suplini cu ajutorul lucrării acestui gânditor rus de excepție vidul conceptual ce s-a deschis în mințile celor care simt că ceva nu e în regulă în societatea noastră, dar nu pot aduna laolaltă cauzele acestor nereguli.

Iată că ceea ce Dughin expunea într-un volum de câteva sute de pagini, reuşeşte de această dată să formuleze doar în şapte minute şi cinci secunde pe video şi în două pagini de text, care reproduce conținutul intervenției lui televizate.

Abordarea lui este de o actualitate stringentă şi la noi. Repet: este inutil şi chiar contraproductiv să ne mai cramponăm de postura de adepți ai stângii şi ai dreptei în accepția acestor noțiuni moştenite din secolele trecute. Suntem şi noi, ca şi Rusia, supuşi unui atac ideologic de o anvergură gigantică. Această agresiune nu vine doar din exterior, ci este promovată de o vastă cohortă de servanți ai unor interese străine plătiți de către un Soros şi alți granguri ai plutocrației planetare. Infecția liberală a penetrat adânc, până-n măduva oaselor, în societatea noastră. Viziunea noastră asupra procesului, dar şi a sistemului politic, a agendei legislative, a relațiilor internaționale, a modelului economic, a sistemului de învățământ, a relației dintre Biserică şi Stat, a culturii etc. este una croită după calapodul procustian liberal. Iată noua religie care ne e

propovăduită cu sârg de către apostolii globalismului liberal. Am devenit o societate de imitatori, o parodie la modelul occidental care nici nu există în această formulă în realitate, ci doar în discursul fățarnic al demnitarilor occidentali şi al rețelei de agenți de influență ai oligarhiei financiare globale, ce a împânzit întreaga noastră societate.

Pentru a rezista, toți cei care şi-au revenit deja din vraja liberalismului şi înțeleg cum suntem colonizați politic, economic, ideologic şi psihologic trebuie să renunțe la ciorovăielile naive din ultimul sfert de veac pe motive care totuşi sunt secundare în raport cu supraviețuirea noastră ca neam şi să se reunească într-un front ideologic şi politic anti-liberal comun. La baza acestui nou curent de opinie şi acestei noi şi cât mai largi mişcări politice trebuie să stea Ortodoxia, Tradiția, Patriotismul Economic şi Solidaritatea Națională.

Iu. R.

Sensul istoriei

Astăzi vom vorbi despre istorie.

În societatea noastră circulă părerea că istoria ar reprezenta cunoaşterea faptelor din trecut. Dar o astfel de definiție este nu doar inexactă, ci şi radical greşită. Aici nu este vorba despre cunoştințe, despre fapte sau despre trecut. Este vorba în genere despre cu totul altceva.

Omul trăieşte în timp. Dar el mai trăieşte şi în cadrul procesului de gândire. Gândul şi timpul sunt strâns legate, sunt împletite inseparabil între ele. Gândul şi timpul sunt de nedespărțit. Întregul proces al gândirii logice şi orice fel de gândire în general se desfăşoară în jurul următoarei axe: dinspre început către sfârşit, de la premisă spre concluzie. Tocmai de aceea orice concluzie este o mică poveste, în care există intriga, procesul şi deznodământul, finalul, rezultatul. Iar aici primează sensul. Gândirea nu poate fi lipsită de sens.

Prin urmare, istoria – şi istoria civilizației, a religiei, a țării, a poporului sau a unei persoane aparte – înseamnă în primul rând sensuri. Nu faptele, nu trecutul, nu cunoştințele, ci anume sensurile. Dacă, să zicem, noi cunoaştem un eveniment, sensul căruia ne scapă în totalitate, acest lucru nu are nici cea mai mică tangență cu istoria. Istoria începe acolo unde începe şi sensul. În ultimă instanță, orice istorie – atât cea adevărată, cât şi cea imaginară – este istoria gândului, este gândul însuşi, este mărturia existenței umane. Însăşi existența omului este una istorică, desigur, în măsura în care este conştientizată.

Trecutul este doar o parte a istoriei. El ne este necesar doar ca premisă, ca început, ca introducere a parametrilor de bază, ca un vector predeterminat. Anume prin raportarea la trecut îşi ia începutul gândirea. Mai mult decât atât.

Trecutul devine un trecut istoric doar dacă reuşim să îi înţelegem sensul. Un trecut fără sens nu este bun de nimic. El e chiar nimicul în sine. Pătrunderea trecutului cu puterea gândului este necesară nu ca un efort în sine, ci pentru a ne ajută să gândim corect în prezent. Mai mult decât atât, trecutul trebuie conştientizat, deoarece numai astfel şi prezentul, şi viitorul pot avea un sens. Dacă ne-am pomeni într-o lume fără trecut, fără început, fără origine, nu vom mai şti nici cine suntem, nici încotro să ne îndreptăm. Noi pur şi simplu nu vom mai exista. Va rămâne doar o cuantă lipsită de orice sens a unei prezenţe iraţionale, iar nu omul.

Dar atunci când trecutul capătă sens, noi ştim cu certitudine: suntem o cultură, o civilizaţie, o biserică, un stat. Trecutul istoric este cel care ne explică nouă pe noi înşine. Datorită acestuia noi căpătăm o existenţă plenară – o existenţă istorică. Şi această existenţă este în prezent. Dacă ştim cine suntem, atunci ştim şi ce e de făcut, şi încotro să mergem, însă ceea ce contează şi mai mult – cum să fim. Pentru că „a fi” este mult mai important decât a face sau a merge. Dar pentru un om „a fi” este cu totul altceva decât este „a fi” pentru un animal sau o piatră. Omul nu poate exista fără a gândi, fără a reflecta asupra existenţei. Tocmai de aceea însăşi existenţa noastră este una istorică.

Iar dacă lucrurile stau aşa, atunci istoria însumează în sine timpul prezent. Istoria este ziua de azi. Dar ziua de azi are sens doar dacă există ziua de ieri. Un silogism poate fi rezolvat doar atunci când cunoşti premisa. Noi dezlegăm un silogism, noi gândim în timpul prezent, dar ne sprijinim pe începuturi – pe originile noastre, pe identitatea noastră.

În cele din urmă, istoria include în sine viitorul. Viitorul este făurit în prezent, sprijinindu-se pe trecut. Vectorul este lansat în trecut, el îşi găseşte continuarea sau se opreşte, uneori deviază, se abate de la curs, totul depinde de faptul ce fel de prezent avem. Este oare vorba într-adevăr de

prezent sau este vorba despre un prezent contrafăcut, fals. Istoria este orientată spre viitor – acolo se află scopul ei, care a fost stabilit în trecut. De aceea şi viitorul este în mod necesar unul istoric. Anume acolo vom primi dezlegarea, concluzia, rezultatul: oare am procedat corect, am mers în direcția corectă, dar principalul e să ne dumirim dacă am trăit cu adevărat sau doar ni s-a părut că trăim...

Istoria se constituie concomitent din toate cele trei dimensiuni ale sale – trecut, prezent şi viitor, acestea având un înțeles inseparabil. De aceea viitorul îşi are propria sa istorie, care se scrie nu doar atunci când viitorul va veni şi se va transforma în trecut; istoria viitorului se scrie deja acum, iar sensurile ei de bază au fost scrise încă în trecut, atunci când totul abia începea: poporul, cultura, țara, biserica. Atunci când noi înşine ne luam începutul. Anume pe asta se întemeiază toate profețiile, prezicerile şi în definitiv proiectele şi planurile temerare. Toate acestea constituie istoria viitorului, ea nefiind mai puțin importantă decât istoria prezentului sau cea a trecutului. Toate sunt legate între ele în mod indisolubil. Tout se tient (fr.: Totul se potriveşte). Toate cele trei timpuri. Şi numai toate acestea luate împreună constituie istoria.

P.S.: Istoria trebuie să reprezinte principalul scop al învățământului, educației, formării. Prin intermediul istoriei noi cunoaştem totul: gândul, cultura, tradiția, identitatea. Istoria este ceva mai mult decât o profesie, istoria suntem noi înşine, este destinul nostru.

Cu cărţile pe masă

Samir Amin: virusul liberal ca maladie de masă

De la un timp încoace tinerii mei prieteni, la fel de pasionați de lecturi menite să-i dumirească asupra lumii în care trăim, îmi tot sugerează cu insistență să fac nişte recenzii sau, mai curând nişte impresii de lectură, ori poate expuneri pe scurt ale cărților pe care le citesc. Fireşte, nu-mi propun să trec în revistă tot ce reuşesc să parcurg din cărțile pe care le adun cu pasiune de zeci de ani. M-am obişnuit să le procur în librăriile de la noi sau din străinătate, iar de câțiva ani buni coechipierii mei mai tineri mă ajută să le obțin de pe Internet, in versiunea PDF. După care le imprim ca studenții, le copertez şi aşa sunt gata să le devorez cu creionul în mână, subliniind tot ce mi se pare mai relevant, tezele la care revin atunci când am nevoie.

Şi aşa cum cea mai gravă, mai pestilențială şi mai periculoasă boală a gândirii comune în lumea de azi este liberalismul, voi încerca să prezint atenției cititorului câteva cărți vizând acest subiect, ele făcând parte din multitudinea de volume care apar în diverse țări. Astfel, cei care se vor arăta deschişi spre depăşirea propriilor clişee de gândire, a stereotipurilor, a locurilor comune, ziceți-le cum doriți, o pot face şi prin intermediul însuşirii temeinice a unor astfel de cărți. Asta şi pentru că nu există o altă cale de a ieşi din cercul vicios al manipulării şi dezinformării, de a recăpăta independența intelectuală şi capacitatea de a raționa profund decât concentrându-ne asupra unui efort de durată, care să ne împrăştie ceața din fața ochilor.

În Republica Moldova, ca, de altfel, în întreg spațiul ex-comunist şi chiar la scară globală, societatea este înlănțuită în chingile „paradigmei liberale”. Realitățile politice, economice, sociale, raporturile interumane, însăşi ideea de

normalitate, de adevăr axiomatic, evident şi indiscutabil, se pliază pe această optică, inoculată în mentalul colectiv prin inginerii sociale complexe. Eu însumi am fost, preţ de vreo două decenii, purtătorul activ şi destul de vocal al acestei maladii de gândire. Recunosc, a fost nevoie de timp, eforturi susţinute, lecturi asidue şi experienţă personală, inclusiv internaţională, pentru a realiza iniţial că ceva nu se leagă în felul meu de a vedea lucrurile, după care să urmeze un lung şi metodic exerciţiu intelectual de abandonare a propriilor prejudecăţi.

Aşadar, prima lucrare pe care v-o prezint aparţine lui Samir Amin şi poartă titlul *Virusul liberalismului. Războiul permanent şi americanizarea lumii*. Mă voi ghida în această recenzie de versiunea engleză a acestei lucrări. Autorul este un reputat politolog şi economist franco-egiptean, cercetător al procesului globalizării, unul dintre teoreticienii neomarxismului şi fondatorii abordării lumii ca sistem. Este născut în 1931 şi reprezintă una dintre cele mai sonore voci ai acestui concept. Aşadar, consumatorii discursului politic de stânga se pot regăsi cu uşurinţă în lumea ideilor lui Samir Amin. Dar şi cititorii care se revendică a fi mai aproape de dreapta politică, cei care împărtăşesc un puternic sentiment al patriotismului, sunt ataşaţi ideii naţionale, tradiţiilor şi valorilor culturale autohtone au un bun prilej de a se convinge de justeţea tezei expuse pe larg în literatura academică mondială, care subliniază pe bună dreptate complementaritatea gânditorilor de stânga şi a celor conservatori în critica asupra liberalismului şi globalismului ca faţete ale unui nou tip de totalitarism, ca expresie a aşa-numitei „gândiri corecte", răspândite la scară planetară după cel de-al Doilea Război Mondial şi în special după prăbuşirea sistemului comunist.

Samir Amin îşi începe introducerea astfel:

„Către sfârşitul secolului douăzeci o boală a lovit lumea. Nu toată lumea a murit, dar fiecare suferă din cauza ei. Virusul ce a cauzat o adevărată epidemie a fost numit „virusul liberal." Acest virus şi-a făcut apariţia cândva în secolul al şaisprezecelea în interiorul triunghiului Paris-Londra-Amsterdam. Simptomele pe care le manifesta atunci păreau inofensive. Omul (...) nu doar s-a obişnuit cu el şi şi-a dezvoltat anticorpii necesari, ci şi a fost în stare să beneficieze de energia crescândă pe care o provoca. Însă virusul a trecut peste Atlantic şi şi-a găsit un loc favorabil printre cei care, fiind lipsiţi de anticorpi, l-au răspândit. Ca rezultat, maladia a căpătat forme extreme.

Virusul a reapărut în Europa către sfârşitul secolului douăzeci, revenind din America, unde suferise o mutaţie. Acum, fiind consolidat, el vine să distrugă un număr enorm de anticorpi, pe care şi-i dezvoltaseră europenii pe parcursul celor trei secole precedente. El a provocat o epidemie care ar putea deveni fatală pentru rasa umană, dacă nu va fi şi pentru cei mai robuşti locuitori ai ţărilor vechi care au supravieţuit epidemiei şi care finalmente ar fi capabili să eradicheze boala".

Vorbind despre schizofrenia pe care a dezvoltat-o maladia respectivă, autorul aminteşte ce a însemnat supremaţia economismului în versiunea liberală. Oamenii „au trăit uneori ca HOMO OECONOMICUS, abandonând pe seama „pieţei" responsabilitatea de a le reglementa „viaţa lor economică" în mod automat, iar uneori, în calitate de „cetăţeni", depun în urnele de vot alegerea lor pentru cei care ar trebui să aibă responsabilitatea de a stabili regulile de joc pentru „viaţa lor politică".

Vorbind despre viziunea „liberală"asupra societăţii, Samir Amin o defineşte astfel: „Eficacitatea socială este echivalată de către liberali cu eficienţa economică, ultima fiind confundată în schimb cu profitabilitatea financiară a

capitalului. Acest tip de reducționism exprimă dominația economicului... Gândirea socială atrofiată derivă din dominația „economismului” împins până la extremă... Dezvoltarea unei piețe generalizate (reglementată cât mai puțin posibil) şi democrația sunt decretate a fi complementare una alteia. Chestiunea conflictului dintre interesele sociale exprimate prin intervenția lor în piață şi interesele sociale ce dau sens şi le importă în democrația politică nici nu sunt ridicate. Economia şi politica nu constituie două dimensiuni ale realității sociale, fiecare avându-şi propria autonomie, operând în cadrul unei relații dialectice; economia capitalistă guvernează de fapt politicul, al cărui potențial creator este eliminat”.

Atenție la ultimul citat. El de fapt spulberă orice iluzie, atât de în vogă pe la noi, precum că Moldova ar fi un caz atipic, unde oligarhii, plutocrații, cei cu bani grei, în sfârşit, controlează jocul politic. Nimic mai fals. Societatea noastră reprezintă o versiune nițel mai caricaturizată şi colorată cu specific local a unei realități caracteristice tuturor „societățile de piață”. Accentuez aceste aspecte din nevoia acută de a combate iluzia cvasigeneralizată, potrivit căreia debarcarea unor oligarhi şi înlocuirea lor cu alții, sau cu exponenții acestora, finanțați din umbră ar putea conduce la edificarea unui regim mai just, mai echitabil şi mai prosper. Soluția este una: separarea netă a politicului de economic, a businessului – de partidele politice şi procesul electoral. Iar o astfel de măsură poate fi impusă doar de o guvernare puternică, de oameni de stat cu vocație istorică, cu viziune largă, cu demnitate şi curaj. Adică, altfel zis, lucrurile pot fi schimbate din temelii doar în condiții excepționale, când o excepție superbă ar putea confirma – dar şi răsturna! – regula generală. A schimba nişte „piloți orbi” cu alții de aceeaşi factură ar însemna să se producă

doar o schimbare de decor, de personaje, eventual, nu de esență.

În continuare autorul scrie:

„În aparență, cele mai „dezvoltate” țări, cele în care politicul de fapt este conceput şi practicat în întregime în serviciul exclusiv al economiei (al capitalului, de fapt) – în mod evident, Statele Unite – sunt prezentate ca fiind „cel mai bun model” pentru toată lumea. Instituțiile şi practicile lor ar urma să fie imitate de către toți cei care vor să fie contemporani cu scena mondială.

Nu există alternativă modelului propus, care este bazat pe postulate economistice, pe identitatea între piață şi democrație şi subordonarea politicului economicului”.

Citatul are atribuție directă la realitățile noastre. Ce altceva face clasa guvernantă de la Chişinău decât să imite cu slugărnicie şi ignoranță modele „de import”, injectate în mințile lor debile de către centrele de influență occidentale? „American dream” în versiunea lui hollywoodiană şi „parcursul european” țin loc de gândire statală în creierii seci ai maimuțelor şi papagalilor local. Întreaga vânzoleală legată de edificarea unei societăți imaginare a provocat doar dezastru. Altfel nici nu putea fi, atâta vreme cât suntem guvernați de o cohortă de imitatori, lipsiți până şi de un minim spirit critic, de orice urmă de pregătire intelectuală şi goliți de cele mai elementare sentimente de solidaritate socială şi demnitate națională.

Samir Amin mai precizează în legătură cu cele spuse mai sus:

„Altfel zis, afirmațiile de mai sus au virtutea d a fi „adevăruri eterne” (adevăruri ale „Rațiunii”), revelate de către însăşi desfăşurarea istoriei contemporane. Triumful lor este asigurat, în special după dispariția experimentului de alternativă „socialist”. Vom ajunge într-adevăr cu toții, aşa cum s-a spus, la sfârşitul istoriei. Rațiunea istorică a

triumfat. Acest triumf, înseamnă, aşadar că trăim în cea mai bună dintre lumile posibile, cel puţin la modul potenţial, în sensul în care va fi anume aşa atunci când ideile ei fondatoare vor fi acceptate de către fiecare şi puse în practică pretutindeni".

Altfel zis, autorul ne sugerează că de fapt suntem cu toţii victimele unei imense iluzii, extinse la scară globală, suntem captivii unei noi religii politice totalitare, soră geamănă cu „religia" care ne-a orbit minţile prin experimentul comunist. Printr-o ironie a sorţii, seducţia unui „Paradis terestru" a migrat cu perfidie din paradigma comunistă în cea liberală, ultima versiune a acestui duplex de escatologii politice deosebindu-se doar printr-o eficienţă mai mare, datorată inclusiv predilecţiei spre hedonism a omului „căzut în istorie" de la înălţimea universului tradiţional.

Fiind fascinaţi de acest miraj social, care se îndepărtează mereu, asemenea liniei orizontului, după orice ciclul electoral, nu avem nici o şansă să realizăm că de fapt ne aflăm într-o continuă şi din ce în ce mai vertiginoasă cădere într-un hău, căruia nu i se vede fundul, oricât de mult ne-am continua prăbuşirea. Tocmai de aceea cărţile cum este cea pe care o prezint aici pot avea darul dezvrăjirii, a trezirii din starea de paralizie mentală şi psiho-emoţională, a revenirii la interpretarea coerentă, sistemică, organică a realităţii. Dumnezeu ne-a creat după chipul şi asemănarea Lui, şi ar fi un mare păcat să nu valorificăm darul suprem de care dispunem. Am orbecăit destul prin hăţişurile liberalismului, prin coclaurile unui capitalism imaginar şi al unei democraţii iluzorii. Iar ieşirea din acest labirint se deschide doar celor care devin conştienţi de virusul pe care îl poartă de multă vreme şi fac eforturi sincere, puternice şi susţinute de a-şi depăşi maladia. Şi, poate, de a-i ajuta şi pe alţii să scape de această hibă de o gravitate mortală.

Alain de Benoist. Un gânditor francez angajat împotriva liberalismului

Aşa cum vă anunţam în articolul anterior, în care prezentam cartea gânditorului de stânga Samir Amin *Virusul liberalismului*, voi continua să prezint cititorului moldovean lucrări ale unor personalităţi de prim rang din lumea academică internaţională, ce ţin de subiectul respectiv. De această dată aduc în atenţia dumneavoastră numele unui ilustru filozof francez, Alain de Benoist, care este asociat cu ceea ce se numeşte în Franţa „Noua Dreaptă", al cărei fondator este. Tot el este liderul cunoscutului think tank GRECE (Goupement de Recherche et Etudes pour la Civilization Europeene), autor a circa o sută de cărţi şi nenumărate articole, un critic acerb al liberalismului, al pieţei libere şi egalitarismului.

Cartea pe care o recomand astăzi poartă titlul *Împotriva liberalismului* («Против либерализма. К четвертой политической теории», Санкт-Петербург, «Амфора», 2009). Nu mă voi referi decât în treacăt la semnificaţia noţiunii de a Patra teorie politică, deoarece am făcut-o pe larg în prefaţa versiunii compendiu a lucrării cunoscutului filozof, geopolitician, sociolog şi politolog rus Aleksandr Dughin. (Lucrarea poate fi găsită pe blogul meu www.iurierosca.md la compartimentul CARTI în versiune PDF, iar textul respectiv este inclus şi în culegerea *Căderea din URSS în UE*, ultima putând fi descărcată de pe acelaşi blog).

În prefaţa la această lucrare gânditorul creştin rus Al. Dughin punctează principalele elemente ale viziunii autorului:

„Principalii duşmani ai identității europene, potrivit lui Alain de Benoist, sunt:

SUA (care s-au transformat treptat dintr-o margine a lumii occidentale într-un hegemon mondial, care a absolutizat nişte valori periferice, iar uneori diametral opuse celor europene – pragmatismul, economismul, elogierea tehnicii şi a optimizării);

liberalismul politic de tip anglo-saxon (care contravine democrației republicane europene);

geopolitica atlantistă (opusă continentalismului vechii Europe);

individualismul (care surpă temeliile sociale comunitare şi valorile coeziunii, ale „holismului" („integralității" şi comuniunii);

societatea de piață (o societate în care toate valorile se evaluează în echivalentul lor financiar).

Aliații identității europene sunt:

etniile europene care îşi conservă propria cultură;

regiunile care continuă să-şi mențină tradițiile populare;

ştiința şi cultura, care se axează pe scopuri metafizice superioare;

noua Rusie, care revine în istorie;

țările lumii a Treia, aflate în căutarea propriei căi.

Scopurile:

crearea unei lumi multipolare;

crearea unei alianțe strategice şi economice între Europa şi Rusia;

elaborarea unui nou model politic (dincolo de liberalism, comunism şi fascism);

edificarea unei economii sociale;

conştiința ecologică.

Revin şi de această dată asupra ideii că notele asupra unor lecturi pe care le fac se înscriu în logica luptei de idei,

atât de necesare spațiului public din Republica Moldova, dominat de un discurs liberal imitativ, de păruieli intestine între câteva grupări de tip criminal care controlează aproape integral jocul politic, dar şi de interpretarea naivă, deformată şi partizană a cauzelor crizei profunde în care ne-am pomenit şi a marilor conflicte geopolitice. Am putea zice, invocând o expresie utilizată de Alain de Benoist într-o recentă dezbatere televizată, că societatea de azi este înghesuită în chingile unei ideologii totalitare, care se pretinde singura normă, firească precum legile naturii, care pretinde că istoria a ajuns la apogeul său, iar în loc de ALTERNATIVĂ, ni se oferă iluzia ALTERNANȚEI (la guvernare).

Pretenția că modelul actual de organizare a societății ar fi unul fără alternativă ucide libertatea şi creativitatea omului, îl face captivul unei alienări grave, induse metodic în mentalul colectiv în special după cel de-Al Doilea Război Mondial. Sau, aşa cum se exprimă ruşii, în războiul „am învins noi, dar au câştigat SUA" (победили мы, а выиграли США»). Subliniez şi de această dată că la ora actuală principala problemă a societății noastre nu este nici criza politică, nici cea economică, ele sunt doar urmarea directă a crizei de idei, a lipsei de viziune a celor care populează spațiul public pe post de politicieni sau analişti politici. Iată de ce surmontarea clişeelor de gândire, ieşirea din cercul vicios al dogmelor liberale reprezintă cel mai urgent şi mai vital efort pe care trebuie să-l întreprindă cei care fac parte (nu care se consideră a fi!) din elita națională. Asta pentru că fără depăşirea acestui obstacol major, care blochează orice încercare de analiză consistentă a realității, şansa depăşirii impasului în care ne-am pomenit este nulă. Am putea spune şi aşa. Avem prea mulți „jucători politici", dar ne lipsesc cu desăvârşire „gânditorii politici", cu pregătire temeinică, cu vocația servirii interesului național, cu

demnitate şi angajament total, dar şi cu o preocupare profundă pentru planul metafizic, transistoric, religios, care este obturat definitiv în temniţa paradigmei liberale.

Liberalismul ca duşman principal

Acum să trecem la tezele lui Alain de Benoist. În articolul „Contribuţii la a Patra teorie politică" el scrie:

„Secolul XX a fost cel al dominaţiei celor trei teorii politice: liberalismul, comunismul şi fascismul... Teoriile care au apărut mai târziu, au dispărut mai devreme decât altele. Fascismul, care a apărut mai târziu decât toate celelalte, a sucombat mai repede decât celelalte. I-a urmat comunismul. Liberalismul, care este cea mai veche dintre cele trei teorii, dispare ultimul.... Liberalismul poate fi definit în totalitate ca un sistem al banilor, şi am convingerea profundă că acest sistem va dispărea din cauza banilor...

Liberalismul reprezintă duşmanul principal. În primul rând pentru că el încă mai e prezent aici, în timp ce comunismul şi fascismul au dispărut, dar şi pentru că el mai păstrează o anume supremaţie planetară. Aş vrea să amintesc faptul că sub aspect strategic duşmanul principal nu întotdeauna este cel pe care în detestăm cel mai mult. Pur şi simplu el este duşmanul, care este cel mai puternic. Liberalismul este un sistem antropologic întro măsură mai mare decât social-economic. Altfel zis, el propune o anumită viziune asupra omului... Ea rezidă în faptul că omul este privit ca un atom aparte. Liberalismul analizează societatea pornind de la individ. ... La baza teoriei liberale stă ideea contractului social, încheiat de către indivizi pornind de la interesele lor private... Din această perspectivă el se afirmă în detrimentul colectivităţii. Crainicul liberalismului Adam Smith susţinea că negustorul nu are patrie, el se poate

stabili în orice țară. Patria lui este acolo unde își multiplică profitul...

Gânditorul german Arthur Moeller van den Bruck afirma: „liberalismul ucide popoarele”. Scopul lui final este să instaureze o societate, care va fi DOAR de piață. Într-o astfel de societate valorile comerciale, negustorești devin singurele, iar valorile care nu pot fi reduse la un anumit calcul devin inexistente, ele dispar. Ne-am putea aminti de cunoscuta formulă potrivit căreia societatea de piață este domnia cantității. DOAR a cantității. (A se vedea în acest sens și cartea celebrului gânditor francez tradiționalist René Guénon *Domnia cantității și semnele vremurilor*, cea de-a treia lucrare din tripticul care mai include *Orient și Occident* și *Criza lumii moderne* – n.n.).

Caracterizând în continuare esența acestui tip de societate, autorul amintește că el se bazează pe un soi de război civil, latent și nedeclarat, care se evidențiază în special în „darwinismul social”. „Celălalt, – spune autorul, – este întotdeauna un potențial concurent, adică un potențial dușman. Această viziune economică asupra omului își are de asemenea o fundamentare morală și juridică, exprimată în ideologia DREPTURILOR OMULUI, care a devenit astăzi un fel de religie modernă”.

„Pierderea rădăcinilor” ce caracterizează epoca modernă, invocată de autor, poate fi suplimentată de câteva idei invocate de el în altă parte. Este vorba de ceea ce Alain de Benoist numește „deruralizarea”, dispariția civilizației rurale, măcinate de monstrul industrializării și al urbanizării, de hiperdezvoltarea „centrului” (Occidentul) și subdezvoltarea „periferiilor” (restul lumii). Sau, cum se mai spune în literatura de specialitate occidentală, „the West” și „the Rest” (Vestul și Restul). Am recurs la această digresiune doar pentru a accentua o dată în plus faptul că exodul masiv al populației din țara noastră este nu doar (și nu în

primul rând) efectul relei credințe a clasei guvernate, ci mai curând al unui proces global, ce afectează din ce în ce mai grav şi societatea noastră.

Încă o dată despre esența LIBERULUI SCHIMB: țara noastră exportă oameni şi importă – în schimb! – mărfuri, capitaluri şi servicii străine. Un astfel de schimb nicidecum nu poate fi numit nici echivalent, nici reciproc avantajos, nici moral, nici eficient economic. De fapt, noi asistăm neputincios la un proces de genocid național, care a devenit posibil din cauza miopiei şi servilismului guvernanților față de cei care efectuează la modul direct actul guvernării din exterior. Am ajuns la o stare de desuveranizare națională cumplită, iar dacă lucrurile se vor desfăşura pe aceeaşi pantă abruptă şi de acum încolo, ne aşteaptă un suicid colectiv iremediabil.

Iar acum voi aduce un citat destinat direct celor care împărtăşesc la modul sincer sentimente naționale, patriotice, sunt preocupați de conservarea identității noastre colective. Problema lor majoră este că ei încă n-au reuşit să coboare de pe baricadele emancipării naționale din perioada sfârşitului URSS, continuând să lupte cu un comunism defunct, nereuşind să pătrundă logica noilor provocări, care au apărut în fața noastră în ultimele decenii.

Progresismul, identitatea şi politicul

„Domnia capitalului revendică o piață din ce în ce mai omogenă, uniformă, şi, ca urmare, nimicirea, suprimarea identității colective, culturilor naționale şi a diversității formelor de viață. IDEOLOGIA PROGRESULUI (subl. noastră – Iu. R.), care a fost una dintre promotoarele Modernității, participă şi ea la această acțiune dizolvantă. Ideologia progresului susține că trecutul nu conține nimic interesant,

el nu are nimic a ne spune. Asta deoarece ceea ce reprezintă noul este MAI BUN din simplul motiv că este NOU”.

Autorul menționează că în lumea de azi chestiunea identității a devenit una dintre problemele de bază. „O masă enormă de oameni nu ştiu ce să facă, deoarece nu ştiu CINE SUNT... Identitatea nu este ceva ce nu se schimbă niciodată, ci ceea ce defineşte maniera noastră specifică de a ne schimba, ceea ce ne permite să ne schimbăm, rămânând noi înşine. Duşmanul, neprietenul identității noastre NU ESTE IDENTITATEA ALTUIA. (subl. noastră – Iu. R.). Duşmanul identității noastre este acel sistem ideologic ce distruge toate identitățile”. În cazul societății noastre modelul pentru care pledează autorul ar însemna atât conservarea valorilor naționale a majorității populației, cât şi protejarea profilului identitar al tuturor etniilor conlocuitoare. Unitatea noastră națională stă în diversitatea noastră. Iar pentru a o menține, este nevoie de un efort de rezistență colectivă în fața tăvălugului globalismului cu tot cu cultura lui de masă.

Vorbind despre nevoia de a reabilita Politicul, autorul revine la esența liberalismului, care a aburcat în prim-planul scenei istorice „omul economic”. „Trăim într-o eră economică. Liberalismul este o doctrină, care în viața concretă neutralizează voința politică. Oamenii nu mai sunt cetățeni, ci consumatori. Iar sfera în care decurge activitatea politică este substituită de sfera mijloacelor de informare în masă, în care domnesc distracțiile. În consecință, chestiunile de ordin politic sunt percepute aici ca probleme tehnice. Şi deoarece este vorba de probleme tehnice, se consideră că există doar soluții tehnice şi, mai exact, că există o singură soluție. Adică este suprimată una dintre cele mai importante dimensiuni ale politicului – multitudinea opțiunilor posibile. Politica nu este nici tehnică, nici ştiință. Ea este o ARTĂ, pe care trebuie să o faci cu multă luare aminte.... A reabilita politicul înseamnă

a ieşi din obsesia economicului, a decoloniza imaginarul simbolic, care este colonizat de către valorile cantitative, comerciale. Adică să ne eliberăm de ideea că piața constituie o paradigmă a tuturor factorilor sociali”.

Impostura tehnocraţilor şi conflictul dintre „a fi” şi „a avea”

Apropo de tehnocrați. Am văzut cu toții cum zilele trecute la Bucureşti s-a instalat un guvern zis de tehnocrați. Această manipulare sordidă a fost posibilă doar în măsura în care mentalul colectiv al acestui neam a fost colonizat de miturile liberale. Iar numele candidatului (Cioloş) înmânat spre desemnare „în plic” de către cancelariile occidentale celui pe care reputatul jurnalist român Ion Cristoiu îl numeşte „rața mecanică” (Iohannis) a lipsit România (sperăm, doar pentru moment!) de şansa istorică de a avea în fruntea Guvernului o personalitate de talia unui Călin Georgescu. Iată că şi la Chişinău se pare că se cloceşte un candidat „de import”, obedient centrelor de comandă din exterior, astfel încât riscăm să avem după un premier corupt şi băgat la răcoare, unul corupt de plutocrația internațională, dar neimplicat în schemele de tip mafiot din interiorul țării. Şi nu contează dacă acesta va purta fustă sau pantaloni. Şi nici cum se numeşte. Ci doar că va fi din nou o unealtă slugarnică în mâinile aceloraşi sforari. Iar „rața mută” de dincoace de Prut nu va ezita să semneze decretul în care va figura un candidat la funcția de şef de Guvern scos din pălăria Occidentului.

Autorul readuce în discuție vechiul conflict, iscat odată cu uzurparea scenei istoriei de către „negustori”, între verbele A FI şi AVEA. În lumea de azi nu mai contează CINE EŞTI, doar CE POSEZI. Eşti posesor de capital, prin urmare eşti relevant şi în politică sau, şi mai exact, eşti relevant în

politică în măsura în care posezi bani aducători de succes electoral. Citățm: „Libertatea liberalilor este întâi de toate libertatea de a avea proprietate. Ea îşi are rădăcina nu în existență, ci în posesiune. Omul este liber doar în acea măsură, în care este proprietar, şi în primul rând proprietar asupra a sine însuşi".

Altfel zis, antropocentrismul ca parte a ideologiei liberale l-a detronat pe Dumnezeu din centrul universului, locul Creatorului fiind acaparat de creatură, ultima imaginându-se a fi produsul unui accident. Omul ca măsură a tuturor lucrurilor, „omul orizontal", „omul cantitativ" nu are obligații decât față de sine însuşi, este vidat de dimensiunea metafizică, golit de sensurile superioare, este un construct social ghidat de egoism, străin de orice ataşamente față de comunitatea văzută exclusiv prin prisma unor relații contractuale.

Întrucât vasta culegere de articole a autorului francez nu are cum să fie expusă pe larg într-o cronică de presă, aş dori totuşi să menționez măcar în treacăt câteva remarci ale acestuia asupra conceptului de „societate civilă", atât de vehiculată prin gura unor exponenți din „sectorul neguvernamental", alimentați financiar din fondurile occidentale. Este vorba de cei câțiva indivizi anoşti, care perorează zilnic de pe ecranele TV şi care se autoglorifică, recurgând la trucul ieftin al falsei modestii, cu titlul de onoare „simplu cetățean". Iată ce zice Alain de Benoist în acest sens:

„Liberalismul, răspândindu-şi forța, de acum încolo promovează „societatea civilă", care coincide cu sfera intereselor private şi se pronunță împotriva „hegemoniei" sectorului public, adică a monopolului statului aspra satisfacerii nevoilor colective. El pledează de asemenea pentru răspândirea principiilor noi de reglementare a societății în baza regulilor pieței. „Societatea civilă" capătă o

dimensiune din ce în ce mai mitică. Autodefinindu-se, nu în mod independent, ci în temeiul opoziției sale față de stat, ea capătă contururi din ce în ce mai vagi, prezentându-se mai curând ca un operator ideologic decât ca o realitate clară şi legitimă".

Mondializarea, drepturile omului şi corporaţiile transnaţionale

Într-un articol consacrat mondializării Alain de Benoist face o prezentare excelentă a acestui proces, care a luat o amploare gigantică în special după prăbuşirea URSS. El susține că ideologia drepturilor omului i-a permis Occidentului să se poziționeze ca Imperiu al Binelui în raport cu restul lumii. Fiind aplicabile în raport cu orice om, „drepturile omului" – o invenție pur occidentală – sunt servite apriori ca nişte principii „universale". Anume în numele acestei ideologii Occidentul va povățui lumea întreagă, ascunzând prin asta dorința sa de a dispune de dreptul de a fi legiuitorul unui discurs „universal".

Autorul dă o caracterizare tranşantă capitalismului de tip monetarist, care operează la ora actuală la scară planetară. El aminteşte între altele că în ultimele decenii s-au schimbat şi înşişi jucătorii la scară internațională. Până nu demult principalii actori erau statele. „Acum, – scrie de Benoist, – locul lor a fost ocupat de către puternicele companii transnaționale. Piețele financiare îşi dictează tot mai insistent propriile reguli, iar participarea băncilor în jocul economic se autonomizează din ce mai mult în raport cu sfera economiei productive reale. Are loc trecerea dinspre lumea organizată în jurul statelor naționale spre „lumea-economie", structurată de către noii jucători.

Este vorba de o transformare esențială. Încă acum câteva decenii statele naționale burgheze determinau natura

politică şi socială a sistemelor de producție naționale. Concurența în interiorul sistemului capitalist se desfăşura în principal între state. Fenomenul de bază al sistemului capitalist mondial era teritorializarea lui, adică înrădăcinarea în spațiu, limitat de dimensiunile şi posibilitățile economiei naționale. Piața, chiar dacă se dezvolta în mod agresiv, era în primul rând un fenomen național...

La ora actuală integrarea capitalului mondial a provocat distrugerea sistemelor de producție naționale şi a predeterminat includerea lor cu drepturi de segmente în sistemul de producție global... Mondializarea provoacă reorganizarea spațiului planetar, care conduce spre deteritorializarea capitalului. Are loc trecerea de la un spațiu fix spre un „spațiu lichid" , adică spre organizarea de rețea. Rețeaua nu corespunde niciunui teritoriu, dar, înscriindu-se în piață, îi permite să se emancipeze în raport cu limitările de ordin statal şi politic. Pentru prima dată în istoria mondială spațiul economic şi cel politic se pomenesc a fi separate. Anume în asta constă cel mai important aspect al mondializării.

Încă o trăsătură a epocii de azi rezidă în mondializarea culturală: de la un timp încoace capitalismul vinde nu doar mărfuri şi servicii, ci simboluri, imagini, vise, relații culturale şi ramificații. El nu doar mobilează casele, el colonizează imaginația şi domneşte asupra comunicării".

Desuveranizarea sau starea de impotenţă a guvernelor naţionale

Iată în încheiere încă un citat magistral din acelaşi articol:

„Ultimul rezultat al mondializării: impotența crescândă a statelor naționale. Guvernele văd cum încercările loc de a

influența situația macroeconomică se dovedesc a fi zadarnice sub autoritatea mobilității internaționale a capitalului, a mondializării piețelor şi integrării economiilor. Sub aspect monetarist capacitatea lor de manevră este redusă la zero, deoarece ratele dobânzilor şi cursul de schimb sunt reglementate de acum încolo de către băncile centrale independente, care îşi iau deciziile sub influența conjuncturii internaționale.

Sub aspect bugetar, libertatea statelor este de asemenea extrem de limitată, deoarece datoria publică le blochează capacitatea de a întreprinde măsuri hotărâte, care n-ar fi coordonate cu instituțiile financiare. În sfârşit, în domeniul politicii industriale guvernele nu au alte soluții decât să atragă corporațiile trasnaționale prin intermediul subvențiilor şi a facilităților fiscale... Puterea fiscală a statului nu mai este una suverană, ci contractuală, deoarece se formează în procesul coordonării cu capitalul, care devine din ce în ce mai impertinent şi tot mai puternic în impunerea cerințelor sale".

Am făcut această expunere mai extinsă a cărții respective fiind ghidat în primul rând de dorința de a familiariza un număr cât mai mare de cititori cu viziunea autorului. Ea este una extrem de utilă pentru toți cei care doresc să înțeleagă în profunzime cauzele neîmplinirilor ce macină şi societatea noastră. Înțeleg destul de bine că lumea nu prea are timp să se dedice unor lecturi sistematice, aplecându-se asupra unor tomuri voluminoase. În orice caz, este clar că acest articol va fi citit de mult mai mulți oameni decât numărul de solicitanți care se vor adresa să le furnizez versiunea electronică a cărții respective.

Philippe de Villiers: Un patriot francez în fața hegemoniei americane

Philippe de Villiers este un nume de referință în politica şi cultura franceză a ultimelor decenii. Practicant, dar şi gânditor politic de primă mărime, el a avut o carieră fulminantă de demnitar în diverse funcții-cheie, dar şi de scriitor prolific. Ultima lui carte a constituit un eveniment editorial fulminant în Franța. Apărută în 2015 la editura „Albin Michel", ea poartă titlul „*A venit momentul să spun tot ce am văzut*" („*Le moment est venu de dire se que j'ai vu*"). Lucrarea a provocat o dezbatere aprigă în presă, a avut parte de critici dure din partea stângii antinaționale şi proamericane, dar şi de o prezentare generoasă la posturile de televiziune şi radio. E destul să intri pe youtube şi să culegi numele autorului pentru a vedea multitudinea de înregistrări dedicate apariției acestui volum.

Rareori mi se întâmplă să ader totalmente, fără nici o rezervă, la analizele, aprecierile şi comentariile autorilor pe care îi citesc. Aşa, de exemplu, personalități de calibru internațional precum americanii Immanuel Wallerstein, Noam Chomsky, Joseph Stiglitz sau economistul egipteano-francez Samir Amin au meritul incontestabil de a fi reuşit să elaboreze lucrări fundamentale care dezvăluie esența liberalismului, a capitalismului speculativ şi a hegemoniei americane. Însă fiind gânditori de sorginte marxistă sau, mai larg, de stânga, ei uneori trec cu vederea capcanele democrației sau se arată prea încrezători în ideologia drepturilor omului, cu tot cu secularismul ei militant, materialismul, economismul, antropocentrismul opac, feminismul etc. Am enumerat doar câteva nume ilustre care

se concentrează asupra criticii „dinspre stânga”, extrem de necesare şi chiar strălucite ca eşafodaj argumentativ, a actualului sistem global, dominant şi triumfător. Philippe de Villiers, însă, vine cu o viziune de dreapta, la fel de ireconciliabilă, asupra aceloraşi realități.

O carte ca remediu contra eurolatriei

Fiind un creştin fervent şi un patriot înflăcărat, autorul realizează perfect tragedia pe care a reprezentat-o pentru poporul francez şi pentru întreaga omenire aşa-zisa Revoluție Franceză, ce reprezintă mitul fondator al regimurilor politice occidentale de azi, văzute ca norme indiscutabile. El dezghioacă cu un talent cu totul remarcabil întreaga gamă de minciuni obligatorii, pe care se bazează „politica corectă”, instituită după cel de-al Doilea Război Mondial, care a triumfat şi în Franța de după Charles de Gaulle. Stilul lui de scriitor experimentat este de o savoare cu totul specială. Fiind până nu demult în mediile cele mai înalte ale politicii franceze şi europene, Philippe de Villiers ne dezvăluie ce se întâmpla în culisele Palatului Elysee sub mandatul preşedinților François Mitterrand, Valéry Giscard d’Estaing, Jacques Chirac, pe coridoarele întunecate ale Parlamentului European, unde mişună ca şobolanii agenții firmelor de lobby aflați în serviciul companiilor transnaționale, cum este distrusă metodic Franța tradițională, memoria ei colectivă, agricultura, cum se produce deruralizarea ei, ce impact are valul de imigranți musulmani asupra ei etc.

Parcurgând această carte, cititorul moldovean, care cunoaşte Franța din manualele şcolare, din presă sau din scurtele călătorii la Paris, ar trăi un adevărat şoc al dezvrăjirii, asemeni unui duş rece, ce te trezeşte din nişte

reverii naive, induse prin efectul culturii de masă şi a lenei intelectuale. Iar eurocentriştii, euroentuziaştii sau, cum ar zice de Villiers, eurolatrii autohtoni, dacă ar face un efort de ieşire din labirintul occidentomaniei induse de discursul dominant al birocrației de la Bruxelles şi a patronilor acesteia de la Washington, ar afla cu stupoare, de pildă, în ce a constat esența Tratatului de la Maastricht, cum națiunile europene au fost supuse unui proces de desuveranizare şi vasalizare, care le afectează profund însăşi temelia spirituală, culturală, politică şi economică. Pentru a realiza dimensiunile catastrofale ale Acordului de asociere şi de liber schimb cu UE pentru Moldova, este suficient să citeşti cu atenție argumentele aduse de acest gânditor remarcabil ce țin de efectele pe care le-a avut asupra Franței apariția acestei suprastructuri birocratice a UE. Şi asta în cazul uneia dintre cele mai puternice economii europene. Consecințele liberului schimb, ale apariției monedei unice, deindustrializării, dispariției țărănimii şi micului proprietar rural, Tratatului Transatlantic ce atârnă ca sabia lui Damocles de-asupra capului Europei – iată câteva teme majore prezente în acest volum.

Călăii perfizi ai media corporatiste – asasinii gândirii libere

Philippe de Villiers îşi începe cartea astfel: „ Am fost un om politic. Acum deja nu mai sunt. Cuvântul meu e liber...Am intrat în politică prin efracție. Şi am părăsit-o cu dezgust. Astăzi, o detest. Ea mi-a făcut rău.”, - zice autorul. El nu s-a mai putut afla „în această lume în care trădarea este ca o recurgere naturală la prietenie”. Şi continuă astfel: „Am intrat într-un timp în care impostura nu mai are nici resurse, nici rezerve. Clasa politică va cunoaşte haosul. Ea a declasat Franța, ea a împins-o în impas, având mandatul

să-i refacă grandoarea. Iar poporul vede toate astea. Însă politicienii nu sunt singurii responsabili. Ei s-au putut sprijini pe nişte aliaţi utili din lumea economică, mediatică, asociativă etc., printre toate aceste elite aflate în stare de revoltă contra poporului".

Dar oare la noi lucrurile stau altfel? Oare clasa politică venală s-ar putea descurca în afacerile ei oneroase fără suportul mediului de afaceri, a media vandabile, a sectorului neguvernamental prostituat şi anexat la interesele oligarhiei? Cine mai crede că Moldova ar reprezenta un caz atipic, de democraţie subdezvoltată, stare ce va fi, chipurile, depăşită odată cu „implementarea reformelor" şi urmarea orbească şi neghioabă a „indicaţiilor preţioase" de la FMI, EU, OMC şi alte structuri ale hegemoniei globale americane, nu are decât să parcurgă cu creionul în mână cartea acestui francez. Ea ne ajută să înţelegem mai bine esenţa şi mecanismele de funcţionare ale tipului de societate ce ne este impusă şi nouă ca model unic şi indiscutabil.

Cine sunt cei care contribuie la extinderea şi inocularea prin metode soft a acestor dogme ale neoliberalismului, ale societăţii de consum lipsite de rosturi superioare şi căzute într-o stare de degradare cumplită? În primul rând, cei pe care de Villiers în numeşte chiar din capul locului: „jurnaliştii de televiziune" , „marii preoţi ai societăţii media", făcătorii de vedete din nulităţi şi impostori şi demolatorii de imagine ai celor indezirabili plutocraţiei. Relatându-şi propria experienţă trăită pe platourile TV sub tirul veninos al starurilor media, el îşi descrie calvarul parcurs în lumina reflectoarelor, schiţând cu abilitate procedeele perverse, utilizate de gangsterii mediatici deghizaţi în apărători ai binelui comun şi acuzatori publici ai tuturor celor împotriva cărora este ordonat linşajul mediatic. Plasându-te ca pe banca acuzaţilor în studioul unde reuşesc să te atragă ca

într-o cursă, ei sunt cei care „imediat te bănuiesc, după care te acuză şi bineînțeles te condamnă”. Interogatoriul care este supus omul de bun simț ajuns pe mâna rechinilor media, este unul descalificant, insinuant, iremediabil şi deseori fatal pentru imaginea invitatului. Execuția publică săvârşită de „marii inchizitori” este una ce urmează toate procedeele acestui ritual ipocrit şi necruțător. Manipularea nu dă greş practic niciodată. Victima e răpusă cu o măiestrie demnă de ocupații mai onorabile. Realitatea indusă de media corporatistă este cea care o înlocuieşte pe cea adevărată, ca în definitiv să o substituie pe de-a-ntregul. Acest regim al dictaturii media autorul îl defineşte cu termenul mediacrație. După o astfel de dezbatere TV autorul mărturiseşte:

„Am înțeles în acea zi că micul ecran nu este o oglindă, este o sită ideologică ce triază boabele bune şi respinge pietricelele rele. El trăieşte prin „legea suspectului”. Astfel, conchide autorul de la Tribunalul revoluționar - la tribunalul mediatic, de la Fouquier-Tinville - la lansatorii de imprecații din platou, descendența este evidentă, este o linie de continuitate... Din acea zi ştiu că dezbaterea politică, în Franța, este ipocrită, asimetrică, ireală”. Şi nu doar în Franța, am adăuga noi. Ci pretutindeni unde cleptocrația instituie mediacrația ca formă de teroare psihologică asupra tuturor celor care caută să se eschiveze patului lui Procust al gândirii obligatorii în termenii „corectitudinii politice”. În accepția acestor câini turbați ai presei corporatiste, cine încalcă tabuurile, este fascist, comunist, antidemocrat, homofob, islamofob, retrograd, obscurantist etc.

Şcoala superioară franceză ca fabrică de roboţi autosuficienţi

Starea de lucruri din şcoala superioară de la noi, încropită în deceniile de după căderea comunismului, este un prilej de îngrijorare pentru toţi cei care îi cunosc limitele şi deficienţele. Chingile ideologice obligatorii, copiate fără un minim discernământ după modelul liberal occidental, şterg orice urmă de spirit critic, abordare profundă şi depăşire a locurilor comune. De regulă, cadrele didactice mediocre şi obediente produc studenţi de aceeaşi factură. Am căzut, cum spuneam, din comunism în liberalism ca din lac în puţ, am scăpat de dracul şi am dat peste tat-su. Aceeaşi paralizie intelectuală, aceeaşi viziune fragmentară, sectorială, ciuntită asupra realităţii. În cel mai bun caz, de pe băncile universităţilor noastre poţi ajunge un bun specialist într-un domeniu foarte specific de activitate. Domeniul ştiinţelor socio-umane, însă, este cel care fabrică mediocrităţi în serie. În general, asta ştiam şi până acum. Nu ştiam, însă, că nici în Franţa lucrurile nu stau prea diferit. Astfel, mărturisindu-şi propria experienţă de la Şcoala Naţională de Administrare (E.N.A.) încă din 1977, Philippe de Villiers ne arată starea acestei instituţii de învăţământ „de elită", în care a ajuns după război.

Visul sain-simonian, în care sunt invitaţi să plonjeze studenţii de aici confecţionează resurse umane pe potrivă. „Astfel trebuie să învăţăm a planifica, a intra trup şi suflet într-o lume ce construieşte un oraş fără frontiere şi fără rădăcini. Este necesar doar de a însuşi ideea devenirii a inginerilor sociali. Foştii studenţi de aici (în original – les enarques, adică absolvenţii şcolii respective – n-n.) nu sunt nişte oameni care ar vrea să facă rău, ci nişte oameni care cred că ştiu mai bine decât poporul tot ce este bine pentru el. Iar în 1977 ceea ce era considerat a fi bun pentru popor

era deja sfârşitul naţiunilor, sfârşitul istoriei, sfârşitul religiei, sfârşitul ideilor, sfârşitul politicii.

Această şcoală – de gândire? – greşea pe toată linia, începând cu perioada de după război. Inspectorii de finanţe care veneau să ne administreze balivernele lor, ne învăţau utopia tehnocratică: „Statul este motorul societăţii. Comunişţii din Est pur şi simplu au optat pentru o cale prea radicală". Voi continua imediat citatul, însă doar după ce voi preciza aici încă o dată caracterul complementar al celor două proiecte de anvergură istorică şi spaţială cu pretenţii globale – comunismul şi liberalismul -, ţinta cărora este deopotrivă dizolvarea identităţilor naţionale într-un cazan comun, care să mistuie orice urmă de rădăcină religioasă, culturală, civilizaţională, orice aluzie la trecut pe altarul paradisului terestru al materialismului triumfal şi al hedonismului imbecil, autosuficient şi opac în egală măsură. Iată cum îşi continuă ideea autorul:

„Pe parcursul întregii noastre şcolarizări, am trăit sub semnul mitului convergenţei dintre Est şi Vest. Din conferinţă în conferinţă, ni se amintea despre barbaria nazistă, am fost instruiţi în spiritul unei culpabilizări generale a naţiunilor vinovate, extrem de vinovate. Se dorea să ne facă să credem că doar recurgându-se la ştergerea lor, la fuziunea lor în entităţi mult mai mari, fără trecut, în stare de imponderabilitate, întorcând popoarele spre calea căutării prosperităţii materiale, se va pune capăt pentru totdeauna războaielor şi conflictelor". Autorul precizează că „la E.N.A. am fost învăţat informatică, compatibilitate publică, fiscalitate, statistică, psihosociologie. Nu era nimic ce ar ţine de Istorie, de cultură, de Timp de durată mai lungă". De Villiers arată că acelaşi proces de deculturare a învins şi la Sciences Po (Institutul de studii politice de la Paris – n.n.). Şi precizează: „Ceea ce a constituit un dezastru pentru această şcoală, care era un creuzet al viitoarelor elite

politice, dar şi al celor economice şi mediatice". „ Nu căutam să gândim, ci să reproducem". – remarcă cu amărăciune autorul. Am stăruit asupra aspectului educaţional în mod special, deoarece la noi, aşa cum încă suntem cuprinşi de fascinaţia Occidentului, în general se crede că o şcoală de la Paris este întotdeauna bună de urmat pentru un tânăr sau potrivită pentru a fi imitată de către şcolile similare de la noi. Astfel, obtuzitatea intelectuală de marcă franceză cunoaşte în variantele de copii locale Chirițe demne de toată mila, la fel de pernicioase, atât în politică, cât şi la catedra universitară.

Naţiunile europene - victime ale devastatoarei globalizării neoliberale

Philippe de Villiers ne relatează în continuare despre acele inginerii sociale majore, ce s-au operat de prin 1983, şi care au produs schimbări fundamentale în societatea franceză, acestea fiind de o gravitate fără precedent. „Acest nou proiect de societate intra în rezonanţă cu voinţa marelui patronat. Cuvântul-cheie era acelaşi: mobilitatea fără limite. Trebuia să se însuşească a fi mobil. Mobil şi volatil... Aşadar, Franţa s-a subordonat dogmelor anglo-saxone. Am trecut de la socialismul naţional, care a produs pagube enorme, la globalizarea ultraliberală.

La 23 martie 1983, Francois Mitterrand a optat pentru eliberarea capitalului şi rămânerea în cadrul Sistemului monetar european – faimosul SME. El hotărâse să urmeze Germania. Francul depindea de marcă. Politica francului puternic la Frankfurt (în original, joc de cuvinte: franc fort – Francfort - n.n.) a prejudiciat economia noastră din cauza unei rate de schimb prea ridicate. Industria germană a

profitat pentru a decola. Franța s-a înfundat în dezindustrializare. Moneda unică era pe cale”.

Am reprodus acest fragment doar pentru a-l proiecta, măcar în treacăt, asupra realităților noastre. Aşadar, faimoasa „mobilitate socială”, exaltată de apostolii pieței libere, a şi deportat „benevol” circa un milion de moldoveni în străinătate. Nu înainte, însă, de a se produce dezindustrializarea şi năruirea sectorului agrar ale țării, care nu mai puteau fi competitive şi nici nu mai dispuneau de capacitatea de absorbție a forțe de muncă autohtone. Capitularea în fața dogmelor anglo-saxone este evidentă şi în cazul Moldovei, prin toate politicile economice din ultimul sfert de veac. Dacă eliminarea oricăror instrumente protecționiste a lovit atât de puternic Franța, avantajând Germania, să ne gândim încă odată ce lovitură mortală pentru economia noastră îl reprezintă regimul de liber schimb cu UE. Încă o dată să repetăm împreună cu Friedrich List, părintele fondator al patriotismului economic: dacă fuzionează două economii într-o piață comună, una fiind puternică, iar alta slabă, eliminându-se orice bariere vamale, cea puternică va avea de câştigat în proporție de sută la sută în detrimentul cele slabe. Restul sunt minciuni sau, mai elegant, mituri ale şcolii neoliberale de la Chicago.

De Villiers continuă astfel: „Stânga moderată” a câştigat. Ea a venit să impună liberul schimb universal, în numele unui principiu moral: deschiderea este o virtute, protecționismul este un păcat. Evangheliştii pieței... erau creştinii (e vorba de un curent politic, nu de apartenența religioasă – n.n.), democrat-creştinii – Delors, Camdessus, Lamy, Lagayette, Peyrelevade. Ei erau cei care în curând aveau să colonizeze instanțele internaționale FMI şi Banca Mondială. Ei erau în misiune, ei urmau să meargă să evanghelizeze, în numele economiei ecumenice mondializate, toate națiunile. Ei sunt cei care, începând cu 1983,

predicând libertatea pieței şi a capitalului, au făcut să cadă zăvoarele statului."

Adică, ceea ce i s-a întâmplat Franței, începând cu 1983, iată că ni se întâmplă şi nouă de vreun sfert de veac încoace. Dar în special lucrurile s-au agravat după 2009. Privind lista de nume ale politicienilor francezi de mai sus, care au adus daune deosebit de grave propriei națiuni, nu este deloc dificil să alcătuim propriul catastif de trădători ai intereselor naționale, capii nemernici ai coaliților criminale, alde Filat, Plahotniuc, Lupu, Ghimpu, Leancă şi alții din aceeaşi tagmă de pigmei politici aflați în slujba unor interese străine. Toți cei care ne amețesc astăzi cu „parcursul european", cu „principii şi valori" şi care fac sluj, stând în două labe în fața centrelor de influență dinafară, sapă de zor groapa propriului neam. Nişte lachei perverşi cu aere de domni, slugi netrebnice cu ifose de bărbați de stat.

Definind în continuare profilul acestei noi specii de politicaştri şi creionând noile realități europene create de aceştia, autorul spune: „Aceşti noi umanişti considerau de capul lor că puterile publice, frontierele, națiunile sunt tot atâtea obstacole în calea prosperității universale: făcând să se retragă politica şi tot ce rezultă din controlul vertical, ei au favorizat schimbul, inovația, spontaneitatea creatoare. Nu mai era nevoie de guvernare, o „gouvernance" era suficientă. Europa era, aşadar, o etapă necesară în calea dereglementării şi a sfârşitului politicii; în mintea lor, ea nu este destinația finală, deoarece scopul călătoriei este globalizarea totală a capitalurilor, a piețelor, a oportunităților şi a tranzacțiilor, este omul nomad al lui Jacques Attali". Anume aşa sună „mesajul noii evanghelii europeniste şi globaliste" şi pentru Moldova, iar trubadurii noii utopii sunt mereu prezenți la datorie, îmbulzindu-se pe ecranele TV.

Tineretul revoluţionar din 1968 – idioţii utili ai corporatismului transnaţional

Pentru a surprinde cu mai multă exactitate esența noului tip de societate ce a țâşnit pe scena istoriei, de Villiers merge la originea ei, revenind la revolta tinerilor din 1968. El scrie că „Mai 1968 a fost leagănul noii societăți burgheze. Studenții rebeli au fost agenții activi sau idioții utili ai noului capitalism, care a suferit o mutație.... Dincolo de haos şi dezordine, de sloganele festive despre dreptul de a merge să-ți vezi fiii din spatele baricadelor, Mai 68 este în realitate momentul naşterii boboismului, adică a unei noi ideologii în proces de fuziune: cea burgheză – liberalii - şi cea a boemei – libertarienii. Burghezul boem este un hibrid care provine, începând cu America, dintr-un nou model economic şi social: capitalismul libertarian.

Puțin câte puțin, marea fractură se instalase; cele două Franțe au început să se îndepărteze una de cealaltă. Franța citadină a „bobo”-ilor, care îşi caută prosperitatea în liber-schimbism, şi Franța periferică, ce caută să se protejeze.

Primii practică „No frontier” a liberalilor şi „No limit” a libertarienilor. Cei de-ai doilea suferă din plin efectele imigrației, ale dezrădăcinării, delocalizării şi pierderii reperelor.

Capitalismul libertarian vine din Statele Unite. La începutul anilor şaptezeci, marile întreprinderi multinaționale se clătinau. Era nevoie să fie găsite noi piețe de masă, noi clienți, noi apetituri. Pentru asta experții în marketing au desemnat obstacolele: principalul este patriarhatul, deoarece „un bun tată de familie” este un prost consumator. Este deci mai bine să ținteşti indivizii decât comunitățile şi să le vinzi căutarea fericirii personale în consumism.”

Citatul de mai sus arată odată în plus că societatea noastră nu face altceva decât să parcurgă aceeaşi cale degradantă, prin care au trecut acum vreo patru decenii societăţile din Europa de Vest. Reţetele sunt aceleaşi, scopurile - aceleaşi, victimele - aceleaşi. Dar şi profitorii sunt aceiaşi, fireşte. Astfel încât noi, nefiind primii care au căzut în această cursă, ne putem bucura de avantajul de a face comparaţii corecte, studiind ce s-a întâmplat în partea occidentală a continentului nostru, în ţările Lumii a Treia, apoi în spaţiul ex-comunist. Desigur, mainstream-ul media, diplomaţiile occidentale sau şcoala nu ne vor dezvălui adevărul. Acestea fac parte din sistem. Ca să dai de rădăcina răului pentru a-l putea elimina sau cel puţin a-i diminua ulterior efectele, este nevoie de un efort personal, de depăşirea inerţiei de gândire, de lecturi selectate cu mult discernământ. Iar cartea pe care o prezentăm aici este tocmai una dintre aceste surse de dez-vrăjire a noastră. Să îi dăm cuvântul în continuare autorului:

„Trebuia ca toată această lume mică să iasă din casă, copilul-rege, femeia revendicată ca autonomă, - mai risipitoare decât mama de acasă – şi să li se inoculeze febra consumismului. În prealabil s-a făcut aşa ca să fie abandonate toate tabuurile susceptibile de încetinirea comercializării bunurilor şi a serviciilor, pentru a favoriza venirea „pieţei dorinţelor”. „Apple” a constatat că homosexualii sunt mai buni cumpărători de calculatoare decât heterosexualii. Aşadar, gigantul a basculat de partea gay-lobby-ului care niciodată nu va duce lipsă de fonduri. Homosexualii sunt foarte căutaţi de către agenţii de publicitate, care au găsit o formulă potrivită: „Double income, no kid”, „Venituri duble, lipsă de copii în îngrijire”.

Pentru a-şi argumenta mai reuşit demersul, autorul recurge la un fragment din cartea lui Jean-Claude Michéa „Le complexe d’Orphée”: „Liberalismul economic integral,

propovăduit de către dreapta, poartă deci în el revoluția permanentă a moravurilor, apărate de către stânga, tot aşa cum cea din urmă o cere la rândul său, eliberarea totală a pieței".

Dar oare noi, moldovenii, cei care am trăit o parte din viața noastră sub vechiul regim, la care nu am dori să revenim, dar care mai păstra anumite valori comunitare, nu observăm cum tineretul de azi se află în febra unei „revoluții permanente a moravurilor"? Nu simțim cum cultura de masă, cu tot cu modelele ei din filmele hollywoodiene, din revistele glamour sau din rețeaua globală a Internetului, fracturează ataşamentul tineretului față de modelele familiei, cele istorice sau culturale? Timpul se derulează tot mai vertiginos, iar hăul dintre generații să lățeşte cu aceeaşi viteză amețitoare.

Revin la lucrarea pe care o prezint. „Dragă prietene, lumea veche este în spatele tău": acest slogan injectează, de la apariția lui în mai 68, ideea progresistă şi paricidă a tuturor emancipărilor – de după moartea Tatălui, ceea a taților de familii şi a mamelor grijulii, răi consumatori, prea zgârciți.

„Este interzis să se interzică": acest strigăt al inimii poartă o nouă ordine neomorală, stabilită prin hedonism, şi al caracterului nemărginit al desfătării... Se apropie timpul abolirii progresive a tuturor limitelor, ierarhiilor şi distincțiilor. Piața are nevoie de ființe separate de legăturile lor, invadate de propriile bunuri. Ei trebuie să fie interşanjabili, convertibili, monetabili. „No limit!"

„Astfel, consumatorul compulsiv este reeducat să-şi disprețuiască trecutul, să trăiască fără moştenire, fără orizont, fără viziuni comune. Şi iată acesta este nenorocitul nostru ce îşi împinge căruciorul, puțin câte puțin dezgolit, desculturalizat, detaşat de toate. El devine un om „lipsit de importanță", în stare de lipsă cronică. El nu mai crede în

nimic, dar este permeabil la toate. El absoarbe ca pe o otravă delicioasă discursul modei şi al divertismentului ce îl somează să se distreze până la moarte."

Ce bine ar fi dacă descrierea lui Philippe de Villiers ar fi doar rodul unei fantezii exuberante ale unui scriitor excentric. Din păcate, însă, el nu face decât o radiografie exactă şi deosebit de plastică a realităţii de coşmar în care ne-am pomenit cu toţii. Iar coşmarul este cu atât mai grav cu cât marea majoritate nici nu îl percepe ca atare, crezând că se află într-un univers dacă nu perfect, atunci cu siguranţă unul extrem de agreabil. Civilizaţia „simţitului bine", a beatitudinii supreme, a lichefierii generalizate sub raza seducătoare a luminii vitrinelor îşi savurează din plin victoria.

Revenind la anul 1968, de Villiers continuă astfel: „ Capitalismul modern a găsit – sau a regăsit – în ideologia lui mai 68 un aliat de preţ, favorizat de America. Este vorba despre crearea fără oprire de noi necesităţi şi de menţinerea în starea de anxietate a tuturor micilor Narcişi trândavi care se cred liberi, fiind telecomandaţi până la digicode.

Studenţii revoltaţi au vrut să slăbească Statul şi naţiunea. Misiune îndeplinită.... Liberalii şi libertarienii au aceeaşi patrie, piaţa mondială de masă, fără State, fără naţiuni, fără vămi şi fără teritorii.

În realitate, această decivilizare, care a amputat indivizii de apartenenţele lor sociale, familiale, culturale, i-a livrat trup şi suflet marketingului şi manipulatorilor săi. Avem sub ochii noştri acest amestec inform, profetizat de Tocqueville, această mulţime nenumărată de oameni asemănători şi egali, ce se întorc fără odihnă spre ei înşişi pentru a-şi procura micile plăceri cu care şi-au umplut sufletele".

Şi pentru a-şi încheia descrierea tulburătoare a lumii în care trăim, autorul vine cu nişte acorduri finale de o

gravitate apăsătoare: „O societate areligioasă nu va dura timp îndelungat. Disperarea spirituală a fost reciclată. Ea a devenit un produs. Publicitatea laudă consumul ca pe un remediu universal pentru boală, solitudine, hebetudine, angoasă metafizică, insecuritate personală. Există întotdeauna un produs de procurat ca remediu pentru epuizare.

Dependența vă face fideli. Fideli față de noua religie a Pieței Divine. Timpul noilor elite a sosit, elitele mondializate. Bucură-te, prietene, lumea nouă este în fața ta”...

Philippe de Villiers analizează cu durere modul în care este distrusă agricultura, meseriile, micul comerț, pescuitul, micul producător, toate aceste sectoare tradiționale ale societății franceze fiind mistuite de diluviul globalizării. El constată: „A fost pur şi simplu eradicată independența spiritului, a fost aneantizată de tot Franța care gândea prin ea însăşi. A fost pregătită venirea unei societăți mimetice. Mitterand a rezumat operațiunea astfel: „Socialismul este oraşul”. Manipularea poate continua. Mondializarea spiritelor, consumism, hedonism, individualism absolut”. Şi eu, care de ani de zile scriu că Moldova a devenit o societate de imitatori, o colectivitate unde au trecere doar maimuțele şi papagalii, abia aplecându-mă cu atenție asupra cărții acestui gânditor francez am ajuns să văd că nici în țările considerate a fi model pentru noi lucrurile nu stau altfel. Iluzia unui Occident paradisiac, spre care trebuie să tindem şi pe care trebuie să-l imităm în mod obligatoriu, încă mai e indusă masiv în societate. Asta în timp ce în realitate şi francezii, şi noi suntem victimele aceluiaşi experiment global.

Noi, moldovenii, fiind prin excelență parte a unei civilizații rurale, tipice pentru Europa de altădată, ne-am obişnuit atât de mult cu procesul de deruralizare, încât nici nu-l mai privim ca pe o problemă, necum ca pe o catastrofă.

Satul rămâne doar în amintirile noastre şi în versurile poeţilor locali, care îl tot invocă cu jale, urmând cu o întârziere de un secol tradiţia literaturii române. Dar să vedem cum ne vorbeşte despre acelaşi fenomen ruralul incurabil Philippe de Villiers:

„Franţa rurală, care era inima Franţei, a devenit o Franţă periferică. Noul imperativ al societăţii dezrădăcinate este mobilitatea: trebuie „să fii mobil". Mobilitate profesională, geografică, afectivă. Mobilitatea carierei, a capriciului. Nu mai avem axă. Avem cap care se întoarce. Trăim în instantaneu, în provizoriu, în fugitiv şi în futil. Trăim ca într-o tabără.

Astfel efemerul, pregătind sosirea acestei societăţi a imediatului, dă o conotaţie pozitivă unei triple rătăciri a sufletului în afara solului: nomad al viselor sale, decupat de trecutul său şi de istoria sa. Nomad al sentimentelor sale, dezafiliat, dezîncarnat, fără patrie şi fără sex. Nomad în propria casă, depersonalizat. Un soi de proletar modern, un suflet fără loc, fără legături şi în curând fără naştere, fără meserie vie, încovoiat sub autoritatea unui capitalism nepăsător".

Maastricht – mormântul comun al naţiunilor europene

Pentru nişte estici cum suntem şi noi a înţelege adevărata semnificaţie a Tratatului de la Maastricht din 1992 şi impactul nefast al acestui eveniment cardinal pentru continentul nostru este destul de dificil. Şi asta pentru că întreaga reţea a preoţilor noului cult eurofil este extrem de eficientă în convertirea şi anexarea intelectuală a mulţimilor din spaţiul ex-comunist. Este vorba, evident, de reţelele media corporatiste, de grantofagii din clientela ong-istă a fundaţiilor occidentale, de caracuda politică,

deopotrivă ignorantă şi perversă, obedientă faţă de centrele de comandă din SUA şi UE, care alcătuiesc laolaltă toată caracatiţa „formatorilor de opinie”, responsabilă de idiotizarea maselor. Tot aici trebuie adăugat şi sistemul de învăţământ, care a introdus drept obiect de studiu obligatoriu în instituţiile de învăţământ de toate treptele religia neoliberalismului eurolatru. Anume acest tip de ocupaţie, de colonizare, de cotropire psiho-emoţională şi intelectuală vădeşte în mod izbitor eficienţa Sistemului global, ale cărui victime sunt şi moldovenii.

Îmi amintesc cum în acel moment Maastricht din 1992 la Bucureşti doar câteva publicaţii periodice conservatoare şi tradiţionaliste semnalaseră pericolul acestui tratat. Printre intelectualii de vârf din România, care realizau perfect ce se pune la cale, era şi profesorul Ilie Bădescu, sociolog şi geopolitican de primă mărime, urmat de tinerii săi discipoli şi prieteni. La Chişinău, însă, atunci practic nimeni n-a prins firul ce se întâmplă cu adevărat.

Philippe de Villiers a fost printre vocile cele mai puternice care s-au opus în acea perioadă desuveranizării şi vasalizării Franţei de către corporaţiile trasnaţionale bazate în special în SUA, cele care controlează jocurile la nivelul birocraţiei europene, care le serveşte cu slugărnicie interesele. Referendumul organizat atunci în Franţa a dat un câştig de cauză la limită comunitarişţilor (pe care îi putem numi la fel de bine şi neocominternişti). Atunci când s-au anunţat rezultatele acelui plebiscit, Jean-Marie Le Pen a avut o declaraţie pe care o citez din memorie la distanţa de aproape un sfert de veac: „Naţiunea franceză nu se va împăca niciodată cu acest DA spus cu jumătate de gură!”. Iată câteva fragmente din capitolul ce ţine de evenimentele legate de acel tratat:

„La această distanţă de timp, scopul tratatului de la Maastricht mi-a apărut mult mai clar: acesta a fost o

schimbare de regim. Trecerea de la democrație la oligarhie. Sfârşitul marelui ciclu, după monarhie şi republică.

În realitate, ceea ce n-am sesizat bine în epoca referendumului, având nasul blocat, este că era vorba de o manevră ce venea de departe, de după război. Să spunem lucrurilor pe nume: acesta a fost un complot al elitelor contra popoarelor. Cu un secret bine păzit.

Sufletul complotului a fost Jean Monnet, un francez din America, fost cadru superior al Băncii Lazard din New-York, inspiratorul Comisiei Trilaterale. El vroia să aboleasc suveranitățile naționale, dar ținând popoarele europene în ignoranță asupra a tot ce urma să se întâmple. I s-a părut necesar să se avanseze pe furiş, cu paşi mici succesivi, fiecare dintre aceştia apelând de fiece dată la urgența economică; acest procedeu a fost numit „sistemul de angrenaj" sau de clichet. Nu există posibilitatea unei căi de întoarcere. Este o maşină cu crestături. Metoda nu este cunoscută decât de către cercul mic al inițiatorilor ei. Însă nu-i putem împiedica pe artizani să vorbească.

Astfel, Claude Cheyson, care fusese ministru de Externe şi membru al Comisiei Europene, mi-a făcut mai târziu o mărturisire: „De la bun început noi ne-am plasat în ademocrație. Întotdeauna am avansat mai bine în afara controlului democratic". După 1945 elitele noastre democrat-creştine şi socialiste au avut frică față de democrația pe care au restabilit-o. Afacerea Maastricht şi moneda unică erau prea complicate pentru populații. Le vom spune, mai târziu, că asta a fost pentru binele lor...

Ceva mai recent noul preşedinte al Comisiei Europene, Jean-Claude Juncker, a ținut să risipească îngrijorările, după alegerile din Grecia: „A spune că totul se va schimba deoarece există un nou guvern la Atena înseamnă a-ți lua propriile dorințe drept realitate. Nu poate să existe o alegere democratică contra tratatelor europene". E frumos ca ceva

antic. Asta înseamnă că de acum încolo voința sau furia unui popor nu mai poate face nimic împotriva concasorului de la Bruxelles. Nu mai avem dreptul să ieşim din cămaşa de forță, nici măcar prin intermediul sufragiului. Este prea târziu. Consultarea poporului grec prin referendum a stârnit repulsie printre elitele noastre, la începutul verii. Europa a obținut de la Grecia ceea ce anticii numeau o pace cartagineză. Poporul grec a fost pus sub tutelă, condamnat de către Bruxelles la austeritate."

Dar oare Moldova are un alt statut în raport cu Bruxellesul? Şi asta chiar şi până la semnarea tratatului de asociere. Oare România, membru UE, sau Ucraina, aspirant la această calitate, au mai multă libertate de acțiune? Oare câtă minte trebuie să ai ca să te dumireşti la un moment dat că toate aceste țări au degradat de la condiția de SUBIECT la cea de OBIECT al dreptului internațional? Deocamdată, dintre toate țările ex-comuniste, doar Ungaria şi, iată, Polonia fac eforturi pentru a-şi depăşi statului de vasal al Bruxellesului. Dar semnele bune sunt deja vizibile pretutindeni. Curentele de opinie şi forțele politice suveraniste, antiimperialiste şi patriotice sunt într-o creştere spectaculoasă în mai multe țări de pe continent.

Să luăm aminte cu multă seriozitate la mărturiile lui de Villiers. Ele sunt un avertisment, un apel la trezirea din starea de reverie, din rătăcirile în care am persistat în ultimul sfert de veac. Cine are urechi de auzit, să audă:

„Aşadar, există două categorii de cetățeni europeni, cei care ştiu şi cei care îi urmează (în original, joc de cuvinte: ceux qui savent et ceux qui suiven). Cei care ştiu unde merg şi ceilalți. Cei care pun coarne şi cei care le poartă...

Hazardul vieții mi-a intersectat calea cu cea a sociologului Michel Crozier. El este autorul formulei „societate blocată". Într-o zi, la cafeneaua Procope, el mi-a citit un extras din raportul din 1975 al Trilateralei (Comisia

Trilaterală – n.n.), intitulat: „The Crisis of democracy”, pe care l-a scris împreună cu americanul Samuel Huntington. Acest text exprima starea alarmantă legată de presiunea celor guvernați asupra celor care guvernează. Şi, pentru prima dată, el anticipa apariția unei noi ere rezonabile, „postnaționale şi postdemocratice”. În spatele acestui raport şi în spiritul celor care au conceput fuziunea națiunilor europene, el era abia un obiectiv ascuns; un scop final (pentru moment, disimulat) era depăşirea națiunilor pentru a transforma lumea într-o singură piață a consumatorilor.

Europa unită nu era decât o etapă. Era doar prima lingură de untură de peşte. Va urma şi alta: piața planetară...”

Acum să ne punem întrebarea dacă printre falsele noastre elite politice există măcar un ins care realizează în ce constă invitația la abator, pe care ne-o cântă la ureche sirenele ademenitoare de la Bruxelles? Fiindcă, vorba veche, în țara orbilor, cel cu-n ochi e împărat. La noi, însă, nu e nici un chior. Toți cei de sus sunt orbi de-a binelea. De-aia şi sunt atât de fericiți în imbecilitatea lor de lachei luați în seamă de stăpânii de la Bruxelles. Aceşti cotei de pluş ai birocrației europene îmi amintesc în mod izbitor de Jujucă din fabula lui Donici „Doi câini”, care ştiu să stea în două labe şi să lingă ciolanul aruncat de stăpân, având aerul unor ipochimeni simandicoşi şi vajnici de crapă pielea pe obrazul lor.

De la cazanul sovietic de topire a naţiunilor – la cel european

Continuând să depene firul amintirilor legate de fatidicul eveniment din 1992 şi să-i decripteze sensurile absconse, autorul spune:

„Profitând de credulitatea poporului, şi probabil de asemenea de candoarea idioților utili care aveau stele în ochi văzându-i pe cei ai Maicii Domnului pe drapelul Europei, strategii din umbră lucrau în secret la cu totul altceva: ei nu vroiau un Super-Stat, o Super-Frontieră, o Super-Națiune, o Super-Putere. Ei doar le-au pretins pentru a înşela poporul. Intenția lor era cu totul alta. Secretul bine păzit este că ei căutau să creeze o guvernare mondială formată din experți şi financiari, când vor fi doborâte cu adevărat toate frontierele, supunând toate Statele, dizolvând toate Națiunile.

Construcția europeană nu este decât un afişaj. În realitate, ea este o deconstrucție. Scopul nu este de a face să apară o nouă entitate politică, ci de a termina cu politica. Acest plan a fost susținut de gânditori radicali precum Toni Negri, care vroia „să facă să dispară acest rahat de Stat-națiune". Să mergem mai departe: utopia maastrichteană a tăinuit o tentativă nemaiauzită, inedită în istoria popoarelor europene, de aneantizare a politicii."

Însă oare nu asta simțim şi noi atunci când privim la bâlciul puterii de la Chişinău? Este printre ei măcar unul care GÂNDEŞTE politic? Este măcar unul care ar articula clar, dincolo de descântecele ritualice despre integrarea europeană într-un viitor luminos şi implacabil, interesul național al țării? Timpul saltimbancilor, al circarilor, al nulităților spoite pe dinafară şi seci pe dinăuntru, pare a nu mai avea sfârşit. De parcă o soartă blestemată ne râde sardonic în față, gargarisind cu gura-i hâdă: „Bine ați venit în stația terminus a politicii moldoveneşti!".

Philippe de Villiers diagnostichează operațiunea de de-politizare a societăților europene ca rezultat al conspirației de la Maastricht astfel:

„Era vorba să se trăiască pur şi simplu fără politică: fără guvern, fără constituție, fără democrație şi de asemenea

fără geografie sau limite. Se vroia dizolvarea noțiunii de popor, noțiunii de comunitate națională, noțiunii de teritoriu. Anume în acest moment a început să se vorbească despre „un spațiu fără frontiere”. Această magmă în fuziune de națiuni milenare nu avea viziune politică, în sensul că ea nu dorea să înlocuiască vechile noastre țări cu o nouă națiune europeană în care ele erau invitate astfel să se topească. În spatele acestei întregi construcții apolitice exista ideea dispariției națiunilor. Însă nu exista câtuşi de puțin ideea să se facă aşa încât să se nască una nouă. Aveam în fața noastră acte ratate, indicii pe care nimeni n-a ştiut să le citească: Tratatul de la Maastricht a creat o uniune monetară tocmai în momentul când anula uniunea vamală, care garanta „preferința europeană”. El a livrat Europa liberului schimb mondial, nu ca pe o entitate, ci de o manieră dispersată.

Dacă se acționa în vederea creării unei noi națiuni europene, vastă, puternică, tariful exterior comun ar fi fost fortificat, iar nu demontat.

De fapt, există o coerență între toate tratatele - de la Marrakesh, de la Schengen, de la Maastricht şi de la Amsterdam – este vorba despre Euroland în cadrul Worldland. Este vorba deci, fără a se spune, despre evacuarea realității naționale, despre eliminarea politicului, vinovat de toate relele, potrivit elitelor globalizate.

Euro, inima nucleară a dispozitivului, nu reprezintă doar politica renunțării. Este vorba despre renunțarea la politică. Adevărata politică nu este de ordin mecanic, ea este o viziune. Politica este ideea, care are şi o chestiune tehnică, nu este un răspuns tehnic potrivit. La o chestiune economică, nu un răspuns economic i se potriveşte. La o chestiune socială, bugetară, nu un răspuns social, bugetar se potriveşte. Ci un răspuns politic.

Un răspuns politic este atunci când te ridici mult mai sus decât chestiunea care a fost pusă. Este atunci când regăseşti calea naţiunii şi a intereselor sale vitale.

Odată cu Maastricht, am trecut de la guvernarea tuturora la guvernanţa unui areopag de comisari, de pretorieni, de bancheri, mai rău, de control planetar.

Uniunea n-a fost decât o unealtă. Pentru a ocoli popoarele şi a le face să accepte această formă postmodernă de oligarhie apatridă, având o logică disimulată. Din perspectiva timpului trecut, se vede clar că Uniunea Europeană a fost gândită ca ultimul stadiu de evoluţie a ciclului politic democratic".

Atenţie maximă la finalul ultimei fraze! Cine mai are naivitatea că UE este un standard al democraţiei funcţionale şi un model demn de urmat să mediteze la spusele unui francez ilustru, care a simţit cu acuitate, pe propria-i piele, experienţa tragică de subjugare a naţiunii sale de către oligarhia mondialistă. Cine are ochi de văzut, va vedea.

Erupţia lui Soljenițîn în istoria Franţei

Cu mai mulţi ani în urmă am adunat cele mai importante cuvântări ale lui Soljeniţîn, rostite în străinătate, printre care cea de la Universitatea Harvard, cea din momentul acordării Premiului Nobel, cea de la Academia Internaţională de Filosofie din principatul Liechtenstein şi, desigur, cea de la Vendée, regiunea franceză care a fost centrul contra-revoluţiei regaliste. Masacrul în masă, comis de revoluţionari contra ţăranilor din aceste locuri, zguduie până în ziua de azi conştiinţa oricărui om de bun simţ.

Apropo de Revoluţia Franceză. Iată un eveniment istoric tragic, care a fost mistificat şi deopotrivă glorificat, atât sub fostul regim comunist, cât şi sub actualul regim liberal.

Acest eveniment a fost aplaudat, atât de apostolii capitalismului, cât şi de către Lenin şi ortacii săi. Cu regret, cronica de față nu ne îngăduie să dezvoltăm subiectul, însă cine vrea să pătrundă cu adevărat esența Modernității, a tuturor schimbărilor cardinale legate de această perioadă ce afectează destinul istoric al umanității, ar face bine să se aplece asupra unor lucrări solide de radiografiere a evenimentului respectiv, în egală măsură epocal şi fatidic.

Aşadar, întâmplarea face (iar întâmplarea, ştim bine, este manifestarea discretă a lui Dumnezeu în viața omului) ca autorul nostru să se fi născut tocmai în Vendée, oraşul Boulogne, urmând să fie şi preşedinte al Consiliului general al Vendée între anii 1988 – 2010. Anume în această postură Philippe de Villiers l-a invitat pe celebrul disident şi scriitor rus Aleksandr Soljenițîn, care la acea dată se afla încă în SUA, să participe la un eveniment comemorativ din regiunea sa.

Şi iată, relatează autorul, „incredibilul s-a realizat". Soljenițîn a acceptat să vină în Franța cu ocazia acțiunilor de comemorare a bicentenarului răscoalei şi masacrului din Vendée din 1793. A decis să facă un drum peste Atlantic anume cu acest prilej, chiar înainte de a reveni în primăvara lui 1994 în propria-i țară. Fiind găzduit în casa autorului, titanul rezistenței şi al gândirii secolului precedent îi mărturisea acestuia:

„ – Pentru mine Vendée este un simbol mişcător, este analogia exactă a celor două mari revolte țărăneşti de la noi contra bolşevicilor: cea de la Tambov din 1920-1921 şi cea din Siberia occidentală din 1921.

Pentru celebrul captiv care a vrut, în țara sa, să redea cuvântul victimelor, Vendée este în acelaşi timp prima insurecție contra Ideologiei – ei au luptat pentru clopote, pentru civilizațiile intime – şi primul câmp experimental al maşinii teroriste pe care el o numea pe bună dreptate „Roata

roşie”. El a trăit în carnea şi în sufletul său realitatea terorii, care a cunoscut, în Vendée, una dintre primele sale manifestări. Anume aici Roata roşie, care urma să zdrobească Rusia, şi-a făcut primele sale tururi. În faţa întregii asistenţe din jurul mesei, el definise ideologia:

- Pe parcursul a şaptezeci de ani n-am ştiut nimic despre ceea ce era viaţa oamenilor. Sistemul se autopovestea.

Presimt o imensă importanţă a gestului său: acest om care şi-a eliberat poporul, şi-a eliberat secolul, acest profet căruia îi datorăm marea spărtură în zidul Minciunii leniniste, se pregătea să spargă un al doilea, Zidul tăcerii asupra Vendée, secretul ruşinos al istoriei Franţei.

Nu este nevoie să fie pus la curent. El deja ştie totul. Despre „Masacrul umanitar”. El cunoştea planul de exterminare care viza „depopularea Vendée în virtutea principiului umanităţii”, deportarea femeilor şi a copiilor, tăbăcirea pielii umane, otrăvirea fântânilor, coloanele de foc, pământul calcinat, miile de cadavre fără mormânt, deşi anumiţi istorici francezi se încăpăţânează să minimizeze cruzimea respectivă.

Soljeniţîn este convins că anume în Vendée, pentru prima oară, a fost pus începutul eliminărilor în masă în numele drepturilor omului, a Progresului şi a Fericirii. Teroarea provenită din Revoluţie, sublinia el, a fost prima manifestare clinică a maladiei care ulterior a lovit Rusia şi care este numită „angelism exterminator”.

„Atunci când vorbeşte, el este imens, este un gigant. El parcă nu mai este cu noi. În inima lui, el se mişcă încet, în fruntea unui imens cortegiu al tuturor celor, morţi sau vii, care au văzut crima ce se profila în spatele utopiilor, toţi cei care, înaintea noastră, aici sau altundeva – în Cambodgia, în China, în Vietnam -, au rezistat temporalităţi oarbe a ideologiilor”.

Aşadar, evenimentul la care fusese invitat legendarul disident rus s-a produs la 23 septembrie 1993. Iar de Villiers îl apreciază astfel:

„Prin discursul său de la Lucs, Aleksandr Soljeniţîn a făcut o erupţie în istoria Franţei. El a intrat prin poarta Vendée". Şi continuă, reproducând din discursul monumental al genialului rus:

„Ceea ce dezlănţuie orice revoluţie în om sunt instinctele celei mai elementare barbarii, forţele opace ale invidiei, lăcomiei şi urii."

„Secolul XX este cel care a pătat în mod considerabil, în ochii umanităţii, aureola romantică ce încondeia revoluţia în secolul XVIII. Oamenii au sfârşit prin a se convinge, prin intermediul propriei lor suferinţe, de faptul că revoluţiile distrug caracterul organic al societăţii; că ele ruinează cursul natural al vieţii; că ele anihilează cele mai bune elemente ale populaţiei, făcând loc celor mai rele; că nici o revoluţie nu poate îmbogăţi o ţară, cu excepţia câtorva descurcăreţi fără scrupule; că în propria ţară ea este cauza unor morţi nenumărate, a unei sărăciri extinse şi, în cazurile cele mai grave, a unei degradări durabile a populaţiei.

Însuşi cuvântul „revoluţie„ (din latinescul revolvere) înseamnă a merge înapoi, a reveni, a plasa sensul superior în poziţia inferioară, o serie interminabilă de neinvidiat".

„În zilele noastre, dacă la nivel mondial mai alăturăm vreunei revoluţii epitetul „mare", nu o facem decât cu circumspecţie şi deseori cu multă amărăciune.

„De acum încolo, noi înţelegem tot mai bine că efectul social pe care îl râvnim atât de ardent poate fi obţinut prin intermediul unei evoluţii normale, cu pierderi infinit mai mici, fără sălbăticie generalizată. Trebuie să ştim a ameliora cu răbdare tot ce ne oferă fiecare „zi de azi".

„Şi este o deşertăciune de a spera că o revoluție poate să regenereze natura umană. Însă, tocmai asta a fost tot ce a sperat Revoluția voastră şi în particular a noastră, Revoluția rusă.

„N-aş putea să-i urez niciodată, niciunei țări „o mare revoluție"

Discursul lui Soljenițîn, spune autorul, se revarsă peste cei circa 20 000 de oameni prezenți la eveniment cu o forță profetică:

„Am parcurs împreună secolul XX, care a fost în mare parte un secol al terorii, îngrozitoare încoronare a acelui PROGRES, la care s-a sperat atât de mult în secolul XVII. Astăzi, cred eu, sunt din ce în ce mai numeroşi francezii care înțeleg mai bine, estimează mai bine, păstrează cu mândrie în memoria lor rezistența şi sacrificiul de la Vendée".

Am citat pe larg capitolul ce ține de prezența lui Soljenițîn în Franța, deoarece în societatea noastră sunt încă destui cei care încă mai urmează să-şi revină din admirația, atât față de Revoluția Franceză, cât şi față de cea bolşevică. Adică să părăsească definitiv mrejele celor două ideologii complementare ale Modernității, Liberalismul şi Comunismul, ambele la fel de devastatoare pentru istoria omenirii.

Efectele nefaste ale globalizării

Autorul readuce în atenția cititorul, prin gura unuia dintre eroii cărții sale, cu care se întâlnise în tumultuoasa lui carieră politică, Jimmy Goldsmith, câteva aspecte esențiale ale proceselor economice ce au loc în lume în ultimele decenii:

„Din cauza revoluției în transport şi din cauza diferenței abisale a costurilor muncii, sistemul mondializat este o

maşină infernală: fără ecluze vamale pentru a echilibra termenii concurenței, uzinele noastre se vor muta, întreprinderile noastre vor căuta micii sclavi în India. Se va produce, la noi, un şomaj de masă, şi acolo, în țările mizeriei, hoarde înfometate hoinărind pe drumuri, care caută să vină în Franța.

Sistemul mondialist este o mare premieră şi prin imoralitatea sa economică, deoarece el disociază capitalul şi munca – capitalul care prosperă la Bursă şi munca ce pleacă în China.

Este un sistem de sărăcire generalizată în care săracii din țările bogate sunt cei care îi îmbogățesc pe bogații din țările sărace. Se va produce doar acolo unde costă mai puțin şi nu se va reveni decât pentru a vinde acolo unde mai există putere de cumpărare. Restul lumii se transformă în favele. Consumatorul devine suveran. Dar în curând el va deveni un suveran şomer... Acest sistem va crea mizerie pretutindeni... Mondialismul îi va îmbogăți pe cei mai bogați... Liber-schimbismul dereglat va împinge lumea spre haos, deşertificare rurală, imigrație în masă etc.”.

Iar dezastrul la scară globală creşte în ritmuri catastrofale. Să îl urmărim împreună cu autorul:

„Există o cifră teribilă, care, de una singură, lasă să se ghicească dezechilibrul între aleşii fericiți şi victimele spiralei fatale: patrimoniul cumulat al 1% al celor mai bogați îl va depăşi în 2016 pe cel al restului de 99%.

Aşadar, există câştigători ai acestei globalizări neoliberale. Ceea ce mai trebuie spus e că există perdanți şi super-perdanți: clasele de mijloc din țările bogate s-au destrămat, muncitorii din industrie au dispărut. Iar săracii din țările sărace sunt din ce în ce mai săraci.

Noua economie, financiarizată, a devenit speculativă, ireală, volatilă, ca un balon de săpun, se plimbă pretutindeni şi nicăieri. Nu mai există nici ataşați, nici

ataşamente. Astăzi, patronii de la CAC 40 şi ai marilor bănci sistemice consideră că interesele lor nu mai au legătură cu ţara lor de origine. Capitalul lor a devenit majoritar străin, cifra lor de afaceri depinde de exterior. Ei sunt atât de puternici, încât nu se tem de sancţiuni din partea statului. Este vorba despre cei care sunt „to big to fail" - prea mari pentru a falimenta – care se traduce, cu regret, din ce în ce mai mult prin „to big to jail" prea mari pentru puşcărie.... Această evoluţie îngrijorătoare subliniază secesiunea elitelor. Ele şi-au părăsit patriile, fizic şi mintal, în capetele lor, în sufletele lor şi impun mitul unei „mondializări fericite".

Aşadar, cei care critică vehement colonialismul de altădată, în numele drepturilor omului , ne atrage atenţia autorul, astăzi practică o formă perfidă, redutabilă de neocolonialism, iarăşi şi mereu în numele drepturilor omului. Mesianicii drepturilor omului, apostolii neoliberalismului, nomazii capitalului ce provoacă un nomadism de masă la scară globală, iată, se străduiesc să producă pretutindeni „un individ abstract, interşanjabil, nomad în gusturile şi dorinţele lui – un consumator perfect".

Autorul concluzionează în felul următor:

„Aşadar, întrebarea e simplă: cintre trage aceste sfori? Cine comandă aceste evoluţii? Cine este „mâna invizibilă" a acestui marş mondial fără frontiere şi fără protecţie? Personal nu sunt la capătul surprizelor mele. Răspunsurile vor veni în curând".

Iar cine doreşte să dezlege aceste meandre ale lumii moderne, care se prăbuşeşte într-un ritm apocaliptic, cine vrea să înţeleagă ce se întâmplă în jur şi în propria lui ţară şi deseori familie, trebuie să studieze cu creionul în mână cărţi ca cea semnată de Philippe de Villiers şi prezentată în această cronică extinsă.

Recunosc, lucrarea „*Le moment est venu de dire se que j'ai vu*" m-a impresionat atât de puternic încât rezist cu greu

impulsului de a continua să o citez pe larg. Din păcate, nu am ştiinţă dacă lucrarea respectivă a apărut sau urmează să apară în România sau în Rusia. Iar până atunci, cei care citesc în franceză n-au decât să-şi comande această lucrare, măcar şi pentru a se debarasa de miturile legate de Iluminism, Progres, Revoluţia Franceză, Drepturile Omului, Modernitate, cultura laică etc., inoculate cu inconştienţă nonşalantă de profesorii de franceză de sub regimul sovietic, urmaţi cu fidelitate de cei de sub actualul regim neoliberal.

Labirinturile de la Bruxelles **văz**ute din interior

În 1994, Philippe de Villiers devine deputat în Parlamentul European. Experienţa trăită de autor este una extrem de edificatoare asupra modului de funcţionare a întregii maşinării birocratice europene, peste care se suprapun reţelele armatelor de lobbişti, grupurile de interese şi perversiunea unei tagme de impostori cu funcţii, care fac şi desfac destinele naţiunilor europene.

Recunosc, multiplele mele drumuri spre capitala UE, de-a lungul a unui şir de ani, în care mi-am consumat naivitatea de euroentuziast, mi-au permis să observ situaţii şi aspecte care iniţial m-au contrariat, după care m-au scandalizat, până când m-au făcut să înţeleg esenţa acestei megastructuri continentale. Despărţirea de iluzii este mereu o stare plină de amărăciune. E ca un tratament neplăcut, dar necesar pentru însănătoşirea organismului atins de morbul miopiei de percepţie a realităţii. Iar autorul nostru poate ajuta cititorii acestei cronici să se dumirească asupra a ceea ce reprezintă cu adevărat suprastructura zisă UE. Iată câteva fragmente din capitolul respectiv:

„La Bruxelles, esenţialul din ceea ce se face nu se vede. Nimic nu transpiră, nimic nu se scurge. Este o lume

obscură. Europa este o ființă a abisurilor; singurul lucru de care se teme este lumina. Nimeni nu cunoaşte Comisia. Şi totuşi, ştim cu toții că ea este cea care pilotează Uniunea – mai exact, o mână de funcționari foarte înalți, care controlează comisarii. Chiar şi atunci când este, dimpreună cu noul său preşedinte, o corabie beată, ea este cea care exercită comanda asupra guvernelor.

La Bruxelles nimeni nu se livrează niciodată unor ipostaze ostentative. Se rămâne în umbră. Totul este discret, vătuit, pufos: influențele, profiturile, ca şi dereglementările.

Lobby-ingul serveşte pentru îmbogățirea celor puternici şi pentru impunerea unui nou model social. Fără a apărea vreodată în public. Marii învingători sunt finanța, agroalimentarul şi farmacia, în inima pânzei de păianjen. Din cauza opacității procedurilor şi a slăbiciunii controlului democratic, politicile de demontare avansează rapid. Este ca un concurs de bună dispoziție între cele mai bogate firme, care nu mai vor frontiere, State, națiuni, ci „europeni convinşi”, care militează în serviciului mondializării fericite în spiritul „No limit”.

Atunci când o putere este astfel deteritorializată, dezrădăcinată, ea devine una abstractă, îndepărtată, lesne de înşelat. Poporul nu o mai supraveghează. Nu mai există natură umană. Este un adevărat chilipir pentru toți cei cărora le zicem „experți”, ca şi pentru rețelele invizibile aflate în slujba strategiilor de influență a fundamentalismului de piață şi financiar.

Cetățenii noştri reclamă pretutindeni proximitate, ei vor o putere mai apropiată, personalizată, responsabilă. Este vorba de o aspirație profundă, neformulată. Cum le răspunde clasa politică?

Făcând contrariul, adică îndepărtând toate centrele de decizie şi diluând responsabilitățile: astfel sunt slăbite comunele unde puterea este una încarnată, în favoarea

intercomunalității pe care nimeni nu o cunoaşte, care este impersonală, bugetivoră, birocratică. La etajul de sus, sunt ucise departamentele, care totuşi au o identitate puternică, în favoarea regiunilor abstracte având contururi artificiale, care dezmembrează națiunile, în numele „Europei regiunilor". Această spirală infernală continuă odată cu slăbirea statului în favoarea instanțelor europene dezrădăcinate şi a Europei însăşi în favoarea guvernanței mondiale. La toate aceste etaje domneşte iresponsabilitatea şi absența controlului. O stivuire a unor universuri coruptibile, departe de oamenii care vor să cunoască, departe de ochii care vor să vadă.

La Bruxelles, porozitatea unor interese private relevă un model de nedepăşit. În primul rând, deoarece două sute de comitete şi trei mii de grupuri de experți, care sunt stabilite, şterg frontiera între economic şi politic, asigurând victoria celei dintâi asupra ultimei...

Cele patruzeci şi trei de direcții generale ale Comisiei sunt țintele strategice ale lobbyingului. Puterea normativă europeană e concentrată în mâinile înalților funcționari, care se află în fruntea lor. Aceştia sunt mai bine plătiți decât miniştrii naționali, ei sunt intangibili, inamovibili şi beneficiază de o imunitate judiciară pe viață. Aceşti mandarini posedă măiestria cuvintelor-parolă, a codurilor şi a jargonului comunitar. Ei sunt râvniți, sunt pândiți. Ei sunt valoroşi ca aurul.

Fiind impregnați de ideologia mondialistă, ei garantează prin prezența lor un soi de „rațiune de Stat" a Europei poststatale.

Lobbyurile şi marile grupuri îşi recrutează cea mai mare parte a agenților de influență dintre administratori şi dintre comisarii înşişi. Se trece din lobby în administrație şi din administrație în lobby...

Dincolo de carierele individuale şi schimburile dubioase de servicii reciproce, am descoperit şi am întâlnit reţele de influenţă de cu totul altă amploare, planetară, care lucrează cu discreţie la crearea unei arene de piaţă transatlantică şi la depăşirea Europei postnaţionale.

Toate aceste eminenţe ale areopagului bruxellez, cultivând aceeaşi ideologie, comună pentru două specii de liberalism economic şi de liberalism societal, purtaţi de aceeaşi religie „No limit" .

LGBT sau cine sunt sodomiţii care trag sforile la Bruxelles

După acest fragment lung, care dezvăluie în mod magistral culisele suprastructurii UE, aruncând lumină asupra celor mai tenebroase cotloane ale puterii continentale, este firesc să ne amintim de nomenclatura sovietică de tristă faimă şi să exclamăm în stilul celebrului disident rus, Vladimir Bukovski: „Aţi râvnit în UE! Perfect! Bine aţi revenit în URSS!" Similitudinile între cele două modele de entităţi suprastatale şi antinaţionale sunt izbitoare. Există, desigur, şi diferenţe. Printre cele mai notorii ar fi şi atitudinea faţă de homosexualitate sub regimul sovietic şi sub regimul eurocraţiei bruxelleze. Dacă în primul caz deviaţiile sexuale erau persecutate, în cel de-al doilea sunt glorificate, promovate, exaltate, impuse cu forţa de către noua formă de totalitarism, cel al „corectitudinii politice". Aceasta funcţionează după o logică simplă. Cine nu se încadrează în menghina dogmelor ideologice ale noii religii păgâne, n-are decât să suporte amputările de rigoare, fiind ţintuit în patul lui Procust al noii dictaturi. Moldova a cunoscut această experienţă dezonorantă acum câţiva ani, sub guvernarea ticăloasă a eurolatrilor locali. Acum, după ce episodul respectiv s-a consumat şi până când va veni o

altă guvernare, care să şteargă această pată de ruşine de pe obrazul neamului nostru, să urmărim expunerea lui Philippe de Villiers pentru a realiza amploarea uriaşă a acestei mişcări antihristice globale.

„Alături de ei (de eminenţele pomenite mai sus – n.n.) se află combatanţii aliaţilor obiectivi, puternicele relee ale reţelelor LGBT. Atunci când am ajuns în Parlamentul European, acesta a fost primul lucru care m-a surprins: aproape o pătrime dintre deputaţii europeni sunt membrii intergrupului „lesbienelor, gay-lor, bisexualilor şi a transsexualilor” . În grupul meu, Independenţă şi Democraţie, exista de asemenea un deputat care şi-a schimbat sexul între două mandate: mai întâi, ea era un bărbat; după care, el devenise o femeie, incarnând în ea însăşi şi prin propria mutaţie mult îndrăgita paritate.

Intergrupul LGBT este, de departe, cel mai important dintre cele douăzeci şi opt intergrupuri existente la ora actuală în Parlamentul European.

Am făcut un mic calcul cu un rezultat elocvent: pe parcursul ultimilor cinci ani, Parlamentul European s-a pronunţat de două sute cincizeci de ori asupra unor texte legate de orientarea sexuală şi asupra „identităţii de gen”, adoptând mai bine de o sută de rapoarte pozitive în această chestiune. Se zice că emiciclul este menţinut sub presiune şi că este pasionat de teoria genurilor.

Îmi amintesc feţele învinse ale colegilor mei democrat-creştini votând, ca nişte idioţi utili, „foaia de parcurs a Uniunii Europene contra homofobiei” . Sub drapelul coroanei mariale, frica este cea care bântuie coridoarele. Acest mecanism de şantaj a fost inspirat de către Internaţionala Lesbienelor şi a Asociaţiei Gay. Acest lobby de o putere nebănuită, al cărui sediu este la Bruxelles, primeşte şi el subvenţii din partea Comisiei Europene, din partea financiarului George Soros şi din partea

Departamentului de Stat american. Toată această lume mică serveşte un proiect de societate sau mai curând de dis-societate (în original, joc de cuvinte: société – dissociété - n.n.). Şi o fac aflându-se într-o linişte totală. Poporul este atât de departe... Anume lobby-ul LGBT este cel care a obținut ca Uniunea Europeană să încoroneze, în 2014, în cadrul concursului Eurovision, pe Conchita Wurst, născut Tom Neuwirth, un cântăreț transformat în cântăreață cu barbă. Conchitta urma să fie primită cu pompă mare la sediul vienez al Națiunilor Unite, la 3 noiembrie 2014. Secretarul general al ONU a glorificat-o, într-un discurs vibrant, în cinstea demnității „icoanei culturale", atât de valoroasă în lupta din lumea de azi „contra discriminării, a transfobiei şi a homofobiei".

Rândurile de mai sus ne dezvăluie o dată în plus influența uriaşă pe care o exercită promotorii sodomizării, această grupare ocultă de esență malefică, aspra organizațiilor internaționale, iar prin intermediul acestora – asupra statelor naționale. Este de reținut faptul că amploarea uriaşă, pe care a luat-o curentul respectiv la scară globală în ultimii ani, n-ar fi fost posibilă, dacă întreaga operațiune de proporții globale n-ar fi fost precedată de câteva secole de descreştinare a Occidentului. Iar odată ajungându-se la sterilizarea spirituală, la mortificarea metafizică, la zisa laicizare a omului modern, ideologia Drepturilor Omului, inoculată ca substitut al religiei, a devenit una de o eficiență diabolică. Semnele tot mai clare pe care le denotă acțiunile subversive ale acestor legiuni păgâne şi oculte lasă impresia că acestea se zvârcolesc de zor pentru a grăbi sfârşitul omenirii. Mulțimile zgomotoase ale sodomiților din centrele capitalelor europene apar ca o adevărată ariergardă a Apocalipsei. Şi doar orbirea spirituală mai împiedică popoarele să se cutremure în fața

acestei realități înfiorătoare şi să-şi recapete demnitatea şi vocația de atleți ai lui Hristos.

Prăbuşirea transcendenţei

Coşmarul lumii occidentale de azi, creionat de o manieră fulminantă de către autorul nostru, mai are un aspect, fundamental, de departe unul central, din care derivă toate celelalte laturi ale prăbuşirii acestei civilizații deviate: prăbuşirea spirituală. La rădăcinile Modernității a stat otrava apostaziei omului căzut în hăul antropocentrismului. Şi iată că această maladie de ordin metafizic de o gravitate fără precedent în istorie cunoaşte în ultimele decenii, considerate a fi deja ale Postmodernității, forme de manifestare de o monstruozitate terifiantă. Pentru a prinde mai bine esența acestei noi realități dintr-o lume post-creştină, să mai parcurgem împreună câteva fragmente din lucrarea lui Philippe de Villiers.

Autorul îşi aminteşte de întâlnirea avută la Roma cu papa Benoit al XVI-lea, din 28 ianuarie 1993, la care era prezent şi senatorul francez Bernard Seiller:

„El ne vorbeşte despre o veritabilă tornadă ce s-a abătut asupra creştinătății. De o imensă apostazie silențioasă: „cel care se propagă este vidul, deşertul spiritual. Deseori s-a pierdut demnitatea şi misterul sacrului. Bisericile au fost despuiate de splendoarea lor...Iar cardinalul Ratzinger adaugă: „ Refuzând să-şi recunoască rădăcinile creştine, Europa se refuză pe ea însăşi. Ea se reneagă". A fost dezrădăcinată credința. În inima crizei se află secularizarea...A fost dezîncarnat omul, a fost pus în afara propriei sale culturi. Şi refuzând grația, s-a sfârşit prin refuzarea naturii. Cultura este ansamblul gândirilor şi al operelor prin care omul îşi dezvoltă natura. Fiind în afara culturii sale, omul moare în natura sa.

Societatea priveşte cu spaimă marele vas ce se scufundă. Ea îşi pierde valorile şi îşi pierde şi capul.

Descreştinarea Franței lasă o societate de zombi dezorientați, care se îndreaptă spre vid. Este prăbuşirea transcendenței, căderea vertiginoasă a valorilor fundamentale, marea depresiune...

A existat un timp al iluziilor, apoi cel al deziluziilor. A fost celebrat Progresul, de la Iluminism încoace am început să credem că nădejdea creştină nu este decât o contrafacere. Triumful Rațiunii n-a reconciliat omenirea cu ea însăşi. Aceasta a început să se îndoiască de toate.

Modernitatea a crezut în ea însăşi şi în rațiunea sa. Postmodernitatea nu mai crede în nimic. Ea a căzut într-un hedonism narcisiac, ea onorează un nou dumnezeu, banul... Omul dezlegat de legământul sacru a devenit o marfă, o maşină a dorințelor. Preotul din Ars a profetizat: „Lăsați o parohie cincizeci de ani fără preot, şi se va ajunge a adorarea dobitoacelor”.

A venit timpul Dobitocului abstract şi dezîncarnat, a idolului de gheață. Compasiunea, mila şi ansamblul de virtuți sociale, şlefuite de civilizația marilor sentimente, nu-şi mai au locul legitim într-o societate fondată exclusiv pentru producerea mărfurilor. În timp ce doar consumul în totalitatea lui este celebrat ca o formă de cultură aparte, iar singurul exotism constă în fabricarea neîntreruptă a unor pseudo-necesități materiale, create pentru a păcăli plictiseala...

Relativismul libertarian şi nihilismul ne-a adus în impas.

A căzut nu doar o bucată de zid. Este un zid de bază. Renegându-şi rădăcinile creştine, Franța a uitat civilizația care a plămădit-o. Şi Puterea este vidă”...

Comparând războiul împotriva credinței pe care îl resimte Franța şi, respectiv, Moldova, similitudinile sunt

evidente. Doar că în cazul Franței liber-cugetătorii iluminişti şi succesorii lor culturali şi ideologici au fost cei care au surpat temeliile spirituale, iar în Moldova ultimului sfert de veac a fost precedat de cincizeci de ani de prigoană religioasă comunistă. Şi totuşi, dacă noi încă suntem ceva mai ataşați credinței şi tradiției, avantajul constă în faptul că francezii au în spate o perioadă mult mai îndelungată de teroare intelectuală şi politică împotriva bisericii, de la nefastul şi canonizatul de către Modernitate secol al Luminilor, al XVIII-lea, prin Revoluție, spre americanizarea de după 1945. Însă dată fiind influența fantastică a culturii de masă, a Internetului, a învățământului ateu şi a statului laic, ritmul descreştinării noastră s-ar putea accelera vertiginos. Viitorul nostru apropiat, ca şi soarta postumă a fiecăruia dintre noi şi a neamului în ansamblu, e în mâinile noastre. Ca ființe libere, optăm, fie pentru înălțare, fie pentru damnare eternă.

„Disidenţii au fost în Est, ei trebuie să treacă în Vest". După căderea Zidului de la Berlin, în curând, căderea Zidului de la Maastricht

Frământat profund de fundătura în care s-a pomenit națiunea lui, alături de întreaga civilizație occidentală de azi, autorul caută să găsească soluția optimă pentru reluarea căii renaşterii şi reafirmării propriei colectivități. Aceste căutări au fost fructificate de marele gânditor rus Aleksandr Soljenițîn, pe care a avut şansa să îl reîntâlnească în Rusia. Făcând o comparație între trecutul sovietic şi prezentul occidental, Soljenițîn a făcut o remarcă strălucită. În trecut disidenții erau în Est, adică acei puțini curajoşi de sub regimul comunist, care îl contestau în mod fățiş. Astăzi,

după ce comunismul a căzut, Occidentul are nevoie de proprii săi disidenți. De propriile conştiințe de vârf, care să repete în felul lor calea parcursă de cei care au ținut vie flacăra adevărului în trecutul nu prea îndepărtat al Estului.

„Fiind încercate de Timp, există ziduri ce rezistă şi altele care se surpă. Zidul lui Hadrian a ținut timp îndelungat. Zidul de la Berlin s-a năruit. Vom vedea în curând căderea Zidului de la Maastricht. Zidul minciunii. Fiindcă visul fuziunii națiunilor - visul european al elitelor postnaționale – se va evapora din inimile popoarelor. El se va dezintegra deoarece a fost împletit într-un țesutur[de minciuni: prosperitatea, securitatea, puterea, protecția. Nu s-a văzut nimic din toate acestea. Şi nu asta caută în realitate elitele globale.

Visul s-a spart de realitate: marasmul, sărăcirea, marea sită şi puterea îndepărtată, efemeră a noilor „bolşevici ai pieței".

Desigur, ni se spune, ca pe timpurile Internaționalei, că este normal, că dacă mai suntem încă în tunel, asta e pentru că „încă nu există destulă Europă", nu există destulă integrare europeană – cum se spunea la Soviete, că dacă treburile nu merg bine, asta e pentru că nu există destul comunism. Aşa se vorbeşte atunci când se pretinde a se rezolva o problemă cu ajutorul unui mod de gândire care a fost zămislit. Astăzi popoarele se întorc de la această Europă mortificată. Grecii nu mai visează, ei se îndatorează, trăiesc un coşmar. Englezii nu visează decât un lucru, acela de a vota ieşirea lor.

Atunci când Cortina de Fier a fost demontată, forțele morale, în sfârşit eliberate, au provocat regăsirea fecundă a patriilor pământeşti şi a elanurilor spirituale.

Atunci când Zidul de la Maastricht va cădea, vom putea, din nou, în Franța, să vorbim despre Franța, să evocăm rădăcinile, căile de protecție, filiațiile necesare,

comunitățile de afecțiune. Vom putea vorbi despre o Europă confederală şi de asemenea despre francizarea Franței, fiindcă identitatea este întotdeauna sora siameză a suveranității. Vom regăsi politica, în sensul cel mai profund al termenului, adică în sensul forței ideilor care conduc lumea."

Dezvoltând ideea unei noi disidențe în Occident, a unei rezistențe demne şi pline de curaj a adevăratelor spirite de elită, responsabile de destinele propriilor națiuni, autorul revine la figura de stil a lui Soljenițîn:

„În curând se va aprinde un alt licurici, o altă mică lumină de speranță, acesta e instinctul transmiterii şi al generației. Vor exista – deoarece natura este cea care triumfă întotdeauna – izolați ai rezistenței din ce în ce mai mulți... pretutindeni disidenții ajung deja în spațiul public. Este marea catacombă cu un cer deschis".

Noi, cei care am apucat să simțim gustul disidenței sub vechiul regim sovietic, ca şi cei mai tineri, care poartă vie în suflete lor flacăra rezistenței în fața a tot ce ne mutilează ca neam de creştini, vibrăm într-un mod cu totul aparte la mesaje ca cel pe care ni-l transmite prin cartea sa bunul francez şi bunul creştin Philippe de Villiers.

Să-i lăsăm pe cei orbi să orbecăiască în pustiul „parcursului european". Să zicem şi noi aşa cum spuneau bătrânii noştri blajini şi înțelepți: „Iartă-i, Doamne, că nu ştiu ce fac!". Să căutăm aliați de idei şi de acțiune în persoana unor oameni vrednici ca Philippe de Villiers, care îşi înțeleg şi îşi asumă misiunea de exponenți ai propriilor națiuni.

„Ce e mic, e şi frumos” de E. F. Schumacher sau cum înţelegem economia pentru a ne rezolva probleme

Am decis să apelez în prezentul articol la lucrarea cunoscutului gânditor economic englez de origine germană Ernst Friedrich Schumacher „Small is Beautifull” („Ce e mic, e şi frumos”), deoarece viziunea acestuia poate servi drept unul dintre punctele de reper în efortul atât de necesar societăţii noastre de depăşire a miturilor economismului vulgar în versiunea lui neoliberală. Anume autori de această anvergură profesională, ghidaţi de profunde sentimente morale, ne pot ajuta să înţelegem originea filozofică a „omului economic” apărut odată cu Modernitatea, obsedat de spiritul prometeic, egolatru şi dezdumnezeit, fascinat de propropiile descoperiri ştiinţifice şi tehnice, pus pe cucerirea, pe exploatarea naturii. De vreme ce omul modern a decăzut din starea de comuniune cu Dumnezeu, sfidându-L şi negându-l existenţa, natura i-a apărut ca o realitate moartă, bună de utilizat în scopuri productive. E.F. Schumacher este considerat pe bună dreptate ca fiind, spre deosebire de cei mai influenţi economişti moderni ortodocşi Adam Smith sau John Maynard Keynes, cel mai influent economist heterodox. (Wikipedia). Asta şi pentru că el afirma cu tărie următorul principiu: „producţia bazată pe resurse locale pentru necesităţi locale reprezintă cea mai raţională cale de viaţă economică”.

Deşi s-a stins din viaţă încă în 1977, iar lucrarea la care ne referim aici a apărut în 1973, timpul care s-a scurs confirmă cu prisosinţă profunzimea şi justeţea concepţiei lui E.F. Schumacher. El apare ca un adevărat spirit vizionar,

care şi-a alimentat gândirea nu doar studiind la cele mai prestigioase universități occidentale, ci şi fiind influențat puternic de budism, de Mahatma Gandhi, dar şi de şcoala economică catolică, de enciclicele papale ale Papei Leo XVIII „Rerum novarum”, ale Papei Ioan XXIII „Mater et magistra” , de operele celebrilor distributişti catolici G.C. Chesterton, Hillaire Belloc şi Vincent McNabb. Aşa cum putem vedea în nota din Wikipeida, E.F. Schumacher a fost în tinerețile lui un ateu fervent, însă în timp, respingerea materialismul, a capitalismul, a modernității agnostice a decurs în paralel cu fascinația crescândă pentru religie. Anume descoperirea personală a lui Dumnezeu l-a făcut să se convertească la catolicism în 1971. A călătorit mult în țările Lumii a Treia, încurajând guvernele locale să dezvolte economii bazate pe resursele proprii.

Revin şi repet: fac acest efort de expunere a unor idei aparținând unor gânditori de primă mărime asupra liberalismului, modului de organizare economică a societății, manierei de înțelegere a naturii relațiilor internaționale, deoarece anume la capitolului viziune se resimte cel mai grav vid intelectual şi moral. Politicaştrii care infestează spațiul public cu perorațiile lor sterile, secondați cu fidelitate de neociocoimea venală din trusturile media, se zbat mereu să intoxice mințile cetățeanului-spectator cu otrava dezinformării liberale. Iar în condițiile în care anume aceştia „controlează jocul”, dominând spațiul public şi instituțiile statului, nu găsesc nimic mai potrivit decât să fac „disidență” prin combaterea sistematică şi metodică a falsurilor care au luat în captivitate mentalul colectiv, au paralizat gândirea critică şi capacitatea de raționare a unei majorități periculos de largi.

Iar pentru a fi mă eficient, mă sprijin pe lecturile mele, unele dintre acestea luând forma unor articole axate pe câte o lucrare academică aparținând unor notorietăți de calibru

internațional. Sunt perfect conştient de faptul că armele pe care le am la dispoziție cedează ca forță de acoperire în fața celor de care dispun oponenții mei. Dar miza mea în acest demers nu este captarea unui număr cât mai mare de cititori, ci includerea unei minorități insignifiante numeric, dar extrem de importante calitativ, în circuitul unor idei extrem de necesare pentru înțelegerea profundă a stării de lucruri care ne înconjoară. Iar de aici şi şansa formării unei noi elite intelectuale şi morale, fără de care ieşirea din labirintul tranziției spre un suicid colectiv implacabil este imposibilă.

Problema producţiei

Încă din primele pagini ale cărții autorul ne atrage atenția asupra faptului că „una dintre cele mai fatale erori ale timpurilor noastre este credința că „problema producției" a fost rezolvată". Aşa stând lucrurile, „experților" nu le mai rămâne nimic de făcut decât să cultive pentru țările bogate modul de petrecere a timpului liber, iar pentru cele sărace – să asigure transferul de tehnologii. Schumacher menționează că „ascensiunea acestei erori ... este legată strâns de schimbările de ordin filozofic, ca să nu spunem religios, care s-au produs, în ultimele trei sau patru secole, în atitudinea omului față de natură... Omul modern nu se mai concepe pe el însuşi ca parte a naturii, ci ca pe o forță externă, destinată să o domine şi să o cucerească. El chiar vorbeşte despre lupta cu natura, uitând de faptul că dacă va câştiga bătălia, el se va trezi de partea celui învins".

El continuă astfel: „Iluzia unei puteri nelimitate, alimentată de uimitoarele realizări ştiințifice şi tehnice, a produs o iluzie concurentă de a fi rezolvat problema producției. Ultima iluzie este bazată în eşecul de a distinge între VENIT şi CAPITAL, în timp ce această distincție

contează cel mai mult. Orice economist şi om de afaceri este familiar cu această distincție, şi o aplică în mod conştiincios şi cu o subtilitate considerabilă în raport cu orice afacere economică, cu excepția acelora unde asta într-adevăr contează, şi anume capitalul de neînlocuit, pe care omul nu l-a CREAT, ci pur şi simplu l-a GĂSIT, fără de care el nu poate face nimic".

La câteva decenii din momentul apariției acestei cărți putem constata cu uşurință, dar şi cu o îngrijorare crescândă, că atitudinea față de natură a celor care controlează jocul economic global nu s-a schimbat, iar oprea de autodistrugere planetară capătă proporții apocaliptice. Poluarea mediului ambiant, a aerului, apelor, oceanelor, solului, încălzirea globală, extracția şi extinderea utilizării resurselor energetice fosile au devenit amenințări gigantice pentru omenire. Autorul ne invită să aruncăm o privire mai atentă asupra acestui „capital natural". Întâi de toate este vorba despre combustibilii fosili. Sunt sigur că nimeni nu va nega faptul că noi îi tratăm ca pe ceva ce ține de venit, în timp ce aceştia reprezintă ceva ce ține în mod indiscutabil de capital. Dacă îi tratăm pe ceva ce ține de capital, ar trebui să ne îngrijim de conservarea lor: trebuie să facem totul ce ne stă în puteri pentru a încerca să minimalizăm rata curentă de utilizare a acestora; ar trebui să spunem, de pildă, că banii obținuți din vânzarea acestor bunuri – a acestor bunuri de neînlocuit – ar trebui orientați spre nişte fonduri speciale, dedicate în mod exclusiv dezvoltării metodelor de producție şi a modelelor de viață, care nu vor depinde de combustibilii fosili deloc sau vor depinde de ei într-o măsură foarte mică. Mai există multe lucruri, pe care ar trebui să le facem dacă am trata combustibilii fosili drept un capital, nu ca pe un venit". Autorul ne aminteşte că în loc să minimalizăm acest consum, noi îl maximizăm. Iar în fruntea coloanei sinucigaşe aflate în marşul triumfal al

cuceritorilor naturii stau falnic şi invariabil Statele Unite. Catastrofa ecologică globală pare a fi tot mai aproape întâi de toate din cauza părţii bogate a lumii, care a devenit extrem de inventivă în performanţele chimiei în scopuri industriale, a fizicii nucleare, utile atât în scopuri productive, cât şi cele militare etc.

Creşterea economică. Până unde?

Aşadar, după ce trece în revistă aspectele de bază ale miturilor noii religii economice, E.F. Schumacher accentuează ideea că pentru moment încă nu există un răspuns plauzibil pentru poluare. Iar exemplul legat de combustibil îi serveşte pentru ilustrarea unei teze extrem de simple, şi anume: „acest tip de creştere economică, văzut din punctul de vedere al economiei, fizicii, chimiei şi tehnologiei nu are limite vizibile; el trebuie orientat în mod necesar pe drumul îngust al viziunii ştiinţelor mediului. Atitudinea faţă de viaţă, care urmăreşte realizarea doar prin aplecarea asupra căutării bogăţiei – pe scurt, materialismul – nu se potriveşte acestei lumi, deoarece conţine în sine principiul „fără limite", în timp ce mediul în care este situat este strict limitat". Prin urmare, lăcomia fără limite, egolatria şi trufia noilor elite globale au adus lumea pe buza prăpastiei. „Şi cu cât mai mult acest proces este lăsat să avanseze, – spune autorul, – cu atât mai greu va fi să fie întors înapoi, dacă într-adevăr punctul de neîntoarcere n-a fost deja depăşit".

Amintind despre originea şi motorul capitalismului, autorul îl citează pe celebrul economist Keynes, de sprijinul căruia s-a bucurat în tinereţe, dar de viziunea căruia s-a îndepărtat pe măsura maturizării sale profesionale. Avariţia, camăta şi dragostea pentru bani şi dorinţa înavuţirii personale resping principiile religioase şi valorile

tradiționale. Însă anume aceste vicii reprezintă esența şi mobilul interior al întregului dinamism antreprenorial capitalist. E.F. Schumacher face în acest sens următoarele precizări:

„Dacă viciile umane, cum ar fi lăcomia şi invidia, sunt cultivate în mod sistematic, rezultatul inevitabile nu poate fi altul decât colapsul inteligenței. Omul ghidat de lăcomie sau invidie îşi pierde capacitatea de a vedea lucrurile aşa cum sunt acestea într-adevăr, de a vedea lucrurile în întreaga lor plinătate şi totalitate, iar însuşi succesul lui devine un eşec. Dacă toate societățile vor fi molipsite de aceste vicii, ele pot realiza într-adevăr lucruri extraordinare, dar ele vor deveni din ce în ce mai incapabile de a rezolva cele mai elementare probleme ale existenței cotidiene".

Privită în lumina acestui citat, Republica Moldova se poate vedea pe ea însăşi ca într-o oglindă. Anume acest viciu a fost cultivat în societatea noastră preț de un sfert de veac. Întreaga noastră tranziție n-a însemnat altceva decât răspândirea la scară națională a virusului individualismului, a obsesiei căpătuielii, a setei de acumulare. Adică, scăpând de o ideologie totalitară, cea comunistă, ne-am pomenit în mrejele uneia la fel de totalitare, cea liberală. Singura diferență notorie fiind poate doar substituirea cultului muncii (în beneficiul societății) prin cultul căpătuirii fără muncă (în beneficiul personal). În plus, inegalitățile sociale au devenit de-a dreptul uriaşe, iar statul s-a dovedit incapabil să mai rezolve la un nivel minim satisfăcător problemele de ordin social şi economic.

Cu alte cuvinte, trucurile guvernanților şi ale „experților", care fac uz de cifre optimiste, nu pot ține loc unei vieți decente. Iată de ce autorul are perfectă dreptate atunci când spune că starea de lucruri a unei societăți nu poate fi diagnosticată prin apelul la Produsul Intern Brut. El menționează că „statisticile nu probează niciodată nimic". Şi

adaugă: „Produsul Intern Brut poate creşte rapid: aşa cum este măsurat de către statisticieni, nu cum este resimţit de către oamenii reali, care se simt oprimaţi de frustrările crescânde, alienare, insecuritate etc.”. Oare în cazul nostru lucrurile nu stau anume aşa? În timp ce tot mai multă lume se pomeneşte înafara oricărei protecţii a statului, sub limita sărăciei, oficialii ne repetă ritualic despre creşterea PIB şi a altor indicatori macroeconomici, uitând să specifice faptul că averea unei mâini de oameni, care se cifrează în miliarde, poate fi inclusă în statistica generală cu titlu de nivel de bunăstare generală.

Eficienţa şi succesul unui om de afaceri în societatea de azi, chiar dacă şi are ceva în comun cu inteligenţa, constată autorul, acestea nu prea se leagă cu înţelepciunea. Iată o virtute „non-economică”, aruncată la gunoi de către toţi cei care caută să identifice cauzele eşecurilor noastre prin utilizarea unor parametri strict pragmatici: tehnici, financiari, juridici etc. Aşadar, Schumacher revine la ideea sa forte şi repetă: cauzele neîmplinirilor de ordin economic sunt de ordin spiritual (moral, etic, religios, metafizic, depinde de nuanţă şi context.). El atenţionează că ieşirea din impas poate fi dibuită prin revenirea la virtuţile tradiţionale, abandonate de lumea modernă. Iată încă un citat, de această dată din Biblie, aparent impropriu unei lucrări cu caracter eminamente economic: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu”. Altfel zis, fără urmarea poruncilor divine, speranţa depăşirii impasului economic este deşartă. Sau, aşa cum se exprimă autorul, „problema adevărului moral şi spiritual se deplasează în poziţia centrală”.

Şi tot el continuă: „Din punct de vedere economic, conceptul central al înţelepciunii este permanenţa. Trebuie să studiem economia permanenţei. Nimic nu dă sens economiei decât continuitatea ei care poate fi proiectată fără

a se ajunge la absurdități. Poate exista „creştere” în cadrul unor obiective limitate, dar nu poate exista o „creştere” nelimitată, generalizată.”. Pentru a-şi argumenta şi mai temeinic teza, autorul face uz de un citat celebru din gândirea lui Gandhi, al cărui admirator a fost:

„Pământul produce destul pentru a satisface orice nevoie a omului, nu orice lăcomie a omului”. („Earth provides enough to satisfy every man”s need, not every man”s greed”.).

Rolul economiei

E.F. Schumacher readuce în atenția cititorului faptul că anume economia joacă rolul central în modelarea activitățile lumii moderne. Şi nu există alt set de criterii, care ar exercita o influență la fel de mare asupra acțiunilor indivizilor şi grupurilor, precum şi asupra celor ale guvernelor. Uitând că nu este vorba deloc despre o ştiință deloc autonomă (economia fiind în realitate parte a unei concepții filozofice, ideologice şi culturale mai largi), omul de azi în versiunea lui liberală a ridicat-o la rang de religie, de dogmă, de adevăr axiomatic, de ştiință exactă. Ea a devenit un mod de gândire, un sistem de referință, o paradigmă prin care este privită şi interpretată lumea de azi.

Dând o caracterizare pieței, autorul spune: „Într-un anume sens, piața este instituționalizarea individualismului şi a non-responsabilității. Atât cumpărătorul, cât şi vânzătorul nu sunt responsabili decât de ei înşişi. Ar fi „neeconomic” pentru un vânzător bogat să reducă prețul pentru cumpărătorii săraci doar fiindcă aceştia ar fi nevoiaşi, sau pentru un cumpărător bogat să dea un extra preț doar întrucât vânzătorul este sărac. Tot astfel, ar fi „neeconomic” pentru un cumpărător să dea preferință produselor autohtone, dacă bunurile de import sunt mai

ieftine. El nu acceptă... să-şi asume responsabilitatea pentru balanța de plăți a țării".

Vorbind despre caracterul sacrosanct al economiei, E.F. Schumacher menționează faptul că „religia economiei își are propriul cod etic, iar Cea Dintâi Poruncă este să te comporți „economic", în special atunci când produci, vinzi sau cumperi". Felul cum este modelat omul-masă în societatea producției şi a consumului nelimitat, dar şi definiția pe care o dă autorul acestei noi realități în istorie, mi-a amintit de gânditorul tradiționalist Rene Guenon, care a exercitat o influență uriaşă asupra gândirii antiliberale a secolului XX. Este vorba de o lucrare pe care am mai pomenit-o anterior, şi anume *Domnia cantității şi semnele vremurilor*. Iată, aşadar, cum îşi formulează E.F. Schumacher definiția acestui nou tip de societate, atât de diferită în raport cu toate cele care au precedat-o:

„În cadrul pieței, din rațiuni practice, nenumăratele diferențe de ordin calitativ, care sunt de o importanță vitală pentru om şi societate, sunt suprimate; ele nu sunt lăsate să iasă la suprafață. Astfel, domnia cantității îşi celebrează cea mai mare victorie a sa pe „Piață". Orice lucru este egalat cu orice altceva. A egala lucrurile înseamnă a le conferi un preț şi astfel a le face interşanjabile". După o detaliere extrem de relevantă, autorul concluzionează: „Ceea ce este deosebit de grav şi distructiv pentru civilizație, este pretenția că orice lucru îşi are prețul lui sau, altfel zis, că banii reprezintă cea mai înaltă valoare". (A se vedea în aceeaşi ordine de idei şi lucrarea economistului ortodox rus Valentin Katasonov „*Religia banilor*", alături de alte lucrări extrem de utile ale aceluiaşi autor, lesne de găsit în versiune electronică pe Internet). E.F. Schumacher aminteşte că „orice ştiință este folositoare în interiorul propriilor sale limite, dar devine nefastă şi distructivă din moment ce le transgresează".

Autorul îşi invită colegii de breaslă, economiştii, să înţeleagă şi să clarifice limitele domeniului lor de cercetare, va să zică să înţeleagă meta-economia. În timp ce economia se ocupă de om în mediul său, meta-economia constă, în accepţia lui E.F. Schumacher, din două părţi, una ocupându-se de om, iar cealaltă de mediu. Asta pentru că economiştii de azi sunt atât de mult orientaţi spre piaţă, încât ignoră dependenţa omului de lumea naturală. Am putea spune şi astfel: economia, în opinia autorului, derivă din ceea ce el numeşte meta-economie. Deci nu este o ştiinţă autonomă, ci doar proiecţia unei viziunii mai largi asupra omului şi a societăţii.

Economia budistă

În 1955, E.F. Schumacher călătoreşte în Birmania în calitate de consultant economic. Acolo el a dezvoltat un set de principii, pe care l-a numit „Economia budistă". Tezele principale ale acestei concepţii se regăsesc şi într-un capitol aparte a lucrării pe care o prezentăm aici.

Ca persoană care şi-a depăşit propriile prejudecăţi tinereşti, legate de ignoranţa metafizică, de ateismul atât de în vogă printre cei din pătura „cultă", autorului i se deschide în întreaga ei micime şi derizoriu maniera fragmentară, fracturată, incompletă, deformată de a vedea lucrurile a „experţilor economici".

„Economiştii în sine, ca, de altfel, cei mai mulţi dintre specialişti, în mod normal suferă de un anume fel de orbire metafizică, pretinzând că ştiinţa lor este una a unui adevăr absolut şi invariabil, fără nici un fel de presupuneri. Unii dintre ei merg atât de departe încât susţin că legile economice sunt la fel de libere faţă de „metafizică" sau „valori" ca şi legile gravitaţiei". Putem să facem aici din nou trimitere a miturile fondatoare ale economiei capitaliste,

cum ar fi cel despre „mâna invizibilă” sau caracterul autoreglabil al pieței, cel al egoismului ca motor al progresului, cel al unei societăți formate din indivizi-atomi, legați între ei doar prin relații de ordin contractual. În acest context, E.F. Schumacher amintește că există un consens general asupra faptului că sursa fundamentală a bogăției este munca. Știm cum este definită ea în teoria clasică a liberalismului.

Autorul arată că „din punct de vedere budist funcția muncii este cel puțin triplă: a da omului o șansă pentru a-și utiliza și dezvolta facultățile; a-l face capabil să depășească egocentrismul prin cooperarea cu alți oameni în realizarea unui scop comun; a produce bunuri și servicii necesare pentru existența viitoare”. Insistând asupra contrastului izbitor dintre viziunea occidentală și cea orientală (budistă, în cazul dat), Schumacher remarcă următoarele: „Este clar, așadar, că economia budistă trebuie să fie foarte diferită față de economia materialismului modern, de vreme ce un budist vede esența civilizației nu în multiplicarea dorințelor, ci în purificarea caracterului uman. Caracterul, în același timp, este format de munca omului. Iar munca, dirijată în modul cuvenit în condițiile demnității și libertății umane, îi sfințește pe cei care o fac și în egală măsură produsele lor”. Modelul descris de autor consună perfect cu etica muncii, caracteristică tuturor societăților europene tradiționale de până la căderea lor în Modernitate. Civilizația rurală europeană, axată pe o etică izvorâtă din spiritualitatea creștină, avea o viziune similară asupra caracterului sacru al muncii, care îl cinstește pe Dumnezeu și este o formă de dedicație familiei, comunității, neamului. „În timp ce materialistul este interesat întâi de toate de bunuri, budistul este interesat de eliberare”. Sinonimul creștin al eliberării budiste ar fi mântuirea ca scop suprem a vieții omului.

Mântuirea – iată o noțiune care pare oricărui economist occidental cu totul străină de domeniul său de activitate. De altfel, ca şi unui economist moldovean, (de)format de aceleaşi dogme liberale.

„Standardul de viaţă" în accepţia budistă şi cea occidentală

„Economia budistă este planificată pornindu-se de la principiul „full employment" (angajare totală), iar ținta numărul unu va fi de fapt angajare pentru oricine are nevoie de o muncă „în exterior", – remarcă autorul. Adică, într-un astfel de model economic nu e loc pentru şomaj, iar munca se desfăşoară pentru majoritatea absolută a oamenilor în interiorul familiei, a comunității. Şi tot aici: „Femeia, în general, nu are nevoie de o muncă „în exterior", iar angajarea la scară largă a femeilor în birouri şi întreprinderi ar fi privită ca un semn al unui eşec economic major". Avem aici încă o dovadă a alienării modelului social occidental, la fel de valabil şi pentru noi, cei care l-am importat prin imitare.

Întreaga ideologie a feminismului, potrivit căreia femeia ar avea un rol social egal şi interşanjabil cu bărbatul şi că urmează să se integreze în sistemul economic capitalist în baza aceloraşi reguli ca şi bărbatul nu mai este percepută de nimeni ca o aberație, ca o deviere, ca o stare de anormalitate. Femeia de azi de cele mai multe ori nu mai vrea să fie nici mamă, nici soție, ci este orientată întâi de toate spre obținerea unei independențe economice, spre realizarea unei cariere în afaceri sau în alt domeniu. Sau, altfel zis, feminismul poate fi văzut şi ca o formă mai specială a marxismului, pe post de exploatator apărând bărbatul, iar femeia apare în postura de proletariat care

urmează să se emancipeze în raport cu el, să dea jos lanțurile care o oprimă.

Mai departe. „Economistul modern este obișnuit să măsoare „standardul de viață" prin volumul consumului anual, crezând mereu că un om care consumă mai mult o duce „mai bine" decât cel care consumă mai puțin. Un economist budist va considera o astfel de abordare excesiv de irațională: de vreme ce consumul este doar o cale spre bunăstarea omului, scopul ar trebui să fie obținerea unei maxime bunăstări cu ajutorul unui consum minim". Oare nu aceşti parametri sunt utilizați la noi în evaluarea bunăstării? Oare n-am devenit şi noi victimele unui model de societate de consum, care face ravagii în relațiile dintre oameni, le devastează iremediabil optica asupra sensurilor vieții, le distorsionează capacitatea de a prioritiza şi de a discerne valorile de non-valori? Pentru a înțelege mai bine modelul care ni s-a impus din exterior şi care surpă din rădăcină societatea noastră, sper cu o proximă ocazie să prezint cititorilor lucrarea celebrului sociolog şi filozof francez Jean Baudrillard „*Societatea de consum*". Asta pentru că fără a desluşi esența şi mecanismele consumismului ca motor al societății moderne este dificil să realizăm în profunzime impasul istoric în care a ajuns acest model de organizare a statelor.

Urmează un citat care reprezintă însuşi miezul demersului autorului, ce reiese din chiar titlul lucrării prezentate aici, „Ce e mic, e şi frumos". „Din punctul de vedere al economiei budiste, aşadar, producția în baza resurselor locale pentru necesități locale este cea mai rațională cale a vieții economice, în timp ce dependența de importurile de departe şi necesitatea de a produce pentru exportul pentru oameni necunoscuți şi aflați la distanță este profund non-economică şi justificabilă doar în cazuri excepționale şi la scară mică".

Fragmentul de mai sus ne arată în mod magistral cât de deformat şi contraproductiv este modelul economic în care este împinsă şi Republica Moldova. La baza acestuia stă mitul exportului ca garanție a succesului, al liberului schimb ca semn al progresului, al integrării economice internaționale, fie prin deschiderea pieței interne în fața UE, fie prin înțelegerea globalizării ca proces obiectiv, normal, necesar şi avantajos, nu o formă de subjugare globală, orchestrată de capitalismul de tip corporatist şi speculativ. A vorbi astăzi despre protecționism, despre independența economică, despre dezvoltarea economiei naționale în baza resurselor locale, despre limitarea accesului mărfurilor, serviciilor şi capitalului străin pe piața internă înseamnă a-ți asuma o poziție ingrată de sfidare a dogmelor dominante ale neoliberalismului, a merge împotriva curentului.

Chestiunea mărimii

E.F. Schumacher consacră un capitol special problemei dimensiunii, aceasta fiind raportată, atât la comunitățile umane reunite în cadrul unor localități, cât şi în cadrul unor unități sau activități economice. El susține că „astăzi noi suferim de o idolatrie aproape universală a gigantismului”. Şi continuă: „Ce proporție este potrivită? Asta depinde de faptul ce încercăm să facem. „La ora actuală chestiunea dimensiunii este una crucială, în problemele de ordin politic, social şi economic, ca şi în aproape orice alt domeniu. Care ar fi, de exemplu, dimensiunea potrivită a unui oraş?”. El arată efectele deplorabile ale mobilității sociale, care afectează spații imense de pe glob, producând deplasări masive de populație şi având ca efect golirea unor spații extinse, deruralizarea şi concentrarea în proporții uriaşe în marile centre urbane a unei populații declasate, ajunse să

populeze periferiile sordide şi să se afle mereu în căutarea unor munci degradante şi prost plătite.

„Milioane de oameni, – spune autorul, – încep să se mişte, părăsind zonele rurale şi orăşelele mai mici pentru a merge spre luminile oraşului, a se deplasa spre urbele mari, cauzând o creştere patologică". Nu altfel stau lucrurile şi în Republica Moldova, ea înscriindu-se într-un proces al nomadismului de asfalt, de masă, care aneantizează vechile comunităţi rurale, depopulează ţara, provoacă distrugerea la scară uriaşă a familiilor şi o adevărată catastrofă demografică. Acest proces de dezagregare iremediabilă a comunităţilor poate fi diminuat şi stopat în timp doar pe măsură ce elitele naţionale vor reuşi să găsească rădăcina acestui rău social, să îi stabilească un diagnostic corect şi exhaustiv, ca abia după aceea să poată purcede la aplicarea unui tratament adecvat.

Vorbind despre exemplul cel mai relevant în acest sens, SUA, E.F. Schumacher menţionează că sociologii americani care studiază problema „megapolisurilor" au recurs la acest termen, deoarece cel de metropolă nu mai putea reda proporţiile astronomice ale noilor aglomerări urbane. El arătă că această ţară a ajuns să aibă de fapt trei regiuni megapolitane imense, şi anume una extinzându-se de la Boston spre Washington, cu şaizeci de milioane de oameni, alta - în jurul Chicago, cu alte şaizeci milioane de oameni, şi încă una - situată pe Coasta de Vest, de la San-Francisco până la San-Diego, cu o populaţie la fel de circa şaizeci milioane. O astfel de polarizare face restul ţării practic pustiu. „Orăşele provinciale pustii şi pământuri cultivate cu tractoare enorme, combine de recoltat cereale şi o imensă cantitate de chimicale". Iată un tablou realist al ţării-minune, spre care îşi îndreaptă toate visele şi speranţele consumatorii locali ai „american dream", şi, victimele fericite ale schemelor cvasilegale „Work and Travel" ce exploatează

un tineret credul şi lipsit de repere. Astfel, ceea ce numim mobilitatea forţei de muncă, amplificată la scară gigantică de expansiunea transportului de masă, şi a mijloacelor de comunicare în masă a produs deja generaţii de oameni dezrădăcinaţi, hoinărind prin largul lumii pe post de sclavi ai acestui nou tip de capitalism, ce adânceşte abisul între centru şi periferii, spulberând şansele unor comunităţi, naţiuni şi regiuni întregi la o redresare solidă întro perioadă istorică relativ scurtă.

Modelul râvnit – independenţa economică a unei ţări mici

Într-un asemenea context economic şi geopolitic, autorul se întreabă: „Cum ar mai putea vorbi cineva despre economia unei ţări independente mici?" Luate de valul globalizării, astfel de state din Lumea a Treia sau din spaţiul ex-comunist, dacă vor continua să urmeze calea trasată de ţările bogate, nu au nici o perspectivă de ieşire din impas. Ele sunt prinse într-o plasă planetară, întinsă cu abilitate prin intermediul unor organisme financiar-creditare internaţionale şi centre de putere aflate la cheremul „rechinilor capitalismului speculativ", cum le-ar zice celebrul economist american David C. Korten.

Referindu-se la mitul liberului schimb şi relaţiile din ce în ce mai extinse de export-import între ţări, Schumacher dă o definiţie magistrală modelului, pe care îl extinde la ora actuală la scară globală marele capital american. „Dacă o ţară doreşte să exporte pretutindeni în lume şi să importe din toată lumea..., aceasta ar trebui să anexeze întreaga lumea pentru a putea face asta". Anume aşa se întâmplă după căderea URSS, când a intervenit ceea ce a fost numit „momentul unipolar" al SUA, devenite o hiperputere globală, care dictează tuturora regulile economice în propriul

beneficiu şi în detrimentul celorlalţi. A se vedea în acest sens şi recenta semnare a Acordului Transpacific, ca şi insistenţa cu care este promovat Acordul Transatlantic.

În spaţiul public de la noi sunt ventilate cu precădere două modele antagoniste de integrare a ţării noastre în două pieţe comune largi, respectiv UE (unde deja ne-am prăbuşit) şi Uniunea Vamală (unde ne cheamă cu insistenţă cei care îşi zic de stânga). Deficienţa de bază a celor două abordări conflictual-complementare constă în faptul că, nici euroentuziaştii, nici filoruşii nu concep Republica Moldova ca pe o ţară, care ar fi în stare să genereze prosperitate economică stând pe propriile picioare, fără a fi anexa sau apendicele unor centre economice mai puternice. Astfel de viziuni deopotrivă naive, nepatriotice şi contraproductive ar putea fi depăşite mai uşor dacă ne-am apleca cu mai multă luare-aminte asupra unor idei pe care le putem desprinde din lucrarea lui E.F. Schumacher. Iată câteva dintre acestea:

„Cum stăm cu necesitatea absolută de a avea o largă piaţă internă? Este iarăşi o iluzie optică dacă sensul de „larg" este conceput în termenii graniţelor politice. Inutil să mai spunem că o piaţă prosperă este mai bună decât una săracă, dar faptul dacă această piaţă este înafara graniţelor politice sau în interiorul lor face în întregime o diferenţă foarte mică. Desigur, nu vreau să spun că dacă Germania ar dori să exporte un număr mare de Volkswagen în Satele Unite, o piaţă foarte prosperă ar putea face aşa ceva doar după anexarea Statelor Unite. Dar există diferenţe multiple dacă o comunitate ori provincie se pomeneşte legată politic sau condusă de o comunitate sau provincie mai bogată. De ce? Fiindcă într-o societate mobilă, lăsată de capul ei, legea dezechilibrului este una infinit mai puternică decât aşa-numita lege a echilibrului. Nimic nu are succes ca succesul şi nimic nu stagnează ca stagnarea. **Şi fără protecţia în**

faţa celui puternic, cel slab nu are nicio **şansă**: fie că el rămâne slab, fie că trebuie să migreze şi să se unească cu cel puternic, fără a fi în stare să se ajute pe el însuşi în mod eficient".

Noţiunile de comunitate sau provincie, utilizate de autor în citatul de mai sus, pot fi uşor privite ca sinonime absolute cu cea de ţară. Cum ar fi şi a noastră. Pentru a face şi mai accesibil mesajul autorului, voi recurge la o expresie celebră a părintelui suveranităţii economice Friedrich List, care spunea că atunci când o entitate economică puternică fuzionează (într-o piaţă comună sau într-un regim de liber schimb) cu o altă entitate slabă, prima are de câştigat sută la sută, iar a doua doar de pierdut în aceleaşi proporţii. Iată în câteva cuvinte esenţa acordurilor de asociere şi de liber schimb dintre UE şi RM, iar cine mai rătăceşte pe coclaurile euro-entuziasmului, nu are prea mult de aşteptat până când consecinţele dramatice ale acestor măsuri de vasalizare politică şi colonizare economică îşi vor arăta întreaga lor monstruozitate.

Autorul continuă, arătând că cea mai importantă problemă în partea a doua a secolului douăzeci a fost „distribuirea geografică a populaţiei, chestiunea „regionalismului". „Dar regionalismul nu în sensul de a combina mai multe state în sisteme de tipul comerţului liber, ci în sensul opus de dezvoltare a tuturor regiunilor în interiorul fiecărei ţări... Şi multiplele naţionalisme ale unor naţiuni mici existente astăzi, şi dorinţa de autoguvernare, şi ceea ce numit independenţă reprezintă pur şi simplu răspunsul logic şi raţional la nevoia dezvoltării regionale". „Iată că fenomenele care au afectat încă acum câteva decenii alte regiuni ale lumii s-au făcut resimţite dureros în regiunea noastră abia relativ recent, după disoluţia sistemului comunist, obţinerea independenţei şi înglobarea noilor state în „noua ordine mondială" sub flamura

neoliberalismului totalitar. Abia acum dezideratul independenței naționale, naționalismul economic, nevoia de protejare a propriilor interese în fața tăvălugului globalizării capătă o acuitate deosebită.

Ce este dezvoltarea economică

Închei această expunere a principalelor idei desprinse din cartea lui E.F. Schumacher cu o definiție magistrală, izvorâtă dintr-o experiență academică şi internațională de excepție şi deopotrivă dintr-un suflet profund religios, ataşat valorilor spirituale perene, singurele în stare să conducă omul spre înțelepciune. Gândurile lui pot avea darul să alunge ceața din fața ochilor noştri, ajutându-ne să căpătăm clarviziune, atât de necesară pătrunderii sensurilor lumii de azi.

„Dezvoltarea economică este ceva mult mai larg şi mai profund decât economia, econometria luată aparte. Rădăcinile ei duc în afara sferei economice, în educație, organizare, disciplină şi, dincolo de asta, în independența politică şi în conştiința națională bazată pe miza propriilor forțe. Ea nu poate fi produsă în urma unor operațiuni abile de altoire, realizate de către nişte tehnicieni străini sau elite autohtone, care au pierdut contactul cu oamenii de rând. Ea poate avea succes doar dacă este promovată ca o largă mişcare populară „de reconstrucție", cu accentuarea fundamentală a imboldului, entuziasmului, inteligenței şi a forței de muncă a fiecăruia. Succesul nu poate fi obținut prin intermediul unor forme de magie, produse de către savanți, tehnicieni sau planificatori economici. El poate veni doar prin intermediul unui proces de creştere ce ar implica educația, organizarea şi disciplina întregii populații. Orice altceva ce ar fi mai puțin decât asta se poate încheia cu un eşec".

Să reflectăm adânc asupra celor spuse mai sus. Aşa ne vom putea da seama de ce fel de lideri am avea nevoie pentru a putea reda încrederea poporului în propriile forțe, pentru a-l mobiliza la realizarea unui proiect național istoric de repunere pe picioare a țării.

27 noiembrie 2015

Ha-Joon Chang: cum tricksterii occidentali şmecheresc lumea

Trăim într-o societate în care toată lumea este preocupată de economie. În cazul nostru, ca de altfel pretutindeni în lume, interesul sporit faţă de acest domeniu se explică în primul rând prin vulnerabilitatea economică a absolutei majorităţi a membrilor societăţii. Criza este cuvântul de ordine, iar cauzele acesteia şi, implicit, soluţiile ce ni se oferă pentru depăşirea ei sunt departe de a ne satisface aşteptările. Obişnuim să legăm nereuşitele economice de numele unor conducători corupţi, de care în ultimul sfert de veac n-am dus lipsă, şi, respectiv, să ne legăm speranţele de noi cicluri electorale, care să aducă în vârfurile ierarhiei statale, prin efectul rotaţiei la guvernare, demnitari ceva mai potriviţi pentru a ne scoate din impas. Şi de fiece dată elanul nostru iniţial capătă în scurt timp gustul amărăciunii. „Iar ghinion! Iar am tras o carte proastă!", – îşi zic mulţi dintre noi. Şi caruselul cu suişuri şi coborâşuri îşi reia cursa ameţitoare. Ieşirea din acest vârtej trebuie căutată în aprofundarea cunoştinţelor noastre despre economie, în frecventarea unor autori care ne pot ajuta să înţelegem unde şi cum am rătăcit cărarea, de nu putem nicidecum să dibuim calea stopării căderii noastre vertiginoase.

Mărturisesc din capul locului că unul dintre cei care acum nişte ani m-a făcut să privesc realităţile economice altfel a fost Ha-Joon Chang, sud-coreeanul care predă la Universitatea Cambridge şi scoate de sub tipar cărţi ce trezesc interesul major al publicului şi specialiştilor. Până în acest moment trei dintre ele au apărut la editura „Polirom"

din România, respectiv „*Samaritenii cei răi. Mitul liberului schimb şi istoria secretă a capitalismului*”, „*23 de lucruri care nu ți se spun despre capitalism*” şi „*Economia. Ghidul utilizatorilor*”. De altfel, am mai invocat numele acestui autor cu ocazia prezentării unei lecții academice la Academia de Ştiințe a Moldovei în 2013.

Revin la el, deoarece am convingerea că astfel de lecturi au darul să ne ajute să depăşim iluziile şi clişeele care ne împiedică să vedem adevărata stare de lucruri din economia globală şi, respectiv, cea din țara noastră. Astfel de lecturi sunt cu atât mai necesare la noi, cu cât practic întreaga cohortă de „analişti” şi „experți”, care populează spațiul public, continuă să vehiculeze ritos, ca nişte apostoli ai noii evanghelii economice, toate ticurile ideologice ale şcolii neoliberale, ce domină atât mediul academic, cât şi organismele internaționale, ajungând să fie percepute de către clasa politică şi de către publicul larg drept nişte adevăruri axiomatice. Aşadar, încep cu prezentarea lucrării „*Samaritenii cei răi. Mitul liberului schimb şi istoria secretă a capitalismului*”, apărută în original în 2008 şi în traducere în 2012.

SUA **şi** „Treimea P**ă**gân**ă**” n**ă**ruie **şi** anexeaz**ă** economiile slabe

Aşa cum suntem cu toții consumatorii unei game largi de produse industriale de origine sud-coreeană, iar performanțele economice de excepție ale acestei țări trezesc o admirație generală, să ne aplecăm asupra câtorva explicații oferite de către Ha-Joon Chang, care ştie bine cum s-a ridicat din ruină țara lui. Autorul ne avertizează din capul locului asupra opiniei greşite, potrivit căreia „miracolul coreean” ar fi devenit posibil ca urmare a aplicării unor rețete din exterior, cum ar fi regulile impuse de piața

liberă. Aceste „principii sănătoase” ne sunt extrem de familiare şi nouă, moldovenilor: „inflaţie mică, guvernare limitată, întreprinderi private, liber schimb şi încurajarea investiţiilor străine”. Altfel zis, este vorba de întregul set de recomandări universale ale şcolii neoliberale: de la „mâna invizibilă a pieţei” în accepţia lui Adam Smith la „libera concurenţă” şi „neamestecul statului în economie” şi tot aşa până la faimoasa „autoreglare a economiei” în spiritul binecunoscutei versiuni a utopismului economic.

Autorul precizează: „În ceea ce priveşte ţările în curs de dezvoltare, agenda neoliberală a fost promovată de o alianţă de guverne ale unor ţări bogate, conduse de Statele Unite şi mediate de „Treimea Păgână” a organizaţiilor economice pe care le controlează în mare parte (SUA – n.n.) – Fondul Monetar Internaţional (FMI), Banca Mondială şi Organizaţia Mondială a Comerţului (OMC). Guvernele bogate îşi folosesc bugetele de ajutor şi accesul pe pieţele lor interne drept momeală pentru a convinge ţările în curs de dezvoltare să adopte politicile neoliberale”. Aşadar, acordarea unor împrumuturi ţărilor sărace este mereu însoţită de deschiderea pieţelor respective pentru mărfurile şi capitalurile străine. Iar guvernele aborigene sunt fericite să execute întocmai comandamentele noului cult, susţinute de o armată întreagă de şamani de peste ocean şi vrăjitori locali, alimentaţi financiar din granturi occidentale.

Ha-Joon Chang arată că, contrar opiniei eronate destul de răspândite, ţara lui n-a dat curs „indicaţiilor preţioase” venite dinspre instituţiile pe care prin părţile noastre exponenţii aşa-zisei societăţi civile se încăpăţânează să îi numească „parteneri de dezvoltare”. Dimpotrivă. Autorul scoate în evidenţă câteva aspecte fundamentale, care au determinat succesul economic al ţării sale:

„Ceea ce a făcut Coreea în aceste decenii a fost să sprijine, de fapt, anumite industrii noi, alese de guvern după

consultări cu sectorul privat, prin taxe vamale protecționiste, subvenții şi alte forme de sprijin de stat (de exemplu, servicii de marketing extern oferite de agenția de export de stat) până când acestea „au crescut" suficient de mult pentru a face față concurenței internaționale. Guvernul era proprietarul tuturor băncilor (!), astfel încât a putut furniza seva necesară afacerilor – credite. Unele proiecte mari au fost întreprinse direct de către companii aflate în proprietatea statului – producătorul de oțel POSCO fiind cel mai bun exemplu -, deşi țara avea o atitudine mai degrabă pragmatică decât ideologică față de proprietatea de stat; iar dacă unele companii private erau conduse prost, adeseori guvernul le prelua, le restructura şi de obicei (dar nu întotdeauna) le punea din nou în vânzare".

A avut oare țara noastră parte de astfel de conducători, care să aplice măsuri similare în economie? Evident, nu. Însă vorba este nu doar de obediența proverbială a multor demnitari de prim rang față de centrele de putere din exterior. Şi nu doar de turnura spectaculoasă, pe care o cunoscută față bisericească din România o numea „mutarea Kremlinului de la Moscova la Washington şi Bruxelles", făcătorii de temenele rotindu-se la 180 de grade dinspre Răsărit spre Apus cu o dexteritate de giruetă. Chestiunea nu se reduce la lipsa de demnitate națională şi caracter, ci la un deficit de ordin intelectual, la absența de viziune asupra măsurilor ce ar fi putut ridica economia țării. Asta a fost şi asta mai rămâne încă esența „animalelor politice" de prin părțile noastre. Ştiind cam ce hram poartă fiecare dintre politicienii „de top" de la noi, să ne gândim câți dintre ei ar fi în stare, dacă ar deține puterea, să aplice nişte măsuri despre care ne vorbeşte autorul nostru în continuare:

„Guvernul coreean avea de asemenea controlul total (Atenție! Total! – n.n.) asupra valutei (încălcarea regulilor de schimb valutar putea fi pedepsită cu moartea). În

combinație cu o listă de priorități bine gândită privind folosirea valutei, se asigura că banii străini câştigaţi cu greu erau folosiți pentru importarea unor utilaje şi componente industriale vitale. Guvernul coreean controla strict şi investițiile străine (!!!), primindu-le cu brațele deschise în anumite sectoare, dar interzicându-le complet în altele, în funcție de planul național de dezvoltare".

Acum să ne gândim la (im)potența intelectuală a strategilor locali, politicieni şi analişti de toată mâna, pro-occidentali, pro-ruşi sau pro-români. Câți dintre ei cred în capacitatea de renaştere economică a țării pe cont propriu? Câți văd în țara noastră altceva decât un apendice, o anexă, o periferie care trebuie remorcată de către capacitățile economico-financiare ale altor entități statale sau suprastatale? Din păcate, mai nimeni. Aşadar, încă o dată, cel mai teribil handicap al nostru nu este lipsa de resurse naturale bogate, de condiții geopolitice prielnice sau de legislație necesară. Handicapul constă în lipsa de viziune. Şi de voință. Putem noi oare să stopăm prăbuşirea noastră vertiginoasă având un sistem bancar aflat înafara oricărui control din partea statului, de la acționariat la fluxurile astronomice de bani murdari ce se spală prin băncile locale? Dar într-o țară care trăieşte din remitențe este normal ca veniturile uriaşe din schimbul valutar să intre în buzunarele câtorva şmecheri, nu în vistieria statului? Ce ar fi dacă ghişeele de schimb valutar ar dispărea într-o bună zi, statul naționalizând acest gen de activitate economică? Ar câştiga capacitatea financiară a statului, fireşte. Dar astfel de măsuri radicale ar presupune un război total cu marii jucători pe piața financiară. Unul riscant, dar extrem de necesar.

Succesul la export nu are nevoie de liber schimb

Ha-Joon Chang mai spulberă o iluzie legată de succesul țării sale, specificând următoarele:

„Impresia populară pe care a creat-o Coreea ca economie a liberului schimb a fost determinată de succesul său la export. Dar succesul la export nu are nevoie de liber schimb, după cum au demonstrat Japonia şi China. Exporturile coreene din perioada timpurie – lucruri simple precum articole de îmbrăcăminte şi electronice ieftine – erau toate mijloace necesare de a câştiga valuta necesară pentru achiziționarea tehnologiilor avansate şi a maşinilor scumpe care erau vitale pentru industriile noi, mai dificile, protejate prin taxe vamale protecționiste şi subvenții (!!!). În acelaşi timp, măsurile de protecție tarifară şi subvențiile nu erau acordate odată pentru totdeauna în vederea protejării față de concurența internațională, ci doar pentru a da răgaz firmelor să absoarbă noile tehnologii şi să pună baza noilor capacități organizaționale până când puteau concura pe piața mondială”.

Să ne amintim că Moldova deja este în regim de liber schimb cu Uniunea Europeană, spre jubilația eurolatrilor fanatici, căzuți în capcana neoliberalismului sau angajați ca agenți de influență ai unor state străine, care predică de la tribuna ONG-urilor grantofage dogmele religiei neoliberale. Însă partea proastă este că şi adversarii acestora, stânga filorusă, nu vede altă soluție pentru economia națională decât retragerea RM din acordurile de asociere şi de liber schimb cu UE şi înglobarea ei imediată, necondiționată şi totală în spațiul economic al Uniunii Eurasiatice. Nu punem la îndoială necesitatea retragerii din înțelegerile fatale pentru economia noastră, semnate de către o guvernare perversă şi antinațională cu UE. Cum nu contestăm nevoia

extinderii şi aprofundării cooperării economice a ţării noastre cu ţările ex-sovietice şi în primul rând cu Rusia, care reprezintă o piaţă vitală pentru noi.

Însă cooperarea cu partenerii noştri din Răsărit, care trebuie axată şi pe valorificarea comunităţii noastre civilizaţionale, dar şi pe o viziune similară asupra proceselor turbulente ce se derulează la scară globală, trebuie să ţintească obţinerea unor avantaje de ordin economic (de la raporturi comerciale în regim de comerţ asimetric până la facilităţi la livrarea de resurse energetice) în schimbul unei politici externe consecvente, bazate pe principiul neutralităţii permanente şi al renunţării la orice gest neprietenos în raport cu Moscova şi aliaţii săi. Asta pentru că statul nostru nu-şi poate ridica economia fără a aplica selectiv şi pe o durată limitată de timp (20-25 de ani) anumite politici de ordin protecţionist.

În acest sens lecţia coreeană, adaptată la realităţile interne şi la conjunctura internaţională, poate fi extrem de utilă pentru noi. Să mai preluăm un fragment de la acelaşi autor, care poate fi privit, ca şi toate celelalte invocate aici, ca nişte sfaturi practice care i-ar putea prinde bine unui „Principe" ce ar dori să guverneze Republica Moldova spre binele ei:

„Miracolul economic coreean a fost un amestec inteligent şi pragmatic de stimulente ale pieţei şi intervenţie statală. Guvernul coreean nu a înfrânt piaţa, aşa cum au făcut-o statele comuniste. Cu toate acestea, nici nu avea o încredere oarbă în piaţa liberă. Deşi a luat pieţele în serios, strategia coreeană a recunoscut că acestea trebuiau adesea corectate prin politici intervenţioniste.

Acum, dacă doar Coreea s-ar fi îmbogăţit prin astfel de politici „eretice", predicatorii pieţei libere ar fi putut-o caracteriza ca fiind excepţia care întăreşte regula. Cu toate acestea, Coreea nu este o excepţie... Practic toate ţările

dezvoltate de astăzi, inclusiv Marea Britanie şi Statele Unite, presupusul cămin al pieţei libere şi al liberului schimb, s-au îmbogăţit pe baza unor reţete, care se opun ortodoxiei economiei neoliberale.

Ţările bogate de astăzi au folosit măsurile de protecţie şi subvenţiile, discriminând în acelaşi timp investitorii străini – toate aceste politici fiind blamate de ortodoxia economică actuală, restricţionate sever prin tratate multilaterale, precum acordurile OMC, şi interzise de statele care acordă ajutor şi de organizaţiile financiare internaţionale (în special FMI şi Banca Mondială)..."

Între Adam Smith şi Karl Marx noi optăm pentru Friedrich List

Aşadar, suntem prinşi într-un păienjeniş de acorduri multilaterale ce paralizează orice capacitate a statului de a redresa situaţia din economie. A se remarca insistenţa obsesivă cu care exponenţii SUA şi ai UE îndeamnă toate guvernările de la noi să întreţină relaţii cât mai strânse cu FMI şi BM, iar papagalii locali le ţin de zor isonul, unii din ignoranţă, alţii din interes. Şi atunci cum facem să scăpăm din îmbrăţişarea mortală a „călăreţului de aramă"? Cum scăpăm de securea gâdelui plutocraţiei mondiale? Regândind geopolitica regiunii şi angajându-ne în procesul de reaşezare a arhitecturii internaţionale, jucându-ne cartea cu cei care sunt gata să ne susţină. Cum anume, aceasta ar fi tema unui articol aparte. Cert este un singur lucru: continuarea liniei promovate timp îndelungat de autorităţile noastre este o cale sigură şi rapidă spre un suicid colectiv iminent.

Autorul nostru arată în continuare că „puţine au fost ţările care nu au folosit numeroase măsuri protecţioniste, cum ar fi Olanda (până la Primul Război Mondial) şi Elveţia,

însă ele au deviat de la ortodoxie în alte moduri, cum ar fi refuzul de a proteja brevetele. Politicile țărilor bogate privind investițiile străine, întreprinderile de stat, managementul macroeconomic şi instituțiile politice indică, de asemenea, abateri semnificative de la ortodoxia actuală cu privire la aceste aspecte".

Prin urmare, regulile care ni se impun nouă, celor săraci şi înapoiați în nivelul de dezvoltare economică, sub dictatul „partenerilor de dezvoltate", sunt scrise de către cei puternici pentru cei slabi, doar că ne sunt servite, nu cu titlu de ultimatum impus de pe poziții de forță, ci sub forma unor adevăruri ştiințifice sacrosancte, indiscutabile şi evidente de la sine. Iar respectiva operațiune de dezinformare şi manipulare în masă a elitelor şi popoarelor din Lumea a Treia şi din spațiul ex-comunist (ceea ce formează Restul în raport cu Vestul, după celebra expresie a doctrinarilor occidentocentrismului) produce nişte dezechilibre din ce în ce mai catastrofale şi cauzează suferințe miliardelor de oameni. Cum vine asta, vă veți întreba? Oare chiar e cazul să renunțăm şi la iluzia despre bunele intenții ale „salvatorilor noştri occidentali"? Iată ce interogație formulează Ha-Joon Chang şi ce răspuns ne oferă:

„Şi atunci de ce țările bogate nu le recomandă țărilor în curs de dezvoltare aceleaşi strategii care pe ele le-au ajutat atât de mult? De ce propun în schimb o istorie fictivă a capitalismului, şi încă una proastă?

În 1841, un economist german, Friedrich List, a criticat Marea Britanie pentru propovăduirea liberului schimb altor țări, după ce şi-a câştigat supremația economică prin măsuri protecționiste dure şi subvenții extinse. Acesta i-a acuzat pe britanici că „împing scara" pe care au urcat pentru a atinge poziția economică de top la nivel mondial: „Este un gest foarte inteligent ca atunci când cineva a ajuns

în vârf să împingă scara pe care a urcat, pentru a-i lipsi pe ceilalți de mijlocul de a urca după el”... Într-o notă făcută de autor, acesta dă versiunea mai desfăşurată a citatului respectiv, deosebit de relevant pentru noi:

„El (F. List – n.n.) continuă: „Orice națiune... care şi-a crescut puterea de prelucrare şi navigația la un asemenea nivel de dezvoltare încât nici o altă națiune nu poate intra în concurență liberă cu ea nu poate face nimic mai înțelept decât să împingă scara de acces spre măreția la care a ajuns, să predice celorlalte națiuni avantajele liberului schimb şi să declare spăsit că până în acel moment a rătăcit pe căi greşite şi că acum a reuşit pentru prima dată să descopere adevărul” Friedrich List, „*The National System of Political Economy...*” Şi continuă astfel: „Astăzi există unele persoane din țările bogate care propovăduiesc piața liberă şi liberul schimb țărilor sărace pentru a acapara o cotă mai mare din pieţele acestora şi pentru a împiedica apariția unor concurenți potențiali. Ei spun: „faceți aşa cum spunem noi, nu aşa cum am făcut noi”.

Invit cititorul dornic să pătrundă în profunzime realitățile noastre să revină la citatele de mai sus pentru a reține modul în care este programată subdezvoltarea noastră, precum şi pentru a vedea cui serveşte această stare de înapoiere economică. Toți cei interesați de politică, de economie şi în general de problemele ce vizează poporul nostru în ansamblu ar putea să descopere multe lucruri noi, chiar să-şi modifice radical optica asupra realităților, dacă şi-ar face timp să studieze lucrarea celebrului economist german, părintele protecționismului, Friedrich List. (Pentru cei cu aplecare pentru istoria economică a României le-aş recomanda să studieze opera economistului român Petre S. Aurelian. A se vedea în acest sens şi monografia istoricului

şi editorului Radu-Dan Vlad, cu care am fost bun prieten[3]. Iar pentru cei care doresc să cunoască experienţa academică şi practică a Rusiei de până la bolşevizare, aş face trimitere la numele lui Serghei Witte şi a lui Dmitri Mendeleev, celebrul chimist, care a avut o contribuţie extrem de valoroasă şi în promovarea protecţionismului economic.) Acest autor trebuie studiat având în minte alţi doi teoreticieni ai economiei politice, mult mai cunoscuţi publicului larg, perechea-fondatoare a celor două modele antagoniste, Adam Smith, părintele liberalismului economic, şi Karl Marx, întemeietorul doctrinei comuniste. Altfel zis, cei de stânga ar face bine să renunţe la dogmele de sorginte comunistă, dacă în general au mai rămas dintre aceştia, deoarece majoritatea foştilor comunişti a migrat ideologic în ultimele decenii în tabăra liberală, iar cei de dreapta să se dezică de sacralizarea miturilor (neo)liberalismului pentru a se apropia de opera unui autor, care a avut o influenţă uriaşă asupra viitorului propriei ţări şi a Occidentului în ansamblu, însă se bucură de o notorietate postumă mult mai modestă decât primii doi.

Avem nevoie nu de liber schimb, ci de protejarea industriilor tinere

Deşi reprezintă o mostră superbă de abordare academică deosebit de doctă, cartea pe care o prezentăm este scrisă într-un limbaj deosebit de savuros şi accesibil, astfel încât orice nespecialist, care de regulă evită să aprofundeze materii ştiinţifice legate de economie, va avea plăcerea să descopere un talent care ştie să facă accesibile nişte subiecte altfel destul de complexe. Şi deoarece

[3] P. J. Aurelian, Omul şi epoca, 1995.

spulberarea mitului liberului schimb este unul dintre scopurile programatice ale lucrării de față, să mai apelăm la câteva fragmente, care ne vor ajuta să înțelegem mai bine ce ar putea face țara noastră pentru a se rupe din lanțurile subdezvoltării, în care este încătuşată la ora actuală.

„Problema este aceasta – producătorii din țările în curs de dezvoltare care abordează industrii noi au nevoie de o perioadă de asigurare (parțială) împotriva concurenței internaționale (prin protecții, subvenții şi alte măsuri) înainte de a-şi construi propriile capacități pentru a concura cu producătorii străini superiori. Bineînțeles, când producătorii emergenți „cresc" şi pot concura cu producătorii mai avansați, protecția ar trebui să dispară. Dar acest lucru ar trebui să se producă treptat. Dacă sunt expuşi prea devreme la prea multă concurență internațională, vor dispărea de pe piață".

Acum, parcurgând argumentația celebrului profesor coreean, poate măcar o mică parte din mulțimea de euroentuziaşti, care îi aplaudau frenetic pe impostorii de la cârma țării deghizați în straie de civilizatori, vor începe să realizeze cât de perfidă a fost operațiunea de asociere a țării noastre la UE şi cât de catastrofală este perspectiva ei în condițiile impuse cu titlu de binefacere. Încă o dată, fără nişte măsuri provizorii de protecție a pieței interne şi de avantajare a întreprinzătorilor naționali în raport cu cei străini, şansa noastră de depăşire a stării de subdezvoltare este egală cu zero. De altfel, pe parcursul expunerii sale, autorul menționează cum de-a lungul istoriei Anglia îşi proteja piața în fața expansiunii economice a Olandei, care o depăşea la nivelul de dezvoltare economică, SUA se apăra în fața invaziei economice a puterilor europene etc. La fel a procedat la rândul său şi țara de baştină a autorului, Coreea de Sud. Însă şi ea a urmat cu fidelitate experiența altor țări care s-au dezvoltat cu mult timp înainte. De la un

vreme încoace şi Coreea de Sud, atingând nivelul celor mai dezvoltate ţări, a renunţat la orice măsuri protecţioniste şi pledează energic în cadrul OMC pentru înlăturarea oricăror bariere comerciale. Prin urmare, există o logică firească în dezvoltarea economică a fiecărei ţări care a reuşit: acestea iniţial îşi protejează piaţa, după care, atingând un nivel egal sau superior cu cele mai avansate ţări, pledează pentru liberalizarea maximă a pieţelor. Altminteri, starea de subdezvoltare, condiţia de colonie economică vor pecetlui iremediabil soarta acelor ţări care n-au însuşit această lecţie. Să revenim la argumentaţia savantului nostru:

„Se poate ca adesea – deşi nu întotdeauna – liberul schimb să fie cea mai bună politică pe termen scurt, deoarece probabil va maximiza consumul curent al unei ţări. Dar cu siguranţă nu este cea mai bună modalitate de a dezvolta o economie. Pe termen lung, liberul schimb este o condamnare a ţărilor în curs de dezvoltare să se specializeze în sectoare care oferă o creştere cu o productivitate scăzută şi, astfel, o creştere mică a nivelului de trai. Iată de ce atât de puţine ţări au reuşit prin liberul schimb, în timp ce majoritatea ţărilor de succes au folosit protecţia industriilor tinere într-o măsură mai mare sau mai mică. Venitul mic care rezultă din lipsa dezvoltării economice restricţionează dramatic libertatea pe care ţările sărace o au în alegerea viitorului lor”.

Hipnoza mortală a balaurului cu trei capete

Pe parcursul întregii lucrări Ha-Joon Chang aduce noi şi noi exemple şi argumente despre rolul, de cele mai multe ori nefast pentru ţările sărace, pe care îl joacă ceea ce dânsul numeşte, aşa cum am văzut, „Treimea Păgână”: FMI, Banca Mondială şi OMC. Şi dacă primele două au fost create

încă în 1944, în cadrul unei conferințe a forțelor aliate (în principiu, SUA şi Marea Britanie) la stațiunea New Hampshire Bretton Woods din Statele Unite, Organizația Mondială a Comerțului a apărut abia în 1995, fiind succesoarea GATT (Acordul General pentru Tarife şi Comerț), a căpătat nişte drepturi mult mai largi de reglementare a politicilor economice ale țărilor care aderă la ea decât predecesoarea sa. Astfel, precizează autorul, OMC „promovează nu doar liberalizarea comerțului, ci este activă şi în alte domenii, precum reglementarea investițiilor străine şi drepturile de proprietate intelectuală. OMC este în prezent centrul de guvernanță economică globală, împreună du FMI – care se ocupă de accesul la finanțări pe termen scurt şi Banca Mondială, care se ocupă de investițiile pe termen lung. Şi dacă inițial cele două instituții - se limitau să-şi asigure rambursarea creditelor la nişte condiții relativ rezonabile, care în mare nu afectau independența economică a țărilor care beneficiau de asistența acestora, „în urma crizei datoriilor țărilor Lumii a Treia, – specifică autorul, – atât rolul FMI, cât şi cel al Băncii Mondiale s-au schimbat dramatic."

Adică din acel moment acestea au început să se implice practic în toate domeniile politicii economice, cum ar fi politica bugetară, fiscalitatea, reglementarea industrială, agricultura, piața forței de muncă, privatizarea etc. Dar iată că pe parcurs cele două organizații şi-au arogat funcții şi mai puternice. Astfel, menționează savantul, „în anii 1990 s-a înregistrat o lărgire şi mai pronunțată a misiunii acestora, pe măsură ce au început să ataşeze împrumuturilor lor aşa-numitele condiționalități de bună guvernanță. Ele implicau intervenții în domenii de neimaginat până atunci, precum democrația, descentralizarea administrației, independența băncii centrale şi guvernanță corporatistă". În aceste condiții, întrebarea formulată de către autor – Cine conduce

economia lumii? – capătă un răspuns univoc: „Treimea Păgână".

Regulile jocului la scară globală fiind prescrise în maniera respectivă, devine evident faptul că țările sărace nu prea au şanse să evite impunerea unor condiții discriminatorii şi umilitoare, care doar perpetuează pe termen lung înapoierea economică. Însă lucrurile se agravează şi mai mult din cauza calități profesionale mediocre a negociatorilor din partea statelor-țintă ale marii finanțe internaționale. Aşa cum susține pe bună dreptate autorul, „multor țări în curs de dezvoltare le lipsesc resursele intelectuale pentru a discuta în contradictoriu cu organizațiile internaționale puternice, care dispun de o armată de economişti foarte bine pregătiți şi de o mare susținere financiară". Din nefericire, cazul Moldovei nu constituie o excepție în acest sens. Mai grav, deoarece practic toți economiştii, atât din cadrul guvernelor, cât şi din mediul universitar şi cel de experți, s-au format în ultimele două decenii însuşind paradigma neoliberală, iar analiştii de serviciu care dau sfaturi autorităților de regulă sunt întreținuți pe bani occidentali prin intermediul unor proiecte de finanțare externă, „consensul" lor în idolatrizarea recomandărilor „guvernanței globale" nu este deloc surprinzător.

Pentru a detalia mai mult funcțiile OMC, vom reveni din nou la expunerea academică a lui Ha-Joon Chang. Aşadar, din momentul apariției sale, respectiva organizație se prezintă astfel:

„La suprafață, OMC a creat doar „un mediu concurențial echitabil" pentru țările membre, impunând ca toată lumea să respecte aceleaşi reguli – cum am putea să ne opunem la aşa ceva? Un element-cheie a fost adoptarea principiului „obligației generale", care presupune ca toți membrii să semneze toate acordurile". Sub regimul GATT,

țările puteau alege ce acorduri să semneze şi multe țări în curs de dezvoltare puteau rămâne în afara acordurilor pe care nu le doreau – de exemplu, acordul care restricționa utilizarea subvențiilor. Prin regula obligației generale, toți membrii trebuiau să se supună aceloraşi reguli. Toți au trebuit să-şi reducă taxele vamale. Țările sau fost obligate să renunțe la plafoanele pentru importuri, la subvențiile la export (permise doar pentru cele mai sărace țări) şi la cea mai mare parte a subvențiilor interne".

Parcurgând cu atenție citatul de mai sus, nu putem să nu realizăm gravitatea excepțională a condițiilor asumate de țara noastră în cadrul OMC. Ca, de altfel, şi a celor în fața FMI şi BM. Însă dramatismul situației se mai agravează şi prin faptul că criticii ireconciliabili ai guvernării, care râvnesc să ajungă la cârma țării, nu par să realizeze faptul că oricine ar ajunge să dețină puterea, fără o revizuire radicală a relațiilor noastre cu „Treimea Păgână", orice măsură cu caracter economic ar fi în cel mai bun caz una parțială, provizorie şi având efecte limitate.

Dezvoltarea f**ără** protec**ţ**ionism este o iluzie

Exemplul Coreii de Sud, care a ajuns o națiune comercială robustă, este invocat în mod repetat de către autor, care insistă asupra rolului-cheie, pe care l-a avut protecția industriilor emergente în realizarea acestui salt economic spectaculos. Sau, aşa cum se exprimă el însuşi, „protecționismul nu garantează dezvoltarea, dar dezvoltarea este foarte dificilă în lipsa lui... Prin urmare, dacă dorim să ajutăm țările în curs de dezvoltare să progreseze prin comerț, țările bogate trebuie să accepte un protecționism asimetric, aşa cum l-au folosit ele între anii 1950-1970".

Iată aici intervine problema majoră. Pot oare țările bogate să accepte nişte condiții speciale ce ar avantaja statele vulnerabile? Dacă în fruntea lor s-ar afla nişte lideri independenți şi responsabili, da. Însă, întrucât trăim vremuri în care nu guvernele şi nici organizațiile internaționale conduc instituțiile în fruntea cărora se află, ci sunt mai curând derivatele grupurilor financiare sau ale corporatocrației, ar fi naiv să aşteptăm de la „rechinii capitalismului speculativ" ai Nordului bogat să renunțe la propria esență răpitoare de dragul unor „abstracțiuni" cum ar fi dezvoltarea economică echilibrată a țărilor lumii. În acest sens, ar fi util pentru cei care doresc să ştie mai multe despre felul în care funcționează mecanismele corporatocrației să citească lucrarea *Corporațiile conduc lumea* aparținând celebrului economist american David C. Korten, care a văzut lumina tiparului în original în 1994, iar în română în 1995 şi încă mai poate fi găsită în anticariatele din România. Sau cele două lucrări ale altui faimos autor american, John Perkins, „Confesiunile unui asasin economic" şi „Istoria secretă a imperiului american", editate recent şi în România.

Având în vedere conjunctura internațională ce s-a creat în ultimele decenii, tot mai mulți est-europeni încep să înțeleagă că ieşirea din strânsoarea mortală a „partenerilor de dezvoltare" este legată în cel mai direct mod de reaşezarea centrelor de putere la scară globală, adică de reorganizarea geopolitică a lumii, care va permite respingerea dictatului „centrului" impus „periferiei" şi „semiperiferiei", ca să uzăm terminologia altui american celebru, Immanuel Wallerstein. Altminteri, fiind prea vulnerabile sub aspect politic şi economic, țări ca Republica Moldova, fără a-şi redimensiona conceptul de securitate națională şi cooperare internațională, în stare să reprezinte o contrapondere în fața imperiului global, nu au şansa să se

salveze din postura de victimă a unui nou tip de imperialism deopotrivă economico-financiar, politic şi cultural.

Şi ca să mai accentuăm o dată în plus importanţa vitală a modelului asupra căruia insistă autorul, vom mai reproduce un citat:

„...Liberul schimb nu este calea cea mai bună către dezvoltarea economică. Comerţul contribuie la dezvoltarea economică doar atunci când foloseşte un amestec de protecţionism şi comerţ deschis, ajustându-l constant în funcţie de nevoile sale în schimbare şi de capacităţile proprii. Comerţul este pur şi simplu prea important pentru dezvoltarea economică pentru a-l lăsa pe seama economiştilor adepţi ai liberului schimb".

Investiţiile străine – un benficiu sau o capcană?

Prezenţa şi efectul investiţiilor străine în ţările cu o economie slabă reprezintă un alt subiect-cheie pentru religia neoliberalismului, pe care îl demitizează fără drept de apel Ha-Joon Chang. Este vorba de un efort extrem de important, deoarece şi în discursul public de la noi obsesia pentru atragerea de investiţii străine a devenit un loc comun. Observăm cu uşurinţă cum politicieni de toate nuanţele şi experţi de toată mâna se întrec în exerciţii retorice, glorificând în fel şi chip investiţiile străine în economia naţională, văzute ca mijloc de redresare economică, de prosperitate şi în definitiv ca practică indiscutabilă pentru orice ţară încadrată în sistemul internaţional care doreşte să fie „ca toată lumea" (bună). Cauza acestei atitudini generalizate este aceeaşi: aşa ne-au învăţat consultanţii şi diplomaţii străini, care s-au tot perindat pe la noi în ultimul sfert de secol. Caracterul evident şi axiomatic al multiplelor beneficii pentru societăţi ca a noastră, consideră adepţii

gândirii comune, îl poate pune la îndoială doar un ignorant. Ei bine, cel pe care îl avem drept autor al cărții prezentate în acest material, o somitate academică de talie internațională, nu poate fi suspectat de lipsă de competență. Tocmai de aceea lectura acestei lucrări reprezintă o şansă deosebită pentru schimbarea opticii noastre asupra unor lucruri pe care în general credeam că le cunoaştem destul de bine.

Mitul liberei circulații a capitalului, alături de libera circulație a mărfurilor şi serviciilor, reprezintă însăşi piatra de temelie a evangheliei neoliberale. Iar afirmațiile despre necesitatea instituirii unor reglementări la acest capitol în funcție de situația concretă a fiecărei țări par cel puțin stranii. Nu vom detalia prea mult expunerea acestui compartiment al lucrării, limitându-ne la câteva fragmente, care sperăm să aibă darul să trezească un şi mai mare interes al cititorului pentru cartea respectivă.

„Un impact crucial, dar adesea ignorat al ISD (investiții străine directe) este cel asupra concurenților interni (actuali şi viitori). O companie transnațională care face investiții străine directe poate distruge firmele naționale existente care ar fi putut „creşte" şi ar fi putut avea succes fără această expunere prematură la concurență sau poate împiedica apariția concurenților interni. În astfel de cazuri, capacitățile de producție pe termen scurt sunt îmbunătățite, deoarece filiala companiei transnaționale care înlocuieşte firmele locale naționale (prezente sau viitoare) este de obicei mai productivă decât acestea din urmă. Dar nivelul capacităților de producție pe care o țară le poate atinge pe termen lung devine mai redus...

Date fiind aceste aspecte, o țară în curs de dezvoltare poate fi îndreptățită să respingă beneficiile pe termen scurt ale ISD pentru a mări şansa ca firmele sale interne să se angajeze în activități superioare, pe termen lung, interzicând

investiţiile străine directe în anumite sectoare sau reglementându-le...

Istoria este de partea ţărilor care au reglementat investiţiile străine directe. Majoritatea ţărilor bogate de astăzi au reglementat investiţiile străine atunci când au fost pe poziţia de a le primi. Uneori reglementarea a fost draconică – Finlanda, Japonia, Coreea şi Statele Unite (în anumite sectoare) fiind cele mai bune exemple".

Ar fi de menţionat măcar în treacăt că reglementarea ISD nu este una cu interzicerea acestora, iar măsurile respective, care avantajează investitorii naţionali în raport cu cei străini (în anumite sectoare şi pe o durată limitată de timp), nu sunt neapărat factori ce descurajează influxul de capital străin. Ceea ce contează mai mult poate ţine de potenţialul de piaţă ale ţării respective, de calitatea forţei de muncă şi a infrastructurii, reglementările fiind o chestiune cu totul minoră în contextul deciziei unor investitori de a se orienta spre o ţară sau alta. Aceste argumente aduse de autor presupun, firesţte, existenţa unui guvern naţional puternic şi competent, care urmăreşte interesul naţional. Evident, o asemenea situaţie încă nu vizează Republica Moldova. Ceea ce nu înseamnă câtuşi de puţin că o asemenea stare de lucruri trebuie privită ca fiind inevitabilă. Dimpotrivă, elaborarea unei viziuni noi, coerente şi viabile asupra perspectivelor de dezvoltare a ţării, bazată pe experienţa internaţională şi pe înţelegerea profundă a nevoilor economiei autohtone şi a realităţilor internaţionale, rămâne a fi prioritatea numărul unu pe agenda publică. Asta pentru că ar fi cu totul dramatic dacă într-o bună zi în fruntea statului ar ajunge oameni cu intenţii bune, dar fără idei. Temele pentru acasă trebuie făcute din timp. Altfel riscăm să rămânem nişte restanţieri incorigibili. Şi pentru a concluziona împreună cu autorul pe marginea acestui aspect, să revenim la textul propriu-zis:

„Investiţiile financiare străine aduc mai multe pericole decât beneficii... Investiţiile străine directe nu sunt asemenea Maicii Tereza, ele aduc totuşi beneficii ţărilor-gazdă pe termen scurt. De aceea ce contează cu adevărat atunci când vine vorba de dezvoltarea economică este ce se întâmplă pe termen lung. Acceptarea ISD în mod necondiţionat poate face de fapt mai dificilă dezvoltarea economică pe termen lung.

Prin urmare, investiţiile străine directe pot fi un pact faustian, pe termen scurt ele pot aduce beneficii, dar pe termen lung se pot dovedi de fapt nocive pentru dezvoltarea economică".

Mitul tranziţiei: sacralizarea proprietăţii private şi demonizarea proprietăţii publice

Asemenea cunoscutului economist american Joseph Stiglitz, Ha-Joon Chang priveşte cu ochi critic recomandările legate de aplicarea „terapiei de şoc" în economie, pe care le-au impus instituţiile financiar-creditare ţărilor ex-comuniste. Printre măsurile-cheie urmărite de aceştia a fost în primul rând privatizarea în masă, rapidă, totală şi devastatoare în acelaşi timp. Efectul catastrofal al acestor măsuri neoliberale radicale a afectat practic toate ţările din fostul lagăr socialist, singura excepţie lăudabilă fiind, aşa cum arată acelaşi Stiglitz, China, care a declinat sfaturile FMI şi ale Occidentului în ansamblu. Iar rezultatele acestei independenţe în politicile economice sunt evidente pentru oricine. Nici Moldova n-a fost o excepţie în acest sens. Zelul birocraţiei locale mafiotizate de a privatiza orice unitate economică rentabilă, de a le falimenta şi a le vinde cu bucata este binecunoscut. Întreaga operaţiune de o amploare fără precedent a avut succes în primul rând

deoarece societățile noastre (sau mai curând elitele locale), dezicându-se de trecutul comunist, au basculat cu uşurință în mrejele neoliberalismului, pe care l-au considerat a fi singura alternativă a modelului etatist defunct.

„Puțini ar mai susține acum comunismul ca sistem economic viabil. Dar este un salt logic uriaş să treci de la această concluzie la afirmația că întreprinderile de stat sau întreprinderile publice nu funcționează. Această gândire a devenit populară în urma programului de privatizare de pionierat al lui Margaret Thatcher, din Marea Britanie, la începutul anilor 80, şi a dobândit statutul de crez pseudoreligios în timpul „transformării" fostelor economii comuniste din anii 90. Pentru o perioadă, părea că întreaga lume fostă comunistă era hipnotizată de mantra „privat – bun, public – rău"... Privatizarea întreprinderilor de stat a fost, de asemenea, o piesă importantă a agendei neoliberale, pe care samaritenii cei răi au impus-o majorității țărilor în curs de dezvoltare în ultimul sfert de veac".

Partea cea mai proastă a acestei poveşti este că nici după acest sfert de veac se pare că politicienii şi „liderii de opinie" nu s-au tratat de această iluzie periculoasă. Pe post de campioni în menținerea acestei iluzii se prezintă în mod invariabil „înțelepții de serviciu" din „societatea civilă", adică acea duzină de grantofagi unşi cu toate alifiile lui George Soros şi alții de teapa lor, care se erijează în (im)postura de pedagogi naționali, dând lecții publice de pe ecranele televizoarelor cu aerul unor deținători ai secretelor lumii. Astfel încât garniturile guvernamentale vin şi pleacă, iar povățuitorii tuturor guvernărilor şi ai societății în ansamblu rămân invariabil aceeaşi. Astfel, deviza ironică atribuită foştilor comunişti la Bucureşti capătă conotații noi la Chişinău, vizându-i de această dată pe eternii înțelepți din cohorta „experților independenți": „La vremuri noi, tot noi!".

Nu vom relua întreaga expunere a avantajelor şi dezavantajelor existente în cazul administrării unei întreprinderi de stat în raport cu una privată şi viceversa, expuse de o manieră excelentă, cu multiple argumente imbatabile şi exemple concrete de către autor. Menţionăm doar că ambele forme de proprietate îşi au dreptul la viaţă, totul depinzând de o multitudine de condiţii şi criterii concrete, care trebuie luate în calcul la aprecierea nivelului de performanţă a fiecăreia dintre ele. Cert este, însă, că în realitatea economică practică lucrurile se prezintă de o manieră mult mai complexă decât în teoriile fundamentaliste de factură marxistă (care sacralizează proprietatea de stat) sau neoliberală (care exaltă simetric proprietatea privată).

Aşa, de exemplu, eficienţa unei întreprinderi poate depinde nu doar de forma de proprietate, ci şi de dimensiunile ei şi de măsura în care acţionarii (de stat sau privaţi) sunt implicaţi în management sau au capacitatea de a-l supraveghea la modul eficient. Sau, aşa cum arată autorul, „întreprinderile de stat pot fi instrumentul ideal şi acolo unde există un „monopol natural". Acesta se referă la situaţia în care condiţiile tehnologice fac ca prezenţa unui singur furnizor să fie cel mai eficient mod de a servi piaţa. Electricitatea, apa, benzina, căile ferate şi liniile de telefonie fixă sunt exemple de monopol natural. „

În cazul nostru, aşa cum ştim, electricitatea şi benzina sunt demult înstrăinate în favoarea sectorul privat, iar căile ferate şi telefonia fixă urmează să fie sacrificate şi ele pe altarul relaţiilor cu „partenerii de dezvoltare" care ne cer să le privatizăm. Între altele, ar fi de reţinut că diferenţa dintre o întreprindere de stat şi una privată constă în faptul că ambele plătesc impozite, doar că în cazul celei de stat întregul profit este vărsat în bugetul public, iar al celei private – în buzunar privat. Şi încă e bine dacă cel privat

este un localnic şi urmează să-şi investească banii în consumul local sau să îi reinvestească pe piaţa autohtonă. Pentru că dacă e străin, acesta de obicei îşi cară banii în ţara de origine.

Desigur, e inutil să repetăm că în fiecare caz aparte se iscă o sumedenie de condiţionalităţi, de care trebuie să se ţină cont pentru obţinerea unui rezultat optim din activitatea unei întreprinderi. Iar dacă cele înşiruite de noi sunt de la sine evidente, de ce atunci se mai insistă atât de mult pe prioritatea inexistentă la capitolul eficienţă şi utilitate publică a sectorului privat în raport cu cel de stat? Din interes meschin sau din prostie? Răspunsul ar fi unul solomonic: ambele motive pot fi la fel de valabile.

Ar mai fi de menţionat aici faptul că autorul aminteşte că pe lângă cele două forme de proprietate „există şi multe drepturi de proprietate comunale, care funcţionează foarte bine. Multe comunităţi rurale din toată lumea au drepturi de proprietate comunală ce reglementează eficient utilizarea resurselor comune (cum ar fi pădurile, peştele) pentru a împiedica exploatarea în exces".

Ar trebui să mai subliniem şi faptul că gradul de prosperitate a unei societăţi mai depinde şi de măsura în care este distribuită proprietatea privată cât mai multor cetăţeni, familii, comunităţi şi grupuri sociale. Asta pentru că democraţia politică funcţionează în măsura în care funcţionează democraţia economică, iar distribuţia largă şi echitabilă a proprietăţii presupune existenţa unui stat puternic şi a unor reglementări ce ar împiedica apariţia unor monopoluri sau oligopoluri. Altminteri ne pomenim în situaţia când întreaga societate este captiva unor oligarhi care instituie regimul plutocraţiei. Reiese că am scăpat de nomenclatura comunistă şi am dat peste nomenclatura oligarhică, generată de concentrarea excesivă de capital în mâinile unui grup restrâns de persoane.

Industria, nu sfera serviciilor şi nici agricultura, aduce prosperitate

Întrucât în ultimii ani se vehiculează tot mai intens ideea, potrivit căreia economia unei ţări ar putea genera dezvoltare şi prosperitate unui număr larg de cetăţeni bazându-se în mod prioritar pe sfera serviciilor (cum ar fi turismul, de exemplu) sau pe agricultură, fără a avea o industrie puternică, apelăm din nou la opinia avizată a profesorului de la Cambridge Ha-Joon Chang. Anume formarea unui puternic sector industrial, care este cheia succesului general, este împiedicată de acţiunile de dereglementare, uneltite de economiile dezvoltate contra celor mai slabi. Asta cu toate că, aşa cum subliniază autorul, „investiţiile în construirea capacităţilor (de producţie – n.n.) cer sacrificii pe termen scurt. Dar acesta nu este un motiv pentru care nu trebuie făcute, contrar a ceea ce spun economiştii adepţi ai pieţei libere". Şi în continuare:

„Dacă barierele reprezentate de taxe vamale sau subvenţiile le permit firmelor locale să acumuleze noi capacităţi – prin cumpărarea unor utilaje superioare, îmbunătăţirea organizării şi instruirea muncitorilor – şi să devină competitive pe plan internaţional, reducerea temporară a nivelului de consum al ţării (deoarece refuză să cumpere bunuri străine, de mai bună calitate şi la preţuri mai mici) poate fi pe deplin justificată".

De reţinut că invazia de mărfuri străine pe piaţa noastră internă este una dintre cauzele de bază ale subdezvoltării economice, inclusiv a lipsei de capacităţi industriale pentru a face faţă concurenţei cu produsele de import, aceeaşi situaţie fiind caracteristică şi sectorului agrar, ucis de importurile şi contrabanda în cantităţi

gigantice de produse similare cu cele de origine locală. Această situație este şi una dintre cauzele de bază ale unui şomaj atât de mare, care generează migrația masivă a forței de muncă peste hotare. Altfel zis, la întrebarea ce importă Moldova, am putea răspunde simplist: mărfuri, servicii şi capitaluri străine. Iar la întrebarea ce exportă, răspunsul ar fi: oameni. Astfel, schimbul este departe de a fi unul echivalent. Reiese că mergem să lucrăm în străinătate pentru a face bani ca să cumpărăm cu ei acasă mărfuri şi servicii străine. Un asemenea cerc vicios nu poate decât să aprofundeze criza social-economică şi să ne împingă spre un faliment total: economic, politic, demografic.

„Odată ce am acceptat că este important să creştem capacitățile de producție, unde exact ar trebui să investească o țară pentru a face acest lucru? – se întreabă autorul, pentru a ne oferi tot el răspunsul optim. – În industrie sau mai precis în industria de prelucrare – iată răspunsul meu. Este, de asemenea, răspunsul pe care l-ar fi dat generații întregi de artizani de succes ai dezvoltării economice, de la Robert Walpole[4] încoace, dacă li s-ar fi pus aceeaşi întrebare". Şi continuă astfel:

„Istoria ne-a arătat în mod repetat că cel mai important lucru care deosebeşte țările bogate de cele sărace este practic capacitatea de prelucrare mai mare, acolo unde productivitatea este, în general, mai ridicată şi, mai important, acolo unde productivitatea are tendința (deşi nu întotdeauna) de a creşte mai rapid decât în agricultură sau servicii. Walpole ştia acest lucru acum aproape 300 de ani, când i-a cerut regelui George I să spună în Parlament: „Nimic nu contribuie mai mult la promovarea bunăstării

[4] Robert Walpole) (n. 26 august 1676 , Norfolk – d. 18 martie 1745, Londra) a fost un politician britanic, prim ministru al Marii Britanii, între 1721 şi 1742 (n.n., sursa: Wikipedia)

publice decât exportul de produse prelucrate şi importul de materii prime brute străine”.

Un subiect aparte în lucrarea de față este cel al gestionării inflației şi al rigorilor impuse în acest sens de către FMI țărilor sărace, care creează probleme enorme acestor țări. Dar nu intrăm în detalii, lăsând cititorul să se documenteze la acest capitol studiind cartea în cauză. Precum nu pomenim decât în treacăt şi chestiunea independenței băncilor centrale în raport cu autoritățile naționale, care a devenit o problemă generală de câteva decenii încoace, ce provoacă deseori efecte negative majore. Nici problema proprietății intelectuale, a brevetelor şi a modului în care ar putea realiza un salt în dezvoltare economiile statelor sărace fără a face uz de cele mai înalte tehnologii, care sunt practic inaccesibile din cauza multiplelor bariere instituite la nivel internațional. Toate acestea ar ocupa un spațiu mult prea mare pentru o prezentare de carte, fie ea şi una ceva mai extinsă.

Am dori totuşi să remarcăm în încheiere un aspect pe care îl găsim fundamental în definirea profilului profesional şi moral al autorului acestei cărți. Ha-Joon Chang provine dintr-o țară care acum câteva decenii era una dintre cele mai înapoiate țări din lume. Experiența lui personală îl ajută să fie solidar şi să pledeze pentru o soartă mai bună, pe care o merită toate popoarele lumii. Iar ceea ce trezeşte o admirație deosebită, alături de anvergura academică şi argumentația impecabilă, este profundul angajament moral cu care îşi scrie cărțile. Angajamentul plenar şi pledoaria plină de pasiune pentru mai multă echitate în relațiile dintre țările bogate şi cele sărace, ca şi sfaturile practice pe care le poate însuşi orice conducător sau expert din „periferia lumii” în avantajul propriei țări, îl ridică pe economistul coreean la cele mai înalte culmi de probitate profesională.

15 februarie 2016

Ilie Şerbănescu : România, o colonie la periferia Europei

Românii, chiriaşi în propria ţară

Cartea economistului şi publicistului român Ilie Şerbănescu *România, o colonie la periferia Europei*, apărută recent la editura „Roza vânturilor” (2016), este o mărturie zguduitoare a tragediei României ultimului sfert de veac. Bilanțul tranziției de la comunism la statutul de membru al UE, pe care îl face domnia sa, este un adevărat strigăt de durere, expresia unei conştiințe lucide, care înfruntă discursul dominant, supunând unei analize riguroase procesul de colonizare a țării sub acoperirea retoricilor triumfaliste de occidentalizare.

Pe parcursul întregii sale istorii zbuciumate, niciodată până în prezent neamul românesc n-a avut parte de o soartă mai vitregă, mai umilitoare şi mai lipsită de şanse de emancipare de sub jugul străinilor decât în ultimele decenii. Situația este cu atât mai dramatică cu cât starea de înrobire, de devastare economică, socială şi culturală nu este resimțită de către majoritatea covârşitoare a societății ca fiind una de-a dreptul disperată. Asta pentru că, spre deosebire de perioadele istorice anterioare, când ocupantul îşi impunea voința prin forța armelor şi, prin urmare, starea de ocupație era una evidentă, la ora actuală colonizatorii fac uz de inginerii sociale soft, care anesteziază orice bănuială a celor împilați, lipsindu-i de capacitatea de a-şi cunoaşte asupritorii.

Am considerat extrem de necesară expunerea pe larg a acestei lucrări pentru publicul din Republica Moldova, deoarece şi dincoace de Prut ne confruntăm cu aceleaşi fenomene. Şi aici clasa politică este orbită de mitologia

neoliberală, iar spațiul public este confiscat de trubadurii integrării europene şi ai globalismului. Această liotă de servanți ai unor interese străine, care impune o viziune deformată asurpa realității, viciind percepția societății asupra cauzelor eşecurilor noastre, ca şi asupra soluțiilor ce ar conduce spre redresarea străriі de lucruri, n-ar mai avea trecere dacă lumea ar reuşi să însuşească modul de abordare a problemelor, pe care îl practică Ilie Şerbănescu.

Autorul creionează încă din prefața cărții condiția în care s-a pomenit țara:

„Românii au ajuns deja chiriaşi în țara lor. Următorul pas – dezmembrarea – este inevitabil. România nu mai este țara românilor. Era, bună sau rea, atâta timp cât proprietarii, buni sau răi, erau românii. Acum, România are noi proprietari. Şi acest lucru va fi consemnat şi în scripte, politic. Când şi cum, nu depinde nimic de noi. Depinde de proprietar, şi nu de chiriaş!”.

Aşadar, Ilie Şerbănescu afirmă din capul locului că după căderea comunismului românii au fost desproprietăriți, lăsați lefteri, ajungâng străini în propria țară. Chestiunea proprietății a fost dintotdeauna una fundamentală, ea definind esența unei societăți. Oricine cunoaşte că stăpân este doar cel căruia îi aparține proprietatea. El şi numai el are puterea de decizie, el hotărăşte care e partea leului ce îi revine şi care este partea lăsată celor mulți, aflați la cheremul lui. Altfel zis, mai simplu, ai proprietate – eşti stăpân, nu o ai – eşti în cel mai bun caz argatul slugii stăpânului. Alte tipuri de raporturi pur şi simplu nu există prin definiție. Iar în cazul României, ca şi al nostru, şi al aproape tuturor țărilor ex-comuniste din regiune, în postura de argat s-a pomenit nu doar omul simplu, ci şi statul, căruia i s-a stors toată vlaga de proprietar, toată puterea de decizie şi, prin urmare, însăşi rațiunea de a fi – apărarea şi susținerea propiilor cetățeni.

Cum vine una ca asta, s-ar putea scandaliza consumatorii minciunilor omniprezente? Cu niţică răbdare, vom vedea mai la vale din argumentaţia autorului.

Dar până atunci mai reproducem un citat din prefaţă, care pare a pune la îndoială însuşi rostul jocului politic, cu tot cu circul electoral care îl însoţeşte. Printr-o singură frază Şerbănescu aruncă în aer întregul eşafodaj argumentativ al clasei politice, arătând că toată scamatoria cu votul universal şi schimbarea garniturilor guvernamentale nu are cum să mişte din punctul mort o societate înlănţuită într-o multitudine de acorduri internaţionale şi acte normative interne, care au determinat vasalizarea ţării:

„Unica ieşire din starea şi statutul de colonie nu poate fi, obiectiv, decât o mişcare de eliberare naţională. Care poate avea succes sau nu. Şi care oricum nu poate fi realizată – admiţând prin absurd că cineva din România ar organiza-o! – decât într-un context international favorabil. Un asemenea context nu există în momentul de faţă. Colonialismul este în ofensivă."

În ţările din Lumea a Treia mişcările de eliberare naţională şi-au luat avântul tocmai într-un context internaţional favorabil, mai exact după al Doilea Război Mondial, iar în spaţiul ex-comunist - odată cu slăbirea şi apoi prăbuşirea imperiului sovietic. Şi întrucât noii colonizatori sunt occidentalii, doar dezintegrarea UE sau preluarea puterii în principalele ţări din acest subimperiu regional de către forţele patriotice, precum şi slăbirea influenţei imperiului american, care încă menţine în stare de protectorat UE, pot crea condiţii favorabile pentru apariţia unor astfel de mişcări. Iar până atunci se impune afirmarea plenară în spaţiul public a adevărului despre condiţia umilitoare în care am fost împinşi, scopul fiind crearea unui viguros curent de opinie, care ar putea să se transforme la momentul oportun într-o forţă politică redutabilă.

Arătând cum ţările din zona ex-comunistă, scăpate de sub comunism, au căzut în plasa unui alt regim nedrept, şi mai dezastruos prin efectele lui, autorul accentuează că „simpla schimbare de paradigmă - asupra căreia s-au bătut tobele politice, anume că ar fi de ajuns să se treacă la proprietatea privată pentru ca subdezvoltarea şi sărăcia să fie eradicate de la sine – nu antrenează automat schimbări la nivel de dezvoltare şi de standard de viaţă".

Colonialismul colectiv: alte măşti, aceeaşi piesă

Ca purtător al virusului liberal preţ de ani de zile, recunosc şi de această dată că eu însumi am crezut cu tărie în acest aparent panaceu până în momentul când am văzut că, deşi privatizarea a fost una masivă, efectele ei s-au dovedit a fi de-a dreptul devastatoare. Şi întrucât schimbarea puterii nu aducea şi schimbări calitative a stării de lucruri, am început a căuta adevăratele cauze ale eşecurilor noastre. A fost nevoie să acumulez o experienţă internaţională de peste două decenii şi să studiez o mulţime de cărţi până când mi s-a împrăştiat ceaţa din faţa ochilor. Tocmai de aceea mă şi aplec asupra unor astfel de volume, făcându-le prezentări largi. Aşa i-aş putea ajuta şi pe alţii să scape de vraja dogmelor în vogă.

Mitul extinderii UE spre ţările din Răsărit continuă să facă multă vâlvă, pretinzându-se că este vorba despre admiterea noastră în clubul ţărilor de elită, ceea ce va atrage negreşit un salt economic şi prin părţile noastre. Să vedem, însă, cum dinamitează acest mit Ilie Şerbănescu:

„O violentă şi abruptă polarizare economico-socială s-a produs atât pe verticală în fiecare din ţările zonei, cât şi pe orizontală între Vest şi Est...Întreaga configuraţie actuală economico-politico-socială a Europei poartă amprenta unui

clasic sistem centru-periferie de tip colonial. Graţie dimensiunii fabuloase, puterii militare şi în particular nucleare, precum şi depăşirii în deceniile Putin a umilinţei iniţiale, doar Rusia a scăpat din acest sistem centru-periferie cu alungiri de la Vest la Est".

Că lucrurile stau anume aşa, o cunoaşte oricine a studiat lucrările a cel puţin doi autori americani de primă mărime, Immanuel Wallerstein şi Joseph Stiglitz. Şi lista ar putea continua. Dar să revenim la momentul imploziei colosului sovietic şi să vedem cum stăteau lucrurile dincolo de fosta cortină de fier, mai bine zis să înţelegem logica marilor puteri economice vest-europene în acel moment, care le-a servit ca o oportunitate istorică nesperată. Se ştie că în jocul internaţional lumea se conduce de interese, nu de intenţii filantropice. Precum la fel de bine se ştie că în relaţiile externe marile puteri îşi drapează orice interes, oricât de venal şi cinic, într-o frazeologie scăldată în miere. Asta pentru a prosti aborigenii cu mărgele de sticlă, oglinjoare, „apă de foc" şi alte nimicuri. Aşadar, spune autorul:

„Destrămarea Uniunii Sovietice şi a conglomeratului ei satelitar din Europa Centrală şi de Est a oferit Vestului Europei oportunitatea istorică a unor surse de aprovizionare şi pieţe de desfacere aproape neaşteptate în cvasiproximitate şi cvasigratuitate – un adevărat balon de oxigen pentru cel mai în vârstă dintre centrele de putere economică ale lumii şi, oricum, cu cel mai costisitor model social devenit handicap în faţa ascensiunii noilor concurenţi mondiali din Asia. Vestul Europei s-a repezit spre Centrul şi Estul Europei oferit pe tavă de istorie."

Dar oare nu anume în acest hal am ajuns şi noi, după ce ne-am făcut toate temele dictate de centrele de putere occidentale, cu privatizări, ajustări şi reglementări masive? Ce altceva decât zonă de extracţie a forţei de muncă şi de

desfacere a produselor şi serviciilor occidentale am ajuns să fim în ultimii ani? Principiul sacrosanct al liberei circulaţii funcţionează perfect – exportăm oameni şi importăm bunuri, capitaluri şi servicii. Cât de echivalent este acest schimb, se vede de la o poştă. Aşa că nu ne rămâne decât să scandăm în cor, ca la paradele comuniste de pe vremuri: „Trăiască regimul fără vize şi cel al liberului schimb!" Pentru că schimbul de „sclavi fericiţi" pe marfă de import e în plină desfăşurare. Astfel, mai toată lumea e mulţumită: sclavii, pentru o bucată de pâine pe care o pot câştiga pe aiurea, iar corporaţiile transnaţionale, pentru că ne pot inunda cu mărfurile lor.

Astfel, continuă autorul, cele 5-6 foste puteri coloniale din Vestul Europei, care timp de secole şi-au asigurat prosperitatea datorită extracţiei sistematice şi masive din teritoriile coloniale, au pus la cale un fel de „colonialism colectiv". Anume acest nucleu dur al ţărilor respective a stabilit regulile impuse în spaţiul ex-comunist, doar că de această dată rolul armatelor cotropitoare le-a fost atribuit multinaţionalelor. Iată cum a decurs această operaţiune de o amploare continentală cu consecinţe catastrofale pentru „beneficiarii" acestor politici:

„În spiritul libertăţii de mişcare şi acţiune propovăduite, s-a trâmbiţat nevoia unei liberalizări rapide şi depline a circulaţiei produselor, serviciilor şi capitalurilor, a schimburilor comerciale, valutare şi de investiţii. Ce înseamnă acest lucru?! Că de la sine cei puternici şi deja aşezaţi pe piaţă, adică cei din Vest, vor acapara tot, întrucât în mod obiectiv nou-veniţii din Est nu puteau fi decât slabi şi fără potenţe tehnologice şi financiare."

Teoreticianul protecţionismului economic, Friedrich List, avertiza încă în prima jumătate a secolului XIX că atunci când fuzionează o economie puternică cu una subdezvoltată, prima are doar de câştigat, iar cea de-a doua

- doar de pierdut. El arăta cât de riscant este pentru germani să dea curs insistențelor britanice de a înlătura barierele vamale în condițiile unei discrepanțe izbitoare în nivelul de dezvoltare. De atunci şi până în prezent timpul a verificat şi a confirmat de nenumărate ori justețea concepției lui List. Însă, în momentul dobândirii independenței, noi, cei din spațiul ex-comunist, habar nu aveam de toate acestea. Tocmai de aceea am şi înghițit toate gogoaşele liberale ca pe nişte cadouri de mare preț.

Odată semnalul privatizărilor fiind lansat, rechinii capitalismului occidental au avut din capul locului ținte bine determinate. Ei s-au năpustit spre cele mai grase felii din avuția statului:

„Ca în scenariul clasic colonialist, capitalul vest-european s-a înfipt de la început în ceea ce constituie rulajul banului într-o economie: exploatarea resurselor naturale, distribuțiile de energie, (cele care colectează banii din asigurarea cu energie) şi băncile. Restul – industrii, servicii, comerț – s-a prăbuşit aproape implicit în brațele „eliberatorilor" vestici. Esențială a fost implementarea cât mai rapidă a mecanismului de extracție de sevă economică din Est, care operează în principal şi masiv prin menținerea în Est a salariilor mici, dar generalizarea (impusă) aici a prețurilor din Vest".

Atenție ! La noi nu e diferit. Cine crede că menținerea salariilor mizerabile în sectorul de stat, dar şi în cel privat, este doar o măsură luată de nişte guvernări ticăloşite, se înşeală amarnic. Salariul minim pe economie este plafonat la indicația aceloraşi stăpâni ai actului decizional din Vest, care ne stabilesc şi ceilalți parametri economici de bază, cum ar fi deficitul bugetar, rata inflației, principalii indicatori fiscali, nivelul admisibil al subvențiilor etc. Creditorii externi sunt cei care dictează condițiile. Banii lor

nu sunt pentru salvarea, ci pentru înfeudarea noastră. Dar despre asta vom vorbi puțin mai târziu.

„Hoţii noştri” – clienţii permamnenţi ai DNA, „hoţii lor” – imuni în faţa justiţiei

Spre deosebire de România, Republica Moldova nu dispune de resurse naturale atât de bogate, însă cel puțin un exemplu mai mult decât semnificativ ar fi de adus aici. Privatizarea rețelelor electrice în favoarea companiei transnaționale spaniole „gasNatural fenosa” reprezintă o formă clasică de extracție de tip colonial a unor supraprofituri din distribuție, banii storşi din această activitate parazitară fiind transferați cu regularitate în țara de origine a acestui gigant. Prezența în sistemul bancar a capitalului străin la noi pentru moment (cel puțin în aparență) este mai redusă decât în România, însă nu încape îndoială că în scurt timp, pe fundalul scandalurilor financiar-bancare şi a arestării lui Veaceslav Platon (unul dintre cei mai grei jucători pe piața financiară), sistemul nostru bancar va fi înghițit integral de capitalul străin. Spre bucuria naivilor şi spre nenorocirea țării care, fiind lipsită de pârghii de stimulare a economiei prin linii de creditare eficiente, n-are nici o şansă să depăşească starea de înapoiere.

Menționând că România a devenit ținta predilectă a Occidentului nu doar pentru că dispunea de resurse naturale de o valoare cu totul aparte, ci şi pentru că reuşise să scape integral către sfârşitul perioadei comuniste de datoriile externe, autorul arată că liniile de creditare externă nu reprezină altceva decât „un instrument folosit copios de marii creditori pentru înrobirea debitorilor”. Aşadar, să fim atenți la discursul public al partidelor de la noi, indiferent

de poziționarea lor pe eşichierul politic. În timp ce guvernarea prooccidentală divinizează cooperarea cu FMI, Banca Mondială şi Comisia Europeană, opoziția considerată eurosceptică şi filorusă, de regulă, nu neagă necesitatea acestei cooperări, precizând doar că e nevoie să ştii să negociezi cu acestea.

Altfel zis, avem şi partide care mai cred că în negocierea dintre un lup şi un iepure ambele părți ar fi în condiții egale. Pentru a se debarasa de asemenea iluzii, politicienii noştri ar trebui să mai pună mâna pe carte, citindu-l măcar, să zicem, pe americanul John Perkins sau pe rusul Valentin Katasonov, ori pe românul Ilie Bădescu (a se vedea lucrarea acestuia, scrisă împreună cu Ciprian Bădescu *Conversiunea sistemelor*). Desigur, asemenea lecturi ar putea fi utile doar acelor politicieni care nu sunt vânduți unor interese străine şi vibrează la nevoile reale ale țării. Însă aşa cum avem, exact ca şi frații din România, prea multe cozi de topor sau personaje politice în vogă, dar fără viziune, a ne face iluzii în acest sens ar fi nu doar inutil, ci şi periculos.

Să vedem acum ce au cedat, vândut, înstrăinat în mod criminal valeții români gangsterilor economici străini, şi asta doar trecând în revistă cele mai importante piese ale economiei naționale. Şerbănescu spune:

„Să evocăm cazul pieselor strategice: Petrom (cu toate resursele de petrol şi jumătate din cele de gaze), distribuțiile de energie (70% din cele de carburanți, 100% din cele de gaze, 80% din cele de electricitate), băncile (circa 90%), toate industriile (siderurgia, metalurgia feroasă, metalurgia neferoasă, construcțiile auto, materialele de construcție), telefonia fixă, sistemul de asigurări. Şi să nu uităm că totul s-a desfăşurat în numele aşa-zisei privatizări. Aşa-zisă, pentru că aceste piese de forță au fost preluate nu de companii private, ci de stat, totul rezumându-se la o trecere din proprietatea statului român în proprietatea unor state

străine mai puternice, mai chivernisite. OMV, Eon, GDF, CEZ, OTE, Enel, chiar şi într-o mare parte Renault sunt companii de stat, şi nu private!”.

Aşadar, iată cum stau lucrurile cu tranziția dincolo de Prut. Dar partea proastă e că dincoace de Prut lumea cu dispoziții românofile trăieşte într-un univers virtual, consumând subiecte glorioase din istoria şi cultura națională, dar neavând vreo tangență nici cu realitățile economice, nici cu cele geopolitice. Discursul siropos, plin de incantații patriotarde, slobozite periodic din gurile oficialilor români şi preluate cu entuziasm de fanii lor moldoveni, acoperă cu o perdea densă de fum tot ce ține de analiza pragmatică şi matură a fenomenelor ce se desfăşoară în România. De altfel, una dintre temele predilecte la Chişinău în legătură cu nevoia de a lupta cu corupția ține de glorificarea DNA, mecanism ce s-ar crede că ar trebui imitat şi în Moldova. În acest sens Şerbănescu salută activitatea respectivei insituții, însă face următoarea precizare :

„În iureşul campaniilor antifurt şi anticorupție, a căzut din păcate în capcana anterior arătată (trecerea cu vederea a matrapazlâcurilor făcute de străini în complicitate cu românii – n.n.) şi DNA, care, în esență, exercită un rol asanator în societate, acționând contra hoților şi corupților, dar care, nu se ştie de ce şi pentru ce, nu descoperă practic nici un străin în mizeria hoției şi corupției, neputând astfel aduce vreo explicație pentru care România furată de români se află de fapt la străini!”.

Că lucrurile stau anume aşa, nu încape nici un fel de îndoială. Asta din simplul motiv că însăşi instituția respectivă a fost inventată pentru a cotonogi mogulii români, însă nu în avantajul statului şi al poporului, ci doar pentru a-i elimina pe „greii” din businessul şi politica românească (e adevărat, corupți!) şi a-i înlocui pe primii cu

companiile străine, iar pe ultimii - cu personaje alde Iohannis şi Cioloş la Bucureşti şi Maia Sandu la Chişinău. Adică, are loc trecerea economiei în proprietate străină şi epurarea mediului politic, oligarhii de ieri fiind înlocuiţi cu păpuşile de paie ale unor centre de influenţă dinafară. Cam asta ni se pregăteşte şi nouă: după plecarea proocidentalior compromişi şi corupţi de teapa Filat şi Plahotniuc, este programată instalarea unor proocidentali imaculaţi, dar docili, care vor face jocul străinilor în detrimentul ţării. Iată natura schimbării care ni se pregăteşte.

Mitul investiţiilor străine – o minciună a corporatocraţiei

Acum să dăm un citat în speranţa că argumentele autorului vor reuşi să facă lumină măcar parţial asupra mitului investiţiilor străine ca soluţie salvatoare pentru economia unor ţări ca ale noastre:

„Capitalul străin externalizează către ţările de origine profituri înainte de fiscalizare de cel puţin 100 milioane de euro pe zi! 100 milioane de euro pe zi înseamnă 35-40 miliarde de euro pe an.”.

Pentru comparaţie, ar fi de făcut o investigaţie sau măcar o estimare cam ce sume scot afară din Moldova, să zicem, „gasNatural fenosa” (spanioli), companiile de telefonie mobilă „Moldcell” (turci), „Orange” (francezi) sau fabrica de ciment de la Rezina „Lafarge” (francezi), ca să ne limităm doar la câteva exemple. Deci, direcţia pe care merg autorităţile noastre nu este una diferită de cea a colegilor lor de la Bucureşti. Şi totul se face sub stindardul victorios al integrării europene. Căci altfel, zice-se, nici nu poate fi.

Să vedem acum, măcar şi în treacăt, cum se prezintă structura economiei româneşti, dar şi cum ar trebui să arate aceasta pentru a genera prosperitate. Starea de deformare

catastrofală în care a ajuns economia țării este definită de către autor astfel:

„Structural această economie din România este a consumului fără producție, a hipermarketurilor fără fabrici, a băncilor fără economie reală, a maşinilor fără şosele, ceea ce proiectează lipsa de perspective. În mod dramatic, cele două componente ale economei din România nu au aproape nici o legătură nici pe verticală, nici pe orizontală. Componenta străină este insularizată: se aprovizionează dinafară şi lucrează pentru afară, nu difuzează în restul economei... Industrializarea pe care aparent o generează investițiile străine este o falsă industrializare".

Asta apropo de lanțurile de hipermarketuri gen Metro şi Kaufland, şi de întreprinderile care lucrează cu materie primă de peste hotare şi livrează integral marfa tot în exterior, dar şi de parcurile industriale, şi de alte prezențe economice occidentale răstrâmbițate pe la noi de trubadurii puterii. Toate acestea sunt elemente ale unei economii colonizate, de consum a produselor străine şi de exploatare a forței de muncă locale, remunerate de zeci de ori mai prost decât în țările de origine ale investitorilor. Cu o asemenea structură a economiei dezastrul general doar se va accentua la toți parametri.

Iată cum, în viziunea lui Ilie Şerbănescu, trebuie gândită strategic o economie a unei țări independente, care îşi doreşte un viitor mai bun:

„Industrializare înseamnă crearea unui țesut industrial în economie, ale cărui noduri se află într-o legătură organică între ele. Acest țesut trebuie să fie de origine endogenă, pentru că numai astfel poate avea trăinicie şi durabilitate. Factorul exogen poate ajuta, dar nu poate înlocui factorul endogen în crearea unui adevărat țesut industrial. Nu există industrializare pe bază de investiții străine. Orice inserție străină riscă să devină „insulă" şi rareori se integrează solid.

(Re)industrializarea ce pare a se fi produs din anii 2000 nu putea fi o adevărată industrializare, pentru că avea la bază integral investiții străine".

Iar ceva mai jos vine o precizare extrem de relevantă şi pentru cazul nostru :

„În termeni mai puțin „drăguți" şi mai puțin tehnici, „insularizarea" se numeşte mai de demult exploatarea colonialistă a celor slabi şi subdezvoltați de către cei puternici şi dezvoltați. După distrugerea țesutului industrial în România, investițiile străine „insularizate" constituie cel mai profitabil mijloc de exploatare a unui teritoriu rămas anexă de consum de la periferie a centrului".

O rată a depopulării consemnată doar în războaie

Suntem la fel de afectați ca şi România şi la capitolul prăbuşire demografică. Doar că, de regulă, în spațiul public se operează cu termeni de genul migranți, remitențe, diaspora etc. De fapt, ne aflăm şi unii, şi alții într-o adevărată catastrofă demografică de proporții uriaşe. Cauzele şi consecințele iminente ale acestui fenomem sunt analizate pe larg şi dezbătute prin alte părți, şi nu în ultimul rând în SUA şi Europa Occidentală.

La noi, însă, subiectul respectiv este fie ignorat, fie abordat în treacăt, circumstanțial şi inconsistent. Blamăm pe bună dreptate deportările staliniste, dar ne scapă să observăm că la ora actuală suntem deportați la o scară infinit mai mare. Cauzele tragediei din anii regimului comunist parcă am reuşit să le înțelegem, însă resorturile profunde şi deseori ascunse ale tragediei de azi ne scapă celor mai mulți dintre noi. Mai grav, multora situația de azi nici nu li se pare a fi una alarmantă. Confuzia mai e sporită şi de faptul că strămutarile făcute de către sovietici au fost

unele forțate, în timp ce valul de „nomadism în masă” de azi este unul în aparență benevol.

Dar iată ce spune autorul nostru în acest sens :

„România a reuşit într-o perioadă de-o clipă la scara istoriei să înregistreze cea mai înaltă rată de depopulare consemnată vreodată în istoria modernă a lumii. Practic, nici una dintre țările afectate de războaie grave, probabil cu excepția Siriei, nu a cunoscut o rată de depopulare similară României. Din cauza prăbuşirii rapide a natalității şi bejeniei absolut spectaculoase, România a ajuns practic singura țară subdezvoltată din lume, care are probleme demografice de tip țară dezvoltată... Bejenia a ajuns o tragedie națională, implicând 40% din populația țării în vârf de aptitudine de muncă.”

Şi în fața unei astfel de stări de lucruri, ce se agravează vertiginos, nici guvernanții de la Bucureşti, nici cei de la Chişinău nu au nici o soluție economică viabilă. Nici nu pot avea, atâta timp cât se va perpetua starea de ocupație economică în care ocupantului nu-i pasă de dispariția fizică a unui popor, ci doar de stoarcerea supraprofiturilor cu orice preț.

Întrucât noul tip de imperialism practică inginerii sociale extrem de eficiente de spălare pe creieri a populațiilor cucerite, cei aflați sub dominație străină nu simt nici un disconfort în raport cu împilatorul, blamând cu sau fără temei doar propriile guverne şi aşteptând salvarea de la un nou ciclu electoral.

Sărăcia programat**ă şi** Enciclopedia Britanic**ă** despre colonialism

Auzind discursul strident al unionişt**ilor** de azi de la Chişinău, ai impresia că nici n-a trecut mai bine de un sfert

de veac din momentul când, pe valul de entuziasm al renaşterii naționale, visam la „unirea celor două state româneşti după modelul german”. Însă astăzi se vede cu ochiul liber că o Românie independentă şi puternică, în stare să remorcheze Republica Moldova spre un „viitor luminos”, pur şi simplu nu există.

Cine nu vrea să țină cont de noile realități geopolitice, economice, etnopsihologice, culturale şi de alt gen şi continuă să pedaleze pe acest discurs este fie naiv, fie, mai grav, un aventurier iresponsabil. Deşi autorul nostru nu vizează deloc subiectul respectiv, totuşi dacă s-ar ține cont cel puțin de argumentele aduse mai jos de către acesta, elanul unor visători s-ar putea să se mai tempereze. Să-l ascultăm :

„În prezent, România are cea mai înaltă rată de sărăcie din Europa. Şi rata creşte şi creşte pentru că provine din sărăcie. În general, sărăcia este asociată excluziunii sociale. Dacă devii salariat, ieşi din zona excluziunii sociale. În România, însă, dacă devii salariat, nu ieşi din zona excluziunii sociale sau din sărăcie. Iar aceasta derivă din salariile mici, care constituie cheia jafului practicat de capitalul străin. România are cea mai dramatică împărțire a PIB-ului între muncă şi capital. Munca prelua din PIB la intrarea în UE 41-42%; a ajuns să preia doar 31%! Capitalul preia 55%. În tot Occidentul este invers: munca preia din PIB mai mult decât capitalul. Trebuie spus clar: în țările colonialiste este invers decât în țările coloniale! Primele trăiesc mai bine pe seama ultimelor!”.

Acum, după lectura atentă a citatului de mai sus, să punem cap la cap intenția de a aduna laolaltă cea mai săracă țară din Europa – Republica Moldova cu o țară ca România, care, aşa cum arată autorul, „are cea mai înaltă rată de sărăcie din Europa”. Iese ceva acătării din această aglutinare mecanică sau – fie ! - romantică? Nu iese nimic?

Păi în aceste condiţii altfel nici nu poate fi! Tot aici ar trebui să mai ţinem seama şi de faptul că nici poporul, adus la sapă de lemn şi exilat „de bună voie” din ţară, nici cu atât mai puţin guvernele, reduse la rolul de pioni ai unor interese străine, nu mai au nici un cuvânt de spus în actuala conjunctură internaţională.

Două state desuveranizate, devastate economic şi secate de toate energiile n-au cum să-şi depăşească postura de protectorat aflat la cheremul străinilor şi să facă istorie. Prin urmare, oricât de amar ar fi adevărul, anume aceasta este starea de lucruri la ora actuală.

Termenul de colonialism aplicat unei ţări ca România scandalizează şi pare deplasat din simplul motiv că urechea românului, ca, de altfel, şi a noastră, a celor de dincoace de Prut, a fost descântată şi sedusă de sirenele europenizării, care au potopit toate sectoarele societăţii: mass-media, politicul, sistemul de învăţământ, instituţiile statului. Iar o mincuiună, se ştie, dacă e repetată de o mie de ori, cum spunea respectivul fruntaş nazist, devine adevăr. Sau ţine loc de adevăr. Iată ce relatează autorul despre reacţiile feţelor simandicoase din establishmentul românesc la auzul acestui termen deloc eufonic :

„Când aud de aprecieri că România a ajuns din păcate o colonie, politicieni sau executivi din indiferent ce parte a spectrului parlamentar şi chiar analişti economici sau politici de toată reputaţia se fac toţi că plouă şi abia aşteaptă să-şi poată elibera auzul de asemenea blasfemii şi să se întoarcă la liturghiile lor despre mântuirea României în UE şi în „piețele libere” de comunism şi etatism. Vai, cum ar putea România, membră a UE, să fie o colonie? Uite-aşa, şi încă o colonie de la periferie, chiar a centrului vest-european al UE!”.

Pentru a-şi fortifica poziția în baza unei surse academice greu de contestat, autorul preia definița colonialismului chiar din Enciclopedia Britanică:

„Control exercitat de o putere asupra unei zone sau asupra unui popor ce depinde de ea. Printre scopurile vizate de colonialism se numără exploatarea economică, a resurselor naturale ale coloniei, crearea de piețe de desfacere noi pentru colonizator şi extinderea teritoriilor dincolo de granițele naționale".

Aşa că cine nu e de acord cu Ilie Şerbănescu, n-are decât să scrie plângeri autorilor acestei lucrări enciclopedice monumentale.

Ciocoii vechi şi ciocoii noi, la ei ca şi la noi

Radiografia societății româneşti pe care o face autorul şi maniera extrem de exactă de a descrie toate aspectele procesului de cedare a principalelor sectoare ale economiei şi de abandonare a funcțiilor de bază ale statului în avantajul noilor ocupanți nu lasă loc de replică sau dezacord. Demonstrarea detaliată a procedeelor utilizate de puterile ocupante în complicitate cu administrația de la Bucureşti, aflată în slujba acestora, scoate în evidență existența unui plan bine ticluit de preluare a întregului control asupra economiei româneşti. Să mai parcurgem împreună câteva rânduri din vibrantul rechizitoriu al autorului nostru, adresat celor care au nenorocit țara într-un hal pe care nu l-a mai cunoscut niciodată în trecut:

„Prin liberalizările impuse de centrul vest-european, prețurile au ajuns la niveluri similare în periferia România, numai salariile au rămas în urmă la niveluri de câteva ori mai mici (acesta fiind mecanismul principal prin care centrul absoarbe seva economică de la periferie);

liberalizările au operat de la început doar în domeniile în care era interesat centrul (produse, servicii, capitaluri), dar nu şi în ce priveşte forţa de muncă din România; pentru a extrage mai lesnicios profit, hipermarketurile occidentale au obţinut în România amplasări înlăuntrul oraşelor, şi nu doar în afara acestora, precum la ele acasă; companiile vestice îşi permit în România ceea ce nici prin cap nu le-ar trece să facă în ţările lor de origine; companiile străine (de fapt, mai toate vest-europene) şi-au arogat dreptul de a factura românilor produse şi servicii în moneda centrului, cu toate că plăţile în România nu sunt permise, prin lege, decât în lei...; băncile occidentale practică în România nişte dobânzi astronomice la credite, pe care le justifică oficial cu „riscul de ţară”... ; băncile occidentale menţin sistematic dobânzi jefuitoare la credite printr-un cartel pe care autorităţile române, în urma unor presiuni externe, se fac a nu-l vedea...”.

Oare situaţia de la noi nu seamănă ca două picături de apă cu cea de dincolo de Prut? Şi aşa cum trăim vremuri când deseori nişte entităţi nestatale cum sunt corporaţiile transnaţionale substituie tradiţionalele state naţionale, considerate până nu demult singurii subiecţi ai dreptului internaţional, directivele din exterior în interesul multinaţionalelor curg gârlă către oficialităţile de mucava de la Bucureşti, ca şi spre cele de carton de la Chişinău. Tragicomismul situaţiei se vede cu ochiul liber: oameni cu funcţii de prim rang în stat bravează şi se complac în postura de lachei ai stăpânilor vestici, ca nişte restanţieri care au fost luaţi în seamă de directorul şcolii. Astfel, sfera politică se devalorizează în mod substanţial, pierzându-şi în totalitate menirea. Autorul subliniază:

„Într-o colonie, rolul politicului este infim. De fapt, nu se mai poate construi, ci doar demola şi este un exerciţiu inutil să te amăgeşti cu strategii, căci oricum nu mai dispui

de mijloace şi pârgii pentru a le transpune în viaţă...Este extrem de instructiv ce decide în practică prim-ministrul oficial al ţării (poate numirea prefecţilor şi a directorilor de deconcentrate şi repartizarea fondurilor pe la primării), în timp ce deciziile în probleme majore (care întreprinderi de stat se privatizează şi care se lichidează, configuraţia calendarelor de liberalizare, procentajul deficitului bugetar, care cheltuieli se majorează şi care se reduc) aparţin adevăratului prim-ministru, care, după caz, este FMI ... sau, pur şi simplu, Comisia de la Bruxelles".

Altfel zis, păpuşarii din Occident nici nu prea îşi ascund veleităţile de stăpâni care le fac şi le desfac pe toate după bunul lor plac şi în funcţie de interesele plutocraţiei globale. Iar cei care fac figuraţie în politicul local concurează doar pentru a intra în graţiile acestora, preţul unor astfel de favoruri fiind sacrificarea intereselor naţionale. În condiţiile unui „internaţionalism democratic" sloganul „Democraţi din toate ţările, uniţi-vă !" nu mai pare deloc rizibil, de vreme ce are loc uniformizarea cvasigenerală a spectrului politic şi a discursului dominant. Aşa stând lucrurile, partidele politice seamană din ce în ce mai mult cu nişte brigăzi de mercenari. Iată şi puncul de vedere al autorului:

„Este foarte limpede cum se pun problemele pentru partidele politice. Ori devin instrumente pentru puterea colonială, ori încearcă, evident, dacă le ţin baierele, să joace rolul unei mişcări de eliberare naţională, cu programe de redobândire a controlului naţional măcar asupra celor trei segmente strategice (exploatarea resurselor naturale, distribuţiile de energie şi băncile). Cale de mijloc nu mai există. O respinge însăşi viaţa! Iar poziţionarea pe stânga sau pe dreapta eşichierului politic este o pură bazaconie".

Evident, situaţia partidelor politice moldoveneşti, deşi se aseamănă foarte mult cu a celor din România, are şi nişte nuanţe locale bine conturate. Acestea, însă, ţin de

preferințele geopolitice, nu de abandonarea posturii de subaltern. Chestiunea se pune astfel: nu dacă e cazul să închinăm țara străinilor, ci căror străini, celor din Apus sau celor din Răsărit. În rest, dincolo de etichetele de partide de stânga sau de dreapta, peste toate domnesc aceleaşi mituri liberale cum sunt liberul schimb, capacitatea de autoreglare a pieței, necesitatea de a atrage investiții străine şi de menținere a acordurilor cu FMI şi Banca Mondială, miza pe giganții economici (chiar dacă doar virtuali, trecuți în platformele electorale) ca soluție de angajare a celei mai mari părți a forței de muncă etc. În rest, divizarea convențională în stânga/dreapta nu mai are nici o relevanță, criteriul geopolitic nefiind neapărat unul de ordin ideologic sau doctrinar.

Un alt URSS cu centrala la Bruxelles

Şerbănescu accentuează faptul că elaborarea unor strategii de relansare economică a țării porneşte de la „premisa falsă că România ar mai fi o țară suverană", ignorându-se în mod conştient sau nu realitatea dură că de fapt într-o colonie orice strategie de acest fel este din start lovită de nulitate.

Am spus-o şi mai repet: Republica Moldova nu poate fi independentă politic, nefiind independentă economic, dar nici nu poate avea libertate economică, rămânând vasalizată politic. Acum, cei care poate nu mi-au dat crezare, luând afirmațiile mele drept nişte exagerări, să se concentreze la spusele redutabilului economist român Ilie Şerbănescu.

Aşadar, autorul afirmă că „România a încetat să mai fie o țară suverană", prin urmare este vorba nu de „o țară europeană", ci de „o colonie est-europeană a centrului vest-european", cu tot cu „directoratul de tip sovietic de la

Bruxelles". Ventilarea de către politicienii români a sintagmei „parteneri europeni" este văzută de Şerbănescu ca una improprie, deplasată, falsă, relaţia dintre centru şi periferie de fapt fiind una de subordonare şi dictat, nu de parteneriat. Insist asupra acestor precizări, deoarece doar utilizând termenii corecţi, numind lucrurile cu numele lor, fără eufemisme, vom putea ajunge la înţelegerea cauzelor dramei pe care o trăim.

Este de remarcat faptul că la Chişinău atât luările de cuvânt ale economiştilor, cât şi discursul oficial al politicienilor de toate culorile şi nuanţele posibile sunt extrem de departe de abordările lui Ilie Şerbănescu. Cauza de bază a acestei situaţii este simpla neînţelegere a naturii relaţiilor dintre o ţară ca Moldova şi marile puteri occidentale. Însuşi sistemul de referinţă, croit în manieră neoliberală de către apostolii de aici şi de aiurea ai globalismului şi ai integrării europene, este unul strâmb, deformat, plin de pretinse axiome pe care nimeni nu mai îndrăzneşte să le pună la îndoială. Iar aşa cum mai nimeni nu se ţine la curent cu gândirea socio-politică şi economică din Europa şi SUA, mai nimeni nu depune efortul de a citi în mod sistematic şi riguros lucrările unor personalităţi de vârf, care arată ce se întâmplă de fapt în economia globală la ora actuală, puzderia de experţi şi politicaştri se mulţumeşte să repete papagaliceşte dogmele religiei neoliberale. De aici şi lipsa de soluţii realiste din partea partidelor în vogă. Doar slogane şi elemente de show, bune de zăpăcit şi de sedus alegătorul.

Autorul spune despre partidele politice că unele dintre acestea „s-au făcut releu al cerinţelor impuse de puterile coloniale direct sau prin agenturile lor (FMI, Banca Mondială, Comisia Europeană), prezentându-le ca programe proprii de „modernizare". Încă o dată, atenţie mare! Oare la noi este diferit? După tentativa de lovitură de stat din 7

aprilie 2009 cei care au uzurpat puterea n-au procedat anume aşa? Oare n-au copiat orbeşte toate „indicaţiile preţioase" ale rechinilor capitalismului speculativ, transformându-le în programe de partid şi de guvernare? Însă, din păcate, şi oponenţii acestora nu prea dau semne că au scăpat de ochelarii de cai atunci când încearcă să-şi definească platforma.

Iată cum le descrie Şerbănescu: „Altele au construit programe pentru cai verzi pe pereţi tocmai pentru că au plecat de la premisa falsă că România ar mai fi o ţară suverană..."

Exact la fel stau lucrurile şi în cazul Moldovei de azi. Pretenţiile unor politicieni de la Chişinău că ar fi posibilă renegocierea acordului de asociere şi a celui de liber schimb cu UE sau afirmaţiile, potrivit cărora, FMI, Banca Mondială şi OMC n-ar fi rele în sine, totul e să ştii cum îţi aperi propria poziţie şi să negociezi în interesul naţional, sunt rodul unor plăsmuri naive. În asemenea cazuri nici nu mai ştii câtă ignoranţă e la mijloc şi câtă ipocrizie. Pentru că ar fi suficient să ştim cât de modestă e greutatea geopolitică a unui stat ca al nostru pentru a realiza cât de şubredă este capacitatea de negociere a Moldovei cu astfel de monştri globali.

Pentru a arăta mai pe înţelesul cititorului câtă putere de decizie în materie economică şi-au mai păstrat autorităţile române, autorul face următoarea menţiune:

„Toate cerinţele de natură economică, din zona fiscalităţii la cea a cursului valutar, trebuie adresate deţinătorilor deciziei: capitalul străin şi agenturile sale (FMI, BM şi CE) şi vor avea urmare doar dacă vor dori deţinătorii deciziei, şi nu salahorii români...".

Cu riscul de a pisălogi rău de tot cititorul, reiau: oare la noi politica economică a statului o fac Guvernul şi Parlamentul? Pentru că se vede cu ochiul liber: guvernanţii

noştri doar simulează actul guvernării, deciziile-cheie fiindule slobozite de sus de către portavocile respective ale corporatocrației globale. Revin la acest subiect deoarece la noi, dintr-o inerție întreținută cu abilitate de presa dominantă, de ONG-urile aservite grupurilor de influență din Vest şi de partidele-marionetă ale aceloraşi forțe, lucrurile par a merge prost doar pentru că avem o guvernare vicioasă, iar o eventuală schimbare a garniturii guvernamentale ar avea darul să ne reorienteze pe făgaşul dezvoltării economice.

În aceste condiții, fără a conextualiza situația Moldovei la scară regională şi globală, fără a decripta cauzele profunde ale prăbuşirii noastre, nu există şanse de a stopa vreodată genocidul economic ce s-a abătut peste noi. Iar exemplul României este unul extrem de elocvent în acest sens. Mai ales că țara de dincolo de Prut a fost deja înglobată total în UE şi în celelalte structuri care îi macină întregul potențial economic, dar şi şansele de relansare.

Asocierea şi liberul schimb cu UE – o capcană pentru Moldova

Ştim bine câtă vâlvă s-a făcut pe seama asocierii noastre cu UE, ca şi pe seama acordurilor de liber schimb nu doar cu UE, ci şi cu Turcia. Exponenții guvernării emană în permanență inepții despre oportunitățile de export pentru producătorii autohtoni, în timp ce de fapt este vorba despre deschiderea pieței noastre interne pentru invazia mărfurilor din străinătate. Să vedem cum se prezintă aceste realități la frații noştri români. Poate că asta ne va ajuta să ne revenim din transa în care ne-a împins discursul oficial. Iată tabloul real:

„Pentru înglobarea României, Vestul nu s-a oferit să fie piață pentru produsele din România... Vestul a ales însă o

formulă strict financiară... Şi-a trimis băncile în România, le-a dat bani la discreție să creeze aici prin creditare consum pentru produsele din Vest. Mecanismul acesta a funcționat câțiva ani, a creat în România nişte dezarticulări şi dezechilibre imense, nesustenabile – consum fără producție, importuri fără exporturi, hipermarketuri fără fabrici şi altele asemenea...”

Iată că suntem şi noi deja înglobați de-a binelea. Economia cade vertiginos la toți parametrii. Dar în aceste condiții altfel nici nu poate fi. Ne plângem că nu putem să ne exportăm producția agricolă şi că, dimpotrivă, ne-am pomenit invadați cu ceea ce avem şi noi din belşug? Păi tocmai astea-s regulile de joc pe care ni le-au impus occidentalii, iar noi le-am acceptat ca proştii. Ia să vedem dacă nu cumva şi la acest capitol starea de lucruri de dincolo şi de dincoace de Prut este absolut la fel:

„Potențialul agricol, chiar dacă existent, este înăbuşit pentru ca țara să poată fi un jalnic importator net de produse agricole şi deci să fie ținută în dependență chiar de aprovizionarea agroalimentară externă. În schimb, se țin teorii despre virtuțile globalizării; care de fapt oferă avantaje doar globalizatorilor, în timp ce globalizații sunt condamnați. Se urmăreşte sistematic dezarmarea statului globalizat pentru a permite globalizatorilor să facă aici ce vor”.

Pentru a înțelege că starea în care a ajuns România (şi Republica Moldova) nu este cauzată doar de propriile guverne, ci rezultatul unor politici bine gândite ale Vestului bogat, ar fi suficient de studiat cartea economistului sud-coreean Ha-Joon Chang, profesor la Universitatea Cambridge, „*Samaritenii cei răi. Mitul liberului schimb şi istoria secretă a capitalului*” (Polirom, 2012). El arată că pentru state ca ale noastre agenda neoliberală a fost promovată de o alianță de guverne ale țărilor dezvoltate

conduse de SUA, această agendă fiind mediată de ceea ce autorul numeşte „Treimea Păgână” – FMI, Banca Mondială, OMC. Autorul spune că acest grup de ţări îşi foloseşte bugetele de ajutor şi afişează în mod ipocrit deschiderea pieţelor lor pentru ţările sărace „drept momeală pentru a convinge ţările în curs de dezvoltare să adopte politicile neoliberale”. Aceste politici perfide creează în ţările respective un mediu propice pentru bunurile şi investiţiile străine.

Chang precizează că FMI şi Banca Mondială au rolul de a obliga ţările care beneficiază de credite să adopte politici neoliberale. Cele două organisme financiar-creditare internaţionale joacă împotriva ţărilor sărace în echipă cu Organizaţia Mondială a Comerţului. El scrie:

„OMC contribuie (la cucerirea ţărilor sărace de către cele bogate – n.n.) prin crearea regulilor de comerţ care favorizează liberul schimb în domeniile în care ţările bogate sunt mai puternice, dar nu şi acolo unde sunt slabe (de exemplu, agricultură sau textile)”.

Cunoaştem deja pe propria piele în avantajul cui a fost inventată povestea liberului schimb. Iar sectorul agroalimentar din România, ca şi cel din Republica Moldova, s-a pomenit la pământ tocmai pentru că, în loc să exportăm producţia noastră pe piaţa UE, suntem inundaţi de supraproducţia lor.

Şi ca să ne convingem încă o dată de anvergura acestei operaţiuni de înrobire economică a ţărilor sărace la scară planetară, vom cita din nou din cartea sud-coreeanului Ha-Joon Chang, care confirmă integral poziţia românului Ilie Şerbănescu:

„Aceste guverne şi organizaţii internaţionale sunt sprijinite de o armată de ideologi. Unii dintre aceştia sunt persoane cu o înaltă pregătire academică şi cunosc limitele economiei lor, dar tind să le ignore atunci când trebuie să

dea sfaturi cu privire la politici (aşa cum s-a întâmplat atunci când au sfătuit fostele economii comuniste în anii 1990). Împreună, aceste organisme şi persoane diverse formează o maşină de propagandă puternică, un complex financiar-intelectual, susţinut de bani şi putere".

Reproduc aceste citate nu pentru a face paradă de erudiţie, ci pentru a veni în ajutorul cititorului să se descurce în hăţişurile strategiilor occidentale, care se răsfrâng dramatic asupra noastră. Voi da la capătul acestui articol o listă întreagă de autori care să fie la îndemâna celor care vor să aprofundeze cunoştinţele pe marginea acestor teme.

Mitul forţei de muncă ieftine ca motor al progresului

Un aspect accentuat de către autor, care de asemena consună perfect cu situaţia de la noi, este cel al salariilor mizerabile, care au fost plafonate la sugestia capitalului străin şi a exponenţilor instituţionalizaţi ai acestuia - FMI, BM, CE etc. Şerbănescu arată cum capitalul a făcut presiuni imense asupra guvernanţilor pentru ca aceştia să „liberalizeze" piaţa forţei de muncă. Salariul minim căzând în mod catastrofal, iar preţurile săltând continuu în ritmuri galopante, efectul asupra populaţiei a fost unul de-a dreptul dezastruos. În plus, în urma presiunilor făcute de aceleaşi centre de comandă, drepturile la grevă au fost amputate, angajaţii rămânând totalmente la cheremul patronilor.

Nu mai puţin grav este felul cum e împărţit PIB-ul între muncă şi capital. Este vorba despre o proporţie care scoate în vileag în mod univoc statutul de colonie al acestei ţări. Iată ce spune la acest capitol autorul:

„Potrivit înseşi datelor UE, nu există vreo altă ţară din Europa în care, din valoarea adăugată la nivel naţional (aşa-

numitul PIB), muncii să-i revină atât de puțin (31%) şi capitalului atât de mult (55%), restul de circa 13% reprezentând bilanțul intervenției statului (taxe de producție minus subvenții acordate)".

Aşadar, insistă autorul pe drept cuvânt, în România se practică un salariu de tip colonial, ce reprezină însăşi baza sistemului colonialist. Iată şi un exemplu la îndemâna oricui. Un conducător de metrou în România ridică circa 350 de euro, în timp ce unul din Vest – peste 3 000 de euro. Deci, este vorba de o discrepanță în dezavantajul românului de vreo 8 ori. De altfel, aceeaşi situație este şi în industria auto, de exemplu, unde un muncitor primeşte cam tot 350 de euro, în timp ce în Occident pentru aceleaşi munci angajatul ridică 2 500 – 2 800 de euro. „Admițând că ambientul economic general este mai prost în România, o justificare pentru salarii mai mici ar exista, - subliniază autorul, - dar nu de 7-8 ori!". Dacă mai punem la socoteală faptul că anume acesta (350 euro) este salariul mediu net în România, devine şi mai evident faptul că el se situează la un nivel mai mic decât media în țările occidentale. Şi toate acestea se fac – atenție! –, chipurile, „în vederea stabilizării financiare şi economice a țării", impuse prin intermediul Băncii Naționale la indicația aceloraşi comisari occidentali. Aşa că cei care trâmbițează despre „salariile europene din România" ca argument pentru discursul unionist, în cel mai bun caz bat câmpii.

Autorul concluzionează astfel:

„În condițiile generalizării impuse în prețuri de la centru, în numele „liberalizării" şi „globalizării", salariile mici, promovate şi proslăvite la periferii, devin cel mai important mecanism de exploatare colonială a acestora... Se realizează o extracție masivă de sevă de la periferii către centru, de nivelul a câteva zeci de miliarde de euro anual la un PIB precum cel al României".

Un aspect vizat pe parcursul cărții sale de către Ilie Şerbănescu ține de faptul că în România munca a ajuns să nu mai constituie un factor de motivare. Iar cauza acestei neîncrederi față de muncă este aceeaşi – salariile mizerabile. Tocmai de aceea şi pleacă la munci negre peste hotare milioane de români, iar costurile sociale, inclusiv cele de ordin demografic, cu o perspectivă catastrofală, nu lasă loc de prea mult optimism.

„Săracii României nu sunt, în majoritate, din zona excluziunii sociale, ci sunt în proporție de peste jumătate chiar salariați. A deveni salariat nu înseamnă în România a ieşi din zona sărăciei, ci a rămâne sau a te afunda în această zonă".

Cei care continuă să trăiască stări de vrajă şi de aşteptări optimiste de la procesul de integrare europeană ar face bine să parcurgă în mod repetat citatul de mai sus. Ca, de altfel, şi patrioții de serviciu care confundă cauza națională cu niscaiva poezii lacrimogene şi tot atâtea cântece de jale. Deşi, din păcate, astfel de idei nu prea răzbat în universul lor opac. Patrioții de meserie nu se prea complică nici măcar cu miturile liberalismului, mulțumindu-se cu cele patriotarde, chiar dacă acestea nu au nici o conexiune la realitate. Însă panglica tricolor legată de braț sau pusă pe frunte, din păcate, nu schimbă datele problemei. Spun asta în mod special pentru cei care au reuşit să depăşească naivitățile de altă dată, să capete nițel discernământ, puțin spirit critic sau capacitate de analiză.

Minciuna despre investiţiile străine ca sursă a dezvoltării

Într-un paragraf al cărții sale, intitulat cât se poate de elocvent, „România va rămâne subdezvoltată, cu dragul ei capital străin de gât", Ilie Şerbănescu combate una dintre

principalele diversiuni ale rechinilor capitalismului occidental. El arată cât de distrugătoare este prezența marelui capital pentru o țară care s-a lăsat sedusă de miturile neoliberale. Cine ştie măcar câte ceva despre condițiile minime, enumerate de David Ricardo, un nume de referință al gândirii economice clasice, pentru ca prezența capitalului străin într-o țară să aibă efecte pozitive, înțelege revolta autorului român. Ricardo sublinia că libertatea comerțului între două țări funcționează doar în anumite condiții deopotrivă în avantajul ambelor popoare. Acestea sunt cel puțin trei:

1) nu trebuie permis exportul de capital dintr-o țară dezvoltată în una subdezvoltată;

2) comerțul dintre cele două țări participante trebuie să fie echilibrat;

3) în fiecare țară aparte numărul şomerilor să nu depăşească 5% din totalul populației apte de muncă.

Întruneşte oare România sau Republica Moldova cel puțin aceste trei condiții? Evident, nu. Şi atunci nu e deloc de mirare că în cazul nostru străinii au doar de câştigat, iar noi doar de pierdut.

Însuşi cel care este considerat părintele fondator al economiei capitaliste, Adam Smith, scria cu totul altceva decât ceea ce teoretizează şi practică la ora actuală economia zisă neoliberală cu tot cu fundamentalismul ei de piață. Astfel, Adam Smith considera că, pentru a da rezultate benefice, capitalul trebuie să aibă rădăcini locale sau naționale, iar proprietarii trebuie să fie direct angajați în managementul întreprinderilor. Orice înstrăinare a acestora de locul de investiție, considera celebrul economist, îi înstrăinează de responsabilități de ordin social, comunitar, național sau ecologic. Iată acum şi argumentele lui Şerbănescu:

„Dezvoltarea, după cum dovedeşte toată istoria, nu vine de la sine şi nici de la baliverna numită „mâna nevăzută a pieței”! Dezvoltarea vine dacă este dirijată de cineva care să strângă resursele, să le prioritizeze orientarea, să le aloce şi să le urmărească alocarea. Altfel nu vine!”.

Acum e clar de ce ursul n-are coadă? E clar de ce ne rostogolim în hău, urmând sfaturile perfide dinafară? Încă nu e clar? Mergem mai departe:

„Singura forță aptă de a conduce România spre dezvoltare ar fi fost capitalul privat autohton la spate cu capitalul public, dar, prin dispariția practic a statului, această şansă nu mai există.

Atunci poate de la capitalul străin? Asta e chiar o glumă! Capitalul străin a venit în România după profit. Şi încă unul pe cât posibil mai rapid, mai uşor şi mai substanțial. Însuşi acest fapt este în disjuncție față de prioritățile şi durerile unei dezvoltări... Dezvoltarea României nu mai are de la cine veni! Şi România, dacă va mai exista ca țară (lucru plin de dubii!), va rămâne subdezvoltată, cu dragul de capital străin de gât!”

La Bucureşti, însă, ca şi la Chişinău, soldații centrelor de putere occidentale continuă să aburească mințile oamenilor anume cu astfel de inepții la modă. Orice nechemat din politica locală, orice terchea-berchea din zisa societate civilă o ține tot o gură, repetând fără istov că doar inviestițiile străine ne vor salva. Aici este vorba despre un amestec de lipsă de patriotism şi elementară ignoranță, care, fiind apanajul mai tuturor celor din fruntea statului, fac ravagii şi minează orice şansă de relansare economică. Să vedem acum ce roade a dat invazia de lăcustă a capitalului străin peste România:

„Cu ce s-a soldat pentru dezvoltarea României perioada 2003-2008 în care capitalul străin a venit în economie?! S-a soldat cu lichidarea economiei româneşti din România (căci

au fost socase de sub control național toate punctele nodal-strategice din economie) şi cu dezechilibrarea pe cel puțin 20 de ani a economiei între consum şi producție (căci băncile străine au dat credite pentru consum, şi nu pentru crearea de locuri de muncă)!"

Ceea ce deseori nu se înțelege la noi este faptul cum trebuie să arate structura unei economii naționale pentru ca aceasta să genereze dezvoltare şi în definitiv bunăstare. Ne-am obişnuit demult cu faptul că exercițiul intelectual local rareori avansează dincolo de slogane politice şi expresii parazit. Iar povestea cu rolul salvator al investițiilor străine face parte anume din acest arsenal al politicienilor noştri. În legătură cu acest subiect, autorul arată în ce condiții investițiile străine pot avea un efect benefic:

„Investițiile străine pot da roade numi dacă există o țesătură internă de dezvoltare a țării, precum şi cineva (o forță politico-economică interesată) care să promoveze procesul. Investițiile străine pot fi un adjuvant puternic pe calea dezvoltării, dar nu pot constitui factorul dezvoltării. Nu există în lume vreun exemplu de țară acum dezvoltată care să se fi dezvoltat numai prin investiții străine, aşa cum se pretinde să se întâmple în România „.

Reducerea fiscalit**ăţ**ii – o alt**ă** balivern**ă** de serviciu pe tema dezvolt**ă**rii

Vorbind despre imposibila dezvoltare prin fiscalitate, autorul nostru dinamitează încă o minciună sau poate o eroare, pe care o auzim în permanență din gura politicienilor de duzină şi a puzderiei de paraziți pe post de analişti şi experți. La întrebarea „Ce să facem pentru a genera bunăstare?" aceştia vin invariabil cu acelaşi răspuns: „Să reducem impozitele şi taxele". Ei bine, lucrurile nu stau

tocmai aşa. Şerbănescu arată că într-o economie dezvoltată, care dispune de un sistem fiscal stabil, chiar şi unele modificări nesemnificative pot determina impulsionări ale dezvoltării economice, genera noi oportunităţi de angajare în câmpul muncii, influenţa creşterea sau diminuarea consumului etc. Însă acesta nu este câtuşi de puţin cazul României. Nici al Moldovei, am adăuga noi, deoarece ambele ţări sunt subdezvoltate. Autorul accentuează:

„Pentru a se dezvolta, sunt necesare resurse financiare masive, aflate în cea mai mare parte în afara fiscalităţii: în funcţie de dotări, în zona exploatării materiilor prime, în zona energiei, în sistemul bancar. Să fie clar: în zona fiscalităţii sunt foarte puţine resurse financiare disponibile. Cheltuielile bugetare în majoritatea lor sunt fixe: salarii, pensii, minime achiziţii pentru funcţionarea sistemelor de sănătate, educaţie, ordine publică, armată, servicii secrete etc. Presiunea asupra sistemelor bugetare este imensă".

Iar dacă mai luăm în calcul şi faptul că în cazul ambelor ţări, România şi Moldova, mai sunt exercitate şi presiuni enorme din partea FMI şi altor creditori externi, în special în zona de sănătate, învăţământ şi protecţie socială, precum şi faptul că ni se cam dă peste mâini la stabilirea tuturor indicatorilor bugetari de bază, capacitatea de manevră a guvernării este cu totul nesemnificativă. După ce s-a cedat controlul asupra tuturor sectoarelor-cheie, România nu mai dispune de resurse pentru finanţarea propriei dezvoltări. Tocmai aşa se explică atenţia sporită asupra fiscalităţii. Autorul face la acest capitol o remarcă extrem de importantă:

„Este de înţeles de ce, în mod inevitabil în aceste condiţii, forţele politice din România, indiferent dacă se dau de dreapta sau de stânga, scormonesc în fiscalitate, singurul instrument care le-a mai rămas la îndemână! Desigur, doar parţial, pentru că în calitate de membru al UE

şi Organizaţiei Mondiale a Comerţului (OMC), România nu mai poate practica o fiscalitate selectivă care să o ajute să promoveze sectoarele de care depinde dezvoltarea, aşa cum au procedat la vremea lor actualele ţări dezvoltate".

Prin urmare, este limpede cât de naivi sau ipocriţi sunt cei care ventilează subiectul instrumentului fiscal ca pe un colac de salvare pentru depăşirea crizei. Revin şi insist: expun cu minuţiozitate argumentele autorului tocmai pentru a ajuta cititorul (printre care sper să se nimerească şi câte un politician şi poate chiar vreun expert-doi) să scape de clişeele ideologice, care le blochează orice capacitate de înţelegere a cauzelor dezastrului pe care îl trăim şi, prin urmare, nu le permit să caute soluţii adecvate pentru tămăduirea maladiilor noastre economice. Autorul formulează de o manieră aforistică situaţia paradoxală în care s-a ajuns:

„Reducerea fiscalităţii – trebuie spus clar şi apăsat – nu duce la dezvoltare. Nici o ţară nu s-a dezvoltat prin reducerea fiscalităţii şi nici o ţară dezvoltată nu are fiscalitate redusă, ci dimpotrivă, una foarte înaltă. Cu fiscalitate redusă se laudă numai ţările primitive şi, în modul cel mai sigur, cu o fiscalitate redusă vor rămâne primitive pe scara dezvoltării".

Iar dacă mai punem la socoteală şi faptul că în România, ca şi la noi, se bucură de reduceri cu precădere nu taxarea muncii, ci a capitalului, se vede cu ochiul liber cine beneficiază de pe urma acestor reduceri fiscale.

Riscurile dezmembrării teritoriale ca efect al „colonialismului colectiv"

Aşa cum arătam mai sus, pentru mulţi dintre noi, în virtutea unei pregătiri culturale şi istorice şubrede sau poate

ca urmare unei imagini idealizate pe care ne-am creat-o, România este văzută mai mult prin prisma unor momente de glorie din trecut sau a unor opere poetice ce ne induc stări de încântare. Tocmai de aceea ne vine greu să privim realitatea de azi aşa cum e. De aici şi abordările paseiste, bucolice sau, hai să zicem, idealiste. Iată de ce găsesc abordările lui Ilie Şerbănescu de o actualitate stringentă şi dureroasă pentru toți cei de dincoace de Prut care privesc România cu admirație firească sau cel puțin cu simpatie. Las la o parte antiromânismul patologic, ce se mai face auzit din gura unora de la noi. Nu pentru ei scriu această expunere de carte. Să luăm aminte, totuşi, că dragostea oarbă pentru tot ce e românesc sau vine din România (de exemplu, pentru orice preşedinte sau lider politic), exact ca şi ura la fel de oarbă față de tot ce e legat de ea, pot deveni nişte bariere insurmontabile pentru înțelegerea realităților de acolo.

Pe parcursul întregii lucrări Şerbănescu scoate în evidență nişte riscuri majore pentru România într-o o manieră unică în spațiul public românesc. El avertizează asupra unor riscuri iminente ce planează asupra integrității teritoriale a țării. Autorul susține că dezmembrarea teritorială a României poate să rezulte din starea de „colonialism colectiv" în care s-a pomenit. Adică, spre deosebire de variantele clasice de colonialism, când popoare întregi din toate colțurile lumii se pomeneau sub stăpânire străină, noul tip de colonialism, practicat de fostele puteri imperiale din UE, este unul aplicat asupra unei singure țări în comun, dar nu şi de comun acord. El aminteşte:

„Nu UE a inventat colonialismul. Aceasta a reunit, însă, cel puțin cinci dintre cele mai importante puteri coloniale cunoscute în istorie... Acum practică la greu colonialismul în fostele colonii oficiale ale trecutelor imperii, dar şi un fel de „colonialism colectiv", pe care îl experimentează îndeosebi

pe spinarea fostelor țări comuniste din Europa de Est. Acestea sunt însă prea slabe pentru a susține întreaga şandrama a „colonialismului colectiv" vest-european. Şi țările respective vor crăpa rând pe rând. România este în fruntea acestei liste".

Viziunea autorului ar putea şoca multă lume care priveşte România în actualele granițe ca pe o realitate imuabilă sau chiar visează la restabilirea hotarelor ei interbelice. Dar dacă e să ne amintim cel puțin despre ce a pățit Iugoslavia în 1999 şi mai târziu, dacă e să reținem şi ce se întâmplă în țările lumii arabe şi să mai luăm în calcul confruntarea din ce în ce mai acerbă dintre Rusia şi SUA, atunci temerile lui Şerbănescu vor deveni şi ale noastre. Şi asta chiar dacă dânsul se referă în context doar la giganții cu pofte imperiale din UE. Să vedem acum care a fost schema de împărțire a prăzii pe nume România între ortacii vest-europeni şi de ce riscul destrămării ei teritoriale pare a fi unul real:

„Nu poate opera un organism cu mai mulți stăpâni: petrolul şi gazele la austrieci; distribuțiile de energie la francezi, nemți, italieni; şi sistemul bancar, şi retailul, bine feliate, la nemți, austrieci, francezi, olandezi; siderurgia la britanici; industriile (câte mai există) la nemți şi francezi etc. Să observăm că şi cei din afara UE îşi au partea lor: ruşii metalurgia, kazahii (deveniți de curând chinezi) carburanții. Rupturile sunt inevitabile! Să mai observăm că implicările în România din partea unora dintre corifeii vest-europeni, cum ar fi nemții, nu depăşesc arcul carpatic, ceea ce sugerează că acesta va constitui, ca şi în alte etape ale istoriei, linia de demarcație a rupturii (dezmembrării). „

În concluzie, ar fi de menționat faptul că cine ține cu adevărat la România n-ar trebui să îi pericliteze stabilitatea internă şi viitorul prin pedalarea pe discursul unionist. Ştim că printre adepții acestei opțiuni sunt mulți oameni cu cele

mai nobile aspirații şi cele mai frumoase intenții. Dar este bine să nu uităm că drumul spre iad este pavat cu intenții bune.

Încă o dogmă liberală: statul ca piedică în dezvoltarea economică

Printre elementele-cheie ale tacticii de învăluire şi de anesteziere a voinței politice în operațiunea de luare sub control economic total a țărilor-țintă este prezentă în mod obligatoriu şi teza liberală despre statul văzut prin definiție ca cel mai prost şi ineficient manager. Tocmai de aceea, susțin cu perfidie agenții de influență ai marelui capital, cu cât mai puțin este prezent statul în economie, cu atât mai bine. Conceptul de „small government" (guvern mic) este propovăduit de către clerul noului cult la universități şi în mass-media şi trâmbițat de către comisarii europeni şi emisarii instituțiilor financiar-creditare internaționale. El devine un loc comun, un tic intelectual al politicienilor şi comentatorilor, ajungând să fie perceput de către opinia publică drept un adevăr axiomatic.

Anatemizând, deseori pe bună dreptate, birocrația, corupția şi structurile statale hiperdimensionate, exponenții acestui curent ideologic insinuează ideea că dacă statul ar lăsa cât mai mult pe seama „mânii invizibile a pieței", pe seama liberei competiții dintre actorii privați din economie, totul se va autoregla de la sine şi va merge strună. Adică, altfel zis, această şcoală de gândire tinde să sustragă statului cât mai multe pârghii de reglementare a proceselor economice. Şi atunci concentrarea de capital autohton în mâinile câtorva inşi venali este inevitabilă, ca şi colonizarea întregii economii naționale. Anume asta scoate în evidență Ilie Şerbănescu în unul dintre capitolele cărții, intitulat „Diversiuni", paragraful din care urmează să dăm câteva

citate purtând denumirea „Statul, anatemizat pentru a fi jecmănit”:

„Potrivit preceptelor propovăduite pe la Washington şi Bruxelles, neaplicate câtuşi de puţin pe la faţa locului, dar pentru implementarea cărora pe la periferii se fac presiuni uriaşe, statul este de vină de tot ceea ce este rău în economie. Statul, adică singurul care ar putea opune vreo rezistenţă pe la periferii în faţa extinderii transnaţionalelor din centru, căci capitalul privat autohton, aflat la început şi fără resurse, este lipsit de orice putinţă. De aceea, statul de la periferii trebuie să fie împins într-o permanentă defensivă, iar culpabilizarea lui este instrumentul cel mai eficace”.

Autorul arată în continuare că, din păcate, capitalul autohton, atâta cât mai există acesta, în loc să se alieze cu propriul guvern în faţa ofensivei dinafară, se înregimentează în corul străinătăţii de diabolizare a propriului stat. Asta în timp ce doar statul i-ar putea fi aliatul natural, care să-l protejeze în faţa invaziei străine şi să-i creeze condiţii optime de dezvoltare. În plus, dat fiind şi servilismul dezgustător al politicienilor locali, diversiunea de compromitere şi marginalizare a statului îşi atinge pe de-a-ntregul ţinta. Cu acuzaţii pentru infracţiunea de a nu fi privatizat destul sau pentru crima de a nu fi deschis destul de larg porţile cetăţii pentru invazia capitalului străin, statul a fost redus la o stare de paralizie totală, voinţa politică a fost strivită iremediabil, iar subordonarea clasei politice faţă de centrele de comandă din exterior este prezentată ca o mare virtute în opera de integrare europeană şi de participare la procesele globalizării. Şi asta până la disoluţia definitivă a statului, aneantizarea neamului şi cotropirea definitivă a teritoriului.

Autorul aminteşte: atacul împotriva Statului Român are loc tocmai în condiţiile în care acesta a ajuns să mai reprezinte doar 4% din ceea ce se obţine ca valoare adăugată în economie. Pledând pentru un stat puternic,

eliberat de sub controlul elementelor corupte, autorul precizează:

„Cu cât statul este mai puternic, cu atât drepturile privaților sunt mai bine apărate, evaziunea fiscală este mai mică, poziționarea şi tratamentul privaților sunt mai corecte, iar corupția este mai redusă. Cu cât, dimpotrivă, privații de la stat sunt mai puternici, cu atât privații din mediul privat sunt mai discriminați pe baze selective, corupția este mai în floare, evaziunea fiscală este mai mare şi statul este mai tras în piept".

Fragmentul de mai sus ilustrează perfect şi situația de la noi. Statul a devenit captivul gangsterilor „privați", care îi folosesc toate instituțiile (de la Parlament şi Guvern până la Procuratură şi puterea judecătorească!) pentru a-şi favoriza afacerile oneroase în detrimentul binelui comun, dar şi în dauna acelor unități economice, care nu reprezintă clientela clanului de la guvernare. În asemena condiții, a vorbi despre rolul statului ca arbitru în economie, care instituie reguli şi veghează la respectarea lor, este cu totul neserios. Iar noțiuni ca economie funcțională de piață sau concurență liberă nu mai au nici o relevanță.

Pentru a ieşi din acest cerc vicios, politicul trebuie scos din subordinea economicului, iar între administrația de stat şi mediul de afaceri trebuie să existe o linie de demarcație clară. Însă în condițiile unei societăți dominate de bani, când prezența parlamentară a oricărui partid este în funcție de injecțiile financiare pe care le primeşte de la sponsori în campaniile electorale, depăşirea acestei disfuncții de sistem este aproape imposibilă. În acest context, excepțiile care confirmă regula generală pot apărea în special în momente de criză şi de tensiuni sociale maxime.

Noul tandem: proprietari străini şi administraţie aborigenă

Întrucât cartea dlui Ilie Şerbănescu este o apariție editorială foarte recentă, ieşită de sub tipar chiar acum câteva luni, este firesc să găsim în ea aprecieri asupra a ceea ce reprezintă actuala administație a țării, de la preşedintele Iohannis la premierul Cioloş. Autorul arată cum prin intermediul şefului statului, suspectat nu fără temei de a face jocul străinătății, în noiembrie 2015 la Bucureşti a fost instalat un guvern zis de tehnocrați în frunte cu Dacian Cioloş. Aşadar, ale cui interese reprezintă această garnitură guvernamentală? Ale românilor? Să urmărim opinia autorului nostru:

„Mai degrabă, însă, guvernul Cioloş este guvernul capitalului străin. Este şi logic, şi firesc. Şi, se poate spune, chiar şi legitim, căci proprietarul actual al României este capitalul străin. Acesta a ajuns să dețină cam 60% din activele țării, peste jumătate din cifra de afaceri şi – extrem de important de precizat – în ambele cazuri este vorba de activele de control şi de jumătatea de control din cifra de afaceri, respectiv, pozițiile strategice şi pârghiile de decizie. Nu este oare şi firesc să-şi pună şi administratorul dorit? Acesta este guvernul Cioloş! Nişte persoane – în frunte cu premierul însuşi – probate că aşază mai presus de interesele României interesele zise „europene”, adică ale corifeilor UE, proprietarii actuali ai României. Pare firesc, logic şi legitim!”.

Aşa cum spuneam mai sus şi cum o ştie oricine are ochi de văzut, şi în Republica Moldova de după 2009 întreaga administrație de stat face sluj în fața Occidentului. Revin şi aici asupra tezei că personaje ca Filat sau Plahotniuc (unul deja la răcoare, altul având toate şansele să-l ajungă din urmă) trebuie văzute doar ca unele de tranziție în instalarea unei guvernări din exterior a țării.

Unii ca aceştia sunt prea pătaţi în afaceri murdare. Ei sunt utili pentru moment, deoarece sunt şantajabili, în special pentru că îşi ţin la păstrare sumele astronomice furate de la popor în băncile occidentale. Dar pe termen lung sforarii din Vest au nevoie de alte manechine, imaculate, cu guleraşe albe, şcolite pe la fundaţia Soros sau pe la diverse instituţii americane şi europene, deci suficient de spălate pe creier de orice conştiinţă naţională şi sentiment de solidaritate cu propriul popor. Un fel de humanoizi fără Patrie, infectaţi iremediabil de virusul liberal şi de ideologia globalist-cominternistă a acestuia.

Referindu-se la Cioloş, autorul aminteşte că acesta a ajuns în fruntea guvernului după ce trecuse examentul de loialitate faţă de plutocraţia occidentală pe post de comisar pentru agricultură al Comisiei Europene. Respectivul s-a pomenit cocoţat în postul de comisar european după ce fusese ministru al Agriculturii din România în „cea mai înnegurată perioadă din istoria postdecembristă din România pentru acest sector năpăstuit". Tot acolo el mai adaugă:

„A fost perioada depopulării masive a satului românesc. A fost perioada apogeului pârlogirii pământurilor agricole. A fost perioada în care, cu contribuţia ministrului de resort prin lipsa de măsuri sau prin măsuri greşite, au luat-o razna importurile agroalimentare, consolidându-se poziţia României de importator net alimentar, o anomalie pentru o ţară ce trece drept agricolă".

Prin urmare, uite că vulpea a ajuns paznic la găinărie. Acum să zăbovim un pic împreună cu autorul asupra adevăratelor motive ce au determinat plasarea actualului premier în jilţul de mare birocrat european. Citătm:

„Subvenţionarea nesustenabilă a producătorilor şi exportatorilor agricoli din UE nu mai putea continua cu noul aport masiv de producători şi exportatori din Est.

România avea o poziționare aproape nesperat de nimerită pentru Vest: era singura din Est care importa apocaliptic mai mult decât exporta produse agroalimentare şi era de ajuns de a se subția importanța factorului uman şi de a se întări importanța factorului producție în noua politică agricolă comunitară pentru ca România să nu prezinte nici un pericol".

Tocmai de aceea, arată autorul, Cioloş s-a bucurat de atâta sprijin din partea Franței, beneficiarul principal al politicilor agricole comunitare, Parisul găsind în acesta pe post de comisar european pentru agricultură principala piesă în promovarea propriilor interese. Arătând bilanțul dramatic pentru România a aflării lui Cioloş în fotoliul de oficial la Bruxelles, autorul aminteşte următoarele: „Cele mai mici subvenții din UE au fost de la început şi au rămas şi astăzi pentru agricultorii români!".

Deruralizarea sau distrugerea satului, atât sub aspect economic, cât şi ca loc de dăinuire a neamului în istorie, depopularea prin stimularea emigrației în masă în special a sătenilor spre piețele forței de muncă din exterior reprezintă cele mai tragice aspecte ale realităților pe care le trăim în întreaga regiune, ca, de altfel, şi la scară globală. Moldova se află, aşadar, într-o situație la fel de proastă ca şi România. Şi totuşi România „ne-a întrecut", fiind cu un pas înainte în efortul de autolichidare, de suicid colectiv, de genocid împotriva țărănimii. Şi anume, în România piața funciară deja e deschisă vraişte pentru străini, în timp ce în Moldova ÎNCĂ nu. Iar în această de departe cea mai gravă crimă împotriva propriului popor, se pare, actualul premier Dacian Cioloş are un rol central. Iată ce ne spune autorul în acest sens:

„Contribuția cea mai dramatică a lui Dacian Cioloş constă, însă, în agrearea (poate şi conceperea) prevederii stipulate şi în Tratatul de aderare a României la UE

referitoare la dreptul neîngrădit al cetățenilor UE de a cumpăra pământuri agricole în România. Exact în perioada când s-a bătut în cuie această posiblitate, Dacian Cioloş a fost fie ministru al agriculturii în România, fie ministru al agriculturii în UE".

Am avertizat în repetate rânduri că guvernarea trădătoare de la Chişinău, instalată şi menținută la putere prin fraudă şi trucuri politico-juridice, dar şi cu girul marilor puteri occidentale, este gata să repete „performanța" guvernanților de peste Prut, la fel de trădători, şi să dea pe doi bani pământurile noastre agricole străinilor. La 23 iulie 2013, am ținut o lecție academică la Academia de Ştiințe a Moldovei, pe care am intitulat-o „Republica Moldova: de la independența politică spre independența economică" (vezi versiunea pdf a acestui discurs pe www.iurierosca.md, compartimentul CĂRȚI sau volumul cu acelaşi titlu în librăriile din Chişinău). Cu acea ocazie susțineam, între altele, următoarele:

„Fiind o țară dezindustrializată, Republicii Moldova nimeni nu îi oferă soluții de dezvoltare a propriei producții, bazate pe cele mai înalte tehnologii. Dimpotrivă, ultima lovitură mortală, care i se pregăteşte țării noastre prin atragerea în circuitul economiei globale, este deschiderea pieței funciare pentru capitalul străin. Concomitent, ei îşi însoțesc operațiunea de subjugare economică a țării cu un discurs gălăgios despre „valorile europene" şi perspectivele grandioase, care ne-ar aştepta prin semnarea unor noi acorduri de apropiere cu această structură continentală. În literatura de specialitate situația în care s-a pomenit țara noastră este numită COLONIALISM ECONOMIC, cu toate consecințele dramatice care decurg din acest statut jalnic". Dixi.

Procedee de înrobire economică a României, lecţii amare pentru Moldova

Clasa politică de la Bucureşti, ca şi cea de la Chişinău, excelează în slugărnicie, în lipsa de viziune, dar şi de preocupare pentru interesul naţional. Pentru a înţelege mai bine mecanismele şi intrumentele de vasalizare economică a ţării este util să însuşim ca pe o lecţie tristă scenariul aplicat împotriva României şi descris cu atâta competenţă de către Ilie Şerbănescu. Să vedem acum încă o dată, în detaliu, cum angajamentele guvernărilor obediente faţă de structurile mondialiste au paralizat capacitatea de reacţie a statului în interesul propriei economii. Citǎm din nou:

„Prin legi şi reglementări este interzis orice sprijin pentru capitalul autohton, ceea ce, la un tratament egal, înseamnă că acesta din urmă, mult mai slab şi nefinanţat, va rămâne pe veci la coadă. Şi câştigător, fără vreo piedică, va fi mereu capitalul străin. Tot prin legi şi reglementări este interzisă folosirea unor mijloace monetare şi financiare pentru promovarea dezvoltării ţării, culmea!, tocmai a acelor mijloace utilizate masiv de către actualii corifei ai UE în vremea dezvoltării lor: subvenţionarea dobânzilor în finanţarea anumitor sectoare economice strategice, sprijinirea exporturilor, folosirea în scopuri stimulative economice a cursului valutar, şi, în sfârşit, cheia cheilor, deficitul bugetar! Pentru o ţară subdezvoltată, limitarea draconică a deficitului bugetar nu înseamnă decât încremenirea în stare de subdezvoltare”.

Orice economist sau analist politic cât de cât instruit ştie bine că şi Moldova are parte de acelaşi tratament, pe care ni-l aplică „partenerii de (sub)dezvoltare”, cu consecinţe la fel de dramatice ca şi în cazul României. Dar majoritatea dintre aceştia, fie pentru că îşi câştigă pâinea prin diverse

ONG-uri sau „proiecte” finanțate din Occident, fie deoarece răspund comandamentelor boşilor de partid pe care îi servesc, preferă să ocolească abordările tranşante ale acestor subiecte. Tocmai de aceea şi insistăm asupra prezentării ample a unei surse atât de valoroase cum este cartea economistului român. Lumea trebuie să ştie ce i se întâmplă şi din ce cauză suferă. Aşa-numitele elite politice sau, mai exact, găştile de impostori care stau în două labe în fața străinătății sunt de vină pentru drama noastră colectivă. Să mai urmărim ce isprăvi au mai făcut politicienii de duzină de la Bucureşti pentru a-şi îngenunchea propriul neam:

„Aceeaşi clasă politică a acceptat fără crâcnire aşa-numita liberalizare a contului de capital, prin care o țară subdezvoltată ca România era aruncată fără mâini şi fără picioare în vâltoarea fluxurilor de capitaluri speculative internaționale”.

Şi de această dată nu ne rămâne decât să constatăm că şi la noi lucrurile se prezintă de o manieră izbitor de asemănătoare. Iar ca să nu se creadă că doar la Chişinău ierarhiile statale sunt populate cu nişte popândăi lipsiți de orice pic de resposabilitate, care tremură ca varga în fața oricărui birocrat european, să vă mai dau un exemplu. Ținem minte cu toții cum au fost semnate şi ratificate acordurile de asociere şi de liber schimb cu UE. Cu ochii închişi, adică. Deputații forului legiuitor de la Chişinău nici n-au avut posibilitatea să parcurgă textul acestor documente înainte de a le vota. Asta pentru că lacheii nu au dreptul la obiecții critice față de stăpâni. Iată acum avem ocazia să ne convingem că asocierea Moldovei la UE a avut loc exact la fel ca şi aderarea României la aceeaşi organizație. Citez:

„Şi să nu pierdem din vedere că, după ce a participat doar ca spectator la mascarada aşa-numitelor negocieri de

admitere în UE potrivit impunerii de la Bruxelles, „vreți aderarea, dați economia”, clasa politică a trimis de fapt țara în UE fără economie, ceea ce o excludea de la valorificarea vreunuia din avantajele teoretice ale intrării în UE, exact ca şi cum o țară ar fi fost dusă fără echipă la un meci de fotbal”.

Bine-bine, şi care este rezultatul practic al aderării României la UE, cu ce avantaje s-a ales? Pentru că la Chişinău încă se bate monedă pe marginea virtuților aderării la această structură suprastatală de tip imperial. Iată halul în care a ajuns România urmând orbeşte „parcursul european”:

„Nu este cumva de mirare faptul că România şi-a consolidat starea de subdezvoltare în UE, devenind o colonie în cadrul acesteia, şi că este ca şi la început codaşa Europei în orice domeniu la care s-ar face referire”.

Ce mai caută FMI în România după ce a aservit-o capitalului străin?

Revin din nou, cu cartea lui Ilie Şerbănescu în mână, la rolul nefast al FMI, deoarece se ştie bine că şacalii de la această instituție de subjugare a popoarelor sărace nu ne slăbesc din atenția lor nici o clipă, iar manechinii din funtea țării continuă să se căciulească în fața lor cu mâna întinsă, cerând pomeni pentru a-şi acoperi lipsa de capacitate în administrarea eficientă a economiei naționale. Să vedem, aşadar, cum FMI şi-a îndeplinit misiunea de asasin economic (ca să folosim expresia autorului american John Perkins) în România:

„La scară istorică, misiunea de până acum a FMI în România a fost una dramatică: desființarea pur şi simplu a economiei naționale ca structură şi conținut şi aservirea

completă a dezmembrărilor rezultate către capitalul străin. Misiune realizată, tot la scară istorică, extrem de rapid!..

Punct ochit, punc lovit! Resursele minerale, distribuţiile de energie, băncile, cu alte cuvinte, întregul rulaj al banului, industriile câte mai există, retailul, pădurile şi într-o mereu mai mare măsură pământurile agricole sunt toate în mâna străinilor. Întrebare legitimă: ce mai caută totuşi FMI în România? Ce mai au străinii de luat din România şi n-au luat încă, astfel încât brokerul lor principal să se afle mai pe departe aici?! Mai ales că principalele mecanisme de extracţie de tip colonial sunt deja implantate şi funcţionează din plin."

Bine-bine, oameni buni, oare asta ne lipseşte nouă acuma? Să dăm şi noi pe mâna străinilor ce a mai rămas din puţinul avuţiei noastre naţionale, inclusiv pământurile şi pădurile? Fiindcă anume asta ni se va întâmpla şi nouă, dacă vom continua să mergem pe calea trasată de FMI şi alte tentacule ale caracatiţei globale. Oare asta ne-am dorit când ne-am declarat independenţa? Oare asta îşi doresc cei care râvnesc extinderea administraţiei şi a legislaţiei româneşti (româneşti doar cu numele, deoarece nu românii îşi conduc ţara, ci cozile de topor care fac jocul străinătăţii!)? Dacă nu, atunci chiar că trebuie să facem ceva pentru a ne dobândi independenţa adevărată, cea economică, fără de care independenţa politică este doar o ficţiune.

Şi totuşi, revenind, să vedem de ce capitalul străin îşi menţine principalul său vârf de lance, FMI, în România? Iată ce spune autorul:

„Momentul nou obligă să se treacă la alte forme de împilare. La alte gâturi de jugulat! Nu există însă alte gâturi decât cele ale populaţiei!.. Capitalul străin trebuie să treacă în exploatarea colonială a României de pe resurse/active pe buget/oameni. Încercările se lovesc de rămăşiţele celor trei piloni ai protecţiei sociale moştenite de la comunism:

sistemul de sănătate, sistemul de pensii, sistemul locativ şi al utilităţilor publice".

Aşadar, se încearcă trecerea sistemului de sănătate către companii străine. În plus, România este singura ţară din regiune în care există oficial fonduri private de pensii. Trecerea treptată sau mai accelerată a celor două sisteme în gestiunea preponderentă a unor companii străine ar însemna o nouă lovitură împotriva cetăţenilor. Iar lovitura de graţie, asupra căreia bate alarma autorul, ţine de scumpirea galopantă a utilităţilor, aflate şi acestea în mânile străinilor. Adică, proprietarii de locuinţe care nu-şi vor onora plăţile pentru utilităţi (în special după zisa liberalizare a preţurilor la energie ordonată de Burxelles) sau nu vor fi în stare să plătească impozitele exagerat de mari pentru ele, vor fi nevoiţi să le cedeze capitalului străin. Autorul readuce în atenţia cititorului în mod repetat o realitate care arată cât de mari sunt riscurile pentru români de a rămâne pe drumuri în propria ţară, subliniind că „firmele străine au preluat în România toate fostele monopoluri de stat din utilităţile publice (apă, gaze, electricitate, carburanţi)". Asta e soarta românilor la ora actuală şi aceeaşi perspectivă sumbră ne paşte şi pe noi. Aşa că, să avem grijă mare ce modele preluăm şi încotro ne îndreptăm aspiraţiile.

Menţionăm măcar în treacăt încă o problemă de un tragism fără precedent în istorie, care arată că suntem pur şi simplu condamnaţi la dispariţia fizică din acest spaţiu. Este vorba de prăbuşirea demografică, fenomen cauzat atât de plecarea masivă a milioane de oameni la munci peste hotare, cât şi de scăderea catastrofală a natalităţii. Autorul numeşte fenomenul astfel: „România, o ţară în extincţie". Adică, altfel zis, neamul a ajuns în prag de stingere, de slăbire continuă, de pulverizare ireversibilă. Iată şi câteva cifre. Dacă acum 20 de ani populaţia României era de circa 21,6 milioane locuitori, recensământul din 2012 arată 19

milioane, iar până în 2050 această cifră se va reduce la 14-15 milioane. Şi astea sunt doar nişte estimări. Însă perspectivele pot fi şi mai dramatice.

Acum, stimaţi cititori, luaţi rata natalităţii şi pe cea a mortalităţii din satul dumneavoastră natal sau din raionul dvs., vedeţi şi viteza cu care ai noştri îşi iau lumea în cap şi pleacă peste graniţă pentru totdeauna, aminitiţi-vă cine a mai rămas prin satele noastre şi vă veţi cutremura în faţa acestei realităţi crude.

La zece ani de la aderarea la UE, România este o ruină economică

Încă o dată, în atenţia euroentuziaştilor oficiali de la Chişinău şi a eurolatrilor cu simbrie, tocmiţi pe bani occidentali să divinizeze integrarea în UE şi executarea docilă a tuturor „recomandărilor" făcute de către comisarii respectivi. Bilanţul celor zece ani de apartenenţă a României la „clubul de elită" este, aşa cum demonstrează în mod strălucit Ilie Şerbănescu, unul dramatic:

„La o analiză chiar şi sumară, toate potenţialele avantaje pe care se insista înaintea aderării nu s-au concretizat în vreun fel, în timp ce toate dezavantajele, de care se vorbise mult mai puţin, s-au manifestat la cotele cele mai puternice, aproape ruinător...

Totul era de fapt strict previzibil, având în vedere faptul cum marii decidenţi ai UE consideraseră că trebuie să se prezinte la intrare România: anume, deposedată de orice le-ar fi putut face vreo concurenţă.".

Românilor li s-a spus pe şleau, aşa cum arată în mod repetat Şerbănescu: vreţi aderarea, daţi economia! El revine din nou la principalele cedări, pe care au fost constrânşi să le facă decidenţii români pentru a intra în graţiile birocraţiei de la Bruxelles: în mâinile capitalului vest-european au

ajuns exploatarea petrolului, jumătate din cea a resurselor de gaze, întreaga distribuție de gaze, în majoritate distribuția de electricitate, controlul sistemului bancar, sistemul de asigurări. „Toate acestea au fost parte chiar a procesului de negociere a aderării”, - accentuează autorul. Şi lista deposedării statului de cele mai valoroase active de către nesățioşii rechini vestici nu se încheie aici. La pachet au intrat, sub dictatul direct al „partenerilor europeni”, şi Petrom, dar şi cea mai importantă piesă din sistemul bancar românesc, BCR. Iată cum e creionată de către autor, cu o ironie plină de durere, starea jalnică a țării în pragul aderării:

„România, cu o industrie deja demolată şi o agricultură deja pusă la pământ, devenea dintr-o dată un fel de legumă, ce era aruncată în lupta cu leii din UE... În asemenea condiții România nu avea în mod obiectiv cum profita de pe urma a ceea ce era considerat cel mai mare avantaj al aderării la UE – respectiv accesul direct şi fără obstacole la o piață de peste o jumătate de miliard de consumatori! De piețele extinse profită campionii.”

Cu regret, nu România avea calitatea de campion, ci capitalul străin.

Mutatis mutandis, cum ar zice strămoşii noştri latini, în Moldova lucrurile stau cam la fel. Dar menestrelii cauzei europene nu se dau bătuți şi continuă să-şi cânte partiturile triumfaliste despre raiul terestru ce ne aşteaptă la porțile UE. Cu ocazia semnării acordului de liber schimb nu tot de acea jumătate de miliard de potențiali consumatori ai mărfurilor moldoveneşti ni se spunea? Bun, au trecut doi ani. Unde-s rezultatele? Ce arată cifrele? Ce zic exportatorii? Datele care arată dinamica schimburilor comerciale din ultimii ani sunt la îndemâna oricui. Aşa cum era de aşteptat, piața europeană nici nu-şi propune să deschidă

porțile pentru produsele noastre, în schimb mărfurile lor au inundat până peste margini piața noastră internă.

Să urmărim în continuare rechizitoriul pubic făcut de către autor jafului căruia i-a fost supusă țara de către „binefăcătorii", „salvatorii" şi „învățătorii" din Vest:

„Capitalul este cel mai mobil, iar forța de muncă este cel mai puțin mobil factor de producție. Produsele zise exportabile/importabile îşi generalizează rapid prețurile, în timp ce produsele şi serviciile neexportabile/neimportabile o fac cel mai lent, întrucât depind masiv de condițiile locale. Din cauza comerțului preponderent cu Vestul Europei, prețurile la produsele industriale se aliniaseră în România celor din centru încă înaintea aderării la UE. Din cauza distrugerii agriculturii din România, dar şi preluării surplusurilor agroalimentare comunitare de către România, transformată în anexă de consum, prețurile la produsele agricole s-au aliniat celor din centru cu o viteză mult mai mare decât cea anticipată. Hipermarketurile şi supermarketurile din centru, care au pus stăpânire pe piața internă din România, au făcut restul spre uniformizare „.

Desigur, omului de rând pot să-i scape toate aceste analize, deşi ele sunt la îndemâna oricui şi de fapt țin de bunul simț şi de logica elementară, care nu necesită o pregătire specială pentru a le înțelege. Însă celor care pretind să facă politică sau să o comenteze la modul serios un asemenea arsenal de cunoştințe le este indispensabil. Altminteri, pur şi simplu nu au cum să facă ceva bun pentru țară.

Pământul str**ă**mo**ş**esc – prad**ă** pentru str**ă**ini

În istoria recentă a României există o zi care ar trebui marcată cu negru în calendar. Este vorba despre ziua de 1

ianuarie 2014, zi în care a intrat în vigoare dreptul de vânzare a terenurilor cu destinație agricolă către cetățenii UE. Autorul numeşte această zi „un moment curcial în istoria României”, adăugând că „liberalizarea vânzării terenurilor este o operațiune fără precedent de deposedare a săracilor din Est de către bogații din Vest, în spiritul celei mai crâncene exploatări colonialiste”. În sistemul de tip colonialist al UE, organizat după modelul centru-periferie, capcana care li s-a întins românilor poate părea scandaloasă doar neştiutorilor. Pentru că de fapt anume asta este schema aplicată dintotdeauna de către occidentali celorlalte popoare. Şi chiar dacă la modul formal tot atunci şi românii au căpătat dreptul de a cumpăra terenuri în alte țări ale UE, este de la sine înțeles că e vorba doar de un tertip ieftin şi cinic. Autorul precizează şi de ce:

„..Nu este greu de întrezărit ce efecte va avea aşa-zisa liberalizare a vânzării pământurilor în România, când câştigul mediu net salarial este aici de 350-400 de euro (nu mai vorbim de câştigul lucrătorilor din agricultură!), iar în vestul Europei este de 2 500– 3 000 de euro şi când hectarul agricol în România este de 2 000 euro, iar în vestul Europei – 15 000 – 20 000 mii de euro: o deposedare de anvergură a săracilor de pământurile lor! „.

Şerbănescu arată că în timp ce în Ungaria vânzarea terenurilor arabile este interzisă totalmente, iar în Bulgaria s-a obținut cel puțin o amânare de cinci ani de punere în aplicare a normei respective, România, prin „pătura superpusă” (Eminescu), s-a dovedit a avea cei mai ticăloşi conducători.

Şi cum vine asta, domnilor? Voi, cei care încă mai vibrați la gândul cât sânge s-a vărsat de-a lungul secolelor pentru moşia strămoşească, cei care n-ați uitat superbul poem al lui George Coşbuc „Noi vrem pământ!”, ce aveți a spune despre trădarea ciocoilor noi de la Bucureşti? Pe ăştia

sau pe unii ca ăştia aţi vrea să-i avem drept administraţie de stat? De fapt, este vorba despre o administraţie într-un stat captiv al capitalismului sălbatic occidental, care macină din temelii neamul ajuns la cheremul străinilor. Stranie logică, jalnic elan patriotic!

Vi se pare exagerată aprecierea mea? Atunci să fim atenţi la ce spune despre asta Ilie Şerbănescu:

„Faţă de actuala expropriere funciară, cea operată de regimul comunist a fost un biet bebeluş. Aceea avea întoarcere şi s-a dovedit că o răsturnare politică i-a putut repune în posesie pe proprietari. Noua deposedare este fără întoarcere. Este definitiva rupere de glie a românului. Şi cu aceasta, România ca ţară are toate condiţiile să nu mai existe „.

Şi totuşi, de ce, s-ar putea întreba unii, Vestul pe care îl ştim asigurat cu de toate din abundenţă, s-a năpustit cu atâta rapacitate asupra pământurilor cu destinaţie agricolă din România? Care a fost ţinta acestei operaţiuni strategice mai grave ca efect decât condiţiile de capitulare impuse unei ţări învinse într-un război? Iată răspunsul:

„Rolul pe care România l-ar putea eventual juca în noua fază a crizei alimentaţiei mondiale – pe fondul creşterii populaţiei globului şi limitării resurselor de hrană – se cere, în viziunea Bruxellesului, anihilat! Cea mai eficientă modaliate este, după dislocarea deja a populaţiei rurale româneşti în plină capacitate de muncă spre Occident, preluarea pământurilor agricole de către occidentali. Pământurile nu pot fi, desigur, deplasate de aici! Dar roadele lor pot fi preluate, şi, astfel, de beneficiile de pe urma lor se pot bucura noii proprietari, şi nu românii!”.

Şi ca să nu se creadă că doar România a ajuns în această stare umilitoare de un tragism fără egal în istoria ei milenară, ca să se înţeleagă mai bine cum funcţionează

regulile capitalismului neoliberal, speculativ, hrăpăreț pretutindeni în lume, autorul continuă:

„Aceasta a ajuns regula pe piața agricolă mondială! Deținătorii de bani achiziționează în draci terenuri agricole pretutindeni unde acestea există în folosință sau ca potențial în pârloagă. Chinezi, amercani, japonezi, britanici dau năvală în toată lumea. Un soi de colonialism dintre cele mai primitive înfloreşte pe toate continentele. România are la bătaie şi terenuri în folosință, şi în pârloagă. Se află deja în top 10 mondial printre teritoriile coloniale la capitolul terenuri agricole cedate străinilor, alături de o companie selectă din care nu lipsesc Liberia, Laos, Paraguay, Sierra-Leone, Indonezia".

De la proiectul de anexă a URSS la realitatea de anexă a UE

Odată cu prăbuşirea imperiului sovietic, popoarele ce se aflaseră preț de mai multe decenii sub dominația acestuia s-au avântat spre „lumea liberă", ca să scape definitiv de comunism şi de opresiune. Puțini au fost cei care acum un sfert de veac au observat că regimul comunist dispăruseră definitiv, iar odată cu el – şi toate constrângerile legate de dominația sovietică. Şi mai puțini au fost cei care au decriptat corect mesajul sirenelor îmbietoare din Occident, au sesizat cursele ce ni se întindeau în calea spre occidentalizare. Dar până la urmă am început să ne prindem şi unii dintre noi că am fugit de dracu' şi am dat de ta-su. Altfel zis, a venit deja timpul să aruncăm o privire retrospectivă şi să comparăm cele două entități geopolitice suprastatale: URSS şi UE. Ilie Şerbănescu face în acest sens nişte observații cu totul izbitoare:

„Dintre feluritele aspecte ale vremurilor de atunci la care merită să se reflecteze acum un loc aparte îl ocupă

soarta proiectului sovietic de satelizare economică a României. Era pe la începutul anilor ’60. Lumea se afla în plină epocă a industrialismului clasic. În Occident, ţările îşi găseau prosperitatea în dezvoltarea industrială. Industria cerea inovare tehnologică, absorbea forţa de muncă ce părăsea satele şi moderniza societatea. Cheia succesului părea să fie specializarea înaltă în funcţie de avantajele competitive ale fiecărui jucător pe plan internaţional... Sovieticii, analizând avantajele competitive ale ţărilor din blocul politic pe care îl stăpâneau practic în Estul Europei, au încercat să impună (...) un model economic de diviziune a muncii între ţările zonei, de specializare pe domenii a acestora. Prioectul a rămas cunoscut sub denumirea de „planul Valev”, după numele unui economist care primise sarcina politică de a desena configuraţia internă a blocului economic al zonei pe care îl constituia CAER.

Rezervând României un rol de anexă agricolă a unui complex industrial (...), „planul Valev” anula aspiraţiile industriale ale României, în afara cărora la vremea industrialismului clasic nu era de conceput nici un proiect de dezvoltare. Planul a fost respins net de Gh. Gheorghiu-Dej, mai întâi în culise şi apoi public, respingere susţinută ulterior cu fermitate de Ceauşescu”.

Desigur, criticile care se fac în legătură cu faptul că saltul industrial al României a impus un consum scăzut şi un nivel de trai redus sunt pe deplin întemeiate. Şi totuşi, subliniază autorul, în acele condiţii dure efortul bazat pe o rată înaltă de acumulare şi investiţii a avut un efect economic cu totul remarcabil. Acum, dacă nu prea ne convine ce au intenţionat să impună sovieticii României, să vedem dacă ne va plăcea ce au reuşit să impună europenii. Autorul susţine:

„UE a ales pentru România cea mai de jos postură din panoplia formelor colonialiste: anexa bananieră!...În timp ce

de expansiune se ocupau băncile, FMI şi Banca Mondială se îndeletniceau cu demolarea a tot ceea ce mai exista din trecut şi deranja, căci lipsa investițiilor productive externe avea rolul de a nu se pune cumva ceva în loc!

Şi, important de subliniat, la vremea demarării, proiectul UE scotea din joc agricultura! Rolul României era tot de anexă, dar nu agricolă (precum în „planul Valev"), ci doar de consum, inclusiv din import agroalimentar, pentru că, atunci când a pornit în acapararea României, UE avea mari surplusuri de produse agroalimentare de zonă temperată şi n-avea nici un interes în existența unui nou producător concurent, ci doar de prezența unui nou consumator!".

Tristă realitate! Sumbre concluzii. Neplăcute comparații. Dar adevărul ni se deschide doar atunci când reuşim să facem comparații corecte. Altfel riscăm să rămânem captivii unor petarde propagandistice despre cât de rău a fost comunismul şi cât de bun este liberalismul, dragul de el. Şi totuşi, de ce ştabii comunişti s-au descurcat în raport cu URSS mult mai bine decât succesorii lor democrați în raport cu UE? Iată răspunsul autorului:

„Planul Valev" a putut fi evitat. Pentru că la nivelul clasei politice de atunci din România, s-a vrut! Şi pentru că împotriva proiectului s-au luat lucrurile din faşă! Cu actuala Românie ca anexă bananieră a UE situația este cu totul diferită. Clasa politică nici să bâjbâie cumva nu este în stare! Şi se arată decisă să meargă mai departe pe linii trasate la Bruxelles. În timp ce anexa bananieră deja există şi este de neclintit".

Ungaria lui Viktor Orban – un model de patriotism economic şi de verticalitate

Într-un capitol aparte Ilie Şerbănescu supune unei analize minuţioase măsurile care se iau pe plan economic în Ungaria ultimilor ani, arătând prin contrast cum procedează România în situaţii similare. Autorul subliniază faptul că programul de guvenare al liderului de la Budapesta, Viktor Orban, are o componentă economică puternică. Sau, altfel zis, acesta este poate singurul din spaţiul ex-comunist european care aplică ferm un program bazat pe patriotismul economic şi pe apărarea suveranităţii naţionale în faţa ofensivei agenţilor capitalismului globalizant. Autorul nu-şi ascunde simpatia faţă de abordarea pe care o au autorităţile maghiare în politica lor economică:

„Pentru o ţară mică este mai mult decât cutezător că această componentă economică nu ezită să vizeze întărirea statului, evitarea subordonării economiei capitalului străin, refuzul supunerii oarbe faţă de reţetele prescrise de FMI şi chiar de Comisia Europeană şi faţă de dictatul multinaţionalelor vest-europene!”.

Iată un model demn de urmat şi de către autorităţile de la Chişinău. Nu cele de astăzi, ci poate cele care vor veni la putere după actualul regim. Ungaria ne arată că o ţară mică, având lideri cu viziune şi hotărâţi să-şi servească neamul, pot să se manifeste din plin şi să contribuie substanţial la prosperarea ţării chiar şi în condiţiile extrem de dificile de azi. Categoric, exemplul Budapestei este cel care trebuie preluat la Chişinău, şi nu cel al Bucureştiului.

Atenţie! Aici sentimentele fireşti pe care le nutrim faţă de România ar putea să ne joace festa. Asta dacă vom confunda cultura comună, zestrea istorică comună şi limba pe care o vorbim cu actul de guvernare de la Bucureşti. Să

nu confundăm această pătură parazitară cu neamul şi aspiraţiile lui. Raporturile dintre cei din vârfurile ierarhiei statale din România şi poporul pe care îl guvernează aceştia se înscrie perfect în formula cunoscutului sociolog român Dimitrie Gusti. Este vorba despre cea ce savantul numea „confictul dintre stat şi naţiune".

Prin urmare, noi, cei din Republica Moldova, putem şi trebuie să mergem la Bucureşti după cărţi şi după cultură în ansamblu, dar după modele de dezvoltare economică, de administrare a statului şi de politică externă am face bine să mergem la Budapesta. Încă o dată: să nu confundăm conducătorii provizorii şi efemeri ai României cu neamul românesc. Precum nu trebuie să apară vreo confuzie atunci când susţinem nevoia de a prelua modelul ungar de eficienţă economică şi politică pe motivul unor disensiuni istorice pe marginea problemei Ardealului.

Şi totuşi, aici se poate isca o întrebare firească: de ce două ţări vecine cum sunt România şi Ungaria se descurcă atât de diferit în actuala conjunctură internaţională? Răspunsul dat de Ilie Şerbănescu la această întrebare este cu totul remarcabil. Desigur, totul se reduce la calitatea elitelor politice, cele care au căderea să conducă un stat în vremuri destul de tulburi. Unii aleg demnitatea naţională şi curajul, alţii – obedienţa şi căpătuirea personală. Autorul mai face următoarele clarificări în acest sens:

„Ungaria a ales să se îndatoreze spre a-şi construi autostrăzi şi alte elemente de infrastructură. România a ales să se îndatoreze pentru consum...Orban a vorbit chiar în România despre faptul că vremurile în care trăim sunt unele de înfruntare între state şi piețe, de rertractări de la consumerismul ridicol, vremuri în care Estul ar trebui să-şi găsească propriul model de economie şi acţiune! Ungaria premierului Orban a ales să întărească statul, să-i consolideze pe cât posibil poziţiile economice. În plină criză,

a oprit privatizările (...), a întors în sistemul public de pensii contribuțiile îndreptate obligatoriu către fondurile administrate privat, a blocat penetrările externe în punctele nodale şi sectoarele strategice, s-a opus programului FMI de a arunca toată ajustarea asupra populației, punând la plată întru susținerea ajustării băncile, hipermarketurile, telecomul şi distribuțiile energetice, toate serviciile publice care fac profituri şi în criză şi care, nu întâmplător, ca şi în România, au fost confiscate de capitalul străin. Ba mai mult, a adoptat o lege care decretează utilitățile publice drept activități non-profit".

Economistul român mai menționează şi faptul că Ungaria s-a hotărât să nu mai facă jocul multinaționalelor, apărându-şi interesele chiar şi atunci când este nevoită să se contrazică cu o forță atât de uriaşă cum este marele capital vestic. Dânsul aminteşte şi de faptul că Orban i-a comparat pe comisarii europeni cu cei sovietici. Şerbănescu citează un fragment dintr-o cuvântare a premierului maghiar demnă de reținut:

„Țara noastră nu va fi o colonie. Ungurii nu vor trăi după cum comandă puterile străine, nu vor renunța la independență sau la libertate. Ca națiune europeană, cerem un tratament egal. Nu vom fi cetățeni europeni de mâna a doua".

Astfel de intervenții publice din partea unui demintar de prim rang nu prea s-au auzit în ultimii ani nici la Bucureşti, nici la Chişinău. Şi nu e cazul să dăm vina pe specificul nostru național, pe neputința noastră funciară de a propulsa spre vârfurile puterii de stat nişte lideri de calibru. Poate n-am reuşit până acum, dar viitorul nu trebuie privit ca o fatalitate sau ca un blestem. Articularea unui discurs public viguros şi coerent, coagularea unui grup de elită şi manifestarea unui lider adevărat încă se pot produce în Republica Moldova. Vremurile de criză, instabile

şi pline de necunoscute reprezintă nu doar obstacole, ci şi oportunităţi care, într-un anumit concurs de împrejurări, ar putea fi valorificate din plin. Iar cărţi ca cea a domnului Ilie Şerbănescu pot şi trebuie să ne servească drept surse de şlefuire a capacităţii noastre de înţelegere a realităţii din jur.

P.S.: Aşa cum am promis ceva mai sus, dau o listă de lucrări care ar putea să ajute doritorii să aprofundeze subiectele abordate în articolul de faţă. Prezentarea cărţii domnului Ilie Şerbănescu mi-a servit drept prilej să umblu la poliţa mea de cărţi de specialitate, care ar putea fi de folos în mod special tinerilor mei prieteni. Lista de mai jos face abstracţie de orice ordine ierarhică, cronologică sau alfabetică.

1. Friedrich List, „National System of Political Economy";
2. Фридрих Лист „Национальная система политической экономии";
3. Immanuel Wallerstein „After Liberalism";
4. Иммануэль Валлерстайн „После либерализма";
5. E. F. Schumacher „Small is Beautiful";
6. Joseph E. Stiglitz „Mecanismele globalizării", Polirom, 2008;
7. Joseph E. Stiglitz „Globalization and its Discontent";
8. Joseph E. Stiglitz „Freefall. America, Free Markets, and the Sinking of the World Economy";
9. David C. Korten „Corporaţiile conduc lumea", Samizdat, 1995;
10. David C. Korten „Marea cotitură", Antet, 2007;
11. David C. Korten „Proiectul noii economii", Antet, 2009;
12. „A Treia Forţă. Economia libertăţii. Renaşterea României Profunde.", edotori: John Chrysostom Medaille, Ovidiu Hurduzeu;
13. Ha-Joon Chang „23 de lucruri care nu ţi se spun despre capitalism", Polirom, 2011;
14. Ha Joon-Chang „Samaritenii cei răi. Mitul liberului schimb şi istoria secretă a capitalismului", Polirom, 2012;
15. Ha Joon-Chang „ECONOMIA. Ghidul utilizatorilor", Polirom, 2014;
16. John Perkins „Istoria secretă a imperiului american. Adevărul despre corupţia globală", Elit, 2009;
17. John Perkins „Confesiunile unui asasin economic", Litera Internaţional, 2010
18. John Pekins „The New Confessions of an Economic Hit Man", 2016
19. „A Game as Old as Empire", edited by Steven Hiatt

21. Naomi Klein „The Shock Doctrine. The Rise of Disaster Capitalism”;
22. Alain de Benoist „Tratatul transatlantic şi alte ameninţări”, Alexandria Publishing House, 2016;
21. Nicolae Sfetcu „Corupţie – Globalizare - Neocolonialism”, 2014
22. Александр Дугин „Конец Экономики”, Амфора, 2010
23. Валентин Катасонов „Религия денег. Духовно-религиозные основы капитализма”, 2013
24. Валентин Катасонов „Кризис денежной цивилизации. Что ожидать человечеству в будущем?” , 2016
25. Janiel Wedel „Unaccountable”
26. Charles Eisenstein „Economia sacră. Banii, darul şi societatea în epoca tranziției”, 2013
27. Fred Block, Margaret R. Somers „The Power of Market Fundamentalism”, 2014
28. Justin Fox „The Myth of Rational Market”
29. Călin Georgescu „Cumpăna României”, Logos, 2014
30. Artur Kitson „The Banker”s Conspiracy which Started the World Crisis”, 1933
31. Jacques Sapir „La demondialisation”
32. Michel Clousard „Le capitalisme de la seduction”, 1981
33. J. M. Blaunt „The Colonizer”s Model of the World”
34. Ilie Bădescu, Ciprian Bădescu „Conversiunea sistemelor”, Mica Valahie, 2014
35. Philippe de Villiers „Le moment est venu de dire ce que j’ai vu”, Éditions Albin Michel, 2015 36. Maurice Allais „L”Europe en crise. Que faire?”, 2006

Feminismul şi Noua Ordine Mondială

(recenzie la cartea lui Henry Makow cu acelaşi titlu)

Otrava ce omoară feminitatea

Omul zilelor noastre este un purtător inconştient al virusului feminismului. Ideologia dominantă, care a pătruns masiv în societatea noastră după căderea comunismului prin intermediul culturii de masă, a presei, reţelelor de socializare şi şcolii, este percepută de cei mai mulţi ca o stare de normalitate, ca o axiomă, ca un dat. O întreagă armată de „activişti civici" şi „formatori de opinie" inoculează de zor noul cult, punându-i la punct pe toţi cei care nu respectă dogmele respective în numele „drepturilor omului" şi a „corectitudinii politice". Servanţii locali ai acestui cult păgân, executând cu un zel demn de o cauză mai bună „indicaţiile preţioase" parvenite de la finanţatorii lor dinafară, ba impun un procent minim de reprezentare a femeii în Parlament, ba sperie lumea cu violenţa în familie, ba vor un preşedinte-femeie. Şi toate acestea şi atâtea altele sunt ventilate sub stindardul emancipării femeii, al nediscriminării acesteia etc.

Pentru a ajuta cititorul nostru să se dumirească asupra esenţei problemei respective, am zis că e bine să facem o prezentare a unei cărţi pe care am procurat-o recent dintr-un anticariat de la Bucureşti. Este vorba de lucrarea „*Feminismul şi Noua Ordine Mondială. Emanciparea femeii. Pervertirea familiei. Deturnarea societăţii*", semnată de Dr. Henry Makow din Canada, apărută la editura „Meteor Press" în 2012 şi tradusă din engleză de Mihaela Drăghici. Cartea este prefaţată de părintele profesor Mihai Valică. Deşi

editată cu patru ani în urmă, stocul masiv de cărți nou-nouțe clădit pe masa din anticariat mi-a creat impresia că, dată fiind necorespunderea conținutului ei limitelor admise ideologic, poate nici n-a fost admisă în librăriile de lux, doldora de scriituri toxice.

Nota editorului conține o remarcă pe care am găsit cu cale să o citez aici: „Cartea de față nu va fi o carte promovată de mass-media, ci va fi arsă pe rugul indiferenței şi al ignorării. Acesta este prețul, pe care trebuie, de fapt, să îl plătească astăzi orice idee, carte sau persoană care încearcă să apere valorile tradiționale". Mai preluăm din aceeaşi notă precizarea că autorul este „unul dintre cei mai mari specialişti în literatura conspiraționistă". Astfel, cititorul neavizat va avea surpriza să descopere originile istorice ale feminismului, contribuția clanurilor Rockefeller şi Rothschild la promovarea acestui curent, ca şi legătura dintre iluminați şi Iluminism, masonerie şi marile evenimente istorice din ultimele secole, dar şi atâtea adevăruri la prima vedere şocante şi neverosimile.

Autorul recunoaşte din capul locului că el însuşi a fost de-a lungul întregii vieți un feminist convins. Însă la un moment dat a simțit că ceva nu se leagă în toată povestea asta. El zice:

„Dumirirea mea s-a petrecut la vârsta de 48 de ani, în 1997, când am început să supun îndoielii educația mea în spirit feminist. Instinctele mele îmi spuneau că nu trebuie să îi las pe alții să gândească în locul meu... Dar mi-a luat trei ani ca să reuşesc într-un final să elimin orice urmă de îndoctrinare. Am petrecut toată această căutare ca pe o luptă de a mă dezbrăca de o cămaşă de forță mentală".

H. Makow şi-a mărturisit întreaga experiență pe www.savethemales.ca. Iată un blog pe care ar trebui să îl frecventeze cei care ştiu engleza.

Alienarea prin inginerii sociale

Pentru a ne da seama de proporțiile uriaşe ale unor inginerii sociale malefice, puse în aplicare în doar câteva decenii, dar şi pentru a realiza gravitatea mortală a imitării modelului occidental de către țara noastră, vom parcurge această lectură cu multă luare aminte, citând copios din ea. Cine are ochi de văzut, va vedea despre ce este vorba. Autorul spune:

„Fiind născut în 1949, maturitatea mea a coincis cu un plan secret de inginerie socială menit să destabilizeze societatea prin programarea oamenilor normali să se comporte ca nişte homosexuali. Asaltul insidios asupra heterosexualilor a fost deghizat sub forma „revoluției sexuale", a „drepturilor homosexualilor" şi a „feminismului". Pe noi, cei de dincoace de Cortina de Fier, valul respectiv a început să ne copleşească abia după prăbuşirea comunismului, duhul libertății în stil occidental penetrând masiv în zona noastră.

Autorul precizează că planul de alienare a societății a fost pus la cale încă acum câteva secole de către o elită financiară internațională cu sediul la Londra. Este vorba despre planul de a ne transforma în „hetero-homosexuali", respectiva elită având drept scop final acapararea întregii bogății a lumii şi instalarea unui „guvern totalitar secret peste întreaga planetă, care să i se închine lui Lucifer". Asemenea afirmații pot părea neverosimile doar celor care încă n-au desluşit esența globalizării, a corporatocrației, a concentrării unor averi fabuloase în mâinile unui număr restrâns de familii, a dezechilibrelor catastrofale dintre masele planetare de miliarde de muritori de foame şi secta de miliardari care controlează jocul. Desigur, pentru orice creştin care ştie că Apocalipsa este inevitabilă aceste adevăruri nu par deloc şocante, precum nu sunt nici

semnele vremurilor de apoi, când tronul Tatălui ceresc va fi uzurpat de un fals Mesia, căruia i se vor închina mulțimile de pretutindeni.

Henry Makow continuă să fie „incorect politic” şi spune adevărul pe ulița mare:

„Planul vizează distrugerea tuturor forțelor „colective” capabile de a opune rezistență. Aceste forțe, care constituie fundamentele identității umane, sunt familia, rasa, religia şi statul național. Ele trebuie eradicate printr-o campanie a „toleranței”, care să şteargă diferențele dintre ele”.

Aşadar, astăzi cine se mai minunează de esența zis laică, seculară, dar de fapt anticreştină a ideologiei dominante în societățile noastre, cine nu observă declarațiile liderilor europeni, care răspund crizei imigranților cu „Welcome!”, cine nu sesizează cum elitele globaliste surpă din temelii statele naționale prin politici de liber-schimb, de confiscare a actului decizional în favoarea unor centre de putere mondiale, cine nu simte proporțiile catastrofale a destrămării familiilor? Totul e să putem aduna laolaltă realitatea din jur şi să-i decriptăm resorturile profunde.

Revenind la tema centrală a cărții, autorul ne focalizează atenția supra rolurilor sociale diferite, ce le revin în mod normal bărbaților şi femeilor, roluri care întotdeauna pe parcursul istoriei au fost complementare, nu interschimbabile. Ținta predilectă a ingineriilor sociale occidentale din ultimele decenii a fost anume aceasta: ştergerea diferențelor dintre bărbat şi femeie, incitarea femeilor împotriva bărbaților, prezentarea femeilor drept „proletariat subjugat”, care trebuie să se răscoale contra jugului impus de bărbați. Cultura modernă a supus deconstrucției „familia patriarhală”, dinamitând vechile temeiuri ale acestei instituții rânduite de Dumnezeu. Femeia-militar, femeia-polițist, femeia-fotbalist, femeia-boxer, femeia-tractorist sunt deja modele care nu mai

surprind pe nimeni. Citind o multitudine de cărți în engleză şi franceză din domeniul ştiințelor socio-umane, am observat în ultimii ani un tic stilistic prezent invariabil în lucrările respective. Când e vorba să se dea vreun exemplu, pronumele „el" este dat invariabil în pereche, prin bară (acesta e semnul - „/") cu „ea". Astfel, he/she, il/elle sunt omniprezente, ca semn al „corectitudinii politice". Iar în ultima vreme auzim tot mai frecvent şi în română monstruozități lingvistice de genul „deputata","ministra", etc.

Revoluția ca apostazie

Expunând cu simplitate şi exactitate natura relațiilor fireşti dintre bărbat şi femeie, autorul oferă nişte formule pe înțelesul oricui: „Feminitatea are drept trăsătură definitorie iubirea unei femei pentru soțul, copii şi familia ei. Masculinitatea are drept trăsături definitorii puterea şi spiritul de conducător... Femeile nu pot avea totul. În sfera personală, ele trebuie să facă alegerea între dragoste şi putere. Astfel funcționează heterosexualitatea. O ideologie care distribuie egal puterea este una ce țintește către neutralizarea heterosexualilor. Masculinizează femeile şi efeminează bărbații. Creează hetero-homosexuali – doi indivizi identici, incapabili de a stabili o relație, în loc de doi indivizi complementari".

Rolul devastator pe care îl deține de secole un cartel bancar, care utilizează diverse rețele secrete cum sunt masoneria, este scos în vileag de către H. Makow fără menajamente şi jumătăți de măsură. Anume aici descoperă autorul originile feminismului. Cunoaştem prea bine maniera în care reacționează aceste congregații şi exponenții lor din viața publică: ei iau totul în derâdere, îi scot pe cei care rostesc adevărul întreg drept demenți şi ricanează cu

ipocrizie, invocând „teoria conspirației”, pe care au şi transformat-o într-un semn al alienării mentale. „Începând cu epoca „iluminismului”, cultura apuseană a fost în esența sa luciferiană. Ea se bazează pe negarea lui Dumnezeu”, - subliniază autorul.

Acum să ne amintim că atât sub vechiul regim comunist, cât şi sub noul regim liberal copii învață la şcoală aceleaşi dogme ale Modernității, care fac din aşa-zisul Iluminism şi din Revoluția Franceză, dar şi din darwinism cu tot cu evoluționismul lui stupid, dar şi din ideea de progres şi din cea de om ca „măsură a tuturor lucrurilor” elemente obligatorii ale noului cult păgân, impus cu străşnicie societăților obligate să-şi uite originea divină şi rosturile adevărate. Omul a încetat să fie unul religios şi a devenit „un animal rațional”, iar zeița Rațiunii L-a detronat pe Creatorului şi îşi impune cu viclenie şi perversitate impostura. Ce are toată această tărăşenie cu feminismul, vă veți întreba? Vă răspunde imediat prietenul nostru canadian:

„Istoria apuseană este punctată de o serie de „revoluții” susținută de aceşti bancheri – cea engleză, americană, franceză şi rusă. „Revoluție” înseamnă răsturnarea lumii cu susul în jos, înlocuirea lui Dumnezeu cu bancherul, adică înlocuirea Vechii Ordini (aristocrația, Biserica) cu Noua Ordine Mondială. „Revoluția” sexuală a constituit o parte a acestui proces. Fiindcă creează bani, bancherii cred că ei sunt Dumnezeu. Ei cred că pot fi artizanii realității”.

Atunci când ne plângem de oligarhii locali, când ne lamentăm că aceştia au uzurpat puterea şi că au pervertit lumea cu bani murdari şi spălare de creieri prin TV, trebuie să realizăm că aceştia nu sunt decât nişte mici copii pe lângă plutocrația care controlează prin metode la fel de abominabile „marele joc”. În momentul în care negustorul a eliminat din scena istoriei preotul şi războinicul, numele

adevărat al formei de guvernământ impuse societăților occidentale, iar mai târziu practic întregii lumi, este mamonocrație. Pentru a-şi menține controlul asupra popoarelor, ea a creat toate variațiunile de ideologii şi mituri politice, economice şi culturale, inoculate cu metodă în mințile golite de sensuri şi repere. Şi aici curentul feminist este doar o piesă din acest angrenaj sofisticat. Iar ca experimentul să reuşească, era nevoie ca Dumnezeu să fie izgonit, deportat, defăimat şi scos înafara legii. Sau, altfel zis, am fost constrânşi să acceptăm minciuna „secularismului", ceea ce nu a fost atât de dificil de impus după ce ni s-a rupt conexiunea la sacralitate.

Henry Makow ne atrage atenția asupra pretinsei „neutralități" a statelor moderne, care prin constituție se erijează în această jalnică impostură. În capitolul „O conspirație împotriva Lui Dumnezeu" el arată:

„Credem că trăim într-o societate „secularizată" (adică neutră din punct de vedere religios). Însă nu Îl putem izgoni pe Dumnezeu din lume, după cum nu putem suprima lumina fără să fim înghițiți de întuneric. Secularismul este, în fond, stadiul de trecere de la o civilizație fundamentată pe adevărul spiritual la una fundamentată pe credința ocultă a bancherilor luciferieni. Mai întâi suntem dezbărați de religie; apoi ni se propovăduieşte dogma new-age-istă (luciferiană)".

Expun în mod deliberat cel puțin o mică parte a tezelor de bază din cartea pe care o prezint tocmai ştiind bine că multă lume pur şi simplu nu are timp să se aplece asupra unor lecturi de acest gen. Acum să trecem la alt capitol. Să vedem care este rolul presei în alienarea femeilor. „Fiecare fațetă a mass-mediei (filme, televiziune, reviste, muzică, reclame, „ştiri"), - susține autorul, - este folosită pentru îndoctrinare şi control social". Făcând trimitere la Myrna Blyth, autoarea cărții „Cum femeile din media vând

nefericirea – şi liberalismul – femeilor din America", H. Makow scrie:

„Conform părerii lui Blyth, revistele pentru femei deținute de iluminați au subminat instinctele naturale de iubire ale femeilor prin următoarele mantre: 1) bărbații nu mai sunt demni de încredere; 2) femeile sunt victime prin însuşi sexul lor; 3) femeile ar trebui să fie egoiste; 4) sexul nu este apanajul iubirii şi al căsătoriei; 5) împlinirea de sine rezidă în carieră, şi nu în familie".

Oare nu anume acest model este preluat de către tinerele noastre în ultimele decenii? Fiind virusate de miturile impuse prin cultura de masă, acestea nici măcar nu realizează starea de anormalitate şi de nefericire în care sunt aruncate de către „stăpânii discursului". Tehnologiile moderne permit inocularea acestui drog prin anestezierea totală a conştiinței. Iar starea de nefericire, nefiind resimțită, este percepută ca o fericire adevărată şi ca o culme a performanței, spre care trebuie să aspire orice victimă inconştientă a noului cult. Astfel, întreaga experiență multimilenară a omenirii, toată viața plină de sens şi de jertfă a bunicilor şi a mamelor, care se dedicau familiei, naşterii şi creşterii copiilor, este privită de către tinerele domnițe ca ceva depăşit, demodat, patriarhal. Fiind atrase de fascinația propriei împliniri, dornice „să mai trăiască şi pentru ele", aceste suflete rătăcite îşi iau zborul către „visul femeii moderne" ca fluturele de noapte spre becul aprins.

Şi ca să nu se creadă că trucul cu eliberarea femeii de povara familiei şi absorbția ei în câmpul muncii este o idee nouă, izvodită de către liberali pentru a dubla numărul de angajați, dar şi de consumatori (consumatoare cu propria pungă în poşetă!), autorul ne oferă un citat din Friedrich Engels (precizare pentru tânăra generație: Engels este, alături de Karl Marx, fondatorul comunismului):

„Condiția primordială pentru eliberarea femeilor măritate este de a le aduce pe acestea în industria publică, ceea ce de la sine va antrena abolirea familiei monogame în calitatea sa de unitate economică a societății”. *(Originile familiei, proprietatea privată şi statul,* New York, International Publishers, 1942, p. 67).

Nimic surprinzător în citatul de mai sus. Comunismul şi liberalismul sunt două ideologii-gemene ale experimentelor sociale puse la cale de către aceleaşi forțe oculte, pe care obişnuim să le numim generic şi eufemistic „spirit al Modernității”. Căci multiple sunt manifestările duhului rău în lume. Aşa cum spune şi Evanghelia după Marcu (5:9), „Legiune este numele meu, căci suntem mulți.”.

Trenduri unisex în era androginului

Trecem peste extrem de importantele mențiuni ale autorului care dezvăluie rolul serviciilor secrete americane în crearea şi promovarea feminismului, peste raporturile de subordonare ale acestora clanurilor financiar-bancare, precum istoria şi rolul jucat şi astăzi de către organizații cum este, de exemplu, „Craniu şi Oase” („Skull & Bones „). Aş vrea să accentuez aici un aspect pe care îl găsesc de o actualitate stringentă şi pentru țara noastră. Iată-l:

„Bătălia nu se duce între stânga şi dreapta”, titrează autorul nostru, citându-l pe Dr. Anthony Sutton, mai exact preluând câteva idei din cartea acestuia *Instituția secretă a Americii: o introducere în ordinul „Skull and Bones”*. Astfel, potrivit autorului, „Dr. Sutton crede că separația „stânga” versus „dreapta” este falsă şi este folosită să controleze dezbaterea şi să îi condiționeze pe cetățeni să gândească pe anumite coordonate”. Şi în continuare: „Mai devreme sau mai târziu oamenii se vor trezi. Mai întâi trebuie să ne

debarasăm de cursa diviziunii stânga-dreapta. Aceasta este o cursă hegeliană menită a dezbina şi a controla. Bătălia nu se duce între dreapta şi stânga, ci între noi şi ei”.

Ar fi de reținut această abordare, poate chiar să tindem spre depăşirea barierelor convenționale, existente între cei care se poziționează pe cele două flancuri politice.

„Protejarea femeilor şi a copiilor este un instinct natural şi o motivație pentru bărbați, - aminteşte autorul ceea ce parcă ştiam cu toții. – Acceptarea acestei protecții defineşte femeile ca fiind feminine”. Aşa este, veți spune. Desigur, doar că suntem martorii unei tragedii fără precedent în istorie, care afectează în mod direct şi neamul nostru, periclitându-ne viitorul şi transformându-ne în într-un popor pe cale de dispariție. Vorba e că în ultimele decenii s-au produs nişte mutații sociale atât de grave, încât tinerii bărbați s-au pomenit devirilizați, sterili, predispuşi spre distracție, trândăvie şi sex, iar tinerele femei au ajuns a fi sterile de bună voie. Instinctul matern li s-a atrofiat, iar căminul familial le repugnă unei alarmante majorități. Dintotdeauna, de la Facerea lumii încoace, de când Dumnezeu a dat porunca „Creşteți şi vă înmulțiți şi umpleți pământul” (Geneza, 1:28), cea mai mare nenorocire pentru o familie era să nu poată zămisli copii. O astfel de tragedie era privită ca o pedeapsă a lui Dumnezeu. Astăzi sunt alte vremuri, iar nedorința de a întemeia o familie şi de a face copii sunt tratate ca drepturi fundamentale ale omului (de a-L sfida pe Tatăl ceresc şi de a-şi pângări propria menire).

Referindu-se la plasarea femeilor în roluri sociale eminamente masculine, H. Makow menționează:

„Subversiunea unisex nu este rezervată doar armatei. Insistența ca femeile să aibă slujbe care să presupună pericolul şi duritatea fizică este un asalt asupra naturii noastre heterosexuale. Mă refer aici la femei pompieri, polițiste sau muncitoare în construcții. Suntem subiecții

unui experiment în care femeile sunt masculinizate, iar bărbaţii demasculinizaţi!”.

Acum mai bine de douăzeci şi cinci de ani am mers pentru prima oară în Europa de Vest şi apoi în SUA. Acolo m-am surprins la gândul că atunci când urmăresc trecătorii de pe stradă, dacă aceştia se află la o anumită distanţă, nu-mi pot da seama decât atunci când obiectul observaţiei mele este foarte aproape dacă e vorba de o fată sau un băiat. Aşa ceva nu mi se întâmplase acasă, în universul nostru sovietic. Am văzut, deci, cu un sfert de secol în urmă că tinerii occidentali sunt la fel, indiferent de sex, cu plete lungi, în blugi, în haine şi încălţăminte colorate strident, cu ghiozdane fistichii în spate, cu umeri înguşti, cu cercei în urechi, iar atunci când se deplasează în grup, sunt de o voioşie neghioabă care îi face să râdă zgomotos şi aiurea fără oprire. Societatea noastră, aşa cum era ea ieşită de sub comunism, încă mai păstra puternica distincţie dintre bărbat şi femeie, rolurile lor sociale încă nu devenise interşanjabile. Dar a trecut timpul şi generaţiile tinere de azi seamănă leit cu tinerii din Occident. Nu doar la exterior, dar şi la (vidul) interior, care se lasă umplut cu insanităţile culturii de masă, cu hedonism, trândăvie, superficialitate şi lipsa oricăror aspiraţii superioare. Aici excepţiile remarcabile doar confirmă regula generală.

Iar pentru a-i reduce la un infantilism neghiob pe oamenii de ambele sexe şi de toate vârstele, moda de azi impune un stil caricatural, distorsionat, asimetric, în mod obligatoriu „funny” (amuzant, caraghios): şepci cu cozorocul pe ceafă, ochelari de soare pe frunte şi pe ceafă, frizuri fistichii şi păr vopsit în culori ţipătoare, piese de metal agăţate de orice parte a corpului (pe nas, pe buze, pe sprâncene, pe limbă, pe burtă etc.), gel şi lac pe capete de (ex)bărbaţi ferchezuiţi şi unşi cu toate alifiile de dame. Acestea sunt astăzi semnele nonconformismului, ale

libertății de a fi dizgrațios, scandalos şi, în definitiv, un neghiob în rând cu lumea.

Cât priveşte proporțiile în care s-a prăbuşit familia, e suficient să parcurgem dinamica demografică a ultimilor ani, la scara fiecărui sat, raion, dar şi la nivel național. Carevasăzică, experimentul elitelor globaliste a reuşit. Prin urmare, dragi moldoveni, bine ați venit în Lumea Liberă a orbecăielii fără noimă prin universul goanei după bani, al lipsei de rădăcini şi al consumismului generalizat!

De la „Playboy" la asaltul general al mişcării gay

Vorbind despre fixația infantilă a bărbaților, provocată de către revista „Playboy" începând cu anii cincizeci, autorul se întreabă „Ce gen de bărbat citeşte „Playboy?". E vorba despre cineva care este „egocentric şi nu vrea să se implice emoțional ori oficial. Crede că o femeie l-ar sufoca, iar copiii ar fi o povară". Henry Makow insistă: „Esența masculinității constă în a fi capul şi sprijinul unei familii". Ştim bine că nu doar obscena revistă pomenită mai sus propagă un asemenea stil de viață, ci întregul univers audiovizual, care bombardează fără oprire mințile tinerilor, inoculându-le clişee de comportament, atitudine şi mod de viață.

Odată cu revoluția sexuală şi cu ruperea zăgazurilor decenței tradiționale, în prim-planul vieții publice au țâşnit nu doar miasmele feminismului, ci şi duhoarea homosexuală. Aceste curente deviante, fiind sprijinite masiv de către marea finanță internațională şi de către principalele centre de putere politică aservite acesteia, au declanşat un asalt general contra familiei aşa cum a fost rânduită aceasta de la începuturile lumii. Iar „comunitatea internațională", organizațiile globale, exponenții marilor puteri occidentale nu sunt decât nişte portavoci ale rețelelor oculte din culise.

Şi totuşi, de ce atâta pasivitate din partea unei largi majorităţi a oamenilor normali? Autorul menţionează în primul rând următoarele motive:

„Partida feminiştilor şi gay-lor poartă un război beneficiind de perfectă siguranţă, mimând un fals statut de victime. Oamenii normali nici nu îşi mai pot apăra sexualitatea de teama acuzaţiilor de „homofobie" şi „sexism". În zilele noastre, cel care nu doreşte să fie gay sau nu aplaudă acest fel de „normalitate" este considerat homofob. Oare nu prin asemenea momente ruşinoase şi revoltătoare în acelaşi timp am trecut şi noi acum câţiva ani, când ţara s-a pomenit sub asediul internaţional al gay-lobby-ului reprezentat de către toate diplomaţiile occidentale, precum şi de către „coloana a cincea" a acestui lobby în persoana colectivă a guvernării de ocupaţie şi a reţelei de onegişti aflaţi în solda magnatului Soros şi a altor satanişti de peste ocean? Acum, dacă nu dăm peste cap aşa-zisul curs proeuropean, să vedeţi ce ne aşteaptă! Căci viermele neadormit al duhului răului roade din temelii zidurile civilizaţiei noastre creştine. Astfel încât ceea ce azi ni se pare o ştire respingătoare de pe alte meleaguri poate să devină parte a realităţilor noastre. Haideţi să vedem ce se întâmplă deja de mai mulţi ani în Canada, ţara de destinaţie a atâtor moldoveni zăpăciţi, aflaţi în căutarea Raiului terestru.

„Multe şcoli publice chiar au „spart gheaţa" în privinţa promovării agendei gay-ilor. De pildă, curriculumul şcolilor elementare din Ontario le prezintă copiilor de 12 ani sexul oral şi anal. Phyllis Benedict, preşedintele Federaţiei Profesorilor din Şcolile Elementare din Ontario, spunea că federaţia „încearcă să promoveze în şcoli o atmosferă mai deschisă (faţă de homosexuali)" („National Post", 16 august 2001). Această atitudine se extinde până la a leza familia heterosexuală prin lectura unor cărţi precum *Mămicile lui Aasha şi cei doi tătici*, *Tăticii Brown*, *Tăticii Blue*.

Repet, astăzi aceste monstruozități par imposibile la noi. Dar mâine, dacă vom rămâne în captivitatea aceloraşi servanți ai unor interese străine, prea puțini vor mai fi în stare să priceapă ce ni se întâmplă, dar şi mai puțini vor fi capabili să-şi manifeste deschis protestul.

Josnică şi destrăbălată. Feminismul a ucis curtarea

Construindu-şi o identitate conformă starurilor din filmele Hollywood, de la MTV, din revistele glamour şi din show-biz, ajustându-şi vestimentația din ce în ce mai vulgară şi mai obscenă la trendurile modei, tinerele de azi ajung să imite exteriorul şi atitudinile de cocote. Ceea ce dintotdeauna era considerat degradant şi ruşinos astăzi a ajuns să fie văzut ca ceva „cool", iar rezervele sau criticile maturilor sunt luate de către tineri în zeflemea ca fiind ceva depăşit şi inutil. Tricoul căzut de pe umăr, bluzele stil lenjerie intimă, maiourile ce lasă burta dezgolită ca să se vadă cercelul de la buric, fustele ce abia de acoperă fesele, blugii rupți de parcă i-au muşcat toți câinii din cartier – iată cum se înțolesc tinerele noastre pentru a fi în pas cu timpul. Ținuta lor trebuie să fie cât se poate de sfidătoare şi provocatoare, cât mai străină de ideea de decență şi de sfială. Iar ca să facă vârf la stog, tipele de astăzi se mai şi sluțesc cu tatuaje monstruoase plasate pe unde le trece prin cap. Citiți ce scrie pe tricourile domnişoarelor de azi: „Follow me!" („Urmează-mă!"), „Catch Me If You Can!" („Agață-mă dacă poți!") şi alte porcării care le degradează imediat la nivelul de târfe accesibile oricui.

Henry Makow scrie: „Grație feminismului, studentele din zilele noastre au fost scutite de umilirea curtării. Au scăpat de tinerii care să le ofere flori şi să le invite la cină sau la film. Zilele în care se întâlneau ca iubiți, iar tinerii se

raportau la ele ca la posibile viitoare soții şi mame sunt de domeniul trecutului...

În trecut, existența unei perioade de curtare şi a căsătoriei ca şi condiție a întreținerii relațiilor intime le conferea femeilor putere. Căsătoria era ca un negoț. Vrei sex? Însoară-te. Acum toate femeile sunt la fel de roabe. Îşi fac treaba, dar nu primesc nimic în schimb. Piața a căzut. Fetele sunt disperate".

Ader aproape integral la felul cum descrie condiția tinerelor femei de azi autorul. Doar ultima propoziție ar putea fi dezvoltată puțin. Ca să ajungă la starea de disperare, fetele trebuie să fie conştiente de condiția dezastruoasă, degradantă în care s-au pomenit. Dar întrucât mediul le învață să se creadă în regulă aşa cum sunt, anesteziindu-le instinctele de jenă, dar şi de maternitate, doar unele dintre ele ajung să-şi realizeze propria condiție de epavă, de ratată, de neîmplinire sfâşietoare. De cele mai multe ori trezirea din reveria dulce a jocului distractiv al tinereții extinse hăt până dincolo de treizeci de ani intervine când deja e prea târziu să o ia de la capăt. Timpul spulberă inexorabil farmecul primei tinereți, iar odată cu el şi şansa de a deveni soție şi mamă iubitoare în sânul unei familii fericite.

Bărbaţii buni nu se însoar**ă** cu femei u**ş**oare

Acest intertitlu al autorul pare să nu aibă nimic ieşit din comun. Şi totuşi, observațiile pe care le face şi sfaturile practice pe care le dă, formulate cu o franchețe exemplară, ar putea fi utile tinerelor care, în virtutea educației defectuoase de care au avut parte, poate până în momentul de față nu s-au gândit profund la o asemenea optică asupra vieții.

„Farmecul unei femei este capitalul ei. Trebuie să îl investească cu înțelepciune şi să aibă grijă să nu îl irosească.

Aceasta presupune ca ea să îşi facă din căsătorie şi familie prioritatea principală. Altfel, instinctele sale de tandrețe şi materne vor fi frustrate, iar ea va sfârşi singură şi nefericită.

Frumusețea unei femei îi reflectă candoarea fizică şi spirituală. Bărbații consideră candoarea foarte atractivă; îi echilibrează emoțional şi spiritual. O femeie dură şi cinică nu este nici pe departe atrăgătoare pentru bărbați.

O femeie trebuie să îşi dăruiască fecioria bărbatului pe care îl va iubi şi cu care se va căsători. Gândurile sale ar trebui să se centreze numai asupra lui şi a viitorilor săi copii. Ar trebui să se pregătească să fie vrednică a fi soție şi mamă".

De fapt, cine oare nu ştie aceste lucruri simple? Însă deşi sunt cunoscute de toată lumea, societatea de azi le determină pe fete să amâne la nesfârşit povara unei familii şi a grijii pentru copii. Viața ca distracție, ca aspirație spre o carieră strălucită împing mereu pe plan secund instinctul matern şi nevoia de a avea un cămin familial împlinit.

Veacul controlului mental

În ultimele decenii au apărut o infinitate de lucrări care explică felul în care suntem programați mental, modelați după nişte calapoade artificiale de către artizanii noii paradigme civilizaționale. Experimentul a reuşit prin dinamitarea credinței în Dumnezeu ca factor ordonator pentru om, la care acesta se raportează ca la propriul Creator care a instituit reguli morale imuabile, care trebuie urmate până la sfârşitul lumii. Iar odată cu năruirea credinței religioase, a fost surpată şi instituția familiei, în

care autoritatea şi severitatea necesară a tatălui este complementată de dragostea mamei. De câteva secole Occidentul s-a prăbuşit în epoca relativismului, iar societăţi ca a noastră, fiind eurocentriste şi imitatoare, au sărit vertiginos peste etape şi au reuşit că cadă în aceeaşi condiţie. Ne-am integrat până peste cap, ca într-o mlaştină, în modelul occidental. Luminile lui de neon ne-au fascinat şi ne-au sedus iremediabil. În aceste condiţii implantarea feminismului s-a prins cu uşurinţă în solul mentalităţii post-comuniste. Autorul mărturiseşte:

„Am crescut în veacul care a înghiţit hapul minciunii feministe cum că bărbatul şi femeia sunt identici. În cultura noastră, femeile sunt încurajate să facă tot ceea ce fac bărbaţii, şi viceversa. Cred în egalitatea de şanse, însă feminiştii se comportă de parcă a fi egal ar fi totuna cu a fi identic..."

Şi în continuare, tot despre feminism: „O ideologie subversivă, anti-feminină, anti-heterosexuală, care şi-a propus să răpească bărbaţilor sentimentul masculinităţii şi femeilor, sentimentul feminităţii. Aşa încât cei doi să nu mai poată stabili o legătură trainică; o ideologie care pe femei le ademeneşte să lupte pentru cariere şi să se arunce în braţele desfrânării... Femeile au acaparat identitatea masculină şi, în acest proces, ambele sexe şi-au pierdut-o. Chiar dacă pare de necrezut, abolirea heterosexualităţii este scopul declarat al multor feminişti. Ei cred că diferenţele de gen nu sunt doar nefireşti, ci şi sursa tuturor nedreptăţilor".

Karl Stern, „Fuga de feminitate"

Mărturisind cu sinceritate propriile rătăciri feministe, care l-au dominat de-a lungul câtorva decenii, Henry Makow spune că despărţirea de această iluzie pernicioasă a survenit în urma unei lecturi. Anume cartea unui medic

psihiatru, Karl Stern, citată în intertitlul de mai sus, publicată în 1964, a ajuns să-i confirme ceea ce îi şopteau instinctele. Aşadar,

„Conform părerii lui Stern, masculinitatea este definită prin „putere". Bărbatul oferă condiţiile fizice, sociale şi culturale pentru universul intim al familiei. Bărbaţii sunt cei care protejează şi întreţin familia. Ei sunt cei care îşi asumă riscuri, care se angajează în aventuri şi au calităţi de ctitori".

Iar acum, dragi cititori, după ce aţi parcurs acest citat, priviţi în jur, la tinerii de azi, cei din preajma dumneavoastră, şi întrebaţi-vă câţi dintre ei mai emană putere, curaj, fermitate, temeritate, îşi asumă riscuri şi râvnesc un cămin familial, căruia să îi poarte de grijă. Din nefericire, prea puţini. Junii de astăzi, eternii imberbi până în pragul vârstei senectuţii, deseori subdezvoltaţi fizic şi goliţi de orice urmă de voinţă, nonşalanţi şi relaxaţi, parcă sunt decupaţi din versul eminescian:

„Vorbesc pe nas, ca saltimbanci se strâmbă:
Stâlpi de bordel, de crâşme, cafenele
Şi viaţa lor nu şi-o muncesc - şi-o plimbă". („Junii corupţi")

Coborâţi la condiţia de insecte sociale, fără scop, idealuri, aspiraţii, răspundere şi conştiinţa propriei meniri, tinerii de azi rătăcesc într-un univers opac, străini de orice ataşamente profunde. Sunt excepţii? Desigur, însă şi de această dată doar pentru a confirma regula generală. Iar tendinţa dominantă tinde să le elimine şi pe acestea.

În continuare autorul trece la definirea feminităţii, inspirându-se şi din cartea medicului citata mai sus:

„Feminitatea se defineşte pe sine prin relaţiile de iubire. Psihologia feminină are drept fundament purtarea de grijă faţă de soţ şi faţă de copii, ea având nevoie, în schimb, de a se simţi iubită şi folositoare. Femeile fac să circule iubirea în

interiorul familiei cam în felul în care inima pompează sângele în întregul trup. Jertfirea de sine propulsează iubirea în acest circuit”.

Anume aşa a fost din vechime şi aşa trebuie să fie relaţia între bărbat şi femeie. Doar că planurile sforarilor obsedaţi să alieneze societatea pentru a o putea controla şi exploata sunt altele. De aici şi interpretările neomarxiste cu femeia zugrăvită ca proletar sub jugul bărbatului-exploatator. Încă o dată: relaţia între cei doi este de complementaritate, nu de rivalitate. Aşa cum scrie şi autorul nostru într-un pasaj de o frumuseţe aparte:

„Nemulţumirea generală e aceea că bărbaţii nu mai ştiu să fie bărbaţi, iar femeile nu mai ştiu să fie femei. Ne-ar ajuta să ne imaginăm iubirea heterosexuală ca pe un dans simbolic. Bărbatul conduce, femeia îl urmează. Nu poţi realiza un dans graţios dacă fiecare din cei doi parteneri nu îşi execută cum trebuie rolul.

Dansul este iubirea. Bărbatul întotdeauna ţine cont de dorinţele partenerei sale, deoarece o iubeşte. Într-un vals, cine ar putea spune al cui rol este mai important? Ambii parteneri au valoare egală. Dansul presupune, atât dinamismul bărbatului, cât şi frumuseţea, graţia şi tandreţea femeii”.

Pentru a ajunge la formulări atât de poetice autorul însuşi a parcurs o lungă cale de eşecuri şi suferinţe, care, iată, au fost însuşite ca nişte lecţii. Acestea ar putea fi utile şi altora, şi nu e neapărată nevoie ca toată lumea să îşi irosească o jumătate din viaţă în poticniri până să dibuie cărarea ce duce spre luminiş. Să vedem în continuare cum îşi defineşte relaţia sa cu propria nevastă însuşi autorul:

„Avem o relaţie aproape cu desăvârşire lipsită de divergenţe. Ea îmi spune ce gândeşte, dar nu îmi spune niciodată ce să fac (cu alte cuvinte, nu mă controlează). Nu se plânge niciodată, nu mă critică, nu se ia la întrecere cu

mine (Acestea sunt, de altfel, cele trei puncte capitale pe care femeia ar trebui să le evite)".

Recâştigarea puterii masculine

Întrucât nu putem spera să avem o viață „ca-n filme" şi deoarece „viața bate filmul", cu cât mai curând se vor scutura tinerii noştri de obsesia maimuțăririi unor personaje de pe ecran sau din Internet, cu atât mai probabilă va fi şansa revenirii lor la normalitate. Altfel zis, dacă vor reuşi să priceapă că realitatea virtuală, indusă de media, nu are mai nimic în comun cu viața adevărată, atunci şi respingerea condiției de cobai în experimentul feminist va veni ca una firească. H. Makow mai spune următoarele:

„Feminismul îi induce pe bărbați în eroare, îndemnându-i să caute femei „independente" şi să le respingă tocmai pe cele de care au cu adevărat nevoie. Căsătoria nu are nimic de a face cu a fi independent. Dacă o femeie îți spune: „Eşti un bărbat destul de bun pentru mine?" ori „Sunt greu de întreținut", refuză provocarea. Rostul bărbaților nu este acela de a se lua la luptă cu femeile. Căsătoria înseamnă a deveni una, iar aceasta se petrece când femeia îşi frânge voința înaintea unui bărbat spre a primi în schimb dragostea lui. Bărbații ar trebui să îşi centreze atenția doar asupra femeilor care îi admiră şi care acceptă să fie conduse de ei". Şi ceva mai la vale: „Când o femeie iubeşte un bărbat, ea acceptă să fie condusă de el. Este mulțumită să i se ceară părerea şi să fie luată în considerație".

Independenţa şi cariera ca piedici în calea fericirii unei femei

Trăim cu toții într-o societate de masă, ne-am dizolvat în marile aglomerații urbane, detestăm sau cel puțin disprețuim tot ce a fost până la noi, toată zestrea milenară a tradiției, râvnim să fim „în rând cu lumea", însă iată că lumea a deraiat grav de pe orbita normalității. Având tipare strâmbe în cap, ne mirăm de ce suferim de neîmplinire, de ce nici „independența", nici „cariera", nici veniturile barosane nu ne fac fericiți. Urmând un calapod deformat, nu poți decât să te pomeneşti înghesuit în nişte chingi procustiene care îți vor sufoca adevărata identitate.

Şi deoarece feminismul a decretat că feminitatea este „un stereotip inventat de bărbați pentru a oprima femeile", mitul ieşirii de sub tutela bărbatului (mai întâi a tatălui, apoi a soțului) a căpătat o răspândire devastatoare. Şi aşa cum independența unei persoane poate fi concepută doar în raport cu o alta de care aceasta este dependentă, „Războiul de Independență" al feministelor contra bărbatului şi familiei tradiționale pare să nu mai aibă sfârşit. Mai dăm un citat incendiar al autorului despre feminism pentru a inflama definitiv amazoanele egalității şanselor şi agenții de influență ai elitelor globale „de pe teren":

Aşadar, feminismul este „o sinteză ilicită şi agresivă dintre marxism şi lesbianism, folosită de elitele conducătoare pentru a slăbi indivizii şi societatea prin subminarea heterosexualității. Este pentru societate ceea ce este SIDA pentru trupul omenesc".

Iar acum să mai stăruim asupra încă unei definiții despre o femeie feminină. Autorul o vede astfel:

„O femeie feminină este motivată de iubirea pentru soțul şi pentru copiii ei. Ea le este devotată cu toată ființa ei. Aceasta este adevărata ei carieră. O femeie care este

preocupată de o carieră solicitantă nu are cum să nu acorde mai puțină atenție familiei sale. Iubirea constă, într-o măsură covârşitoare, în a acorda atenție... O femeie feminină poate avea o carieră, însă acest lucru să nu fie prioritar. Să nu fie mânată de ambiție personală". Prin urmare, pentru o femeie normală întotdeauna va prima soțul şi copii, nu cariera, realizarea profesională sau notorietatea.

Şi în continuare: „O femeie feminină depinde de un bărbat... Este competentă, însă nu pretinde să fie independentă... După cum femeia este inima familiei, bărbatul este capul şi umerii. O femeie feminină este camarada soțului ei. Ei iau împreună deciziile, însă el are ultimul cuvânt". Iar drept completare a acestei relații, canadianul nostru adaugă: „Femeile sunt iubite atunci când îşi pun soțul şi copiii mai presus de ele. Ține de feminitate să intri într-un con de umbră. Bărbații iubesc aceste femei deoarece ele acceptă să devină parte din ei".

Înşiruind aceste citate, ştiu prea bine că umblu la sensibilitățile sexului frumos educat preț de câteva generații în spiritul feminismului, pe care îl poartă ca pe o parte a propriei identități. Vechea etică rurală, care a migrat parțial şi spre oraş, s-a risipit aproape definitiv. Iar întrucât stimulentul de bază al feminismului este orgoliul, doar o parte dintre femei va mai fi în stare, parcurgând aceste rânduri, să-şi facă o introspecție sinceră pentru a-şi examina cu înțelepciune propriile atitudini. Se ştie că în general omul renunță cel mai greu la propriile prejudecăți. El le ia drept convingeri personale, nu ca pe nişte viruşi cuibăriți în minte care îşi fac în chip nevăzut lucrarea nefastă. Iată de ce renunțarea la stereotipuri şi autodepăşirea este atât de dificilă. Repet, din păcate, adesea aceste limpeziri survin când deja este prea târziu să o iei de la capăt. Şi cum tot pățitu-i priceput, doar suferința

personală se întâmplă să fie cel mai bun sfetnic. Şi aşa cum mediul este unul potrivnic, o asemenea cale este parcursă din ce în ce mai anevoie şi doar printr-un efort personal deosebit.

O întâlnire romantică

Efortul pedagogic al autorul este unul reuşit şi pentru că el reuşeşte să aducă nişte exemple pe care le-a trăit oricine. Prin urmare, îşi poate vedea propria experienţă ca în oglindă. Iată cum descrie H. Makow două tipuri de întâlnire romantică, una eşuată, cealaltă reuşită:

„El vorbeşte despre serviciul lui şi aşteaptă admiraţie şi respect. Ea vorbeşte despre serviciul ei şi aşteaptă admiraţie şi respect de la el. A doua oară nu se mai văd (Deja a început competiţia).

NU acesta este modul în care heterosexualii stabilesc o relaţie. La o întâlnire, bărbatul se dezvăluie pe el însuşi, precum şi viziunea sa asupra vieţii. Ea decide dacă îl găseşte interesant sau nu. Dacă da, îl acceptă şi îl încurajează...

Toate organizaţiile care au izbutit sunt ierarhice. În familia heterosexuală bărbatul este capul. Dacă vrei să o distrugi, promovează egalitatea. După cum a spus cineva, „doar un monstru are două capete".

Aşadar, o familie bicefală este fie o ficţiune, fie o monstruozitate. „Tertium non datur", vorba latinilor. Iar ceva mai jos vine şi concluzia:

„Feminismul subminează căsătoria, încurajându-le pe femei să îşi nege feminitatea şi să îi conteste pe bărbaţi".

Tentaţia angajării într-o nesfârşită şi agasantă competiţie deseori împinge femeia spre atitudini pline de criticism, iar alteori spre sarcasm şi persiflare. Iar asta în mod inevitabil şubrezeşte relaţia dintre cei doi.

Un câine – mai preţuit decât un copil

De când e lumea, se ştia care era rostul animalelor domestice la casa omului. Astfel, câinele e făcut să păzească gospodăria, iar pisicilor e să prindă şoareci. Dar iată că sminteala generalizată, perfidele inginerii sociale aplicate în spațiul urban occidental au alienat şi această relație.

Cultul pentru respectivele animale este prezentat drept culme a virtuții şi nobleței, iar sintagma ,,drepturile animalelor" nu mai sună atât de aberant, făcând vâlvă în presă şi în forurile legiuitoare. Milioane de occidentali, iar după ei – tot mai mulți oameni din regiunea noastră îşi plimbă în mod ritualic potăile când purtate în lesă, când culcate în cărucior, când ținute cu grijă în brațe. Cățeii şi pisicile sunt duşi la frizerie, împodobiți în straie la modă şi legați cu fundițe la gât. Iar cele mai ,,performante" dintre răsfățatele potăi sunt duse la competiții şi concursuri de frumusețe.

Putem observa frecvent în locurile publice cum oameni în aparență teferi la cap întrețin conversații cu tentă pedagogică cu mult adoratele javre atunci când acestea se abat de la ,,normele de conduită civilizată". În acest sens, autorul face următoarea precizare:

,,Înainte oamenii îşi luau câini pentru copii lor", a observat soția mea. ,,Acum şi-i iau în locul copiilor".

Aşadar, la ce bun să naşti şi să creşti copii când poți să te îngrijeşti toată viața cu substitutul acestora, câinele sau pisica. Să îi cumperi hrană aleasă, să îl dezmierzi şi să te topeşti de dragoste pentru animăluța sau dihania venerată ca o vietate sacră.

De câteva luni pe străzile centrale ale Chişinăului au fost instalate nişte panouri enorme cu poza unui cățeluş, însoțită de următorul apel: ,,Adoptă-mă!". Fiți atenți,

suntem îndemnați să adoptăm un câine, nu un copil orfan. Şi atunci vom fi fericiți şi chiar lăudați de respectivele ONG-uri, poate şi arătați la televizor.

Universitatea ca loc de îndoctrinare şi descreştinare a studenților

Puțină lume de la noi a observa faptul că atât sub vechiul regim comunist, cât şi sub actualul regim liberal, şcoala a fost şi rămâne în continuare înrobită unei viziuni anticreştine şi aspirituale. Dogmele de bază ale Modernității, izvorâte din filosofia Iluminismului ca expresie publică a planului ocult al iluminaților, persistă pretutindeni şi îşi fac nestingherit lucrarea perfidă.

Henry Makow are perfectă dreptate atunci când susține că un tânăr care studiază ştiințele umaniste şi sociale nu va mai fi în stare să gândească independent ori să absoarbă informații care sunt contrare îndoctrinării primite. Asta deoarece ,,universitatea modernă nu este fidelă adevărului, ba dimpotrivă. Feminismul represiv tronează în campus, iar acesta este doar un sindrom al unei probleme mult mai profunde".

Pentru a pătrunde fenomenul feminismului este nevoie să-l privim în context, încadrându-l în întregul set de idei ce marchează deraierea lumii occidentale de pe orbita normalității. Autorul ne invită să facem anume acest exercițiu. El afirmă univoc şi răspicat:

,,Cultura modernă occidentală este clădită pe ipotezele mincinoase ale iluminismului, o mişcare intelectuală datând din sec. al XVIII-lea. Aceasta, la rândul ei, a fost produsul iluminaților, care şi-au propus să creeze o nouă ordine (seculară) mondială, tăgăduind existența lui Dumnezeu şi a legilor imuabile, naturale şi spirituale".

Aşadar, pentru a înțelege de ce după căderea URSS am devenit victime atât de vulnerabile ale unui anume tip de educație prin învățământ, mass-media şi cultura de masă, trebuie să realizăm că deosebirile de ordin conceptual dintre cele două ideologii sunt minime, iar unitatea de viziune asupra chestiunilor de bază, cum ar fi originea lumii şi a omului (creaționism versus evoluționism), antropocentrism, progresism, economism etc., este una de-a dreptul izbitoare. Evident, sistemul ce a emanat din uneltirea satanică de descreştinare a omului țintește întâi de toate înstrăinarea lui de Dumnezeu şi aservirea unor falşi dumnezei. În acest sens este suficient să ne amintim că în sistemul de învățământ, ca şi în societate în ansamblu, persistă ticul de a cita din abundență diverşi filosofi sau scriitori celebri (cum li s-a creat celebritatea, e o altă poveste!) şi mai deloc de a face trimitere la Evanghelie, la Sfinții Părinți sau la Sfânta Tradiție. Oare nu auzim noi la tot pasul expresii de felul „cum a zis Hegel", „după cum susține Spinoza (Descartes, Freud, Nietzsche, Shakespeare, Adam Smith etc., etc.)"? Iată tâlcuirea autorului asupra acestui mod de a face şcoală:

„În practică, aceasta înseamnă că studenții de la disciplinele umaniste studiază o grămadă de ateişti care sunt prezentați de parcă EI ar fi dumnezei. Profesorii lor joacă rolul unor mari preoți. Ca nişte oameni surzi care acordează un pian, ei încearcă să explice condiția umană fără referire la Creator, la planul dumnezeiesc ori la Sfântul Duh, Care viază în oameni. Ei portretizează omenirea ca pe un animal lăsat de izbelişte într-o lume amorală, pradă nemiloasei lupte pentru supraviețuire. Ei celebrează „libertatea" prin care ei înțeleg libertatea de a respinge rânduiala lui Dumnezeu – de a te deda la pofte animalice şi de a-ți făuri o realitate personală alienată şi disfuncțională".

Dacă mai adăugăm aici deasupra şi relativismul generalizat, care ne-a pătruns până în măduva oaselor,

când fiecare individ pretinde că este purtătorul propriului adevăr şi set de valori, ne este mult mai lesne să prindem cum ne-am pomenit o simplă masă de manevră în mâinile manipulatorilor din umbră, care stabilesc „trendul”. Şi dacă am ajuns să îl detronăm pe însuşi Dumnezeu, subminarea autorității bărbatului, a tatălui, a capului de familie, a modelului „patriarhal” a devenit mult mai lesnicioasă. Şi aşa cum reclamele şi cultura de masă în ansamblu ne îmbie spre egolatrie, autoglorificare, autoadmirație, un soi de închinare sie însuşi, diversiunea feministă penetrează cu uşurință mințile slăbite ale omului de azi. Apropo de universitatea de azi şi de spălarea pe creieri pe care o practică. După ce precizează încă o dată că „iluminismul este doctrina luciferiană a francmasoneriei”, autorul aminteşte între altele un detaliu care cu siguranță scapă celor mai mulți:

„Toga de absolvent pe care o poartă absolvenții este un simbol al francmasoneriei. Roba neagră simbolizează puterea ocultă.”.

Plecaţi-vă înaintea „Marilor Personalităţi”

Revin asupra felului în care sunt inoculate anumite fixații mentale celor care studiază în învățământul superior de azi. Asta pentru că în Republica Moldova situația din acest sistem este la fel de jalnică. Autorul readuce în atenția noastră procedeul-cheie care garantează funcționarea impecabilă a planului de aservire intelectuală a tineretului:

„Studenții sunt inițiați în Cultul Marilor Personalități”, panteonul impostorilor moderni care au uzurpat tronul lui Dumnezeu. Fiecare lucrare de-a lor este tratată ca o Scriere Sacră... Profesorii sunt preoții plătiți cu vârf şi îndesat ai acestui cult secular. Ei au un interes personal în propagarea

învățăturilor sale. Ei îşi inițiază studenții într-un obicei de servitute mentală pe viață. Toată cunoaşterea vine de la Marile Personalități. Studenții pot doar aspira să le pătrundă înțelesul".

În felul acesta, întreaga cultură modernă sfidează în cel mai direct mod prima poruncă dumnezeiască „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Care te-a scos din pământul Egiptului şi din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afara de Mine!" (Ies. 20, 2-3)". A nu vedea în spatele acestei realități crude un plan secret este dovada unei orbiri duhovniceşti şi intelectuale, induse cu metodă mai multor generații succesiv, astfel încât omul de azi mărturiseşte o „credință atee", un fel de parareligie ce îi distorsionează totalmente viziunea asupra vieții. Astfel, opacitatea este dată drept deşteptăciune, citatomania stearpă – drept înțelepciune, iar secularismul drept normă axiomatică indiscutabilă.

„...Iluminații au infestat omenirea cu iluzia că ei construiesc o utopie umanistă al cărei fundament este rațiunea, când, de fapt, ei pun bazele unei tiranii. Aceasta este esența „globalismului" şi firul roşu ce străbate toate evenimentele ce se petrec în lume..."

Anume exaltarea rațiunii, fracturarea relației dintre creatura umană şi propriul ei Creator, tocmai cultul raționalismului ca expresie a emancipării revoluționare, luciferice, a omului în raport cu Dumnezeu stă la baza Modernității. De altfel, ar fi suficient să amintim că una dintre semnificațiile mistice ale semnului fiarei – 666 – din Apocalipsa lui Ioan este de trei ori rațiune: „Rațiune! Rațiune! Rațiune", adică o rațiune autonomă, ruptă de sursa ei divină, autosuficientă şi dătătoare de norme cu de la sine putere. Să nu uităm nici faptul că bandele criminale de „revoluționari" din timpul „Revoluției Franceze" nu doar omorau în masă fețe bisericeşti şi distrugeau lăcaşe de cult,

ci şi înălțau monumente „Zeiței Rațiunii” ca expresie a apostaziei omului.

Pledoaria lui H. Makow este a unui militant plin de credință şi de vigoare sufletească. Mersul împotriva curentului este felul lui de a fi şi de a afirma adevărul integral, fără ocolişuri, în pofida tuturor piedicilor şi riscurilor. El trage un semnal de alarmă, adresat tuturor celor care încă mai sunt în stare să îl audă, nefiind paralizați definitiv de duşmanii omenirii:

„Prioritatea iluminaților este distrugerea creştinismului şi a credinței în Dumnezeu. Ei trebuie să dezlege omenirea de ancora sa metafizică şi să o substituie cu o falsă realitate favorabilă conducerii lor.”.

Astfel, corabia umanității riscă să intre în derivă şi să rătăcească drumul spre Adevăr. Pentru a recăpăta capacitatea de a pătrunde sensurile vieții, lumea are nevoie de reînnodarea relației sale cu divinitatea. Pe parcursul câtorva sute de ani această necesitate a fost strigată de cei mai de seamă trăitori creştini sau, mai larg, oameni religioşi. Glasul conştiinței lor sau, mai exact, glasul Duhului Sfânt din sufletul omului, răbufneşte cu o putere nestăvilită. Iată şi perspectiva optimistă a autorului asupra destinului umanității:

„Lumea nu va fi salvată de faptele lui Dumnezeu, ci de faptele oamenilor prin care lucrează Dumnezeu. Sarcina noastră este de a ne asuma la modul cel mai serios aceste idealuri în viața noastră personală şi de a le răspândi în lume. Prețul respingerii lui Dumnezeu este acela de a deveni sclavii unor oameni extrem de malefici”.

Parcurgând această lucrare, cititorul are şansa să culeagă o serie întreagă de titluri de cărți, inclusiv să afle ce reprezintă Institutul Tavistock pentru Relații Umane cu centrul la Londra, ce este marxismul cultural şi Şcoala de la Frankfurt, precum şi alte adevăruri zguduitoare, care îl pot

face să-şi schimbe radical optica supra vieții şi să renunțe la prejudecățile pe care le purta cu mândrie ca pe nişte convingeri intime. Asemenea lecturi au darul să adune laolaltă pânza realității, să o reconstituie din cioburi, înlocuind o optică fragmentară cu una organică, închegată şi dătătoare de certitudini. Şi abia dobândind aceste certitudini, am putea accepta afirmația de mai jos a autorului în toată gravitatea ei:

„Ar trebui să se pună un semn de avertizare ca cel pentru substanțe toxice deasupra uşilor universităților, cinematografelor şi galeriilor de artă. Ar trebui să existe un avertisment similar şi asupra televiziunilor, muzicii şi videoclipurilor noastre actuale".

Trăim într-un mediu nociv pentru sufletele şi mințile noastre. Reuşeşte să scape de intoxicare doar cel care e conştient de pericolele ce îl înconjoară şi ştie că e nevoie de profilaxie, de efort şi tenacitate pentru a-şi obține şi păstra libertatea şi discernământul. Şi în acest caz puterea noastră spirituală şi intelectuală se poate afirma doar în pofida unor circumstanțe neprielnice, nu datorită unor împrejurări prielnice. Cine nu opune rezistență, este răpus, cine nu înoată contra curentului, e dus de val, cine nu-şi pune întrebări fundamentale, rămâne deținătorul falsurilor imprimate în mintea lui şubrezită.

Epilog cu titlu de Manifest pentru **bă**rba**ţ**i

Plăcerea de a expune *in extenso* gândurile autorului este una deosebită. Textul lucrării este unul consistent şi extrem de util pentru toată lumea dornică să clarifice totuşi ce i se întâmplă, să desprindă cauzele debusolării generale ce domneşte azi în societățile umane. Am expus pe larg un şir de teze ale cărții tocmai pentru că, aşa cum spuneam,

sunt conştient de faptul cât de puțin timp îi mai rămâne unei largi majorități dintre noi pentru a-l consacra lecturii. Şi întrucât subiectul de bază abordat de către autor este cel al feminismului cu toate implicațiile acestui curent extrem de periculos, am găsit potrivit să încheiem prezentarea noastră cu un citat ce prezintă deosebit de plastic modelul unui bărbat autentic.

„Împlinirea pentru un bărbat vine din descoperirea scopului pentru care a fost creat şi din atingerea lui. Dumnezeu a rânduit fiecărui bărbat o misiune. Un bărbat devine bărbat în clipa în care începe să creadă în el însuşi şi nu pune mai presus de el nici un alt bărbat şi nici o femeie. Acest gen de bărbați nu are nevoie de femei decât pentru a-l ajuta să-şi ducă misiunea la îndeplinire. Acesta este bărbatul adevărat pe care o femeie adevărată şi-l doreşte alături".

Altfel zis, un bărbat este bărbat în măsura în care are conştiința de lider. Iar cineva devine lider doar atunci când reuşeşte să-şi descopere vocația, rostul pentru care a fost creat. Ca să şi-l îndeplinească, el are nevoie de adepți. Ferice de omul care şi-l găseşte în femeia care i-a acceptat misiunea şi e gata să-l însoțească până la urmă pentru realizarea ei.

12 septembrie 2016

Traduceri

Ivan Ilyin: Uniunea Sovietică nu este Rusia

Introducere

Un gânditor rus ca remediu contra sovietolatriei şi rusofobiei

De-a lungul ultimilor ani deseori am făcut trimitere în articolele mele, pe care le scriu deopotrivă în română şi în rusă, dar şi în luările mele de cuvânt, la numele unuia dintre cei mai de seamă gânditori creştini ruşi ai secolului trecut, Ivan Ilyin (1883-1954), care şi-a scris opera filozofică, juridică, politică şi publicistică în exil. În mod special am apelat la faimosul său articol *Uniunea Sovietică nu este Rusia* (1947). Asta pentru a aminti ruşilor din Rusia, dar şi din Republica Moldova, despre nevoia de a face o distincție netă între Rusia şi ceea ce a fost experimentul bolşevic, ce a durat 74 de ani, având consecințe devastatoare în primul rând pentru poporul rus, care a plătit cu viețile a zeci de milioane de noi mucenici, cu alte zeci de milioane de deportați şi obligați la munci forțate, dar mai ales a suferit o prigoană religioasă de o amploare nemaiîntâlnită în istorie. Vindecarea de virusul comunismului sovietic reprezintă o necesitate de o importanță ce depăşeşte chestiuni de oportunitate politică. Este vorba de nevoia de revenire la originile metafizice ale acestui neam, de asumarea dureroasă a traumei istorice de dimensiuni metapolitice şi metaistorice ce a fracturat devenirea în timp şi împlinirea destinului ruşilor. Şi atâta timp cât în mentalul colectiv din Rusia şi din țările ex-sovietice cu importante minorități rusofone se va menține confuzia între Rusia profundă, cea

adevărată, şi simulacrul ei – URSS, calea spre întremarea duhovnicească va fi dibuită cu greu.

Atâta timp cât lovitura de stat din 1917 nu va fi înțeleasă de cele mai largi pături sociale ca o conspirație a unor complotişti demonizați; atâta timp cât nu se va recunoaşte de la cele mai înalte tribune că a fost vorba de fapt de o acțiune subversivă pusă la cale dinafară, viitorul va rămâne minat de distorsiuni şi rătăciri de o gravitate uriaşă. Iar o lectură corectă a trecutului sovietic nu poate fi făcută din perspectiva liberalismului, fratele geamăn al comunismului, ambele ideologii totalitare şi materialiste fiind deopotrivă nişte bastarzi ciumați ai Modernității.

Singura abordare care poate să limpezească optica lumii ruse asupra comunismului sovietic este cea axată pe Tradiție şi Ortodoxie, adică, pe viziunea conservatoare, patriotică, spiritualistă, organică, holistică. În ultimii ani Rusia face paşi hotărâți anume în această direcție. Întreaga lume vede în ea bastionul valorilor conservatoare, tradiționale, religioase. Şi totuşi, mai persistă încă multe rătăciri şi prejudecăți atât la nivelul elitelor, cât şi al maselor. Anume aici le vine în ajutor un Ivan Ilyin, acest spirit profetic de o forță şi expresivitate aparte, care face cinste acestui neam. Citindu-l pe Ilyin, descoperi cu bucurie că acesta e de aceeaşi stofă şi de acelaşi calibru cu contemporanii săi români Nichifor Cranic, Nae Ionescu sau publicistul redutabil în epocă, marele teolog ortodox Dumitru Stăniloae.

Pentru popoarele din spațiul ex-comunist (atât din fosta URSS, cât şi din fostul lagăr socialist) lectura unor texte ca cel care apare acum pentru prima oară în limba română este la fel de importantă. Şi asta deoarece, din cauza suferințelor pe care le-am îndurat în perioadă comunistă şi întrucât acest blestem istoric s-a revărsat asupra noastră dinspre spațiul care era cunoscut în istorie ca fiind Rusia, în

mentalul colectiv al popoarelor subjugate de acel regim URSS este una cu Rusia. Astfel, în accepția comună a românilor, ungurilor, polonezilor, cehilor, balticilor etc. urgia comunistă s-a abătut peste noi din cauza ruşilor, văzuți ca purtători ai bolşevismului, ai experimentului de coşmar care a produs un dezastru apocaliptic în zona noastră. Aşadar, simplul fapt că geografic URSS coincidea cu Rusia a alimentat această confuzie din plin. În limbajul comun, până în ziua de azi, atunci când cineva îşi aminteşte de acele vremuri de tristă pomină, zice: „Păi, ruşii ne-au adus comunismul, ruşii ne-au schingiuit neamul, ruşii ne-au deportat în Siberia". De cele mai multe ori uităm că prima victimă a comunismului a fost chiar Rusia, care a plătit din plin tributul său de sânge, umplând cerul cu martiri, şi doar la distanța câtorva ani sau decenii aceeaşi soartă au îndurat-o şi alte popoare, peste care s-a rostogolit molima bolşevică.

Această confuzie este alimentată din plin de adversarii geopolitici ai Rusiei, care profită de traumele istorice ale popoarelor din zona noastră pentru a ne utiliza în orb şi în detrimentul intereselor noastre naționale contra Rusiei de azi, care nu mai este demult URSS-ul de altă dată. De aici şi eurolatria caricaturală, pliată perfect pe rusofobia bine întreținută de rețelele de influență globale prin intermediul ONG-urilor producătoare de „experți independenți" şi analişti de serviciu, ca şi prin intermediul structurilor mass-media conectate la aceleaşi surse de finanțare şi de spălare a creierilor. Iată de ce e nevoie urgentă de publicarea şi în română a unor texte ca cel care urmează. Efortul de dezintoxicare ideologică este unul anevoios, tocmai de aceea necesită multă perseverență şi fermitate în depăşirea inerției de gândire şi în înfruntarea pseudoelitelor de sorginte sorosistă, cantonate într-un discurs anticomunist steril şi în propovăduirea religiei globalismului, a integrării europene şi

a „corectitudinii politice” cu toate perversitățile ei de ordin intelectual şi moral.

Îi aduc mulțumiri bunului meu prieten Cristi Pantelimon, care mi-a sugerat să traduc acest text.

Iurie Roşca

Uniunea Sovietică nu este Rusia

1. Despre patriotismul sovietic

Nu noi suntem primii care am pronunțat acestă îmbinare de cuvinte: ea a fost născocită şi pusă în circulație de către înşişi comuniştii şi de către unii dintre cei ademeniți de ei de peste graniță. Ei înşişi şi-au spus patrioți sovietici, definindu-şi astfel propria esență politică şi locul ce le revine în istoria Rusiei. Nouă nu ne rămâne decât să arătăm sensul acestei denumiri şi să le arătăm locul ce le revine.

Privită dintr-un punct de vedere corect sub aspect juridic şi cărturar sub aspect politic, această denumire este pur şi simplu dovada unei totale neştiințe. Cuvântul „sovietic" semnifică doar forma de organizare statală, nimic mai mult. Cunoaştem forma de guvernământ monarhică şi cea republicană. Statul sovietic se autodefineşte drept republică: se susține că ar fi vorba despre o nouă formă a orânduirii republicane – nu o republică parlamentară, ci anume una sovietică. Dezvoltând această idee, „mladoruşii" (de tristă pomină) grăbiți şi guralivi propuneau demult să se creeze o monarhie sovietică: să se accepte forma sovietică a statului şi să se plaseze în fruntea acestuia un „țar revoluționar"...

O abordare corectă juridic arată că ideea patriotismului sovietic se dovedeşte a fi o absurditate crasă.

Un patriot îi este fidel Patriei sale, poporului său, culturii sale spirituale, propăşirii sale naționale, bunăstării sale organice; el îi doreşte independența pe plan internațional, el slujeşte puternicei şi bravei sale apărări... Însă patriot poate fi atât un monarhist, cât şi un republican.

În Elveția şi Statele Unite veți găsi o mulțime de patrioți, dar nu veți descoperi monarhişti. Nu mai puțini patrioți veți găsi în Anglia şi Olanda, însă „republicanii” constituie acolo o minoritate insignifiantă. Patria este una, însă forma de guvernământ a țării lor oamenii o pot concepe în mod diferit. Asta înseamnă că problema formei de guvernământ arată nu ataşamentul omului față de Patrie, ci față de partid. Pe tărâmul loialității patriotice se pot regăsi la fel de bine, atât monarhiştii, cât şi republicanii. Şi unii, şi alții îşi iubesc întâi de toate patria lor națională (Olanda, Anglia, Statele Unite, Elveția, Franța): ei sunt olandezi credincioşi, englezi fideli, americani mândri, elvețieni neînfrânți şi viteji, francezi înfocați, şi doar drept urmare a acestui patriotism național ei revendică pentru țările loc o formă de guvernământ sau alta – unii doresc monarhie, alții – republică.

Însă ideea de „patriotism sovietic” reprezintă ceva pervers şi absurd. Este vorba despre un patriotism al formei de guvernământ. Un „patriot sovietic” îi este fidel nu adevăratei sale Patrii (Rusiei) şi nu propriului popor (poporul rus). El îi este fidel acelei forme sovietice, în care Rusia suferă şi este batjocorită preț de treizeci de ani; el îi este credincios acelei „Sovietcina” partinic-comuniste, care asupreşte şi nimiceşte poporul rus încă de la începutul revoluției. Întrebați aceşti oameni, de ce ei nu-şi spun pur şi simplu patrioți ruşi? De ce nu îşi numesc statul pe care, chipurile, îl iubesc – Rusia? De ce ne lasă acest avantaj neprețuit nouă, celor care îi spunem deschis pe nume Patriei – Rusia, iar nouă înşine – ruşi? Unde şi de ce îşi ascund cu jenă aceştia propria esență națională? De ce s-au declarat, nu fii ai Patriei lor istorice mărețe, ci adepți ai unui partid internaționalist-comunist, ce a pus stăpânire pe ea şi i-a dat o formă sovietică?

Să ne mai întrebăm: ce ar însemna expresia „sunt patriot monarhic”? Ea nu semnifică nimic; ea vădeşte doar o ignoranţă politică totală.

A spune „sunt un patriot francez şi în plus republican” are o noimă; în acest caz înţelegem, fiul cărui popor stă în faţa noastră, de dragul cărui interes naţional e gata să meargă la luptă şi care formă de guvernământ o consideră a fi cea mai bună pentru Franţa lui. Însă dacă i-aţi propune unui francez să iubească, nu Franţa, ci o „Sovietie” anaţională, internaţională şi tocmai de aceea din punctul de vedere corect al patriotului francez trădătoare, el vă va privi ca pe un dement şi va avea dreptate.

Aşadar, ce ar însemna cuvintele „sunt un patriot sovietic”? Ele înseamnă că eu sunt credincios Sovietcinei – statului sovietic, guvernului sovietic, orânduirii sovietice, orice s-ar ascunde în spatele acesteia şi orice fel de politică s-ar pune în practică: rusă, nerusă sau antistatală, poate una mortală pentru Rusia, ce aduce poporului rus înrobire şi moarte, foamete şi teroare.

„Patriotul sovietic” îi este devotat puterii, iar nu patriei; regimului, iar nu poporului; partidului, iar nu ţării-mamă. El îi este devotat dictaturii internaţionale, care a subjugat propriul său popor prin ură şi foamete, cea care i-a anulat estenţa rusească şi i-a interzis poporului să-şi poarte numele său istoric plin de glorie... Fiindcă în Sovietia nu mai există demult Rusia, comuniştii au şters în mod oficial numele ei din istorie şi însuşi statul lor poartă un nume internaţional şi chiar antinaţional: „Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste” (vezi, de ex., textul Constituţiei staliniste din 1936).

Şi iată că patriotul sovietic prin însuşi numele său reneagă Rusia şi poporul rus, declarându-şi adeziunea şi credinţa nu acestuia. El este patriotul unui partid internaţionalist: anume acestuia îi slujeşte, pentru el luptă,

lui în jură supunere. Însuşi numele lui conține o deschisă, publică dezicere de Rusia şi o auto-înrobire benevolă față de dictatura ei nerusă şi antirusă. Dacă aşa ceva este „dragoste”, atunci e o dragoste, nu față de Rusia, ci față de comunismul internațional; dacă asta e luptă, atunci e o luptă pentru întărirea robiei sovietice în Rusia, o luptă pentru nimicirea poporului rus în numele revoluției comuniste mondiale; dacă aceasta e „credință”, atunci e o credință față de Sovietcina şi o trădare a Rusiei naționale!

Fiindcă Statul Sovietic nu este Rusia, iar Statul Rus nu este Uniunea Sovietică.

2. Statul sovietic nu este Rusia

Acest adevăr istoric şi politic trebuie conştientizat şi perceput o dată şi pentru totdeauna până la capăt. Acest lucru trebuie să-l facă în primul rând toţi ruşii, după care şi toate popoarele lumii. Caracterul nerus a Sovietcinei trebuie analizat cu aceeaşi consecvenţă şi determinare, de care au dat dovadă înşişi comuniştii. După care este necesar să fie acceptate toate concluziile esenţiale ce reies de aici.

Atunci când în toiul Primului Război Mondial, la Zimmerwald, a fost adoptată acea rezoluţie defetistă, atunci când a urmat cunoscuta în istorie cârdăşie dintre bolşevici şi cartierul general german (vezi onesta şi responsabila carte a lui S. P. Melgunov *„Cheia de aur (germană) a bolşevicilor*"), atunci când Vladimir Ulianov, sosind la Petersburg, şi-a anunţat programul defetist şi revoluţionar-comunist, ruptura dintre bolşevism şi Rusia naţional-istorică era deja un fapt împlinit. Această ruptură se manifesta în toate sensurile: şi în „Ordinul nr.1", şi în fluxul secret al banilor, şi în răscoala din iulie, şi în răscoala din octombrie; toate acestea şi încă multe altele de acest fel constituiau un sistem unic al unei politici anti-ruseşti, care este promovată fără întrerupere din acel moment până în ziua de azi. Şi, în sfârşit, atunci când în 1922 s-a declarat în mod oficial despre redenumirea Rusiei în Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, acest fapt doar a exprimat adevărul fundamental al orânduirii sovietice: Statul Sovietic nu este Rusia, iar Statul Rus nu este Uniunea Sovietică.

Din acel moment comuniştii nu şi-au mai numit nicăieri şi niciodată statul „Rusia" şi aveau dreptate în acest sens. De atunci doar cei naivi sau mincinoşii care ştiu ce fac mai numesc Uniunea Sovietică – Rusia, teroarea şi împilarea – „politică rusă", intrigile internaţionalist-revoluţionare sovietice – „lipsă de loialitate rusească", spionajul sovietic –

„servicii speciale ruseşti”, mania grandorii sovietice – „aroganță rusească”, acaparările teritoriale sovietice – „imperialism rusesc”. Şi numind lucrurile astfel, amestecând Uniunea Sovietică cu statul național Rus, ei se înşeală pe ei înşişi şi pe toți ceilalți, îşi orbesc deputații, miniştrii şi diplomații, le impun judecăți eronate, le sugerează decizii imprudente sau pur şi simplu fatale, astfel ajutând revoluția mondială... Există un anume soi de jurnalişti străini (dintre cei mai stupizi sau dintre cei mai mincinoşi), care repetă până la ora actuală cu orice ocazie nepotrivită că politica celei de-a III-a Internaționale nu este altceva decât „politica de veacuri a țarilor ruşi”. Nimeni n-ar mai fi în stare să le altoiască acestor scribi, nici sentimentul de ruşine, nici rațiune politică; ei vor pleca din scenă rămânând detractori şi mitomani.

Aşadar, încă o dată: Statul sovietic nu este Rusia.

Toate societățile umane, toate structurile sociale sunt definite în funcție de scopul pe care îl servesc. Asta se referă atât la corporații, cât şi la instituții.

Astfel, o cooperativă obişnuită este o entitate care se ocupă de achiziții şi distribuții. Însă dacă aceasta începe să se ocupe de organizarea de jafuri şi contrabandă, ea se transformă dintr-o cooperativă într-o bandă de tâlhari şi contrabandişti; şi atunci firma „cooperativă” devine o mască şi o înşelătorie.

O societate specializată în executarea fotografiilor cultivă această activitate ca pe o tehnică şi ca pe o artă. Însă dacă în spatele acestei activități societatea respectivă organizează o „casă de toleranță” şi comerțul cu „carne vie”, ea se va transforma într-o bandă odioasă şi va fi lichidată în orice stat democratic.

Dacă o universitate începe să se ocupe de speculații comerciale, aceasta nu mai e o universitate, ci o bursă de mărfuri.

O societate cu profil sportiv, care se dedică propagandei revoluționare, nu mai este ce se declară a fi, ci un club de complotişti-revoluționari.

Tot astfel, un stat care nu serveşte binele propriului popor, ci abuzează de puterile lui pentru „revoluția mondială", nu este un stat național, ci o organizație perversă şi anti-națională. O astfel de comunitate nu este una loială, patriotică, ci una internațional-revoluționară, una trădătoare față de propriul popor şi complotistă în raport cu alte state naționale.

Şi iată că deja de treizeci de ani statul sovietic nu-şi ascunde propriul scop şi sarcinile sale de bază. Pentru comunişti, Rusia nu reprezintă decât un cap de pod pentru răspândirea revoluției în întreaga lume. Este vorba despre o tabără fortificată ce țintește escapade revoluționare în alte țări. Pentru ei Rusia e ca un stog de fân sau un butoi de inflamabil pentru aprinderea incendiului modial.

Pentru ei Rusia nu este decât un mijloc, nu un scop, un instrument, care urmează să moară în lupta comuniştilor pentru puterea mondială şi pentru care aceştia nu au nici un regret. Puterea sovietică nu slujeşte Rusiei, nu se îngrijeşte de ea, nu-i protejează cultura: ea distruge minunatele ei biserici străvechi, ea suprimă ştiința liberă şi arta liberă, ea sugrumă intelectualitatea ei care gândeşte în termeni naționali, nimiceşte cele mai productive forțe ale țărănimii şi supune clasa munciotare unui sistem atât de apăsător, despre care orice stat capitalist nici n-a pomenit.

Ea are nevoie de teritoriul rusesc, de materia primă rusească, de armata rusă, însă pentru propriile scopuri, distincte, non-ruse, extra-ruseşti, „internaționale", revoluționare. Anume pe aceste temeiuri se înalță şcoala sovietică: copiii trebuie să se pregătească încă din faşă de participarea în revoluții pe meleaguri străine. Pe aceleaşi baze este construită armata sovietică, acest tăvălug cu aburi

al revoluției mondiale, ca şi industria sovietică, acest cuib subjugat al materialismului economic şi al chimiei militare. Pe aceleaşi fundamente se edifică în Sovietia „uniunile muncitoreşti" înrobite, „cooperativele" fictive, bugetul sovietic, literatura siluită, arta servilă, presa lipsită de scrupule şi, în ultima vreme, biserica falsificată. Anume acestui scop îi serveşte întregul mecanism monstruos al poliției sovietice, oricum s-ar numi acesta – CK, GPU, NKVD, MVD, MGB – şi, în sfârşit lagărele de concentrare pline de mucenici, împrăştiate pe tot întinsul țării...

Aici n-avem ce demonstra sau supune polemicii. Acest adevăr pur şi simplu trebuie să ajungă la rațiune, să fie spus până la capăt şi supus judecății conştiinței.

Aşadar, să gândim totul în acest sens până la capăt.

3. Despre teritoriul naţional

Elementele de bază ale statului sunt: teritoriul, puterea, poporul şi loialitatea cetăţenilor.

Şi iată că în toate aceste elemente Uniunea Sovietică nu coincide cu Rusia naţională (cu tot caracterul ei multinaţional). Dimpotrivă, ea i se opune acesteia ca un duşman categoric, consecvent şi fatal.

Să începem analiza noastră cu teritoriul.

Uniunea Sovietică a pus stăpânire pe teritoriul naţional rusesc şi se foloseşte de acesta ca de o speluncă pământească. Dar asta nicidecum nu înseamnă că aceasta ar fi preluat moştenirea teritorială rusă, îi înţelege sensul şi responsabilitatea şi ştie cum să o apere. Teritoriul naţional rus nu este pentru ea decât un câmp bun de experimentele ei comuniste, pe care râvneşte, în nepotolita-i sete de putere, să-l extindă asupra întregii lumi. Ea nu înţelege că teritoriile statelor se întemeiază pe recunoaşterea reciprocă, că relaţiile internaţionale se bazează pe principiile dreptului şi pe respectul reciproc, că cel care sfidează drepturile altora, într-o zi va fi el însuşi lipsit de drepturi, aşa cum s-a şi întâmplat cu Hitler... Ea nesocoteşte independenţa altor state şi neatârnarea unor teritorii străine. Ea intervine în alte spaţii, inclusiv prin instrumente diplomatice, abuzând în mod clandestin de extrateritorialitatea diplomaţilor săi lipsiţi de loialitate, ceea ce aduce atingere gravă intereselor Rusiei naţionale: întrucât prin lipsa de loialitate ea surpă respectul altor state faţă de teritoriul naţional rusesc şi compromite drepturile noastre teritoriale...

Cel care încalcă în mod conştient drepturile altora, îşi şubrezeşte şi compromite propriile drepturi. Cel care îşi creează o reputaţie de cotropitor, îi provoacă pe alţii la cotropirea teritoriilor cotropite, şi încă pe de-asupra cu nişte adaosuri nelimitate (vezi Germania după Primul Război

Mondial). Însă ceea ce contează întâi de toate este faptul că Sovietele creează o astfel de reputație nu sieşi, ci Rusiei. Întreaga lor politică teritorială şi internațională reprezintă o compromitere permanentă a statalității naționale ruse; ei îi terfelesc prestigiul internațional, ei întinează pretutindeni bunul nume al Rusiei, ei îi creează o reputație de tâlhar internațional, pentru care toate mijloacele sunt bune, chiar şi cele mai ignobile şi mai sălbatice. Preț de treizeci de ani de zile Sovietele induc în conştiința întregii lumi ideea că Rusia este cel mai periculos imperialist, intrigantul internațional, disprețuitorul dreptului internațional, sabotorul păcii şi al ordinii...

V-aş invita să răsfoiți documentele conferințelor de la Haga, să urmăriți acolo linia neabătută de pace şi umanism, pe care o promova Rusia în timpul împăraților, şi vă veți convinge că cele mai importante inițiative, ce vizau pacea lumii, porneau de la autoritățile ruse (de ex., proiectul despre Arbitrajul internațional sau interdicția de a arunca din aer obuze explozive, care a fost propusă de Rusia încă pe vremea împăratului Aleksandr II, în 1868). Astfel vă veți putea convinge de câtă autoritate, de cât prestigiu se bucura Rusia națională la acele conferințe, cât de conciliant, cât de solid, cât de responsabil, cât de chibzuit juridic şi politic era fiecare cuvânt rostit în numele ei. Evaluați toate acestea şi veți înțelege că Uniunea Sovietică acționează într-un mod diametral opus acestei tradiții, că moştenirea internațională a Rusiei este respinsă şi batjocorită de către URSS.

Puterea sovietcă detestă drepturile altor state. Ea le sfidează în mod permanent şi provocator, tinzând să pună stăpânire pe teritoriile lor. Ea consideră că Uniunea Sovietică trebuie neapărat, mai devreme sau mai târziu, – prin diversiuni economice, prin destabilizări revoluționare sau pe calea armelor, prin intermediul revoluției sau al ocupației – să cucerească întrega lume şi să o transforme

într-o unică şi internaţionalist-mondială tiranie. Puterea sovietică pune toate celelalte state în faţa următoarei alegeri: sau destabilizare revoluţionară, jaf revoluţionar şi măcel revoluţionar, sau, în caz contrar, război. O agresiune directă a Sovietelor (dacă acestea se vor simţi mai bine înarmate şi pregătite) poate să se întâmple, însă se poate întâmpla şi un atac provocat şi determinat de Soviete a altor state împotriva Sovietiei, dar asta doar ca măsură de autoapărare şi de respingere a unui atac revoluţionar permanent din partea Sovietelor... În ultimul caz în Sovietia se vor face auzite ţipete despre intervenţie, despre „imperialismul statelor burgheze", despre agresiunea duşmanilor, despre o campanie contrarevoluţionară asupra nevinovatei Rusii etc., fiindcă atunci, la fel ca în 1941-1945, Sovietele îşi vor aminti de Rusia şi se vor acoperi cu numele şi cu interesele ei!

Întreaga politică a Sovietelor arată astfel: asemeni unor termite revoluţionare, să macine şi să distrugă edificiile altor state şi în acelaşi timp să dea asigurări tuturora precum că ar promova pacifismul; să submineze capacitatea de autoapărare a altora şi să declare că aceasta ar fi manifestarea „agresiunii militariste a capitalismului", iar în caz de război, să ridice poporul rus împotriva duşmanilor, făcând apel la patriotismul lui, la spiritul lui de sacrificiu, la tot ce are mai sfânt şi la instinctul său de autoconservare naţională. Sovietele se joacă cu destinele Rusiei în numele revoluţiei mondiale şi trimit la moarte milioane de eroi ruşi, punând Uniunea lor în cele mai periculoase situaţii internaţionale şi prezentând propriile riscuri ca fiind unele ce ar viza interesele generale ruseşti.

Aşadar, toate acestea arată în mod clar că interesele statului sovietic sunt diametral opuse intereselor Rusiei naţionale...

4. Despre cucerirea lumii

Rusia națională nu este interesată câtuşi de puțin să poarte războaie sângeroase pentru teritorii care aparțin altor state sau să cucerească întreaga lume.

Rusia nu are nevoie de teritorii străine; dimpotrivă, acestea sunt imposibil de gestionat sub aspect economic şi politic, sunt dăunătoare sub aspect național, sunt o povară sub aspect diplomatic şi deosebit de periculoase sub aspect strategic. Pe de altă parte, puterea rusă nu este nici necesară, nici dorită de către alte popoare – nici de către Polonia, nici de către Cehia, nici de către Ungaria, nici de către România, nici de către Iugoslavia, nici de către alții. Alte popoare au propria lor cultură, propriul şi specificul lor simț al dreptului, propria credință şi propriile idealuri naționale. Pe de o parte, este extrem de important sub aspect istoric şi spiritual ca ele să-şi păstreze în mod liber identitatea, iar pe de altă parte, contează ca noi, ruşii, să ne protejăm şi să ne dezvoltăm specificul nostru. Este inadmisibil din perspectiva spirituală şi istorică şi irațional din perspectiva culturală ca un popor să-şi subordoneze alte popoare, impunându-le scopurile sale, rânduielile sale, credința sa şi cultura sa. Noi am urmărit cu indignare astfel de tentative din partea Germaniei. Dar indignarea noastră nu era determinată de faptul că noi am fi dorit să le luăm locul național-socialiştilor şi să ne năpustim cu tăvălugul peste întreaga Europă şi peste alte continente. ..

Noi recunoaştem dreptul altor popoare – ca abordare conceptuală şi ca principiu de bază – acea libertate de autoorganizare națională, care îi este necesară şi Rusiei însăşi; suntem convinşi că după ce statul nostru va fi restabilit, el nu va mai repeta greşelile anterioare. Generațiile noastre au trăit secolul XIX cu ochii deschişi, învățând în permanență. Am văzut ce ne-a costat anexarea

Poloniei şi urmările ei tragice: Rusia s-a ales cu o periferie care îi era străină şi care nu se contopea cu ea, cu o multitudine de patrioţi polonezi împrăştiaţi pe întinsul întregii ţări, care urau Rusia (devenind nişte neprieteni şi semicomplotişti), care nu acceptau apartenenţa lor la noua statalitate, un şir de răscoale sângeroase, un vecin deosebit de periculos în persoana Germaniei şi ca rezultat – reputaţia de siluitor al Europei... La ce bun ne-ar trebui toate acestea? Nu avem nevoie de Polonia în calitate de duşman intern, ci ca vecin loial, care are încredere în noi, ca un zăgaz cultural slav, ca aliat în lupta contra imperialismului german şi ca piaţă de desfacere, iar suveranitatea ei nu reprezintă nici un pericol pentru noi.

Viitoarea Rusie naţională nu va mai repeta această greşeală la periferiile sale. Ea nu se va mai înconjura cu provincii violate şi în esenţă neloiale. Ea nu-şi va mai inunda propriile spaţii cu cetăţeni neloiali, cu duşmani interni ireconciliabili.

Iar în ceea ce priveşte cucerirea lumii, Rusia niciodată n-a urzit asemenea planuri şi n-a râvnit spre aşa ceva. Ea nu şi-a imaginat niciodată că ar dispune de o „reţetă a fericirii", unică pentru toate popoarele, că ar avea un calapod social-politic unic, pe care ar dori să-l impună altora, sau că ar fi deţinătoarea unei religii salvatoare unice. În Rusia n-a existat niciodată până în prezent o asemenea dementă încredere în sine, o asemenea trufie demonică, ce îi caracterizează pe bolşevicii neinstruiţi sau semiinstruiţi. N-avem nevoie de o „dominaţie mondială". Păzeşte-ne, Doamne, de una ca asta! Iar atunci când ţarii ruşi luptau pentru accesul la mări, ei tindeau doar să obţină ieşirea şi intrarea în propria casă. O ţară continentală imensă nu se poate lipsi de mare şi de navigaţia pe mare; iar faimosul plan al lui Gustav Adolf – de a împinge Rusia dinspre mare şi de a-i impune condiţii pentru ca ea să se sufoce în

adâncul continentului asiatic – va fi inacceptabil pentru orice guvern rus, fie el republican sau monarhist. Rusia are nevoie vitală de ieşire la mare – anume în asta constă întregul sens al aşa-numitului „imperialism rus". A le atribui Novgorodului, lui Ivan al III-lea, Ivan I-ul şi lui Petru cel Mare un imperialism similar celui sovietic este o pură nebunie. Aceste afirmaţii reprezintă un neadevăr istoric grav.

Agenda internaţională a Rusiei şi agenda internaţională a Sovietelor sunt diametral opuse. Tocmai de aceea a te solidariza, într-un elan patriotic, cu nişte comunişti posedaţi este de-a dreptul o dovadă a demenţei şi a iresponsabilităţii. Toate planurile, uneltirile şi războaiele acestora nu vor aduce nimic bun Rusiei, ci numai sânge, suferinţe, moarte, umilinţă, ruină, ură din partea tuturora şi răzbunarea tuturora. Aceştia nu doar că nu vor înălţa şi nu vor îmbogăţi Rusia, ci chiar pot provoca scindarea şi destrămarea ei, împingând-o spre pierderea pământurilor sale strămoşeşti, indiscutabile sub aspect istoric şi statal.

Să nu fim naivi şi să nu cădem în mintea copiilor. Încă nimănui şi niciodată nu i-a reuşit să cucerească întreaga lume, nici faraonilor, nici persanilor, nici grecilor, nici romanilor, nici turcilor, nici arabilor, nici francezilor, nici nemţilor... Chiar dacă sovieticii-bolşevici ar putea să mizeze în afacerea asta pe ceva nou, atunci doar pe o demoralizare universală, pe demenţa bombelor atomice şi pe regimul totalitar criminal. Această descompunere a spiritului, această distrugere a materiei, această pervertire a politicii le-ar putea oferi iniţial nişte scurte succese, dar cu atât mai profundă va fi ulterioara trezire la realitate a omenirii, cu atât mai groaznică va fi răfuiala cu ei... (Însă descompunerea spiritului nu va fi nici una generală, nici de lungă durată; practica bombelor atomice – dacă aceasta va

începe – va determina o deşteptare rapidă a omenirii, iar regimul totalitar este suprasaturat de antidoturi).

Umanitatea nu este uniformă, ci, slavă Domnului, este una diversă. Tocmai de aceea ea are nevoie nu de un despotism totalitar, ci de o organizare legală, liberă şi loială. Factorii determinanți, cum ar fi spațiul, timpul, diversitatea umană, rasele, specificul național, instinctul individual, dragostea de libertate, varietatea religioasă, lingvistică şi deosebirile de percepție a patriotismului statal, nu vor admite o asemenea subjugare universală, şi asta chiar dacă degradarea morală a popoarelor ar căpăta temporar caracterul unei „epidemii". Cel care luptă pentru o asemenea ticăloşie mondială – orice dezmăț ar răspândi şi orice manevre de partizani ar unelti prin păduri şi coclauri – va suferi înfrângere, va atrage asupra sa o ură generală şi va provoca în definitiv o epurare atât de dură, încât amintirea ei nu se va mai stinge niciodată în memoria omenirii...

Acum să ne întrebăm: oare când şi unde a nutrit Rusia asemenea planuri descreierate?

Niciodată şi nicăieri! Şi de ce oare ar fi avut nevoie de aşa ceva? De ce să provoace o ură mondială şi să o concentreze asupra sa? Nu, interesul ei este unul radical diferit. Însă ea nu e deloc interesată nici de faptul de a plăti pentru aventurile comunist-sovietice. Ea niciodată n-a mizat pe o revoluție mondială. Nu pentru asta îl trimitea ea pe Suvorov în Italia; nu pentru asta a luptat la Borodino şi la Leibzig împotriva lui Napoleon; nu pentru asta îi acorda ajutor Ungariei în 1849. Ea niciodată n-a promovat în lume degradarea morală şi politică... Ea a pledat întotdeauna pentru interzicerea armelor barbare, a promovat pacea generală şi n-a urzit să impună popoarelor un regim totalitar.

Aşadar, Rusia națională şi Statul sovietic sunt antipozi politici.

Nimic nu poate fi mai naiv şi mai stupid decât a lua succesele iniţiale şi relativ scurte ale imperialismului sovietic drept succese reale şi definitive ale Rusiei naţionale. Nimic mai absurd şi mai frivol decât să-ţi imaginezi că Sovietia, care a transformat poporul rus într-o unealtă şi o victimă a revoluţiei mondiale („mori, dar incită la răzvrătire omenirea!”), ar dobândi ceva pentru Rusia. Imperialismul sovietic are cu totul şi cu totul alt sens. Vâborg, Ţările Baltice, Basarabia, Karelia, Manciuria, strâmtorile le sunt necesare Sovietelor doar pentru ulterioara cucerire a lumii, pentru instaurarea dictaturii comuniste asupra popoarelor. Tocmai de aceea şi sunt acaparate de către Soviete, fără a se ţine cont de interesele naţionale ale Rusiei. Aceşti oameni cu un mod de gândire catastrofal, aruncaţi la suprafaţă pentru un scurt timp din cele mai adânci găuri ale iadului în scopul ispitirii, depravării şi povăţuirii popoarelor, n-au trăit niciodată în tumultul istoric al Rusiei şi în interesul ei; aceştia n-au cunoscut şi n-au înţeles istoria ei. Pentru ei Rusia nu este decât o grămadă de bălegar pentru revoluţia mondială: dacă acesta se va termina, nici o grijă, ei îi vor găsi o altă movilă de bălegar – Germania sau Franţa. Aceştia sunt nişte internaţionalişti consecvenţi şi necruţători, fapt demonstrat în mod univoc în ultimii treizeci de ani.

Tocmai de aceea acestora le este absolut indiferent faptul că acapararea de teritorii aduce daune enorme Statului rus. Aceste acaparări, făcute prin ademenire, degradare morală, minciună, revoluţii, violenţă şi uciderи, afectează grav orice politică naţională rusă de viitor, seamănă neîncredere, aversiune şi ură faţă de Rusia, care nu poartă nici o vină, şi montează împotriva ei o lume întreagă.

Trebuie să fii orb de-a binelea ca să-ţi imaginezi că ocupaţia sovietică sau infiltrările comise de către aceasta ar fi adus Statului naţional rus respect şi „popularitate” în

Finlanda, Estonia, Letonia, Lituania, Polonia, Galiția, Austria, Germania, Cehia, Ungaria, România, Bulgaria, Iugoslavia, Albania şi Grecia; sau să crezi că violurile comise de soldați, arestările practicate de CK, sechestrarea şi executarea oamenilor, impunerea delațiunii, a bătăilor şi a împuşcării liderilor opoziției țărăneşti şi liberale în aceste țări, torturile din închisori, lagărele de concentrare, alegerile falsificate, precum şi inflația premeditată impusă pretutindeni, toate aceste redistribuiri de proprietate, confiscările şi socializările – ar fi salutate de către aceste popoare nenorocite ca un „răsărit al libertății" sau ca o „democrație autentică", ca nişte „daruri mult râvnite" ale „măreției Rusii"... Adevărul e că în aceste țări se seamănă o sămânță diabolică şi creşte ura față de Rusia națională.

Comunitatea internațională încă n-a învățat să facă deosebire între statul sovietic şi Rusia națională, între guvernul internaționalist-comunist şi poporul rus, schingiuit de către acest guvern. Toate cele făptuite de către Soviete i se atribuie unei imaginare conduite a Rusiei; toate „isprăvile" şi „calitățile" puterii sovietice sunt puse pe seama ei; astfel, împotriva ei se acumulează toate resentimentele altor popoare. Bunul ei renume este blestemat în toate colțurile lumii; ea este percepută la ora actuală ca o plagă mondială; toată lumea aşteaptă de la ea nesfârşite nenorociri şi suferințe, al treilea război mondial şi răsturnări revoluționare.

Noi, patrioții ruşi, deplângem această stare de lucruri preț de treizeci de ani, dezmințind eroarea în cauză şi restabilind adevărul: statul sovietic nu este Rusia națională. Iar patrioții sovietici cunosc aceste adevăr la fel de bine ca şi noi, văd adevărata stare de lucruri şi trec de partea Sovietelor, ajutându-le să compromită, să violeze şi să ruineze Rusia națională...

Însă ei ruinează nu doar Rusia, ei se apucă de bună voie să slujească pentru acapararea şi distrugerea restului omenirii, străduindu-se să-i altoiască un regim de execuţii şi de împilare, cultivat în Rusia cuprinsă de comunismul totalitar. Aceştia pot să nu aibă nici o îndoială că istoria le va da o apreciere justă: şi pentru obedienţa lor benevolă, şi pentru încântarea lor bruscă în faţa Sovietelor, şi pentru falsul lor „patriotism”, şi pentru trădarea Rusiei de către ei, şi pentru înrolarea perfidă şi neonestă în rândurile coloanei a cincea în ţările democratice care i-au adăpostit, unde aceştia iniţial ani la rând se ascundeau de Soviete pentru ca astăzi să devină agenţi sovietici...

5. Despre puterea de stat

Cel de-al doilea element al statului îl constituie puterea.

Iată că Puterea sovietică nu continuă câtuşi de puțin cauza guvernului național rus: ea n-a acceptat nici moştenirea lui, nici tradițiile lui, nici scopurile lui, nici metodele lui de conducere. Dimpotrivă, aceasta a irosit şi a distrus moştenirea Rusiei, i-a călcat în picioare tradițiile, a renunțat la scopurile ei şi a introdus propriile metode de conducere, nemaiîntâlnite în istorie. Cel cu dragoste pentru Rusia nu poate privi acest mod de conducere altfel decât cu indignare şi dezgust, şi nu va deveni niciodată un „ patriot sovietic".

Puterea sovietică n-a preluat moştenirea statală a Rusiei imperiale. Această moştenire a constat în primul rând în existența unui număr considerabil de funcționari, care dădeau dovadă de gândire statală, experiență şi onestitate; în al doilea rând, ea se manifesta prin legi bine chibzuite, care ținteau triumful dreptății şi arătau respect față de persoana umană; în al treilea rând, în sistemul de instituții care organizau viața națională rusă, mai ales în existența unei justiții de cea mai bună calitate, una „rapidă, publică şi echitabilă". Astăzi toată această moştenire de veacuri este suprimată, batjocorită, anulată şi înlocuită cu o rânduială de-a dreptul de coşmar...

S-au făcut multe afirmații pline de ură, prostie şi minciună despre cinovnicii perioadei imperiale. Toate acestea ar putea să fie adevărate pentru epoca „Sufletelor moarte" ale lui Gogol, dar au fost depăşite definitiv în a doua parte a secolului XIX. Iată câteva dovezi în acest sens.

În 1911, Societatea pentru studierea Europei de Est din Germania a cerut permisiunea ministrului Krivoşein să viziteze Rusia şi să ia cunoştință la fața locului de reforma agrară a lui P. A. Stolâpin în curs de desfăşurare. Krivoşein

a comis o greşeală de neiertat, permiţându-le nemţilor să efectueze aceste acţiuni de cercetare în adâncul teritoriului nostru. Această misiune a fost îndeplinită. Comisia Societăţii, în frunte cu eminenţii savanţi germani Zering şi Auhagen, a vizitat cele mai importante puncte de organizare a comunităţilor şi de strămutare a acestora în Siberia, iar întorcându-se în Germania, i-a raportat guvernului lui Wilhem al II-lea, că reforma respectivă este înfăptuită cu un succes deosebit şi că dacă în Rusia lucrurile vor merge pe acelaşi făgaş, atunci peste 10 ani un război cu Rusia va fi lipsit de orice speranţă. Rusia va deveni o mare democraţie ţărănească, iar orice revoluţie şi război nu vor mai constitui nici un pericol pentru ea. Tocmai atunci Germania a decis să pregătească un atac preventiv împotriva Rusiei către anul 1914, fapt despre care Duma de Stat a fost avertizată de către unul dintre membrii săi încă la sfârşitul anului 1912. Profesorul de la Berlin, Zering (unul dintre cei mai buni cunoscători ai problemei agrare din Europa), susţinea în rapoartele sale, între altele, următoarele: „Reforma lui Stolâpin este realizată de către o pătură de funcţionari, pe care i-ar putea invidia orice putere europeană, pentru că este vorba de nişte oameni oneşti, incoruptibili, convinşi de necesitatea reformei, experimentaţi şi competenţi”...

...Cine cunoaşte câtuşi de puţin chestiunea finanţelor publice, îşi poate aminti de strălucita reformă a circulaţiei monetare, realizată cu un succes deosebit de către Witte[5]. O astfel de reformă putea să-i reuşească doar unui demnitar rus experimentat, instruit şi integru.

---

[5] Contele Serghei Iulievici Witte – 1849-1915. A fost unul dintre cei mai influenţi oameni politici care au condus industrializarea extensivă a Imperiului Rus, a deţinut funcţia de ministru de Finanţe din 1882 până în 1903, iar în 1905 e numit Preşedinte al Consiliului de miniştri.

În Rusia imperială toate sectoarele de activitate publică şi economică au cunoscut o adevărată înflorire; căile ferate ruseşti erau un model pentru întreaga Europă; monopolul asupra vinurilor s-a justificat pe deplin; creşterea cailor atinsese cote fără precedent; corupția în sistemul judecătoresc era de neimaginat. Serviciile de informații militare ruseşti, care nu atrăgeau în activitățile lor persoane private şi cetățeni liberi (aşa cum se întâmplă în Europa), îi uimeau pe străini prin nivelul său de documentare: anume acest serviciu a pregătit campania victorioasă din Galiția în 1914; anume acesta l-a pus în gardă pe lordul Kitchener că îl paşte un pericol de moarte în Marea Nordului din cauza unui submarin german, ceea ce s-a şi întâmplat etc. Precum se ştie, activitatea într-o asemenea structură necesită o incoruptibilitate totală şi un patriotism dus până la sacrificiu.

Ruşinoasa poveste, cunoscută ca „suhovlinovşcina”[6], a reprezentat o excepție.

Unde-i astăzi această pleiadă de preț a intelectualității ruseşti, aflate în slujba țării? Aceşti oameni au murit de foame, au fost sfâşiați de „Comisia extraordinară”[7], au fost distruşi în lagărele de concentrare ori s-au stins în emigrație. Statele şi popoarele europene trebuie să ia aminte că şi intelectualității lor li se pregăteşte aceeaşi soartă, adevăr care deja a fost însuşit în Ungaria, România şi Iugoslavia...

---

[6] „Suhovlinovşcina” – termen creat după numele lui Vladimir Alexandrovici Suhovlinov, care în timpul Primului Război Mondial deținea funcția de Ministru de război, acesta pomenindu-se în mijlocul mai multor scandaluri şi denigrări.

[7] „Comisia extraordinară” sau CK – organ represiv al poliției politice a bolşevicilor.

Idealizarea Rusiei prerevoluționare ar fi deopotrivă lipsită de inteligență, neonestă şi dăunătoare intereselor de stat. Nici nu ne-am propus să facem aşa ceva; noi căutăm pentru Rusia doar dreptate şi înțelegere istorică.

În secolul XIX poporul rus, fiind copleşit timp de secole de nevoia de a se apăra, care îi absorbea toate forțele şi nu-i dădea răgaz pentru o organizare calmă şi creatoare a vieții sale, şi-a revenit şi, fiind condus de către împărații săi, a adunat şi a sistematizat legile sale (cauza şi tradiția lui Speranskyi[8]), a pregătit propria intelectualitate (cauza geniului lui Puşkin şi a faimoaselor universități ruseşti), a eliberat țăranii (cauza lui Aleksandr al II-lea şi a lui Miliutin[9]), a renovat şi a organizat sistemul judecătoresc şi a început realizarea unui şir de reforme liberal-democratice (de la recrutarea militară obligatorie şi până la reprezentarea populară). Îi mai rămânea încă multe de făcut, dar toate acestea (de la rețeaua de şcoli populare de instruire generală, situate la distanța de o verstă, şi până la planurile de industrializare a țării şi de construcție la scară largă a căilor ferate, care n-au fost realizate de către comunişti nici până în prezent) erau deja elaborate şi începute sau chiar se aflau în plină desfăşurare.

Nu avem de ce să idealizăm. Nu are nici un rost să ne lăudăm. Dar putem afirma cu certitudine că dreptul statal rusesc a fost unul reuşit şi chibzuit cu înțelepciune, că Statutul de Procedură Penală nu cedează în fața celor

---

[8] Speranskyi Mihail Mihailovici (1772-1839) – demnitar şi reformator rus, unul dintre fondatorii sistemului de drept al Rusiei prerevoluționare.

[9] Miliutin Dmitrii Alekseyivici (1817-1912) – istoric şi teoretician militar rus, Ministru de Război între 1861-1881, principalul autor şi promotor al reformei militare din anii 1860.

europene; că justiția rusească era la un nivel foarte înalt, atât în ceea ce priveşte calitatea judecătorilor, cât şi cea a avocaților, dar şi în ceea ce ține de rapiditatea soluționării cauzelor şi tendințele sale creatoare; că deciziile de casare ale Senatului rus reprezintă un monument remarcabil în istoria omenirii, ce cuprinde mai multe tomuri de creație legislativă fină, profund creştină şi echitabilă; că oraşele şi zemstvele ruseşti au nişte merite culturale enorme; că universitățile ruseşti reprezentau din mai multe puncte de vedere nişte modele de instituții academice europene; că medicina rusă, cu capacitatea ei de diagnosticare sensibilă şi individualizată, cu tratamentul ei „organic" şi dezinteresul material, era un motiv de mândrie națională a ruşilor; că soldatul rus îmbina în luptă vitejia exemplară cu inițiativă personală; că arta rusă (cântecele populare, necunoscute până în prezent Occidentului în toată originalitatea lor, muzica rusă, opera, pictura, sculptura, arhitectura, teatrul, dansurile, poezia şi literatura în general) – că toate acestea se manifestau în deplină libertate şi originalitate, atingând cele mai înalte culmi ale frumuseții artistice; că actele de binefacere publică pot fi comparate doar cu cele americane.

Toate acestea au crescut şi s-au dezvoltat în mod organic, împreună cu poporul rus, constituind propria lui cultură, ca formă de viață ce-i aparținea doar lui, aceasta fiindu-i insuflată de către duhul credinței religioase (Ortodoxia) şi de conştiința lui națională...

Dar unde se află la ora actuală toată această moştenire a istoriei naționale ruseşti? Unde sunt aceste tradiții creatoare? Totul este distrus, călcat în picioare, stins, batjocorit. Bolşevicii au respins această moştenire şi au nimicit-o. Ei aveau nevoie de altceva, de cu totul altceva: de un regim antinațional, internațional, ce transformă Rusia într-o unealtă şi o victimă a revoluției mondiale.

Ei aveau nevoie de un stat totalitar, care să cucerească întreaga lume pentru socialism. Ei râvneau să transforme Rusia într-un arsenal al revoluției mondiale, iar poporul rus – într-o turmă miloagă, dependentă, cuprinsă de frică şi depersonalizată, care este gata, asemeni unei cirezi de bizoni în prerii, să se năpustească asupra altor popoare şi să le strivească cultura lor necomunistă... Însă aceştia trebuie să țină minte: nu le va reuşi una ca asta, îi aşteaptă o prăbuşire grandioasă!

De-a lungul întregii istorii ruseşti n-a existat nici un moment, n-a existat nici un cneaz sau împărat, n-a existat nici un politician care ar fi pus la cale ceva similar şi ar fi definit astfel menirea poporului rus.

Această politică monstruoasă – aceste scopuri hidoase, aceste mijloace nemiloase şi ucigaşe, – toate acestea ies la suprafață pentru prima oară, nu doar în istoria Rusiei, ci şi în istoria mondială. Iar poporul rus nu are nici o atribuție la toate acestea şi nu este vinovat de ele, el nu este creatorul, ci victima acestei politici. Însăşi ideea acestei revoluții comuniste mondiale n-a apărut în Rusia, ci în Occident, ea a fost elaborată de către Marx şi Engels, care nu cunoşteau Rusia; ea a fost născocită în Europa Occidentală, iar Rusia a avut marele nenoroc să devină primul teren al acestui experiment.

Priviți ce se întâmplă: din primele zile ale revoluției ruse, această aventură mortală bătea la uşile Occidentului; ea râvnea acolo de unde a ieşit, în mediul capitalismului marilor industriaşi, pentru care a şi fost zămislită... Iată că acum a sunat ceasul şi aceasta dă buzna în statele mici din Europa de Est.

6. Despre poporul rus

Poporul rus a fost până în prezent un subiect activ al propriei istorii, iar nu un obiect schingiuit şi înrobit, nu o unealtă a răului mondial atât de străin lui. El trăia, şi nu murea, el crea, şi nu se târa.

Rusia nu a fost niciodată un stat totalitar: ea niciodată nu-i lipsea de personalitate pe cetăţenii săi; ea niciodată nu le suprima iniţiativa creatoare; ea niciodată n-a tins să le suprime instinctul autoconservării personale şi nici stimulentul pentru activitatea economică. Ea n-a anulat niciodată proprietatea privată, ea n-a urmărit niciodată să-i lipsească pe cetăţenii săi de credinţa religioasă, de forţa raţiunii personale şi a unor viziuni independente, ea n-a dorit niciodată să transforme poporul rus în nişte robi flămânzi, semi-goi şi înfricoşaţi, care să-şi salveze viaţa prin delaţiuni false depuse împotriva vecinilor; ea nu şi-a imaginat niciodată că întreaga economie rusă poate fi transformată într-o maşinărie birocratică, iar întreaga cultură rusă să fie supusă tiraniei unui centru de comandă unic. Dimpotrivă, conducerea Rusiei, fiind axată pe principiile creştine, era conştientă de faptul că iniţiativa personală are o importanţă religioasă indiscutabilă şi că tocmai din acest motiv ea trebuie să fie chemată să servească atât în organizarea statală, cât şi în economie (Amintim aici despre viziunea naţională rusă asupra soldatului, avansată de către Petru cel Mare, însuşită de către Münnich[10] şi aplicată la nivel practic de către Suvorov: soldatul este un luptător cu propria lui personalitate, căruia trebuie să-i preţuieşti sufletul nemuritor, plin de răspundere

[10] Contele Burkhard Christoph von Münnich (1683-1767) a fost un faimos inginer şi figură politică în Imperiul Rus, un important reformator al Armatei Ruse.

patriotică şi să-i cultivi identitatea spirituală – una patriotică, conştientă şi înzestrată cu inițiativă. Anume în această concepție este vie respirația ortodoxiei răsăritene, care s-a manifestat în perioada când aproape toate armatele europene, şi în mod special cea a Prusiei, rămâneau tributarele unei discipline ce se ținea pe pedeapsa corporală.).

Este limpede că însăşi ideea unui regim totalitar nu putea să ia naştere în Rusia națională.

Însăşi nemărginirea spațiului rusesc exclude apariția unei astfel de idei. Această idee putea să fie zămislită doar în epoca afirmării totale a tehnicii: telefon, telegraf, aparate de zbor, comunicare prin unde radio. Ea a apărut doar în timpurile actualei revoluții ca expresie a folosirii abuzive a acestei tehnici, care a permis pentru prima oară să fie creată o asemenea centralizare şi o asemenea statalitate ce pătrunde pretutindeni, una care urmăreşte să stăpânească tehnic şi politic instrumentele de vedere şi ascultare de la distanță, asta pentru a face viața liberă pe pământ absolut imposibilă.

Ar trebui să ne amintim că încă acum 50 de ani un curier de stat se deplasa cu ajutorul cailor din Irkutsk până la Petersburg timp de o lună şi jumătate şi tot atâta timp îi trebuia pentru a face cale întoarsă... Dar din Iakutsk? Dar din Vladivostok? Deja după construirea magistralei Siberiene, finalizată în 1906, poşta mergea de la Moscova la Vladivostok timp de douăsprezece zile şi jumătate. Iar emisia pe unde radio a început să fie folosită în Rusia abia în preajma revoluției, în timpul războiului, dar şi atunci doar în scopuri militare... Iată de ce însuşi gândul despre totalitarism nu-i putea trece prin minte nimănui. Ideea unui regim totalitar n-a fost nici acceptată, nici realizată în Rusia națională. Însăşi esența acestuia este una potrivnică firii poporului rus, şi asta în virtutea multor cauze temeinice.

În primul rând, în virtutea credinței creştine într-un suflet personal liber, nemuritor şi responsabil sub aspect moral; în al doilea rând, în virtutea dragostei pentru libertate a caracterului național rus şi în virtutea ataşamentului instinctiv al poporului rus față de inițiativa economică privată; în al treilea rând, în virtutea diversității spațiale şi naționale a Rusiei, în virtutea varietății ei religioase, dar şi a unor moduri de viață diferite, precum şi datorită diversității sale climaterice. A schimba, a interzice sau a distruge toate acestea putea să le vină în minte doar unor fanatici marxişti descreierați, care niciodată n-au cunoscut şi n-au iubit Rusia. Poporul rus, însă, a prețuit dintotdeauna independența personală şi a preferat mereu să-şi organizeze viața fără vreo imixtiune din partea statului. El era gata oricând să-şi apere libertatea prin retragerea în păduri sau în stepe. El întotdeauna opunea severității statale visul despre libertate anarhică.

Există prejudecata, potrivit căreia, pe parcursul istoriei Rusia s-a constituit, fiind dirijată dintr-un centru administrativ, prin ordinile, interdicțiile şi voința acestuia. Această prejudecată trebuie abandonată definitiv. În realitate, centrul administrativ rusesc mereu rămânea în urmă față de „revărsarea" istorico-instinctivă a poporului, înregistrând procesele deja încheiate. Statul aduna laolaltă ceea ce poporul plănuia, iniția, realiza şi construia din pornire proprie. Poporul „se revărsa", (cuvânt folosit atât de Kliucevski[11] cât şi de Şmurlo[12]), iar statul fixa. Poporul crea, iar statul organiza. Dar iată că această întocmire şi fixare, această organizare statală nu întotdeauna era primită cu bunăvoință şi supunere de către popor.

---

[11] Kliucevski Vasilyi Osipovici (1841-1911) – istoric rus.

[12] Şmurlo Evghenyi Franțovici (1853-1934) – istoric rus.

Rusia istorică se constituia în baza inițiativei populare: prin valorificări de terenuri de către țărani, prin meseriaşii întreprinzători, prin neastâmpărul firilor slobode de prin părțile Novgorodului şi Pskovolui, prin străduințele misionarilor şi ale nevoitorilor din mănăstiri, prin deplina volnicie de mişcare şi de alegere a locului de viețuire, prin dragostea de libertate a fugarilor, prin pribegirea „oamenilor slobozi şi hoinari" (termen folosit în letopisețe), prin campanii şi aşezări căzăceşti, prin caravane de negustori ce se întindeau pe râuri şi drumuri... Aici nu avem ce discuta, şi oricine cunoaşte cât de cât istoria „marginilor" ruseşti („okraina, ukraina"), ar confirma negreşit spusele mele.

Două sunt forțele care au ridicat Rusia: poporul înzestrat şi plin de inițiativă şi statul care adună totul laolaltă. Cine a populat spațiile Nordului ruso-european? Cine a fost primul care s-a îndreptat spre taigaua siberiană? Cine a valorificat pământurile pustii ale Malorosiei. Cine a fost primul care a început lupta cu turcii pentru ieşirea la Marea Neagră? Dar lupta pentru Azov? Dar pentru Ciscaucazia?

Şi nimănui niciodată nu i-a trecut prin minte ideea totalitarismului... Însăşi „opricinina"[13] lui Ivan cel Groaznic nu reprezenta decât o gardă puțin numeroasă, deşi plină de cruzime, care se pierdea în nemărginirea „zemscinei"[14] ruseşti cu modul ei de viață aparte, cu funcționari autonomi şi cazaci liberi (Ermak şi Siberia). Chiar şi tirania

[13] Opricinina a fost instituită în 1565, ca organ represiv a primului țar rus Ivan al IV-lea.

[14] Zemscina – teritoriu ce reprezenta, pe vremea lui Ivan cel Groaznic, o unitate aflată sub conducerea unui boier.

grăjdarului din Curlandia (Biron[15]), cu tot cu regimul ei ce se ținea pe delațiune şi tortură, n-a urzit niciodată planuri totalitare, iar întreaga orânduire bazată pe şerbie, pe care însuşi Kliucevski o califica drept grea, dar echitabilă, se întemeia anume pe perceperea de către stat de la populația ce activa în sectorul inițiativei private a cunoscutelor cotizații, taxe, servicii şi donații necesare pentru salvarea națională. A pretinde că aici ar fi vorba despre un regim totalitar poate doar cineva pătruns de ignoranță şi superficialitate. Indiscutabil, iobăgia a fost un fenomen de durată şi apăsător, dar este bine să nu se uite faptul că aproape jumătate din țărănimea rusă n-a cunoscut deloc starea de şerbie, deoarece în momentul anulării iobăgiei (1861) Rusia avea circa 10,5 milioane de țărani iobagi, 1,5 milioane de țărani „dvorțovîe”[16] şi „udelnîe”[17] şi 10 milioane de țărani de stat.

Ca şi orice altă putere, puterea de stat a Rusiei istorice poate fi criticată, dar nu denigrată. Ea făcea greşeli. Dar unde şi când oare puterea n-a comis greşeli? Ea nu întotdeauna făcea față sarcinilor, care deseori se dovedeau a fi enorme, deosebit de grele, însoțite de dificultăți istorice pe care nu le-au mai avut alte state. Statele şi politicienii occidentali n-au nici cea mai mică idee despre aceste sarcini, deoarece aceştia nu cunosc nici clima noastră şi nici linia țărmului nostru; ei nu-şi imaginează imensitatea spațiului nostru; ei nu înțeleg povara caracterului

---

[15] Ernst Johan von Biron (1790-1872) – duce de Curland şi Semigallia şi regent al Imperiului Rus.

[16] Dvorțovîe krestiane („dvoreț” – palat) – țărani care aparțineau personal țarului şi membrilor familiei acestuia.

[17] Udel – regiune în Rusia Veche, condusă de un cneaz.

multinațional; nu conştientizează moştenirea jugului de 250 de ani, prin care Rusia a salvat Europa de mongoli, ea însăşi rămânând în urmă de civilizație cu două secole; ei nu ştiu în câte războaie de apărare ne-a atras aflarea noastră în câmp deschis, fără granițe naturale care ne-ar proteja; ei nu ştiu că Rusia a fost nevoită să lupte pentru a se apăra (potrivit unor statistici exacte) două treimi din existența ei (din fiecare trei ani ai istoriei sale, doi ani decurgeau în condiții de războaie de apărare).

Aflându-se în fața unor greutăți atât de mari şi pentru a nu risipi voința de stat, pentru a nu complica şi a nu încetini procesul ei de învățământ mereu grăbit (deoarece evenimentele se precipitau continuu, războaiele de apărare se succedau unul după altul), puterea de stat a Rusiei istorice era constrânsă să-şi construiască centrul administrativ în mod autocratic (potrivit expresiei istorice ruseşti, „în mod autocratic") şi nu democratic. Rusia înțelegea perfect ceea ce formula atât de clar marele comandant de oşti al zilelor noastre Eisenhower: „Democrația niciodată nu este gata de război". Dar înțelegând acest adevăr şi fără a lăsa misiunea de autoapărare istorică pe seama votului popular, puterea națională rusă niciodată n-a urzit planuri totalitare, rămânând mereu fidelă obiectivelor naționale.

Anume în acest sens, unul fundamental şi substanțial, Puterea sovietică constituie antipodul ei direct şi total.

Dar mai există o prejudecată ce împiedică înțelegerea Rusiei de către străini: precum că ea n-ar fi cunoscut fenomenul autoguvernării şi a fost edificată exclusiv de către o birocrație autoritară. Această prejudecată dăunătoare se risipeşte imediat ce se recurge la studierea trecutului nostru.

Cândva istoria Rusiei va fi scrisă ca o istorie a autoguvernării ruseşti, începând cu „vece”[18], care alegea şi detrona cnejii, şi încheind cu „zemstva”[19] şi Duma de Stat. Cine a studiat cu atenție şi a reflectat asupra istoriei Rusiei, înțelege prea bine că centrul ei administrativ a fost supraîncărcat în permanență de o mulțime de sarcini primordiale, de neamânat, tinzând mereu să organizeze în teritoriu diverse forme de autoadministrare, pentru a se despovăra astfel în vederea realizării unor sarcini mai importante. Pe măsură ce creştea conştiința juridică a poporului, se dezvolta din ce în ce mai mult şi instituția autoadministrării elective. Astfel, la începutul secolul XX, chiar în preajma revoluției, autonomia poporului a devenit principala formă a vieții culturale din Rusia.

Mai întâi de toate, în Rusia domnea libertatea religioasă, stabilită prin articolul 67 al Legilor de Bază ale Rusiei. Aceasta era acordată şi creştinilor, şi musulmanilor, şi evreilor, şi caraimilor, şi lamaiştilor, şi „păgânilor”, având următoarea fundamentare: „Fie ca toate popoarele, care se află în Rusia, să slăvească pe Dumnezeu Atotputernicul în felurite limbi, potrivit legii şi obiceiurilor strămoşilor săi, binecuvântând Statul Rus şi puterea lui supremă şi rugându-se Creatorului Universului pentru înmulțirea, bunăstarea şi întărirea puterii duhovniceşti a Poporului Rus”. Popoarele Europei cunosc prea bine cât de importantă este libertatea credinței ca temelie a unei democrații autentice.

Aşadar, în Rusia prerevoluționară, autoadministrarea a cunoscut o adevărată înflorire.

---

[18] Vece – formă de autoguvernare în Rusia Veche.

[19] Zemstvă – organe de autoadministrare locală în Rusia începând cu 1864.

Era aleasă Duma de Stat şi o parte a Consiliului de Stat; partidele politice loiale (adică nerevoluţionare) aveau întreaga libertate de autoorganizare; parohiile ortodoxe se autoadministrau; autonomia confesională era acordată şi celorlalte religii, ţinându-se cont de particularităţile fiecăreia dintre acestea (Culegerea de Legi ale Imperiului Rus, tomul 11); zemstvele şi oraşele prosperau (Culegerea, tomul 2), organizându-se în mod autonom în uniuni panruseşti; se autoguvernau „dvorenii" (nobilimea), negustorimea, orăşenii (Culegerea, tomul 9); comunităţile ţărăneşti, satele şi regiunile dispuneau de propria lor structură de autoadministrare (Culegerea, tomul 9 şi Anexa Specială la acesta); localităţile şi trupele căzăceşti se bucurau de propria autoadministrare; judecătorii erau aleşi (tomurile 2 şi 16); se bucurau de autoguvernare popoarele mici, atât cele sedentare, cât şi cele nomade (tomurile 2 şi 9); breasla avocaţilor avea propriile Consilii (tomul 16); se bucura de autonomie Academia de Ştiinţă, precum şi instituţiile de învăţământ superior (tomul 11). Pe întreg cuprinsul Rusiei se dezvolta nestingherit mişcarea cooperatistă, având congrese regionale şi organe centrale la scara întregii ţări. Se dezvoltau liber şi artelurile în formele lor tradiţional ruseşti (producţia manuală, comerţul, activităţile de bursă, curieratul etc.); apăreau şi se dezvoltau diverse societăţi private (ştiinţifice, literare, sportive, fotografice, societăţile angajaţilor negustorilor etc.); se autoorganizau felurite societăţi economice şi companii pe acţiuni; în baza iniţiativei private şi a fondurilor private erau create diverse instituţii de învăţământ de toate nivelurile, care completau astfel reţeaua educaţională de bază – de stat, orăşenească, de zemstvă şi bisericească... Biserica Ortodoxă se îndrepta spre renaşterea Sobornicităţii. Uniunile muncitoreşti militau şi deja dobândeau propria libertate...

Şi toate acestea constituiau fireasca şi necesara şcoală a autoguvernării statale. Desigur, aceste procese erau întocmite şi chiar supravegheate de către centrul administrativ al statului. Dar oare în alte ţări a fost sau este altfel? Şi doar intelectualitatea rusă, în lipsa ei de experienţă, îşi imagina precum că în democraţiile occidentale toate acestea se constituie făcându-se abstracţie de principiul legalităţii şi de orice control...

Poporul rus trăia înainte de revoluţie ca un organism măreţ şi liber, însă nu era conştient de asta; a înţeles abia acum. Iar între timp acest organism urma să trăiască o şi mai mare libertate de respiraţie şi de muncă.

Dar ce se întâmplă astăzi?

Comuniştii au curmat creaţia populară, au suprimat manifestarea populară, au nimicit spiritul de iniţiativă privată. Ei au înăbuşit instinctul autoconservării naţionale, impunându-i poporului un scop străin şi sălbatic al revoluţiei mondiale şi apelând la el doar în momentele de mari primejdii militare... Puterea lor antinaţională a devenit totul, iar persoana şi poporul – nimic.

Nimic sau doar nişte paie politice, care pot fi arse în mod iresponsabil, necontenit şi nelimitat în bezna revoluţionară. Acest proces de risipire a poporului rus, de chinuire a populaţiei prin foamete, frig, deportări, munci silnice nesuferite în lagărele de concentrare şi de execuţii directe durează deja de treizeci de ani...

Iată dovezile.

Recensământul din 1897 în Rusia din hotarele ei de atunci arăta peste 128 milioane de locuitori. Până la revoluţie sporul mediu natural al populaţiei pe an era – iar comuniştii pretind că ar fi şi în prezent – de plus 17 oameni la mia de locuitori. Astfel, către anul 1914 populaţia ei constituia în mod oficial 167 milioane, iar către anul 1918, minus pierderile umane în Primul Război Mondial (circa 2

milioane), circa 175 milioane. Statisticile ruseşti estimau că, în cazul păstrării acestui spor natural, populația Rusiei urmează să se dubleze către anul 1941 față de anul 1897 şi să constituie 257,5 milioane de cetățeni de ambele sexe.

Sporul natural normal, afişat de către Soviete, ar fi trebuit să arate către începutul celui de-al Doilea Război Mondial plus 50 milioane de oameni; altfel spus, Rusia postrevoluționară ar fi trebuit să aibă către anul 1939 o populație de nu mai puțin de 196 milioane. Cu toate acestea, maşinăria statistică a lui Stalin a adunat la ordinul lui categoric, după ce acesta a anulat recensământul din 1937 – care nu i-a plăcut (acesta arăta, potrivit calculelor prealabile, 160 milioane de locuitori!) – 170 milioane de oameni.

Iar asta înseamnă că revoluția a nimicit în Rusia în primii 22 de ani, potrivit propriilor sale calcule, nu mai puțin de douăzeci şi şase milioane de vieți omeneşti...

Această cifră însumează totul: şi asasinatele politice, şi războiul civil de trei ani (1918-1921); şi epidemiile provocate de acesta; şi răscoala lui Antonov din regiunea Tambov; şi execuțiile lui Bela Kun în Crimeea (1920-1921); şi foametea (1920-1921); şi moartea unui număr enorm de copii, numărul cărora însăşi Krupskaia[20] îl estima ca fiind de milioane; şi teroarea preț de mai mulți ani asupra țărănimii; şi colectivizarea din anii 1929-1933, care a nimicit circa 600 000 de familii de țărani înstăriți; şi nenumăratele răscoale „mici" pe întreg cuprinsul țării, înecate în sânge; şi „sistemul economic" al lagărelor de concentrare (GULAG); şi construcția Canalului Belomor; şi Solovki[21] cu fețele

[20] Nadejda Krupskaia (1869-1939) – revoluționară bolşevică, soția lui V. I. Lenin.

[21] Solovki – insulele Soloveț̦k din Marea Albă, transformate în lagăr de concentrare de către regimul bolşevic.

bisericeşti şi credincioşii de toate religiile, condamnaţi la moarte în condiţiile unor friguri insuportabile; şi industrializarea forţată, care n-a pregătit Rusia de invazia germană, şi epurările din Armata Roşie, şi emigraţia...

De atunci a izbucnit al Doilea Război Mondial, provocat cu îndemânare de către Stalin prin intermediul alianţei cu Hitler, care i-a dezlegat mâinile ultimului.

Până la patru milioane de prizonieri ruşi au fost nimiciţi de către nemţi prin înfometare şi frig în lagărele de concentrare germane. E cu neputinţă de calculat numărul „muncitorilor estici", deportaţi de către nemţi şi condamnaţi să moară de foame şi din cauza unor condiţii de muncă isuportabile. E imposibil de stabilit numărul enorm de ruşi ucişi de către nemţi în interiorul Rusiei în calitate de „ostatici". Puterea sovietică, diminuând în mod evident această cifră, a arătat şapte milioane. E cu neputinţă de stabilit numărul imens de ruşi împuşcaţi pe teritoriul Rusiei de către detaşamentele NKVD-ului sovietic în perioada reocupării teritoriilor sale pentru falsul motiv de „colaboraţionism" cu nemţii. Au dispărut din Crimeea tătarii lichidaţi de către Soviete (circa 150 mii). Au dispărut din Caucaz karaciaii (circa 16 mii); au dispărut din Caucaz cecenii (circa 200 mii) şi inguşii (circa 50 mii). Au dispărut nemţii din regiunea Polvoljie (circa 200 mii). Toate aceste popoare mici ale Rusiei au fost în parte nimicite, iar în parte deportate în aspra Siberie, la munci forţate pentru vina de a fi aşteptat de la nemţi eliberarea din robia comunistă...

Iar peste toate acestea, mereu completându-se cu noi victime, gem zecile de milioane din lagărele de concentrare împrăştiate pe întreg întinsul Rusiei; omul liber nu are acces acolo, de acolo nu vin nici scrisori, nici veşti, iar condamnaţii supravieţuiesc în medie nu mai mult de opt luni... Puterea sovietică preferă în mod categoric sclavii încarceraţi până la moarte (pe care nu trebuie să-i

plătească) unor cetățeni liberi, care blestemă comunismul fie şi în şoaptă.

Astfel, poporul rus, această vie temelie creatoare a Rusiei, este irosit, înfometat, schingiuit de către Statul sovietic; toate acestea se întâmplă nu din cauza unor scăpări sau nepriceperi, ci în virtutea unui sistem, în mod calculat şi premeditat: Puterea sovietică are nevoie de robi obedienți, nu de oameni ce ar avea propria gândire, propria inimă națională, propria voință independentă şi credință în Dumnezeu. Această epurare monstruoasă durează timp de treizeci de ani: în Rusia sunt supuşi „epurărilor" cei mai de seamă oameni ai ei, ca să se şteargă până şi numele lor. Anume în asta constă esența politicii sovietice, pe acest principiu se întemeiază Statul sovietic – principiul nimicirii „cetățenilor cu gândire necomunistă".

Oamenii din toate țările şi din toate popoarele pot fi siguri de faptul că, dacă Sovietele vor învinge la scară mondială, şi lor li se pregăteşte aceeaşi soartă.

7. Despre loialitatea naţională

Orice stat se întemeiază pe loialitatea cetăţenilor săi; adică pe disponiblitatea lor de a se supune legilor şi decretelor, de a plăti impozitele şi de a-şi satisface serviciul militar pentru ţara lor. Dacă această loialitate se clatină, atunci şi statul îşi perde consistenţa spirituală, liantul său volitiv; într-o asemena situaţie el nu mai are pe ce se ţine şi se destramă.

Destinul istoric al Rusiei a fost unul deosebit de greu: câmpie deschisă, climă aspră, jugul tătăresc, care a durat 250 de ani, nesfârşitele năvăliri din partea vecinilor dinspre Nord-Vest, Sud şi Sud-Est, lipsa de acces către mări, rămânerea în urmă sub aspect civilizaţional şi tehnic... Istoria Rusiei reprezintă un flux continuu de muncă, devastări, luptă, noi făuriri, noi devastări, sacrificii şi suferinţe – un proces neîntrerupt de luptă pentru libertatea naţională. Şi toate acestea erau surmontate. Toate poverile erau primite şi purtate de către popor. Rusia îşi păstra independenţa naţională şi cultura sa religioasă specifică, şi apărându-se, avansa şi se ridica la nivelul de civilizaţie al vecinilor. Iar asta înseamnă că poporul rus avea un instinct statal sănătos, că loialitatea naţională rusă avea nişte fundamente vii şi adânci.

Pe ce anume se baza această loialitate? Prin ce anume s-a menţinut Rusia?

Ea s-a bazat pe instinctul autoconservării naţionale, care căpăta forme de conştiinţă de sine rusească, de naţionalism şi patriotism.

Ea se ridica sprijinindu-se pe credinţa ortodoxă în Dumnezeu şi în Hristos, Fiul lui Dumnezeu; această credinţă cultiva dragostea, smerenia, îndelunga răbdare şi jertfelnicia, ea întărea în suflete simţul sănătos al rangurilor şi disponibilitatea de a se supune unei autorităţi

dreptcredincioase, legate cu poporul printr-o credință unică şi un jurământ unic.

Loialitatea poporului rus s-a întemeiat pe dragostea față de țari, pe încrederea în voința lor nobilă şi dreaptă.

Ea se baza pe o conştiință personală, mereu fortificată de duhul creştin şi purificată de pocăință.

Ea se baza pe un sentiment sănătos al onoarei naționale, de breaslă şi personale.

Pe tradiția familială cu rădăcinile ei instinctive şi spirituale.

Pe proprietatea privată, transmisă prin moştenire din tată-n fiu, şi pe inițiativa economică legată de aceasta, pe aspirația de a crea prin muncă onestă o viață mai bună pentru urmaşi.

Câte din toate acestea au fost recunoscute şi respectate de către revoluție?

Nimic.

Timp de 24 de ani comuniştii au impus internaționalismul, s-au străduit să şteargă din sufletul poporului rus sentimentul național şi patriotismul; ei şi-au dat seama de cele întâmplate abia în 1941, când deja era prea tarziu şi când au văzut că ostaşii ruşi nu doresc să lupte pentru Sovietcina internaționalistă; aceştia tolerează naționalismul rus doar în măsura utilității lui militare.

Timp de 26 de ani ei au suprimat credința, au distrus bisericile, au nimicit preoțimea, au lichidat credincioşii; aceştia au chemat în ajutor Biserica Ortodoxă doar în 1943, promițându-i toleranță în măsura obedienței ei totale şi a participării la degradarea şi la cucerirea lumii; iar în vara lui 1947 ei au anunțat din nou că „preotul este duşmanul de moarte al Statului sovietic” şi că „cel care este credincios nu poate fi un cetățean sovietic loial”...

Ei au substituit în mod categoric dragostea cu ura de clasă, iar apoi şi cu o ură generalizată, iar smerenia – cu îngâmfarea şi trufia.

Ei au călcat în picioare şi au răsturnat preţiosul simţ al ierarhiei, altoit timp de secole, batjocorind cei mai buni oameni şi promovându-i pe cei mai răi: ignoranţi, nemiloşi, carierişti, corupţi, flecari, lingăi, lipsiţi de obraz şi de capacitatea de a judeca de sine stătător.

Ei au înlocuit o guvernare dreptcredincioasă cu o tiranie antihristică şi au făcut totul pentru a arăta poporului că noua putere nu se conduce nici de principiul binelui, nici de cel al dreptăţii.

Ei sfidează de treizeci de ani sentimentul demnităţii şi al onoarei personale prin teroare, foamete, delaţiuni şi execuţii.

Ei au făcut totul pentru a distruge familia, pentru a surpa rădăcinile ei şi a umple ţara cu copii vagabonzi, din mijlocul cărora îşi racolează agenţii.

Ei au suprimat proprietatea privată şi au înăbuşit iniţiativa economică.

Ei au făptuit toate aceste nelegiuri cu titlu de experiment provocator, fără milă, fără răspundere, mizând în mod făţiş pe răbdarea fără margini şi pe marea jertfelnicie a poporului rus...

Şi atunci pe ce temeiuri şi-au construit aceştia noua loialitate „sovietică”?

Pe mizeria generalizată a comunismului, pe dependenţa totală, ce reiese din această stare, faţă de partidul unic, faţă de puterea totalitară, pe monopolul socialist de angajare la muncă. Prin urmare, pe înrobirea economică a poporului. Această nouă realitate a transformat loialitatea istorică rusească, ce se întemeia pe conştiinţă, onoare şi mărinimie, într-o silită obedienţă de sclav, într-o frică permanentă a omului flămând pentru soarta lui şi a familiei lui.

Ei au întărit această obedienţă printr-un spionaj politic generalizat şi prin denunţuri forţate ale cetăţenilor. Delaţiunea activă a devenit pentru aceştia modul de apreciere a gradului de fidelitate faţă de Statul sovietic; iar cel care nu îşi ia măsuri de siguranţă prin participarea la turnătoria politică, este damnat. Oamenii care nu fac denunţuri sunt consideraţi neloiali şi devin candidaţi la expedierea în lagărele de concentrare; dar asta deloc nu înseamnă că orice turnător este asigurat că va reuşi să evite deportarea sau executarea prin împuşcare... Aşa s-a ajuns la distrugerea oricărui respect şi încrederi, atât între cetăţeni, cât şi în raport cu puterea tiranică. Dar de ce aceştia au nevoie de aşa ceva? Pentru că acolo unde nu există încredere reciprocă, orice complot politic sau uneltire devin imposibile, acolo despotul „poate dormi liniştit”... Aşadar, ei şi-au construit orânduirea pe o degradare morală generalizată şi au creat cea mai ruşinoasă tiranie din istoria omenirii.

Regimul lor se ţine pe frică, o frică a oricui faţă de oricine. Tiranii de partid se tem de popor şi de opinia lui liber exprimată, tocmai de aceea şi bagă frica în oameni. Fiind ei înşişi cuprinşi de frică, ei seamănă frică prin ameninţări, arestări, puşcării, deportări, prin munci silnice în lagărele de concentrare şi prin asasinate în masă.

Regimul lor se ţine pe linguşire: gradul de supuşenie, de laudă, de proslăvire a tiranilor de partid a devenit demult criteriul de apreciere a fidelităţii faţă de Statul sovietic. Aşa se întâmpla la curţile lui Nero şi Caligula: cel care voia să trăiască, trebuia să linguşească fără ruşine, măsură şi gust. Anume aşa stau lucrurile în Rusia de azi. E ruşinos şi comic să citeşti ce scriu jurnaliştii lor, „academicienii”, muzicanţii şi literaţii despre „genialii conducători”, ce măguliri neroade articulează oratorii lor partinici şi nepartinici, civili şi militari despre aceşti „conducători” şi „învăţători”, care în

realitate au trăit toată viața cu ideile altora (Marx, Engels etc.) şi pe parcursul întregii vieți n-au emis nici o idee personală... E adevărat că toți aceştia sunt inegalabili în uneltirea de intrigi şi în practicarea unei cruzimi nesăbuite, însă doar în aceste îndeletniciri. Preaslăvirea, determinată de frică, este o elogiere impusă, adică o autoglorificare a tiranului care o impune. Ce „măreție" falsă! Ce autoreclamă jalnică...

Regimul lor se ține pe minciună: minte oricare îi mai pasă de propria viață; mint, supunându-se, asigurându-se, îmbunând, adaptându-se, mint în fiece zi, în fiece oră, simulând simpatie pentru Sovietcina, fidelitatea şi admirația față de aceasta. În Sovietia poți să nu minți doar dacă te scufunzi în tăcere şi eviți comunicarea cu oamenii; dar nici asta nu te poate salva de provocări, delațiuni şi pierzanie.

Iată pe ce se ține Statul sovietic: pe orbirea spirituală a unor fanatici ignoranți, pe carierismul parveniților şi pe teroare. Acesta e sistemul lui politic. Acestea sunt scopurile şi mijloacele lui.

Acestea nu sunt scopurile Rusiei naționale, acestea nu sunt mijloacele ei. Este vorba despre două state totalmente diferite. Este vorba despre două forțe istorice şi politice diametral opuse.

Una dintre aceste forțe, cea Sovietică, a acaparat teritoriul rusesc, a pus stăpânire pe bogățiile şi energiile naționale ruseşti şi a înrobit poporul rus, abuzând – spre nenorocirea altor popoare – de talentul lui, de răbdarea lui, de rezistența lui şi de capacitatea lui de muncă şi irosindu-i puterile în numele revoluției mondiale. Nu există nici o îndoială: o victorie definitivă a Statului sovietic ar reprezenta stingerea definitivă a Rusiei naționale.

Şi într-adevăr, trebuie să fii cuprins de o orbire politică totală, ca după 30 de ani să nu vezi sau să nu înțelegi toate

acestea. Să fii un orb... sau un mincinos fără nici un pic de obraz.

8. Despre „patrioţii sovietici”

Cum vine asta, toţi patrioţii sovietici de-a valma suferă de orbire politică? Şi cine sunt cei care trebuie numiţi patrioţi sovietici?

Trebuie să îi numim patrioţi sovietici doar pe cei care ei înşişi îşi zic aşa din proprie dorinţă, una deschisă şi liberă.

Poporul rus nu demult a demonstrat prin fapte patriotismul său naţional rusesc şi nu avem nici o îndoială că acest patriotism sănătos al instinctului şi al duhului, care a salvat Rusia de cucerirea de către germani, predomină în Rusia şi astăzi. Suntem mândri de asta; ne închinăm în faţa lui şi împărtăşim acest sentiment.

Dar sub presiunea terorii sovietice lumea este nevoită să prezinte acest patriotism ca fiind sovietic: asta o cer comunişţii înşişi; în acest spirit minte presa sovietică, aceeaşi minciună se văd constrânşi să o repete chiar şi adevăraţii patrioţi ruşi. Iar a-i judeca pentru asta este inadmisibil.

Noi cunoştem acest lucru, ţinem cont de el şi avem în vedere cu totul altceva.

Îi avem în vedere pe cei care au trădat Rusia şi în adâncul inimii, lipindu-se de Soviete. Îi avem în vedere pe cei care în mod conştient şi din voinţă proprie au preferat Statul sovietic şi i s-au predat în robie. Îi avem în vedere mai ales pe cei, care fiind peste graniţă şi, dispunând de libertate şi nefiind strânşi în chingile sovietice, au renunţat la poziţia liberă de emigrant, încetând să servească din străinătate Rusia naţională, acţiune la care au fost chemaţi să participe, acceptând de bună voie să le slujească tiranilor de partid ai Rusiei, supunându-se ordinelor, interdicţiilor şi cerinţelor acestora, primind de la aceştia „comenzi sociale” şi „sarcini politice”, angajând-se să contribuie la realizarea

scopurilor acestora şi să nu se ferească de ticăloasele lor mijloace şi metode...

Aceştia sunt „patrioţii sovietici”. Ei înşişi au acceptat această titulatură. Ei înşişi au ales cui să slujească. La ei se referă tot ce am spus şi am demonstrat mai sus. Ei au trădat Rusia în cel mai tragic ceas al istoriei sale, astfel arătându-şi propria natură morală şi politică.

Ei sunt cei care au aderat. La cine?

În Rusia de azi există doar călăi şi victime.

Şi iată că unii, din cauza unui nivel de conştiinţă redus, vecin cu orbirea politică, se alătură benevol victimelor: dând crezare propagandei sovietice, care momeşte oamenii ca să vină în temniţa ei sinistră, aceştia „se înregistrează”, îşi ridică paşapoartele sovietice, îşi adună calabalâcul, se îmbarcă pe vapoare şi abia ajunşi acolo, se conving imediat că au fost înşelaţi, că au devenit robi şi că de această robie se poate scăpa printr-o nouă evadare... Atunci aceşti fugari apar din nou printre noi şi confirmă cu groază realităţile asupra cărora i-am avertizat: şi interogatoriile, şi anchetele, şi ameninţările, şi delaţiunile, şi calvarul vieţii, şi umilirea generală, şi sistemul de muncă istovitor...

Aceasta este soarta celor cuprinşi de orbire politică.

Vorba e că în mediul emigraţiei ruseşti erau prea mulţi refugiaţi. Un refugiat nu este emigrant – el nu gândeşte politic, el nu e un luptător, el nu înţelege ce se întâmplă şi nu este ataşat niciunui scop sau idei. Acesta este un filistin speriat care îşi salvează pielea; el visează doar să „spele putina”, „să se aranjeze” şi „să prindă la cheag”; el urmează legităţile psihologiei de masă. De-a lungul atâtor ani starea de bejenie a deveni una obişnuită pentru el; el este mereu frământat de aceeaşi întrebare: „unde să o apuce” şi „unde să se aranjeze mai bine”? El s-a obişnuit cu frica, s-a deprins să fugă... Şi iată că... a suflat un alt vânţuleţ, din

direcția opusă. Şi cum să se descurce bietul de el, unde e vorba de propagandă şi unde e realitatea pură?

Atunci când este momit, el pleacă urechea. I se fac promisiuni şi el prinde să le dea crezare. El este înduplecat, înghesuit, i se fac făgăduințe, i se strecoară amenințări. E îngrozitor oriunde, pretutindeni este doar bejenie. Dar „acolo" totuşi este Rusia, câmpurile natale, pădurile, râurile, iernile înzepezite şi ceea ce e şi mai important – limba maternă... Şi iată că acesta fuge înapoi, cărându-şi şi catrafusele agonisite, sperând că nu i le va lua nimeni şi fără a pricepe că în curând el însuşi le va da, ca să nu-şi lase nevasta şi copiii să moară de foame...

În esență, aceştia sunt nişte patrioți ruşi, care s-au rătăcit între Rusia şi Soviete...

Dar există şi alții, adevărații „patrioți sovietici". Aceştia cunosc prea bine diferența dintre victimă şi călău, şi nu râvnesc deloc să li se alăture victimelor. Tocmai de aceea ei se grăbesc să li se alăture călăilor. Ei se îndreaptă către aceştia cu toată disponiblitatea şi supuşenia, se dedau tămâierilor, proslăvirilor, preiau sarcini, îi clevetesc pe cei nesupuşi şi îi pârăsc pe cei rezistenți, editează fițuici sovietice mincinoase, mint pe paginile lor în mod premeditat şi fără ruşine, creează „uniunile celor întorşi" şi ale „patrioților sovietici", iar uneori îi ajută pe agenții sovietici specializați în răpirea oamenilor. Prin toate acestea ei susțin examenul de loialitate al „cetățeanului sovietic", adică de agenți şi călăi.

Atunci când priveşti vânzoleala şi mârşăviile gazetăreşti ale unora ca aceştia, râvna lor „de a se alătura" şi „de a avea succes", involuntar îți vine în minte nuvela lui Leonid Andreev, pe care am citit-o deunăzi în culegerea lui de proze. Ea se intitulează *Bezna*: doi golani zdvaveni aleargă după o fată ca să o violeze, iar un ins şchiop şi pricăjit

şontâcăieşte şi el din urma lor, răcnind: „Şi eu, fraților, şi eu!..”.

Anume de acest soi sunt „patrioții sovietici” din străinătate, cu nume şi fără nume.

Şi să nu ni se spună că ei totuşi „scriu despre Rusia, şi chiar cu multă compasiune”. În realitate, însă, tot ce fac aceştia este doar la ordin sau cu voie, adică ei scriu despre Rusia doar în măsura în care asta e convenabil duşmanilor şi prigonitorilor ei, şi manifestă compasiune față de cauza rusă doar în măsura în care aşa ceva îi este convenabil propagandei comuniste. Tocmai de aceea toată scriitura lor despre Rusia – politică, economică sau beletristică -, orice ar înşira şi oricum s-ar răsuci, nu este altceva decât o trădare.

Şi să nu ni se spună că printre patrioții sovietici sunt şi unii care „totuşi paşapoarte nu-şi iau şi nu pleacă în Sovietia”: ei doar fac vizite pe la ambasade, aduc laude numai cu jumătate gură, iar atunci când iau dejunul sau serbează cu bolşevicii, chiar caută să le atragă atenția asupra „greşelilor” acestora. Toate astea sunt baliverne ieftine şi fățarnice. Aceşti ispititori n-au plecat prea departe de adevărații „patrioți sovietici”: ei stau liniştiți în vilele şi apartamentele lor pariziene, în siguranță, fără a risca nimic, şi se fățărnicesc, ademenind şi îmbiind. Aceştia sunt promotorii benevoli ai Sovietelor. Eu nu sunt călăi, ci doar seducătorii victimelor. Ei înşişi nevizitând niciodată Sovietia, nevăzând niciodată acolo nimic, se preocupă de realibitarea crimelor sovietice, iar oamenii naivi, citind articolele acestor martori falşi ai sovieticilor, le dau crezare şi merg să se înregistreze. Însă martorii falşi ştiu prea bine că toate elogiile lor sunt contrafăcute şi că vorbele lor sunt mincinoase...

Zadarnic se minunează aceştia (sau doar mimează încântarea) de amploarea dezvoltării industriale sovietice:

„Ce uzine au fost construite, ce edificii au fost ridicate, Rusia n-a mai cunoscut vreodată aşa ceva”...

Am avea doar o singură întrebare: de ce se construiesc toate acestea? În numele cărui scop? Răspuns: pentru cucerirea revoluționară a lumii cu prețul sacrificării Rusiei. Prin asta e spus totul. Nu te poți minuna de mijloc fără a împărtăşi scopul. Cel care se bucură de succesele industriei sovietice, acela de fapt simpatizează în taină cu planurile mondiale respective, doar că se teme să vorbească deschis despre asta.

Şi ar mai fi, totuşi, încă o întrebare: care este prețul plătit pentru această construcție? Răspuns: cu prețul unui regim de lagăr de concentrare, cu prețul irosirii inumane a puterilor ruseşti, a libertății ruseşti, a talentului rusesc, a cinstei ruseşti. Este absurd şi monstruos să te umpli de admirație pentru nişte realizări obținute cu un astfel de preț, e inadmisibil să închizi ochii la o asemenea ruinare a Rusiei în numele suceselor Statului sovietic şi ale revoluției mondiale. Aşa se întâmplă atunci când nişte moşnegi naivi de la țară se bucură pentru „succesele de la oraş” ale fiicei lor, fără a-şi da seama cu ce anume se ocupă aceasta şi încotro o vor duce aceste „succese” ale ei.

Rusia suferă o maladivă şi catastrofală „inflație industrială”... Ea este însoțită de ruinarea şi stingerea țărănimii ruseşti... Ce va mai rămâne oare după această „inflație” către sfârşitul revoluției? Când şi cum îşi va reveni şi se va reface țărănimea rusă? Un gospodar înțelept „îşi numără bobocii toamna”, iar un politician clarvăzător înțelege că fără țărănime democrația rusă nu are nici o şansă. Şi atunci de ce se bucură oamenii aceştia? De „cezarismul” iminent din Rusia? Sau de proletarizarea ei? Sau pur şi simplu de edificiile prost făcute şi etalate pretutindeni?

Aceştia sunt „patrioții sovietici”. Acesta e sensul politicii lor.

Iar istoria imparțială nu va uita niciodată „meritele” lor sovietice. Ea va stabili în mod univoc faptul că Uniunea Sovietică niciodată nu a fost Rusia şi că aceste două state au spirite diferite, scopuri diferite şi destine diferite.

1947

Emmanuel Leroy: Rădăcinile spirituale ale marii Europe eurasiatice

Publicăm mai jos intervenţia unuia dintre participanţii la reuniunea de comemorare a filosofului mistic, geopoliticianului şi scriitorului francez de origine română Jean Parvulesco, care s-a desfăşurat la Câmpulung Muscel (România) la 12 noiembrie, cu ocazia celor şase ani de la trecerea la Domnul a ilustrului gânditor tradiţionalist. Autorul, Emmanuel Leroy, este francez şi face parte din cercul de elită al eurasianiştilor occidentali.

Care sunt rădăcinile noastre spirituale? Există vreun fir misterios ce reuneşte locuitorii acestui imens continent, de la Brest la Vladivostok? Şi dacă da, care este acesta?

Consider că timpul care ne este rezervat ne permite doar să survolăm aceste chestiuni ce au fost deja abordate de către mari savanţi de un alt calibru decât al meu, însă aş dori cel puţin să fac o clarificare, să sugerez poate o direcţie, spre care alte spirite, fără îndoială mai aplicate şi mai profunde decât al meu, ar putea să se îndrepte pentru a găsi răspunsuri.

Asupra rădăcinilor noastre religioase celor mai profunde şi asupra miturilor fondatoare ale societăţilor indo-europene, consider că Georges Dumézil, Jean Parvulesco şi Mircea Eliade au spus totul şi ar fi peste măsură de pretenţios, mai ales aici, în ţara unde ultimii doi au văzut lumina zilei, să pretinzi a depăşi aceşti maeştri.

Întrucât suntem aici pe pământul dacilor, ar fi poate cazul să ne aplecăm asupra zeiţelor mame, fecioarelor negre şi tămăduitoarelor, care au marcat de la un capăt la altul al

continentului popoarele care trăiau sub semnul celor trei funcțiuni sacre. Am putea o invoca, de exemplu, pe Baba Cloanța, acea laga ştirbă din folclorul românesc, tămăduitoare, oracol, călăuză sau vrăjitoare, acest personaj fiind reprezentativ pentru un mit permanent, pe care îl întâlnim începând cu Portugalia, trecând prin regiunea franceză Auvergne şi prin Tyrol din Austria, prin câmpiile Dunării şi până în Kamceatka. Această figură magică, profund ataşată unei culturi rustice şi înrădăcinate, ultima mărturie a vechilor practici animiste, se află la un stadiu avansat de dispariție, mai ales pe pământurile occidentale ale continentului, în timp ce grație sovietizării – termen ce ar putea fi înțeles şi ca o formă de hibernare sau adormire – a Europei Centrale şi a pământurilor ruseşti pe parcursul mai multor decenii, o parte anume a valorilor au putut fi conservate sau, în orice caz, au fost mai puțin viciate decât sub dominația liberalismului nociv al Occidentului.

Am putea să ne referim, de asemenea, la noțiunea de geografie sacră, aşa cum este concepută ea de către prietenul nostru Aleksandr Dughin, atunci când el arată opoziția existentă între tentațiile talasocratice şi cele telurocratice. Amintind despre teoria Heartland-ului a geopoliticianului britanic Mackinder, Dughin face din Eurasia piesa de bază a geografiei sacre. Având Rusia în centrul său, Eurasia încarnează ultimul bastion al tradiției în emisfera de nord, singura capabilă de a lupta cu succes împotriva Modernității.

Potrivit lui, telurocrația încarnează stabilitatea, rezistența la schimbare, fixitatea şi politica, în timp ce talasocrația promovează mobilitatea, fluiditatea, dinamismul şi economia. Astfel încât imperiile terestre, deseori militare, au o formă telurocratică, în timp ce imperiile coloniale, mai comerciale, sunt mai mult talasocratice. Dincolo de geografie, acest antagonism sacru între pământ şi mare se

regăseşte de asemenea în reprezentarea religioasă ce decurge din aceste două concepţii asupra lumii. Valorile telurice se manifestă prin profunzime, tradiţie, contemplare şi misticism, în timp ce valorile talasocratice, dimpotrivă, sunt mai fluide şi materialiste, dând prioritate ritului, organizării vieţii cotidiene, acestea putând să meargă până la ignorarea părţii divine a omului.

Aleksandr Dughin merge mai departe cu analiza lui, văzând în ortodoxie aspectul terestru al creştinismului, în timp ce catolicismul şi protestantismul ar constitui faţa lui maritimă. La fel, în sânul islamului principiul terestru se regăseşte mai mult în anumite ramuri ale şiismului şi în sufism. Şi dimpotrivă, salafismul şi wahhabismul ar fi mai mult atlantiste prin importanţa acordată ritului şi prin dogmatismul lor religios dornic să eradicheze spiritualităţile tradiţionale ale popoarelor convertite.

Această transpoziţie a dialecticii uscat/mare, Orient/Occident în domeniul religios este interesantă şi cu certitudine merită să fie dezvoltată şi aprofundată, mai ales deoarece filosofia eurasianistă dezvoltă o opoziţie între Tradiţie şi Modernitate, între tot ce e peren şi tot ce e fluid, între pământul protector care nu minte şi marea în contiuă mişcarea, care îşi devorează copiii.

Personal n-aş putea să ţin pasul cu Aleksandr Dughin pe toate căile pe care le-a deschis, dar afirmaţia lui, potrivit căreia ortodoxia ar reprezenta aspectul terestru, în timp ce catolicismul şi protestantismul ar consitui o versiune maritimă, merită să fie discutată. În primul rând, pentru că protestantismul, care s-a născut ca reacţie faţă de excesele papalităţii şi faţă de practica greşită a indulgenţelor, vede lumina zilei în zona telurică, pe pământurile germane, înainte de a fi adoptat de către Anglia, un element talasocratic prin excelenţă, aceasta făcând uz de el ca de un ferment de divizare între naţiunile europene. Prin urmare,

dacă înțeleg bine că dintr-un punct de vedere „georeligios” ortodox este îngăduit şi chiar de dorit de a pune laolaltă, în acelaşi sac occidental, catolicismul şi protestantismul, aceste două concepții creştine mi se par mult prea antagoniste pe plan filosofic pentru a fi împerecheate astfel.

Pe de altă parte, dacă e să pornim de la ideea lui Dughin despre principiul atlantist, care ar fi superficial şi materialist, acordând prioritate ritului, – idee pe care o regăsim în mod efectiv în francmasonerie, foarte ataşată practicilor meticuloase ale riturilor – atunci ce am mai putea spune atunci despre schisma lui Nikon, care a cuprins în sec. XVII milioane de vechi credincioşi, care au respins reforma lui Nikon, în principal în chestiunea refuzului de a aduce atingere riturilor ancestrale ?

N-aş dori totuşi să resuscit o veche discordie, ci chiar dimpotrivă, doresc din toată inima reconcilierea între credincioşii de rit vechi cu Patriarhatul Moscovei, deoarece cred cu tărie că aşa ceva este în interesul spiritual al Sfintei Rusii, şi prin urmare al întregului continent.

Aşa cum nu sunt teolog şi nici specialist în domeniul filioque, mă limitez, aşadar, să avansez pe terenul telurotalasocratic, care pare a avea multe nisipuri mişcătoare. Mă limitez doar la observația că în anul de grație 2016 şi pentru prima dată după schisma din 1054 un papă s-a întâlnit cu un patriarh ortodox şi asta s-a întâmplat pe o insulă, o zonă teluro-maritimă prin excelență, loc de confluență şi de întâlnire între elementul fluid şi cel solid.

Vorbindu-vă cu toată seriozitatea, aş vrea să invoc aici împreună cu dumneavoastră figura lui Vladimir Soloviov, marele reconciliator. El visa de asemenea la reconcilierea credincioşilor de rit vechi cu Biserica rusă ; mai târziu, după asasinarea lui Aleksandr II în 1881, el ajunge la concluzia că creştinismul trebuie să tindă spre universal prin intermediul unei centralizări, pe care el nu şi-o imagina

decât sub oblăduirea unei autorități religioase unice, în cazul de față cea a episcopului Romei.

În lucrarea sa *Marea dezbatere şi politica creştină*, apărută în 1883, el consideră că Rusia este cea care trebuie să realizeze această unificare ce vizează reconcilierea celor două biserici, Roma rămânând în centrul acesteia. Însă, potrivit lui Soloviov, această fuziune a celor două creştinătăți, a Orientului şi a Occidentului, nu trebuie să se facă prin latinizarea Bisericii Ortodoxe.

Atunci când susțin că figura lui Soloviov este a unui mare reconciliator, nu este vorba despre o figură de stil, deoarece în această lucrare filosoful se gândea de asemenea să asocieze protestantismul sfârşitului antagonismelor creştine prin integrarea conceptului său de libertate, deoarece, potrivit lui, biserica împlinită şi reconciliată va deveni o „teocrație liberă".

Nu mă mai aventurez mai mult în acest domeniu, deoarece nu e de competența mea, însă în schimb aş dori să subliniez că figura holistică a lui Soloviov mă interesează în acest sens, întrucât el a perceput într-o manieră acută necesitatea absolută de reunire a popoarelor continentului eurasiatic în jurul unei spiritualități comune, ca cea care ne-a unit acum câteva milenii în timpurile binecuvântate ale trifuncționalității, înainte ca aceasta să se pervertească, iar valorile ei să se inverseze.

Este evident, desigur, că această mare reconciliere nu se va face sub egida Babei Cloanța sau şi mai puțin prin invocarea lui Zamolxis, Perun, Jupiter, Odin sau Tentatis, chiar dacă nu e cazul să subestimăm forța vechilor mituri, şi că doar figura lui Hristos şi a Fecioarei Maria vor putea alina inimile şi sufletele şi vor reda popoarelor secătuite ale continentului spiritualitatea care le-a fost smulsă.

Aş adăuga la cele spuse doar faptul că dacă Soloviov prevedea corect necesitatea reunificării creştinilor din Orient

şi Occident, el greşea, după mine, atunci când susținea că ultimul va fi vectorul principal. Însă aici are drept scuză faptul că biserica Romei din secolul XIX mai era încă o putere spirituală considerabilă, în timp ce la ora actuală autoritatea ei morală asupra sufletelor s-a redus în mod considerabil. Popoarele continentului, mai ales în Occident, şi-au pierdut credința, mai grav chiar, înşişi păstorii şi-au pierdut-o, şi asta atunci când aceştia nu sunt cuprinşi de ideile antihristului.

Atunci când Papa este dispus să primească, şi primeşte la Vatican, toată mizeria lumii, spre marea bucurie sardonică a unui Soros, Rockefeller şi alți Attali, ne-am putea întreba pe bună dreptate dacă Roma mai este la Roma.

Există din fericire o a treia Romă, dacă într-adevăr credem în spusele călugărului Filoteu, care a vegheat asupra valorilor ancestrale, poate pentru că ele erau în stare de adormire, iar trezirea va veni de aici şi doar de aici.

În fine, aş vrea să închei intervenția mea aducând un omagiu lui Jean Parvulesco, profetului noii Europe a marelui continent şi al Imperiului Eurasiatic al sfârşitului, subliniind convergența esențială care există între Jean Parvulesco şi Mircea Eliade. Ultimul a fost cel care a scris cu privire la Europa următoarele cuvinte: „rădăcinile ei sunt mult mai profunde decât am crezut (...) ; rădăcinile ei ne arată unitatea fundamentală nu doar a Europei, ci de asemenea a întregii oicumene ce se întinde din Portugalia până în China şi din Scandinavia până în Ceylon”. Iată firul Ariadnei pe care trebuie să-l urmăm, dacă dorim să ne ridicăm la o înălțime demnă de strămoşii noştri.

*Ex oriente lux ! (Lumina vine de la R**ăsă**rit !) Pân**ă** la proba contrarie, soarele r**ă**sare mereu în Est.*

12 noiembrie 2016

Jean Parvulesco n-a murit

(Intervenția lui Aleksandr Dughin prin skype la reuniunea din 12 noiembrie de la Câmpulung Muscel (România), cu ocazia comemorării filosofului mistic şi scriitorului francez de origine română Jean Parvulesco, prilejuită de cei şase ani de la trecerea lui la Domnul).

Aş dori să spun că trebuie nu doar să îl avem în memorie pe Jean Parvulesco, fiindcă Jean Parvulesco nu este mort.

Jean Parvulesco este cineva care trăieşte. Deoarece el reprezintă şi manifestă adevărul ontologic confirmat de succesiunea de fapte istorice şi fizice.

Jean Parvulesco a creat o lume literară, un cosmos literar pentru forțele ontologice ale luminii ce combat forțele antiontologice ale tenebrelor.

Şi această luptă care a fost misiunea lui Jean Parvulesco este o luptă ce va continua mereu.

Dar Jean Parvulesco nu este doar poetul sau scriitorul care fixează înşiruirea evenimentelor acestei lupte.

El a reprezentat această luptă în sine. El a reprezentat funcția avatarică a luminii, reprezentantul ei. Lumina este eternă, prin urmare Jean Parvulesco trăieşte mereu.

Nu în calitate de memorie pe care o păstrăm despre el, ci el trăieşte ca o personalitate naturală. Nu doar ca suflet, un suflet profund, ci ca o personalitate integrală.

Ceea ce e foarte important în cazul lui Jean Parvulesco este faptul că el se află astăzi, chiar în acest moment, angajat în desfăşurarea marii istorii.

El a fost profetul reîntoarceii Vremurilor Mărețe.

Şi el avea dreptate, deoarece reîntoarcerea Vremurilor Mărețe se împlineşte în stadii, în faze.

Cred că ziua cea mai importantă a reîntoarcerii Vremurilor Măreţe a fost 8 noiembrie 2016.

Fiindcă în această săptămână lumea s-a schimbat în mod profund, ontologic.

Întrucât în Statele Unite, în însăşi inima Fiarei, s-a produs revoluţia ontologică a luminii contra tenebrelor. Şi Donald Trump, reprezentantul Statului american profund, a avut o victorie decisivă asupra tuturor celor pe care îi numim mlaştină.

Mlaştina despre care vorbeşte Trump şi persoanele mizerabile care o susţin. În realitate este vorba despre americanii organici, americanii înrădăcinaţi, aflaţi faţă-n-faţă cu elita sau anti-elita globalistă în esenţă ticăloasă.

Această mlaştină a început să fie secată chiar în centrul răului mondial.

Aşadar, lumina, în serviciul căreia s-a aflat cavalerul Jean Parvulesco, a început să răzbată în punctul cel mai de jos al geopoliticii mondiale, în Statele Unite ale Americii.

Dar urmându-l pe Raymond Abellio, ştim că revoluţia ontologică începe tocmai în acel moment şi în acel punct în care soarele se ascunde, în care soarele dispare.

Şi în mod sigur că anume în extremul Occident al dorinţelor, dacă e să apelăm la cuvintele poetului francez vizionar Stéphane Mallarmé, începe reîntoarcerea Vremurilor Măreţe.

Tocmai la capătul nopţii, în miezul Kaly Yuga, în însuşi centrul răului american se produce refacerea mondială.

Iar Jean Parvulesco a fost precursorul a ceea ce cunoaştem astăzi. El a participat la această revoluţie spirituală şi ontologică care se desfăşura în faţa ochilor noştri. Şi astăzi viziunea lui asupra lumii, viziunea lui anti-modernistă, anti-atlantistă, viziunea lui asupra marii Eurasii începe să se înfăptuiască.

În timpul vieții lui Jean Parvulesco credeam că este vorba despre un poet, despre un soi de nebun.

Dar aceasta este soarta, acesta este destinul marilor personalități şi al marilor europeni. În timpul vieții lor, aruncăm cu pietre în ei, îi considerăm nebuni. Iar după moarte îi venerăm.

Noi, prietenii lui Jean Parvulesco, l-am venerat încă în timpul vieții lui. Fiindcă n-am fost doar prieteni, ci am fost entități angajate în aceeaşi lumină. Am fost şi suntem chipuri şi funcții diferite ale aceleiaşi lumini, lumina ontologică a lui Jean Parvulesco.

Şi iată că astăzi marea bătălie a luminii ontolgice eurasiene, a tradiției solare, contra modernității lunare, terestre, htoniene şi subterane, a început să fie văzută de toată lumea.

Jean Parvulesco a fost precursorul viziunii asupra lui Vladimir Putin ca eurasianist. El era convins că este vorba despre figura restauratorului Marii Eurasii. Iar astăzi toată lumea vede că el a avut dreptate.

Acum cred că a sosit timpul Europei să se refacă. Trebuie să se pună capăt situației când marionetele continuă să guverneze Europa.

Cu Putin în Rusia, cu Trump în Statele Unite, pentru Hollande, Merkel sau alții ca aceştia nu mai există nici o rațiune de a fi.

Ale cui marionete sunt aceştia? Ale lui Soros, ale lui Clinton care a pierdut totul. Această vrăjitoare, această witch căzută şi pierdută. Nimeni nu-i mai susține pe aceştia. Iar în cazul lui Hollande, acesta trebuie luat de ureche şi dat afară.

A sosit timpul ca popoarele să se trezească. Este timpul Europei să se trezească.

Nu există alte legi decât cea a luminii solare şi spirituale. Nu mai există alte reguli, decât regula

eurasianistă de restaurare a marelui imperiu eurasiatic. Nu mai există deja nici altă literatură, decât sălbatica, excelenta, geniala şi mereu actuala literatură a lui Jean Parvulesco, operele operative ale lui Jean Parvulesco.

Şi pentru a închiea, aş dori să spun că sper la trezirea Marii Românii. Este o țară de moştenire bizantină. Este o țară secretă.

Şi nu este deloc întâmplător că cel mai bun spirit al secolului nostru, secolul precedent, Jean Parvulesco, este născut pe acest pământ sacru. Pe pământul României.

Memoria lui Jean Parvulesco nu este de domeniul trecutului, este eternitatea mereu prezentă.

Jean Parvulesco – Prezent!

12 noiembrie 2016

Romania ca proiect

(Textul intervenției lui Laurent James (Franța), unul dintre participanții la reuniunea de comemorare a filosofului, geopoliticianului şi scriitorului francez de origine română Jean Parvulesco, care s-a desfăşurat la Câmpulung Muscel (România) la 12 noiembrie, cu ocazia celor şase ani de la trecerea la Domnul a ilustrului gânditor tradiționalist. Laurent James, născut la Lyon (Franța) în 1970, este scriitor, ezoterist şi militant pentru refacerea unității spațiului eurasiatic din perspectiva Tradiției ancestrale.)

Întâlnirea între Papa Francisc şi Patriarhul Chiril la 12 februarie anul curent, a constituit un eveniment istoric major.

Până în prezent Vaticanul a avut întâlniri doar cu factorii politici din Rusia, asta din cauza blocajului făcut de fostul Patriarh Alexei al II-lea (care a refuzat ca Papa Ioan-Paul al II-lea să viziteze Rusia, contrar voinței lui Putin însuşi).

Or, toate evenimentele istorice sunt semnele vizibile a ceea ce se derulează în invizibil. Istoria este amprenta lucrării Sfântului Duh.

Şi dacă bisericile catolică şi ortodoxă, cei doi plămâni ai Europei, cum spunea Papa Ioan-Paul al II-lea, manifestă la ora actuală semnele exterioare ale unei uniuni regăsite, ale unei întoarceri acasă, este pentru că vremurile s-au împlinit şi pentru că altfel nici nu putea fi.

Ultima oară când o astfel de reuniune era pe punctul să se producă a fost la 6 iulie 1439, cu ocazia Sinodului de la Florența.

Anul 1439 ține de perioada critică de devastare definitivă şi fără întoarcere a Europei de către Modernitate.

Este vorba despre începutul ireversibil al occidentalizării Europei.

Decretul Sinodului de la Florența de unire între greci şi latini, confirmat la Sfânta Sofia în ziua de 12 decembrie 1452 (cu cinci luni înainte de căderea Constantinopolului), demonstra ambiția de a se ajunge la „definirea unor adevăruri teologice şi norme doctrinare care să servească drept călăuză pentru spiritele care nădăjduiau să pună capăt schismei" (vezi Joseph Gill, Le Concile de Florence, Ed. Desclée & Cie, 1964).

El a fost la un pas de răsturnare a istoriei prin proclamarea acordului între latini şi greci asupra unor elemente cruciale, cum ar fi: purcederea Duhului Sfânt; principiul Euharistiei, cele patru țeluri ale omului; primatul Papei; Filioque. În ceea ce priveşte ultimul punct („ Purcederea Duhului Sfânt din Tatăl prin Fiul „), să nu uităm că inițial acesta a fost introdus la al III-lea Sinod de la Toledo în 589 de către vizigoți, fiind proclamat ulterior în Galia francilor, în pofida poziției Bisericii latine. Cel care l-a introdus la Sinodul de la Aachen din 809 a fost Charlemagne (prin intermediul lui Teodulf), acesta fiind respins de către papa Leon al III-lea.

În ceea ce priveşte acest punct, ca de altfel şi altele, arta rămâne una dintre posibilitățile cele mai înalte de găsire a celui de-al treilea termen imperial. Eu văd în icoana Sfintei Treimi a lui Rubliov, executată cu ceva mai mult de zece ani înainte de Sinodul de la Florența, cea mai grandioasă tentativă de reunificare a bisericilor ortodoxă şi catolică în maniera lui de a reprezenta relația între Tatăl (în centru, sub stejarul Mamvri), Fiul (la dreapta, la poalele munților surplombați) şi Sfântul Duh (la stânga, în cortul lui Avraam, reprezentat printr-o biserică). Conturul celor trei Persoane formează o cupă, centrată pe o cupă prezentă vizual pe masă. Fiul Se priveşte în ea, prevăzându-Şi

misiunea dureroasă. Tatăl se înclină spre Duhul Sfânt, privindu-L: Spiritus ex Patre procedit, corpul Lui fiind întors spre Fiul : Duhul Sfânt purcede din Tatăl prin Fiul. Tatăl trece prin Fiul pentru a se dărui Sfântului Duh. „Şi Iisus le-a zis iarăşi: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit şi Eu pe voi... Şi zicând acestea, a suflat asupra lor şi le-a zis: Luați Duh Sfânt” (Ioan, XX, 21-22). Tatăl şi Fiul îşi îndreaptă ambii privirile Lor în direcția Sfântului Duh: Spiritus ex Patre Filioque procedit. O minunată sinteză armonioasă între monopartism şi filioquism, ce se întemeiază în mod firesc pe comuniunea consubstanțială între Tatăl şi Fiul.

Sinodul de la Florența a fost urmat de numeroase încercări de refacere a unității, care deseori veneau din partea împăraților Bizanțului (voi reveni asupra acestui termen), care cereau ajutor militar papilor, de cele mai multe ori împotriva otomanilor. În 1043, Patriarhul Cerularie s-a simțit amenințat de alianța politică creată între Împărat şi Papă. El a fost excomunicat de către cardinalul Humbert, legatul Papei Leon. Ioan al V-lea Paleologul de asemenea îi ceruse ajutor Papei în 1365 (contrar poziției Sfântului Grigorie Palama). Astfel de exemple sunt numeroase.

Aş dori să menționez aici gândirea lui Jean Romanidès, preot şi teolog născut la Pireu în 1927, doctor la Universitatea din Atena şi profesor la Facultatea de Teologie din Salonic, începând cu 1968. O culegere de texte ale acestuia, intitulată *Théologie Empirique* şi tradusă în franceză, a fost publicată de către Alain Santacreu (un prieten al lui Jean Parvulesco, căruia i-ar fi făcut plăcere să fie astăzi printre noi) în colecția „Contrelittérature”, pe care o conduce în cadrul editurii „L’Harmattan” L-aş cita aici pe Jean-Claude Larchet, care formulează astfel principalele teme ale gândirii lui Romanidès: „Cele trei trepte ale vieții

spirituale (purificarea, iluminarea, glorificarea sau divinizarea); creştinismul ca terapeutică; opoziția dintre teologia francă – impusă în Occident de către Charlemagne – şi teologia romană (adică a Imperiului Roman, numit în mod impropriu de către istorici „bizantin" şi a continuării sale de după căderea Constantinopolului, numită în mod impropriu „Bizanț de după Bizanț„); diferența radicală dintre doctrina romano-catolică despre păcatul originar (formulată de Augustin) şi concepția ortodoxă asupra păcatului strămoşesc ; Filioque-ul ca produs al teologiei francilor; schisma din 1054, nu ca rezultat al unei îndepărtări progresive dintre Occident şi Orient (potrivit unei opinii devenite curente), ci ca produs al politicii francilor impuse papilor; opoziția dintre teologia ortodoxă a energiilor divine necreate şi doctrina harului creat etc. Aş adăuga aici şi isihasmul văzut ca temelie a credinței ortodoxe, necontenita rugăciune a inimii, care călăuzeşte şi susține viața credinciosului.

Personal sunt interesat în mod special de viziunea sa asupra „ franco-latinizării ortodoxiei „, care ar putea căpăta accente semnificative în cadrul reuniunii noastre. Permiteți-mi să vă prezint un fragment dintr-un text al lui Jean Romanidès ce vizează această temă:

„Monahismul a constituit cel mai important obstacol în calea franco-latinizării ortodoxiei. Prin urmare, oare acesta nu era apărătorul tradiției biblice, al profeților şi al apostolilor, însăşi inima tradiției patristice? Francii cunoşteau puterea monahismului, deoarece atunci când aceştia au cucerit Galia romană, în secolul V, monahismul ortodox atinsese punctul său culminant. De asemenea, ei au încetat să caute episcopi printre călugări, transformându-i pe episcopi în conducători responsabili de poporul cucerit. În sfârşit, carolingienii franci vânau episcopii romani. Aceştia s-au instalat ei înşişi în pozițiile de episcopi şi

stareți, cooperând cu concetățenii lor franci şi transformându-se într-o poliție asupritoare a poporului pe care aceştia îl mențineau într-o obediență servilă prin instituirea unei religii a fricii. Fără îndoială că tocmai de aceea atâția clerici franci au fost masacrați de către galo-romani în timpul Revoluției."

Această viziune ar putea părea excesivă, dar ea este singura care intră în rezonanță cu cea a lui Grasset d'Orcet, care considera că istoria Franței a fost modelată de către două curente, două „ rase „ antagoniste şi complementare: frigienii (țărani, închinători la zeii Soarelui, templierii, iezuiții) şi delphienii (aristocrații, castelanii). În cadrul discursului meu, ținut la Rennes-le-Château în ianuarie 2014, am propus să li se atribuie o altă semnificație celor două curente din istoria Franței, adică de a vedea o existență de natură intrinsec fanceză, tacită sau explozivă de-a lungul epocilor, între cosmogoniile celtice şi merovingiene[22].

Susțineam în acest sens următoarele: „Revoluția franceză a constituit în egală măsură culmea vizibilă a confruntării dintre Parohie şi Palat, deoarece potrivit lui Grasset d'Orcet, care reia teza lui Nicolas de Bonneville (1788), „ Louis al XVI-lea a fost condamnat la moarte de către un colegiu de iezuiți în februarie 1785. El a fost acuzat de faptul că a renegat legea neamului închinător la Belenus[23] „. Această lege nu era altceva decât Pactul Sfântului Remi între popor şi elite, care îşi are originea într-un pact drudic ce vizează apărarea țăranilor de ravagiile războiului, devenit caduc deoarece ultimii s-au dedat speculației asupra seminței pe parcursul Renaşterii„.

---

[22] Merovingian - care aparține primei dinastii de regi ai statului franc.

[23] Benelus – zeu al Soarelui în mitologia celtică.

Să revenim acum la conceptul de „ franco-latinizare a Ortodoxiei”. Îl găsesc pasionant, deoarece el suprapune peste cele două curente din istoria Franței pe cel al creştinismului originar (cel de dinaintea creării Statelor Pontificale) şi cel al catolicismului modelat de către dinastia carolingiană. Adică creştinismul originar fiind celtic, țărănesc, colegial (de structură ortodoxă, am putea spune) şi catolicismul de obedienţă castelană (structură verticală).

Nu susțin că aş adera în totalitate la această viziune a lui Jean Romanidès, deoarece în calitatea mea de catolic sunt de părerea că epopeea carolingiană a fost necesară din punct de vedere istoric, ea contribuind la consolidarea Europei în fața diverselor pericole care o amenințau grav.

Totuşi, această viziune prezintă un interes special, deoarece ea asigură o platformă comună catolicilor şi ortodocşilor. Romanidès scrie: „ Biserica Romei nu s-a separat niciodată de Ortodoxie, ci dimpotrivă, ea a fost distrusă, cucerită prin forță de către franci şi de către italienii non-romani şi a dispărut. „ Asta l-a determinat pe părintele Fontrier să susțină că, devenind ortodocşi, francezii nu fac altceva decât altceva decât să revină la credința strămoşilor lor, ce se întemeiază în întregime pe tradiția sfinților din Provența.

În concluzie, l-aş cita pe monseniorul Philarète: „ Imperiul Roman a fost bilingv; şi a-i opune (aşa cum se face uneori) pe Părinții latini Părinților greci înseamnă a proiecta asupra trecutului o situație care n-a apărut decât după cucerirea francă şi care a văzut confruntarea dintre un creştinism franc, zis latin, şi un creştinism ortodox, zis grec. Romanidès vorbea despre Părinții helenofoni şi latinofoni ai romanității [...]. Conceptul de romanitate ne permite să situăm în contextul lor adevărat disputele şi luptele despre care vorbim. Acest cadru este cel al unității fundamentale a civilizațiile romaice „.

Romanidès ținea foarte mult la proiectul restaurării politice a Imperiului Roman, căruia să i se confere numele de Romanie, proiect în întregime compatibil cu eurasianismul.

Să revenim la discuțiile dintre împărații „ bizantini „ (sau mai curând „ romani „) şi papi. Grecii ortodocşi aveau temerea că Uniunea ar presupune în realitate desființarea grecilor (revenirea la biserica latină).

Roma le cerea grecilor supunere spirituală, pentru a le acorda în schimb ajutor politic şi militar.

Astăzi, însă, trebuie să se înțeleagă că raporturile dintre Est şi Vest s-au inversat totalmente. Prima Romă este cea care îşi va găsi reînnoire spirituală în cea de-a treia Romă, în schimbul unui ajutor politic.

Căci Franța şi Occidentul sunt într-adevăr sub dominația radicală a puterilor Întunericului, şi este de la sine înțeles că nu se pot elibera niciodată prin ele însele.

Fiind manipulați de puterile atlantiste, balticii, polonezii şi ucrainenii şi-au asumat riscul de a scufunda din nou Europa în foc şi sânge, de a reinstala haosul pe continentul eurasiatic.

În definitiv, în loc să fie o punte între Europa şi Asia şi să aibă doar prieteni la frontierele lor, aceste țări au devenit un perete, o barieră inutilă, pomenind-se în jurul lor doar cu duşmani în stare să-i aneantizeze.

În ceea ce mă priveşte, sunt şi rămân catolic, apostolic şi roman, fidel față de capului familiei noastre. Sunt convins că Papa face totul pentru a pregăti marea reintegrare nupțială şi imperială a celor două biserici în a Treia, care în realitate nu este altceva decât prima Biserică, cea de dinainte de 752 şi de crearea Statelor Pontificale. Misiunele lui principale sunt: lupta totală contra Băncii Vaticanului, reîntoarcerea colegialității în Biserică, afirmația, potrivit căreia el este „ episcopul Romei „ (în conformitate cu

profeţiile Sfântului Malachia şi a lui Ioan al XXIII-lea),... sunt de faţă pentru a mărturisi.

De altfel, aceste legături cu secolul al VIII-lea sunt tulburătoare: ultimul papă extra-european în istorie înaintea lui François a fost Grigorie al III-lea sirianul, „ prietenul săracilor şi al nevoiaşilor „, decedat în 741; primul miracol euharistic al hostiei sângerânde s-a produs în 750 în Lanciano (oraşul centurionului Longinus), iar ultimul a avut loc în 1996 la Buenos Aires, în văzul monseniorului Bergoglio!..

Această întâlnire între Papa şi Patriarh, profetizată acum douăzeci de ani de către Jean Parvulesco în cartea *Un retour en Colchide*, va fecunda un nou ciclu istoric sub stindardul alb al Fecioarei Maria, Cea care a împlinit destinul terestru prevăzut de Dumnezeu pentru omenire şi care constituie platforma comună cea mai puternică între catolicism şi ortodoxie.

Vom lupta şi de acum încolo, din toate puterile noastre, pentru „ Schimbarea la Faţă hristologică imperială”.

Traducere şi note de subsol – Iurie şi Oana Simona Roşca

Emmanuel Leroy: Brexit, Trump, Fillon! un fir conductor?

După votul în favoarea Brexit în Marea Britanie la 24 iunie, totul s-a derulat ca şi cum agenda mondializării părea abandonată sau în orice caz s-a pomenit cu o aripa frântă.

Prin urmare, dacă însuşi perfidul Albion, matricea istorică şi ideologică anglo-saxonă, abandonează nava europeană afundată în criza migranților şi cea financiară, atunci s-ar putea spune cel puțin că asistăm la o schimbare strategică fundamentală din partea celor care țintesc o guvernare globală. Aşadar, din momentul în care arhivele declasificate ale CIA-ului din 2000 arătau legăturile strânse între presupuşii „Părinți ai Europei" Jean Monnet şi Robert Schuman cu patronii lor anglo-saxoni, ne-am putea întreba în mod legitim care e interesul mondialiştilor de a lăsa în derivă un instrument prețios de control şi aservire a popoarelor.

Însă dacă oligarhia anglo-saxonă sau cel puțin o parte a acesteia a jucat cartea Brexit şi a victoriei lui Trump, ne pomenim în situația de a constata un caz de figură ideală pentru a orbi lumea şi a înşela chiar şi analiştii cei mai lucizi şi mai circumspecți.

În realitate, însă, după ieşirea – pentru moment doar teoretică - a Marii Britanii din Uniunea Europeană, victoria lui Trump şi cea a lui Fillon, Rețeaua anticonformistă şi presa de alternativă cântă osanale pentru ceea ce pare a fi o schimbare radicală de paradigmă, față de care personal sunt mai mult decât dubitativ.

1. Să începem cu Brexit-ul

În mod obiectiv, plecarea „Godon”-ilor[24] din instituțiile europene nu pot decât să-i bucure pe toți apărătorii înflăcărați ai patriilor, întrucât este binecunoscut rolul jucat de Anglia în majoritatea războaielor ce au devastat Europa, şi asta după victoria zdrobitoare a armatelor franceze asupra englezilor în bătălia de la Castillon la 17 iulie 1453. Lăsând la o parte falsa politețe, consider că monarhia britanică n-a acceptat niciodată această înfrângere şi, mai larg, eliminarea ei de pe continent, şi că secole la rând, întreaga sa geopolitică a demonstrat că aceasta nu doar intenționează să recâştige controlul asupra destinelor Franței şi Europei, dar dincolo de asta, din moment ce după marile descoperiri geografice a căpătat mijloacele necesare şi mai ales după revoluția industrială, aceasta şi-a extins influența asupra întregii lumii.

Pentru a-şi atinge scopurile, ea a ştiut să combine supremația maritimă cu dominația financiară, teoretizată în secolul al XVI-lea de către navigatorul englez Sir Walter Raleigh, acesta fiind primul care s-a exprimat în felul următor: „Cel care controlează marea, controlează comerțul mondial; cel care controlează comerțul, controlează bogăția; cel care controlează bogăția lumii, controlează însăşi lumea.”

Dar să revenim la Brexit. Am convingerea că vârful piramidei oligarhiei britanice – nu cititorul de rând al ziarului „Times” – a luat act recent de eşecul strategiei neoconservatorilor americani în ceea ce priveşte preluarea controlului total asupra lumii după căderea Uniunii Sovietice. Astfel, lumea anglo-saxonă a avut o perioadă de

---

[24] Godons - fr. - peiorativ pentru englezi.

oportunitate relativ scurtă la scara istoriei - 1991/2000 – pentru a pune stăpânire pe Eurasia ca urmare a căderii definitive a Moscovei. Totuşi, pe durata mandatelor lui Gorbaciov şi Elţîn, stăpânii finanţelor mondiale n-au putut să viseze la nişte parteneri mai buni pentru a pune în genunchi ultima ţară liberă de pe continentul eurasiatic. Şi de fapt, prin jefuirea bogăţiilor, amputarea teritoriilor şi inocularea în doze mari a otrăvii liberale în venele slave, totul a fost pus în aplicare pentru atingerea visului dement a adepţilor unei guvernări mondiale.

Dar la răscrucea mileniilor, încetul cu încetul, Rusia s-a trezit şi a început să conştientizeze treptat că „partenerii" occidentali nu doresc atât un parteneriat, cât o capitulare în toată regula. Anumiţi autori anti-conformişti, precum Pierre Hillard, în ciuda calităţii lucrării acestora, susţin în permanenţă precum că liderii ruşi sunt uneltele Sistemului. Personal, însă, consider că realitatea e mult mai complexă şi va necesita în timp o analiză mult mai detaliată. Faptul că Vladimir Putin, de exemplu, - deşi are o aversiune totală faţă de ideologie – provine din şcoala „liberală" a KGB-ului nu lasă loc de îndoială.

Însă convingerea mea este că iniţial geografia, apoi istoria, după care descoperirea treptată a voinţei nestăpânite a anglo-saxonilor de a-şi subjuga ultimul popor liber de pe continentul eurasiatic l-au determinat pe Vladimir Putin, iar alături de el – majoritatea poporului rus, să conştientizeze adevăratele mize, acesta începând să elaboreze o alternativă la ideologia occidentală. A se vedea la acest subiect remarcabilul articol al lui Aleksandr Dughin asupra cezarismului.

Această deşteptare a Marii Rusii şi formidabila modernizare a armatei ruse, realizată doar într-un deceniu, a temperat speranţele anglo-saxonilor şi neoconservatorilor de a-şi înfăptui cucerirea militară a lumii într-o scurtă

perioadă de timp prin impunerea presupusei lor superiorități tehnologice.

Ce legătură ar avea toate aceste întâmplări cu Brexit-ul? Ei bine, pur şi simplu atunci când Sistemul se izbeşte de o rezistență pe care n-o poate învinge, acesta utilizează căi ocolite pentru a-şi atinge scopurile. Luând act de superioritatea militară rusă față de tehnologia occidentală, inclusiv față de cea americană, el a revenit la ceea ce ştie să facă mai bine, adică la ingineriile financiare şi la ceea ce City-ul[25] a început să facă prin intermediul DST-ului .

Pentru a înțelege mai bine logica sistemului, trebuie să avem mereu în minte că oligarhia, Noua Ordine Mondială, clasa superioară mondială, inițiații, marea finanță, numiți-i cum doriți, urmăresc în permanență acelaşi scop, şi asta de secole, generație după generație: a obține controlul total al întregii umanități. Aşadar, Brexit-ul trebuie văzut nu ca o eliberare a unui popor din ghearele mondializării, ci pur şi simplu ca o pauză sau mai curând o reorientare a strategiei adevăraților emițători de ordine.

Am putea împinge presupunerile noastre şi mai departe, imaginându-ne, de exemplu, că afacerea murdară Strauss-Kahn de la hotelul „Sheraton" din New York în 2011 a scos în vileag premisele a ceea ce vedem să se manifeste la ora actuală într-o manieră mult mai clară. Trebuie amintit faptul că fostul director al FMI, în conformitate cu anumite competențe ale sale, a urmat o politică de stabilire a drepturilor speciale de tragere, în strânsă legătură cu China şi Rusia, situație în care Libia urma să joace un rol inițial important, datorită politicii sale africane şi ponderii pe care o aveau rezervele ei financiare prin intermediul fondurilor sale suverane. Dar dacă implementarea acelor faimoase

[25] City – centrul financiar al Imperiului Britanic, care se află în miezul finanței mondiale.

DST[26], dorite de către City, îi conveneau Chinei şi unor ţări emergente, care tindeau de asemenea să scape de presiunea dolarului, este evident că oligarhia americană nu putea să vadă cu ochi buni evadarea din supremaţia dolarului, care îi asigură dominaţia asupra sistemului financiar mondial.

Am putea, deci, presupune că această căderea a şefului FMI a scos în vileag confruntarea dintre anumite cercuri de la City şi unele cercuri de pe Wall Street, precum şi că Dominique Strauss-Kahn a fost prima victimă de anvergură a ceea ce poate fi văzut ca o sciziune în tabăra globaliştilor, iar în acest război fratricid, în toate sensurile acestui termen, Wall Street-ul şi complexul militar-industrial american au fost cei care au repurtat prima victorie. Şi această victorie a fost urmată de alta, şi anume căderea dictatorului libian, cea de-a doua victimă de anvergură în lupta dintre dolar şi ceea ce încă mai reprezintă lira sterlină. Altfel spus, anul 2011 mai poate fi considerat şi ca un an al dominaţiei mondiale a complexului militar-industrial american, reprezentat pe scena internaţională de către Hillary Clinton şi valeţii săi europeni Cameron şi Sarkozy. Şi asta probabil pentru că ea a servit în mod remarcabil interesele unei părţi a oligarhiei americane aflate deja în conflict cu City, care a găsit în persoana lui Hillary Clinton un campion al taberei democrate, menite să apere cu orice preţ, inclusiv cu preţul unui război mondial, preeminenţa Statelor Unite asupra restului lumii. Anume din această perspectivă am putea vedea candidatura lui Trump ca un contra-atac al City, destinat temperării progresive a veleităţilor de dominaţie mondială a SUA prin forţa brută, prin realinierea puterii americane şi supunerea acesteia singurei voinţe a matricei londoneze.

---

[26] DST - Drepturile speciale de tragere sunt moneda virtuală a Fondului Monetar Internaţional, conceput ca înlocuitor al standardului aurului.

2. Să continuăm cu Donald Trump

Există un fapt care a fost mai puțin accentuat, şi anume că primul om politic european care s-a întâlnit cu Donald Trump după alegerea acestuia este Mister Brexit în persoană, şi anume însuşi Nigel Farage, ex-preşedinte UKIP[27], demonstrând prin asta că forțele care au susținut ieşirea Regatului Unit din UE au fost pe aceeaşi linie cu cele care l-au susținut pe Donald Trump în SUA.

Cât priveşte personajul extrem de controversat care este noul stăpân al Casei Albe, informațiile difuzate fiind contradictorii, ar trebui să aşteptăm mai multe luni înainte de a vedea cum se va contura în realitate noua politică internă şi internațională a Statelor Unite.

Dacă e să pornim de la ceea ce ni s-a transmis pe parcursul campaniei electorale sau de la propriile declarații ale lui Donald Trump – fără a zăbovi asupra aspectelor indecente sau asupra suspiciunilor de viol -, am putea să deducem în mod normal următoarele elemente:

În politica internă:

a) reindustrializarea țării;

b) stoparea imigrației (sud-americane şi musulmane);

c) punerea la respect a Wall Street-ului şi a Sistemului Federal de Rezerve al SUA;

d) reducerea impozitelor pentru întreprinderi;

e) relansarea printr-o politică de ample investiții în infrastructură;

f) independența energetică prin intermediul gazului şi petrolului de şist.

Dacă e să ne reținem la primele trei puncte şi dacă acestea vor fi într-adevăr puse în aplicare începând cu luna

---

[27] UKIP – Partidul pentru Independența Regatului Unit.

ianuarie, ar fi vorba în mod cert de o revoluție, radical diferită față de politica promovată de către Statele Unite de la Jimmy Carter încoace. Dacă e să luăm în calcul faptul că politica americană, începând cu anii 1970, a favorizat în mod evident „offshorizarea" marii finanțe prin delocalizarea industrială a întregii lumi occidentale, în beneficiul Asiei şi al Chinei în particular şi prin dezvoltarea simultană de paradisuri fiscale, proiectele lui Donald Trump sunt în mod clar în dezacord izbitor cu această politică de distribuție a bogăției la nivel mondial.

Şi ca să spunem lucrurilor pe nume, atunci când o uzină este mutată din Cleveland la Shanghai sau de la Detroit la Kuala Lumpur, ajungem să constatăm următoarele: s-a produs sărăcirea claselor medii şi populare americane; s-a înregistrat o îmbogățire a populațiilor asiatice şi pe deasupra creşterea considerabilă a marjei de profit a societăților transnaționale şi a principalelor bănci care le controlează. Deci, dacă Trump îşi va menține angajamentele electorale, vom asista la o redinamizare a societății americane în detrimentul marii finanțe internaționale. Va merge oare această voință până la răsturnarea puterii exorbitante a Rezervei Federale şi la restabilirea unui capitalism de stat, asemenea celui care a dominat în Statele Unite înainte de 1913, anul creării Rezervei Federale? Viitorul ne va arăta.

Ceea ce deja s-a obținut este faptul că victoria lui Trump a eliberat în mod evident anumite conştiințe din lumea anglo-saxonă, în particular în lumea mass-media, deoarece am început să vedem în presa britanică articole ce repun în discuție versiunea oficială a atentatelor din 11 septembrie, un lucru absolut inimaginabil cu doar o lună în urmă.

În politica internațională:

a) afişarea unei voințe de cooperare cu Rusia;

b) inițierea unor tensiuni cu China prin anunțarea restabilirii unor tarife vamale ridicate;

c) renunțarea la războaiele de agresiune şi în particular în cazul conflictului din Siria;

d) repunerea în discuție a acordurilor internaționale privind schimbările climatice;

e) repunerea pe tapet a problemei ridicării sancțiunilor contra Iranului.

Să le luăm pe rând. Voința de a coopera cu Rusia, în special în lupta contra terorismului – sponsorizat la scară largă de către Statele Unite şi aliații lor -, este cea mai bună noutate la care putea spera Rusia, ceea ce şi explică marea satisfacție exprimată la Moscova după victoria candidatului republican. Este evident faptul că dacă, dimpotrivă, ar fi câştigat Hillary Clinton, riscurile iminente de declanşare a unui al treilea război mondial nu erau deloc neglijabile şi că un şir de semnale alarmante au şi fost lansate în ultimele luni în Europa şi în Marea Chinei.

Cât priveşte reluarea tensiunilor cu China, s-ar întâmpla pentru prima dată după sfârşitul anilor 1960 când am asistat la reluarea conflictelor cu Imperiul de mijloc. Încă din perioada lui Nixon relația cordială între China şi SUA practic nu a cunoscut hiatusuri, cu excepția tulburărilor create odată cu sfârşitul războiului din Vietnam din 1975. Este important să se țină cont de aspectul respectiv, deoarece acesta e în dezacord cu alianța financiară pe care a angajat-o Londra cu Pekinul, prin intermediul introducerii DST-ului şi susținerii Băncii Asiatice pentru Investiții în Infrastructură – altfel zis, o susținere a politicii strategice a Chinei: o centură, un traseu.

În chestiunea războaielor de agresiune este vorba de o turnură majoră (dacă această promisiune va fi respectată) a politicii externe americane de după 1945. În particular,

stoparea susținerii de către Statelor Unite a politicii de destabilizare a statelor laice din Orientul Apropiat şi Mijlociu şi din Africa de Nord, promovată de către Arabia Saudită şi Qatar cu ajutorul Fraților Musulmani, ar reprezenta o schimbare fundamentală a strategiei din partea lumii anglo-saxone şi, în plus, va demonstra o separare netă între politica Londrei şi cea a Washingtonului.

Ceea ce ar fi de reținut în această evoluție este faptul că remodelarea Marelui Orient Mijlociu, elaborată în oficinele neoconsevatoare, care cel mai probabil sunt în legătură cu statul Israel, va cunoaşte o stopare bruscă, care deja se conturează prin reluarea alianței manifestate de către Egipt, acesta raliiindu-se luptei contra terorismului în Siria.

Dacă aş fi în locul primului-minstru israelian, aş începe să mă întreb despre alianța reînnoită în 1917 între Lord Balfour şi Theodor Herzl.

În ceea ce ține de repunerea în discuție a angajamentelor americane privind acordul COP 21, este vorba aici de o declarație mult mai importantă decât pare. În consecință, în pofida furtunilor mediatice din presa mainstream asupra unanimității între „experți" şi guverne, inclusiv papa, asupra chestiunii încălzirii globale, este interesant de observat că noul preşedinte american şi-a exprimat scepticismul vizând pretinsa încălzire a pământului. După ce am examinat originea acestei farse, precum şi larma mediatică fenomenală care o acompaniază, consider că am putea cădea de acord că aici este vorba de o nouă escrocherie, de această dată de anvergură planetară, menită să ne facă să acceptăm faptul că în anii viitori va trebui să plătim noi taxe – ghiciți cui anume? – pentru a avea dreptul să respirăm un aer „sănătos".

Şi, în sfârşit, în ceea ce priveşte poziția lui Donald Trump asupra acordului cu Iranul, mărturisesc sincer că mă pierd în supoziții. A vrut el oare să îmblânzească lobby-

ul sionist în cadrul alegerilor prezidențiale? Oare a pus el în aceeaşi torbă regatul wahhabit, ISIS/DAESH/EI, Frații Musulmani şi Republica Islamică Iran? Este el pe punctul să aplice politica Israelului, având în vedere relația lui strânsă cu Beniamin Netanyahu? Singurul lucru cert este că geopolitica îşi are regulile sale şi că mi se pare dificil să se împace o politică de alianță cu Rusia pentru eradicarea terorismului, în particular în cazul teatrului de operațiuni din Siria, cu o politică agresivă de reluare a acordurilor cu Iranul, ținându-se cont de faptul că ultimul este un actor major în lupta împotriva otrăvii islamului integrist în acțiune în Irak şi în Siria.

În orice caz, chiar dacă nu suntem la capătul surprizelor pe care ni le rezervă alegerea lui Trump, este cert faptul că ascensiunea lui constituie o schimbare tectonică majoră, efectele căreia încă n-am reuşit să le estimăm până la capăt, în mod special în Europa şi în particular în Franța.

3. Să încheiem cu Fillon

Este foarte probabil că victoria acestuia la alegerile primare ale dreptei sunt în legătură directă cu victoria lui Donald Trump, ultima fiind o consecință logică a Brexit-ului.

Punctul comun care uneşte aceste trei surprize ale ultimelor luni este prăbuşirea completă a instituțiilor de sondare a opiniei publice şi a mass-media dominante, care în toate trei cazurile au dat de-a valma câştig de cauză taberei adverse. Prima constatare care e în consonanță cu ideea de sciziune în sânul taberei mondialiştilor, voința de schimbare strategică, afişată de către o facțiune a oligarhiei, n-a fost luată în seamă de către canalele obişnuite cu difuzarea gândirii unice. Această afirmație merită să fie temperată prin excepțiile notabile din presa anglo-saxonă,

dar – vai! - nu şi din presa conformistă franceză, aliniată în totalitate la vechile standarde ale mondializării 1.0. Va trebui să i se explice că s-a trecut la versiunea 2.0 şi că aceasta include anumite reverenţe faţă de personaje atât de atipice cum e Trump şi atât de insipide cum este Fillon.

A doua constatare: se pare că puterea reţelelor sociale de a crea valuri puternice sau de a inversa tendinţele începe să-şi producă efectele. Începând cu anul 2003 şi revoluţia color ce a determinat căderea preşedintelui Şevarnadze în Georgia şi până în zilele noastre, reţelele sociale s-au dezvoltat în mod considerabil, iar influenţa asupra creierilor exercitată de către aceste reţele a cunoscut un salt enorm. Impactul este mult mai puternic decât al reţelelor militanţilor de tipul Avaaz, binecunoscut pentru finanţarea de către George Soros; de acum încolo este posibil de a încărca întreg spaţiul virtual cu dezinformare sau cu informaţii părtinitoare pentru a ruina o candidatură (Alin Juppé), inclusiv prin intermediul canalelor de Internet anticonformiste.

În ceea ce priveşte poziţia lui François Fillon contra avortului sau în favoarea acestuia, ar fi bine să ne amintim de fabulele lui La Fontaine: „Sunt o pasăre, priviţi-mi aripile, sunt un şoarece, trăiesc ca guzganii...”

Fără a intra în această dispută, care nu mă interesează deloc, fie că ar fi vorba de o postură sau de o impostură, mi se pare mult mai interesant să înţelegem de ce Fillon l-a învins pe Juppé, în timp ce totul părea să indice că Sistemul în versiunea lui franceză votase pentru primarul de Bordeaux deja de mai multe luni. Mai mult decât atât, calchierea după Brexit şi alegerea lui Trump mi se pare destul de valabilă; şi de această dată ne aflăm în faţa a ceea ce pare a fi o ruptură în sânul Sistemului sau o facţiune pe care o numim arheo-americană sau clintoniană, dacă doriţi, care îl susţine pe Juppé (vechiul Young leader), în timp ce o

altă facțiune, pe care am putea-o numi neoglobalistă, a înțeles – sau a fost informată în mod corespunzător – că strategia s-a schimbat şi că de acum încolo ar trebui să-şi schimbe direcția.

Şi ceea ce ne mai deranjează în cazul lui Fillon e faptul că acest insignifiant om politic de provincie este fiu spiritual al lui Joël Le Theule, fost deputat din partea Sarthei, care l-a şi introdus pe François Fillon în farmecele şi chinurile vieții politice franceze.

Şi iată că ne-am pomenit cu acest viitor preşedinte cvasi-desemnat, ex-gaullist social, transformat în dublu ultra-liberal şi foarte conservator de când cu viitorul său omolog de dincolo de Atlantic Donald Trump.

Acum este clar că François Fillon, având susținerea oficială a mediilor catolice de la „Le Manif pour tous”[28], cu excepția unui accident oricând posibil, vede alegerile prezidențiale din anul viitor aproape câştigate şi că vom avea un guvern ultra-liberal şi ultra anti-social în exercițiu, spre marea satisfacție a păpuşarilor care trag de sfori. Şi pentru a vă arăta că este dificil de a te afla în acest coş de crabi, puneți-vă un pic în locul lui Alain Juppé, căruia personaje importante i-au declarat cu certitudine, de cel puțin doi sau trei ani, că acum va fi rândul lui să guste din deliciile puterii şi care, după toate acestea, l-au anunțat brusc că, după toate câte au fost, nu el va fi alesul, ci altul, al cărui profil se potriveşte mai bine politicii care se doreşte a fi promovată sau evoluției mentale pe care o cunoaşte țara. Şi dacă ați citit cu atenție notițele făcute de „French-American Foundation”, ați observat că un oarecare Henri de

[28] Le Manif pour tous – grup de asociații ce pledează pentru valorile familiei.

Castries (director general al AXA[29]) a fost membrul (promoția 1994) acesteia şi că a fost, deci, foarte apropiat de Alain Juppé în calitate de „co-Young leader”.

Dar Henri de Castries, descendentul marchizului de Sade, potrivit descrierii sale de pe Wikipedia, este în acelaşi timp, începând cu 2011, conducătorul grupului Bilderberg, acesta revendicându-şi fără nici un complex apropierea sa specială cu noul patron al dreptei republicane, şi asta după ce a susținut, ca de obicei fără nici un minim complex, candidatura lui François Hollande în 2012.

În concluzie, mi se pare important să privim toate evenimentele care au survenit cu o maximă circumspecție şi se cuvine, mai ales, să nu ne lăsăm abuzați de declarațiile de circumstanță sau de către trişorii puşi să ne deturneze atenția de la ceea ce se întâmplă într-adevăr. Sistemul este mare maestru în arta de a manipula lumea.

Există în mod clar o schimbare de strategie în vârfurile elitelor mondialiste şi, foarte probabil, o luptă pe viață şi pe moarte între facțiunea arheo-americană şi cea neoglobalistă este în desfăşurare. Majoritatea elitelor franceze, în particular cele mediatice, încă n-au înțeles rațiunile şi mizele acestor schimbări. Se cuvine să fim de o luciditate extremă în lunile care vin, deoarece schimbările vor fi profunde şi brutale. În aparență, ideile conservatoare, revenirea la tradiție, consolidarea națiunilor şi a identităților vor fi ridicate în slăvi. Dar este bine să nu se uite că Sistemul este inamicul declarat al patriilor, al popoarelor şi al tradițiilor.

Scopul lor este să ajungă la o dominație absolută asupra unei umanități dezrădăcinate, fără memorie şi la înrobirea acesteia prin controlul total asupra minților.

---

[29] AXA – unul dintre cele mai importante instituții financiare la nivel mondial.

Rețelele „sociale”, banii „digitali”, transhumanismul omul bionic... iată câteva elemente din proiectul lor, iar eu unul nu consider că Brexit, Trump sau Fillon sunt de natură să împiedice acest dezastru anunțat. Asta doar dacă Sfânta Rusie nu va continua să joace rolul „micului sat galez”, care încă mai rezistă şi va rezista întotdeauna în fața invadatorilor... Cine ştie?

Decembrie 2016

Traducere şi note de subsol - Iurie şi Oana Roşca

„Atunci când negustorul îi ia locul aristocratului, apare liberalismul”

Interviu realizat de Roman Bogoslovki cu Natella Speranskaia

Ocaziile de a comunica cu un filosof adevărat sunt extrem de rare. Mai ales dacă este vorba de o domnişoară de 29 de ani. Am dialogat cu o deosebită plăcere, vorbind despre politică şi cultură, conservatism şi liberalism cu Natella Speranskaia, filosof, coordonator de proiecte politice şi culturale, director al departamentului de planificare strategică al Mişcării Internaţionale Eurasiatice.

– Natella, ştiu că dumneavoastră promovaţi ideea a ceea ce se numeşte „a Patra Teorie Politică”. Vă rog să ne vorbiţi despre asta. Şi tot aici: de ce primele trei – înţeleg că e vorba de liberalism, comunism şi naţionalism – nu mai pot fi reformate sau completate, ci neapărat urmează să fie date la o parte?

– Secolul XX a fost arena luptei ideologice dintre cele trei teorii politice de bază – liberalismul, comunismul şi naţional-socialismul (fascismul). Naţional-socialismul, care apăruse mai târziu decât alte doctrine, a fost primul care a suferit o înfrângere totală, dar şi modelul sovietic s-a prăbuşit sub presiunea teoriei liberale. De aici reiese că niciuna dintre ideologiile înfrânte nu ne poate servi drept punct de pornire. Nu are nici un sens să ne întoarcem înapoi şi să revenim la strategiile ce şi-au arătat impotenţa. Orice încercare de a reforma sau completa ceva vor conduce spre un rezultat nul. Cea de-a Patra teorie politică, fondatorul căreia este Aleksadr Dughin, apare ca urmare a

ieşirii dincolo de limitele celor trei doctrine politice amintite aici. Acolo unde matricea liberală continuă să domine, dimensiunea politică propriu-zisă dispare. Ea este înlocuită de către sfera economică, unde nu există prieteni şi duşmani, ci doar concurenţi şi oponenţi. Iar acolo unde dispar noţiunile de „prieten-duşman", care definesc însuşi Politicul, se produce nivelarea dimensiunii existenţiale a politicii. De fapt, liberalismul conduce spre neutralizarea şi depolitizarea învăţământului, economiei, precum şi a altor domenii. Această doctrină a pervertit în mod sistematic toate reprezentările şi modelele politice din trecut. Suntem nevoiţi să avem de a face cu substituirea sensurilor. Nietzsche remarca pe bună dreptate: „Instituţiile liberale încetează imediat să mai fie liberale chiar din clipa când acestea sunt ocupate: după care nu există duşmani mai răi şi mai radicali ai libertăţii decât instituţiile liberale. Se ştie până unde ajung acestea: ele plasează mine sub voinţa de putere, ele reprezintă nivelarea ridicată la rang de morală a munţilor şi a văilor, ele fac din om o fiinţă mică, fricoasă şi desfrânată, – ele reprezintă de fiece dată triumful spiritului de turmă". Toţi cei care se află până în prezent sub stăpânirea unei orbiri politice, se încăpăţânează să vadă în liberalism calea spre libertate. Dar drumul respectiv le va fi semănat cu crâncene dezamăgiri.

– În ce mod şi când anume se planifică implementarea practicii în baza celei de-a Patra teorii politice?

La fel ca şi grecii antici, personal nu vad vreo ruptură între theoria şi praxis şi, firește, nu consider că este corect ca cele două noţiuni să fie contrapuse. Anume ideile sunt cele care formează contururile viitoarelor evenimente, exercită o influenţă hotărâtoare asupra mersului istoriei. O practică lipsită de orice fundament teoretic reprezintă doar un gest haotic cu urmări dintre cele mai imprevizibile.

Teoria şi practica trebuie gândite ca un tot întreg, nu ca două domenii incompatibile.

– Atunci vă adresez o astfel de întrebare: este oare posibilă la ora actuală existența unei filosofii fără politică şi a unei politici fără filosofie? Ştiu că dumneavoastră sunteți adepta unei sinteze dintre cele două discipline. Însă, iată, de exemplu, filosofia lui Jakob Böhme nu are nevoie de o suprastructură politică, iar politica anarhiştilor m-aş îndoi să aibă nevoie de o fundamentare filosofică specială (desigur, aş putea să şi greşesc). Nu cumva încercați să forțați o sinteză a ceva a priori imposibil de sintetizat?

– Mă tem că astăzi totul este posibil: o politică fără filosofie, o filosofie fără politică, chiar şi o politică fără politică, oricât de straniu ar putea părea. Personal numesc perioada istorică actuală drept Interregnum, „interval între două domnii”, atunci când vechea paradigmă de viziune asupra lumii deja a suferit înfrângere, iar una nouă încă n-a reuşit să se constituie. Această reținere metafizică este conjugată cu haosul, în pofida căruia noi, asemenea primului om, încercăm să dăm nume tuturor lucrurilor. Este un timp al unei rupturi totale şi al inadmisibilității unor alianțe. Aveți perfectă dreptate, sunt adeptul unei sinteze între filosofie şi politică, dar pentru a vă răspunde la întrebare, trebuie să explic ce anume vom avea în vedere prin termenul politică. Vorba e că viziunea tradițională (ca, de exemplu, cea a vechilor chinezi) vădeşte o legătură profundă între filosofie, politică şi artă. Această legătură este strict condiționată de către coincidența principiilor de gândire estetică, politică şi filosofică. Indiscutabil, politica în înțelesul ei de azi, trivializat, nu are nicio tangență cu înaltele sfere ale esteticii sau filosofiei. Dar cum înțelegea Politicul Platon? Drept temelie a învățăturii lui politice servea teoria ideilor, politica fiind urcuşul spre principiile

fără nume. Filosoful se prezenta întotdeauna ca şi conducător; mai mult, numai un filosof putea şi trebuia să conducă. Astăzi s-a pierdut definitiv orice reprezentare despre politică, de aceea pentru majoritatea oamenilor acest cuvânt devine sinonimul vulgarității cinice, a minciunii şi murdăriei. Cu părere de rău, despre politica modernă nici nu se poate spune altceva. La fel se prezintă şi filosofia modernă. Dar, aşa cum înțelegeți, personal insist asupra unei sinteze totalmente diferite.

– Vom reveni la Platon ceva mai târziu. Acum vă rog să ne spuneți cum înțelegeți dumneavoastră personal noțiunea de Dasein? Este vorba despre una dintre cele mai enigmatice noțiuni din filosofia occidentală, după părerea mea. În cursurile sale despre Martin Heidegger, Aleksandr Dughin, în opinia mea, descrie şi explică această noțiune mai bine decât orice dicționar (poate chiar mai bine decât însuşi Heidegger). Şi încă ceva: am înțeles corect faptul că anume Dasein-ul stă la baza celei de-A Patra Teorii Politice?

– Aveți perfectă dreptate, Aleksandr Dughin a făcut cea mai completă descriere a acestei noțiuni fundamentale şi e puțin probabil să pot adăoga ceva substanțial la cele spuse de învățătorul meu. Însă dumneavoastră mă întrebați de asemenea şi despre înțelegerea mea personală a noțiunii de Dasein. Aş spune că Dasein este ceea ce conştientizează apropierea „nopții zeilor", aflându-se la frontiera dintre ființă şi neființă. Este revelația, lovitura inițiatică a fulgerului. Aici simplificările sunt cel mai puțin necesare. Ignotum per ignotius (lat.- necunoscutul prin ceva şi mai necunoscut), cum spuneau filosofii antici . Atunci când Aleksandr Dughin s-a întrebat care anume este subiectul cele de-a Patra filosofii politice, el l-a definit ca Dasein. În liberalism drept subiect apare individul, în comunism – clasa, iar în fascism / național-socialism – rasa şi statul. În cazul celei de-

A Patra Teorii Politice este vorba despre un alt tip de gândire politică, despre dimensiunea existențială a politicii, unde nu mai e loc pentru subiecții vechilor ideologii. Dacă doriți, prin intermediul Dasein ajungem la principala alegere între das Man şi Selbst, dacă e să apelăm la terminologia lui Heidegger.

– *O întrebare niţel cam naivă: prin ce se deosebeşte Dasein de noțiunea de Divinitate, Dumnezeire, Dumnezeu? Atunci când subiectul şi obiectul sunt anulate şi violate, ce mai rămâne? Dumnezeu, oricum l-ai numi, nu-i aşa?*

– Într-adevăr, n-aş putea spune că e o întrebare naivă... Cred că dacă vom porni de faptul că Dasein-ul reprezintă ceva finit (el încheindu-se în momentul în care devine existență-spre-moarte), atunci această noțiune va fi greu de aplicat pentru Dumnezeu. Aleksandr Dughin compara Dasein-ul cu o săgeată, aruncată în direcția chipului Ultimului Dumnezeu, der letzte Gott, comparația respectivă, în opinia mea, fiind foarte reuşită. Nu sunt specialist în filosofia lui Heidegger, de aceea concluziile mele nu pretind la nimic deosebit.

– *Natella, ce este Tradiția şi cine este „Omul care aparține lumii Tradiției”?*

– Stricto sensu, Tradiția este „transmiterea” inițiatică a eternelor şi imuabilelor principii ale moştenirii spirituale a umanității, care s-au păstrat la toate etapele desfăşurării procesului hieroistoric. Deseori ea este considerată a fi sinonimă cu Philosophia Perennis şi este confundată cu tradiționalismul. Dacă prima asociere este îndreptățită, cea de-a doua necesită anumite explicații. Tradiționalismul a apărut ca reacție la desacralizare şi la ruperea relației cu Tradiția, situându-se de la bun început în opoziție față de lumea modernă. Mark Sedgwick în cartea sa „*Împotriva lumii*

moderne: Tradiționalismul şi istoria intelectuală secretă a secolului XX" a descris în detaliu istoria apariției mişcării tradiționaliste, ale cărei exponenți de frunte au fost Rene Guenon, Julius Evola, Ananda Coomaraswamy, Frithjof Schuon, Titus Burckhardt etc. Anume lui îi aparține ipoteza nelipsită de interes, potrivit căreia Guenon a preluat concepția Philosophia Perennis din neoplatonismul renascentist. Fiind interesată de asta, am încercat să găsesc originile tradiționalismului în epoca Renaşterii şi, într-adevăr, le-am descoperit în viziunile lui Marsilio Ficino şi Pico della Mirandola. Încă o eroare gravă o reprezintă reducerea Tradiției la o sumă de cutume şi obiceiuri. Aceeaşi pierdere a sensului s-a produs şi în cazul percepției asupra „mitului", care s-a transformat întro „poveste", „scornire". Trebuie pus capăt acestei stări de lucruri.

Omul care aparține lumii Tradiției este omul care nu şi-a pierdut sentimentul sacrului, despre care omul modern a încetat să mai aibă chiar şi cea mai vagă bănuială.

– Atunci haideți să ne deplasăm spre un context ceva mai politic. Noțiunea de „conservatism" deseori este asociată cu „strămoşii bărboşi", cu obscurantismul, cu negarea progresului. Să-i fie oare cuiva convenabil să trateze anume în acest fel noțiunea respectivă? Cine este în realitate un conservator?

– Şirurile asociative ale majorității oamenilor nu mă mai miră demult. Se creează impresia că oamenii s-au dezobişnuit să înțeleagă până şi semnificația acelor cuvinte, cu ajutorul cărora comunică zilnic între ei. Atunci când pronunțăm cuvântul „om", unul se gândeşte la individ, altul – la personalitate, un al treilea – la încă ceva. Inversarea sensurilor te face de fiece dată să tălmăceşti de la început orice noțiune. Baza conservatorismului o reprezintă religiile tradiționale (pentru Conservatorismul rus – Ortodoxia,

pentru cel occidental – Catolicismul). Este vorba despre apărarea şi păstrarea valorilor spirituale şi intelectuale, dar în nici un caz despre tendința spre modele escapiste de comportament (evadarea în trecut) şi spre obscurantism. Conservatorul este întotdeauna un tradiționalist, care se opune declinului şi degradării lumii moderne. Dar el nu este un paseist, care ar lupta pentru trecut. . El este tradiționalist, care veghează permanența şi eternul. Amintiți-vă de renumitul George-Kreis, cercul poetului Stefan George format din intelectuali-platonicieni, care îşi sfidau deschis epoca, ocupând o poziție conservatoare. Aceştia erau esteți, gânditori, poeți care înțelegeau corect esența conservatorismului.

– *Conservatorismul presupune o structurare ierarhică strictă a societății. Să apelăm la exemplul lui Platon cu Statul Ideal: conducătorul-filosof, aristocrația, poporul. Dar puțini sunt cei care ar dori de bună voie să fie „popor” . Cine ar fi cel căruia i-ar plăcea ca o oarecare aristocrație să hotărască în locul lui ce să facă – să coase toată viața cizme sau să care cărbune? Oare asta nu e tiranie, nu e separare în cei care „au dreptul” şi cei care sunt nişte „făpturi tremurânde”?*

– Aici nu este vorba despre plăcere. Oare cineva s-ar apuca să conteste faptul că noi venim în această lume având sarcini ontologice diferite, iar ocupând un loc străin, nu vom reuşi să atingem perfecțiunea în niciuna dintre acestea? Atunci când negustorul îi ia locul aristocratului, apare liberalismul, deoarece acesta începe să aplice principiile dintr-un domeniu (economia) acolo, unde acestea nicidecum nu pot fi aplicate. Atunci când cizmarul, în loc să se ocupe de meseria lui, se pretinde un nou Rafael, apare arta modernă şi compania unui Jeff Koons etc. Atunci când filosoful-conducător în virtutea împrejurărilor se pomeneşte atras în nişte procese, ce-l îndepărtează de la vocația lui

directă, avem de a face cu societate modernă, deoarece locul lui îl ocupă brutarul „încoronat”. Apropo de discuția despre conservatori. Conservatorul i se opune anume unei astfel de societăți. De altfel, castele lui Plato reuneau oameni nu în funcție de datele native, ci exclusiv în baza etosului, anume în asta constând deosebirea lor radicală față de castele indiene.

Tirania este posibilă doar în acea societate, unde la putere ajunge nu un rege-filosof, ci o parodie la acesta, un anti-filosof, un anti-politician. Potrivit lui Platon, dintre toate formele de guvernământ (timocrație, oligarhie, democrație şi tiranie), cea mai proastă era anume tirania, ea reprezentând ultimul stadiu al degradării Statului Ideal.

– Natella, reiese că liberalismul este la ora actuală o noțiune strict economică? Liberalismul este anume economia de dreapta. Iar realizarea lui în politică reprezintă fie democrația (şi atunci avem liberal-democrația), fie conservatorismul (şi atunci avem liberal-conservatorismul). Altfel zis, această noțiune induce în permanență confuzii. Vă rog să ne spuneți ce este liberalismul în starea lui actuală?

– În starea lui actuală liberalismul este cangrena de pe corpul politicii, care a devenit cauza intoxicației în masă. Dar nu e cazul să reducem liberalismul doar la economie. El este în primul rând o ideologie. Şi ca orice ideologie liberalismul constiuie un instrument de luptă periculos.

– Bine. Dar atunci când spuneți că în arta modernă pretutindeni se observă o hegemonie liberală, ce aveți în vedere?

– Liberalismul a transformat cultura întrun instrument politic. În momente de conflicte acute ce vizează teme de actualitate, cei care se grăbesc să se pronunțe sunt tocmai „oamenii de artă”, atrăgând în felul acesta auditorii largi

formate din oameni la fel de analfabeți politic, gata de recepționarea non-critică a informației ieşite din gurile idolilor acestora. Treptat are loc „politizarea artei”, în timp ce trebuie să aibă loc „estetizarea politicii”. De fapt, este vorba de o politizare liberală. Vedem spectacole în care pe neprins de veste apar remarci legate de diverse chestiuni politice, plăsmuiri literare lansate la țanc etc. Încercați să declarați deschis că sunteți antiliberal şi în acelaşi timp să realizați vreun proiect de anvergură. Orice subiect politic de actutaliatte devine o hârtie de turnesol: Pussy Riot, Charlie Hebdo, Maidan. Multă lume preferă să păstreze o neutralitate afişată şi să discute chestiunile politice doar în cercuri restrânse cu oameni de încredere, asta pentru a nu se confrunta cu presiunea publicului liberal. Să am iertare, dar cultura seamănă din ce în ce mai mult cu un câmp de bătălie dintre ideologii.

– Recent a decedat scriitorul Valentin Rasputin. Un alt scriitor, Dmitri Bâkov, a reacționat la acest eveniment printrun articol destul de neunivoc. Însă nu vom supune analizei textul respectiv, am vrut doar să citez ceva din articolul cu pricina cu titlu de exemplu şi de ilustrare pentru întrebarea mea. Primul citat: „ Iar acum, de ce n-am spune lucrurilor pe nume? Rasputin reprezintă un exemplu al faptului cum o idee falsă, plină de ură față de oameni, a ucis un talent de primă mărime, cum îmbrărțişarea unei concepții impuse a desfigurat un umanist, un psiholog, un intelectual.” Iar al doilea citat e de la sfârşitul articolului: „Şi poate dacă cineva ar compara proza timpurie şi cea târzie a lui Rasputin, acesta ar înțelege mai bine cu ce se termină ideologia şi practica naționalismului rusesc”. Iar acum iată şi întrebarea: oare nu ne-am întrecut cu măsura, jucându-ne de-a „magnetismul politicii” față de figura autorului, a creatorului? În fond, ce contează care anume sunt ideile şi principiile împărtăşite de un artist sau altul, de vreme ce este destul să

îi deschizi cartea (asculți un disc, priveşti un tablou etc.) şi simți cum te trec fiorii? De ce am încetat să privim arta în starea ei pură?

– Nu ştiu ce aş putea să vă spun... Vorba e că personal am luat în serios sfatul lui John Ruskin şi caut să nu-mi pierd timpul cu nişte cărți sau articole de o valoare modestă. Tocmai de aceea, fireşte, nu am cunoştință de textul lui Dmitri Bâkov. Dar judecând după fragmentele pe care le-ați citat, autorul s-a obişnuit să abordeze analiza literară fiind înarmat cu o prismă liberală, ceea ce nu mă miră deloc. Atunci când am avut ocazia să citesc romanele intelectualului liberal Umberto Eco, oricât ar părea de straniu, încercam să îl privesc din cu totul altă perspectivă, apreciind nu apartenența lui la tabăra adversă, ci măiestria lui deosebită de a crea lumi artistice.

– E clar. Atunci să venim mai aproape de cărți. Natella, în cartea dumneavoastră „Dionis cel urmărit „ una dintre noțiunile-cheie este cea de titanomahie. Vă rog să clarificați despre ce este vorba. Este o trimitere la Hesiod?

– Descrierea Titanomahiei sau a luptei dintre zeii olimpici este făcută în „Teogonia" lui Hesiod. Titanomahia-Gigantomahia-Tithonia sunt unite de un singur motiv – confruntarea dintre zei şi forțele ctonice. Aşa cum am reuşit să clarific pe parcursul cercetărilor mele, Pherecydes din Syros avea cunoştință despre evenimentul ce a precedat Titanomahia, atunci când zeii şi titanii au luptat de aceeaşi parte împotriva şarpelui Ophion. Am marcat această bătălie ca Ophionomahie sau lupta contra Şarpelui. În toate cazurile este vorba despre evenimente metaistorice (analogia acestora poate fi găsită şi în alte tradiții: lupta dintre Hristos şi Antihrist, a zeilor Deva şi Asura, Ormuzd şi Ahriman). Potrivit orficilor, omul a fost creat de către Zeus din cenuşa titanilor nimiciți, ucigaşii zeului Dionis, de aceea natura lui

este dual: partea lui inferioară, titanică, trupească coexistă în el cu partea divină, dionisiacă, superioară. Astfel, omul se află încă de la începuturi în faţa alegerii: zei sau titani, Olimp sau Ophrys, Dionis ori ucigaşii lui Dionis. În secolul XX a apărut cartea *Miturile Greciei* de Friedrich Junger, o lucrare pe care aş putea să o numesc cu tărie drept una iniţiatică, deoarece autorul ei nu doar a ajuns la reconsiderarea „Teogoniei" lui Hesiod, ci a inserat în cartea sa propria experienţă interioară a unui gânditor care riscă cu adevărat.

Titanomahia îmi domină toate gândurile, caut cu frenezie punctul de intersecţie dintre mit şi istorie, ghicind în acestea semnele reîntoarcerii lui Dionis. Având în vedere interesul meu pentru greci, este greu de imaginat că aş putea fi indiferentă faţă de „nervul" întregii paradigme a gândirii greceşti. Din perspectiva Titanomahiei devine clară soarta civilizaţiei Europei Occidentale, esenţa sentinţei „Dumnezeu a murit", dezbaterile despre „sfârşitul filosofiei", viitoarea renaştere a culturii ruse.

– Perfect. Ne-am apropiat de întrebarea ce este sau cine este Diavolul? Cum se manifestă acesta şi prin ce este periculos? Astăzi este atât de în vogă să fie luat în râs... Poate că acesta nici nu există?

– „Eu am canonizat râsul: deci învăţaţi să râdeţi, o, voi, oameni superiori!", aşa îi învăţa Nietzsche pe oamenii superiori să înţeleagă râsul divin, în ritmul dansului uşor, al lui Dionis. Însă nici chiar Nietzsche n-ar fi chemat la luarea în derâdere a Diavolului: cu acesta, ca şi cu Dumnezeu, filosoful avea raporturi speciale. Ultimii oameni (chiar cei care „stau şi clipesc din ochi") s-au învăţat să râdă de orice le este greu să înţeleagă, dar anume asta le e natura. Fiecare este liber să creadă despre Diavol orice, însă e puţin probabil ca cineva dintre noi să îl cunoască. Pentru mine

Diavolul este concentrarea forțelor titanice, iar cu acestea eu mă aflu în stare de permanentă luptă, uneori hotărându-mă la un tangou mortal.

– Natella, şi ultima întrebare? O femeie-filosof este mai curând o raritate. Însă despre dumneavoastră se ştie foarte puțin. În Internet nu există nici măcar biografia dumneavoastră oficială. Asta conduce spre gândul despre „ştergerea intenționată a poveştii personale”. Vă rog să lămuriți acest aspect.

În viața omului poate surveni un moment când persoana lui încetează să se epuizeze prin totalitatea datelor despre ziua şi locul naşterii sale, activitățile anterioare, vârstă, sex, nume. Toate acestea se transformă întrun balast inutil, întro mască ce i-a distorsionat trăsăturile feței, care se schimbă neîncetat. Se produce ruptura cu nivelul biografic şi trecerea la cel arhetipal. Deloc întâmplător în cartea *Dionis cel urmărit* apare acel „noi”, iar nu „eu”. „Eu” a devenit un spațiu prea îngust pentru gândul meu. Continui să-l folosesc în vorbire mai curând din obişnuință. Cum credeți, de ce Joséphin Péladan a devenit Sâr Mérodack, iar baronul Georg Philipp Friedrich von Hardenberg a intrat în istorie ca Novalis? De ce Fernando Pessoa şi-a creat un număr atât de mare de heteronimi şi cu ce scop şi-a nimicit biografia maestrul Fucanelli? Ştergerea istoriei personale se produce atunci când această istorie nu mai e în stare să mai relateze despre tine nimic. Prinzi a percepe orice eveniment din viața ta personală ca pe nişte poveşti despre oameni străini ție, fără a încerca nici interes, nici supărare. Personal nu mai văd demult nici un rost în propria-mi biografie. Şi poate că ar fi cazul să o transcriu pe o foaie curată, aşa cum a făcut-o Tamara Łempicka, dar am considerat că despre viața mea interioară (şi doar aceasta e importantă) cărțile vor spune mult mai bine decât colecția de amintiri despre

evenimentele vieții exterioare. Așa sau altfel, florile vii sunt întotdeauna cele de preferat unui ierbar.

Iurie Roşca: „Un stat mic trebuie să aibă în primul rând diplomaţie extraordinară, înţelepciune şi capacitate de negociere, nu retorici agresive”

(interviu pentru postul Europa Liberă)

Europa Liberă: Dacă facem bilanţul celor 25 de ani de independenţă a Republicii Moldova, ce a fost bine şi ce a fost rău în statul acesta?

Iurie Roşca: „Am fost şi noi parte a unui context regional şi internaţional, am obţinut independenţa. Am fost naivi, nu am avut experienţă de stat, ca toată lumea din spaţiul ex-comunist. Am încasat foarte multe bile negre în tot ce ţine de construcţia statală şi dezvoltarea economică. Şi acum cred că, după 25 de ani, vine perioada unor concluzii, a însuşirii unor lecţii. Pentru că facem greşeli atâta timp cât ele nu se transformă în lecţii. Dacă devin lecţii, poate, crizele pe care le-am traversat şi le traversăm şi la ora actuală pot să devină un bun prilej pentru relansarea noastră, pentru regândirea, reinventarea Republicii Moldova.”

Europa Liberă: E acum Moldova pe marginea prăpastiei, aşa cum spun mulţi oameni şi din interior, şi din exterior?

Iurie Roşca: „Tot ce ştim noi din istoria recentă a Republicii Moldova într-adevăr arată că aceasta este cea mai dificilă perioadă a societăţii noastre sub aspect politic şi economic. Ni se părea că mai rău nu se poate. Iată că e loc şi de mai rău. Simplu de tot: s-a schimbat totul, în ultimii

vreo zece ani, poate mai puțin. Dacă acum două decenii, chiar şi mai puțin, puteai să fii relevant electoral, având capacități, program, discurs, fiind polemist ş.a.m.d., acum, dacă nu ai bani, nu ai ce căuta, nu ai nicio şansă la alegeri."

Europa Liberă: Dar banul strică omul, inclusiv atunci când e cumpărat votul cetățeanului.

Iurie Roşca: „E o situație care nouă ni se pare atipică, dar, din nefericire, ea este absolut tipică pentru toate societățile capitaliste. Şi în America de ce Trump şi nu altul? Este Trump cel mai deştept american? Cred că nu. Are bani. În România nu este altfel. În Ucraina nu este altfel."

Europa Liberă: Dar să ne uităm în curtea noastră, totuşi.

Iurie Roşca: „Păi, nu de aceasta zic? Să nu ne panicăm şi să nu ne izolăm cu „ochelari de cai", crezând că numai în Republica Moldova avem la guvernare oligarhi şi cei care conduc „balul" sunt cei mai bogați oameni din Republica Moldova. Peste tot, cu mici excepții, care sunt absolut atipice şi confirmă regula, lucrurile sunt la fel. Poate, în alte părți situația economică e ceva mai, în aparență, mai bună, dar peste tot discrepanțele sociale cresc, inegalitățile economice cresc, numărul celor hiperbogați se reduce, numărul celor săraci se extinde peste tot."

Europa Liberă: Dar se zice că într-o țară săracă să fii om bogat e foarte greu.

Iurie Roşca: „Dacă furi şi dacă corupi tot ce mişcă, tot ce înseamnă instituțiile care răspund de anchetă penală, procuratură în special şi justiție, eşti „tătic", că nu ai nicio problemă. Dacă este o rețea de tip mafiot, care e legată cu politicul, cu businessul negru şi cu organele de drept, s-a încheiat lanțul şi nu ai ce face."

Europa Liberă: S-a făcut business din politică?

Iurie Roşca: „Bineînțeles, una la mână. Doi, politicienii au devenit foarte insipizi, incolori şi inodori. Nu există

persoane relevante care să aibă un discurs public cât de cât coerent, să aibă ideologii, cum eram noi pe vremuri, când era bunica fată mare, eram diferiți, cu naivitățile şi limitele noastre."

Europa Liberă: Dar cum explicați că acești politicieni au priză la electorat? De ce alegătorul votează pentru acești politicieni?

Iurie Roşca: „E foarte simplu. Alegătorul este manipulat prin televiziuni şi corupt cu bani negri în fiecare sat."

Europa Liberă: Şi după aceasta el blestemă patru ani că nu are bunăstare, nu are locuri de muncă, salarii.

Iurie Roşca: „Să nu pretindem noi de la alegătorii din Moldova sau din Franța, sau din Italia, sau de unde vreți discernământ şi capacitate de a judeca. Lucrurile s-au schimbat şi în America şi peste tot. Suntem în epoca neoliberalismului, când tehnologiile electorale substituie competența. Peste tot e la fel. Marketingul politic este un domeniu de activitate extrem de recent, relativ recent, de câteva decenii, dacă vinzi o pastă de dinți sau o pereche de papuci, sau un candidat este la fel. Totul este cum îi construieşti imaginea, nu contează cum este omul, ci cum pare omul, cum este candidatul sau partidul, ci cum pare. Acum însă avantajul este că şi în Republica Moldova, ca în multe țări europene din Europa de Vest, dar deja şi într-o serie de țări ex-comuniste, se ridică partidele antisistem, adică partidele care nu mai împărtăşesc doctrinele clasice, chiar dacă au etichete socialiste, comuniste, liberale ş.a.m.d., ci care înțeleg o situație nouă care s-a creat. În Republica Moldova este o situație nouă şi sub aspect geopolitic, şi sub aspectul sarcinilor pe care trebuie să şi le pună cei care râvnesc să administreze treburile publice la nivel național. Sigur că din această perspectivă trebuie să

spunem că există şi un avantaj. Din păcate, avantajul acesta a ajuns extrem de dureros la mintea oamenilor, dar după şapte ani de exerciţiu al puterii de către grupările care sunt acum în vârfurile ierarhiei statale, lumea s-a dezgustat definitiv. Care va fi alternativa, una mai bună, ori mari rea, încă nu ştim."

Europa Liberă: Pentru că a fost un vot de protest pe parcursul celor 25 de ani de independenţă, nu s-a votat pentru o forţă în care lumea credea.

Iurie Roşca: „Întotdeauna a fost aşa. Lumea s-a săturat de agrarieni, au venit alţii. S-au săturat de Voronin şi comunişti, au venit alţii. De acum cum au venit, lovitură de stat, nelovitură de stat, e altă poveste, dar oricum tendinţa a fost alta. Acum mie mi se pare că cei de la guvernare nu au nicio şansă să-şi menţină puterea, indiferent ce vor face. Nicio şansă. Nu au cum să falsifice atât de masiv alegerile."

Europa Liberă: Problema e cine îi înlocuieşte.

Iurie Roşca: „Nu ştiu, ori cei care se declară de stânga, ori cei care se declară de dreapta. Deşi şi aceasta e o chestie convenţională, cei care se poziţionează ca fiind mai filoruşi sau cei care sunt..."

Europa Liberă: A fost vreo diferenţă cum au condus guvernele de centru-dreapta sau cele de centru-stânga?

Iurie Roşca: „Bineînţeles. Trebuie să recunoaştem că, sub mandatul lui Voronin, care a fost un personaj foarte controversat şi totuşi care a fost un lider extrem de puternic, în guvernul Republicii Moldova au fost foarte mulţi oameni competenţi în maniera de administrare a treburilor."

Europa Liberă: Dar unii spun că s-au preluat totuşi şi din schemele care erau făcute şi puse în aplicare pe timpul guvernării comuniste.

Iurie Roşca: „E adevărat. Dar chiar dacă este cea mai agasantă temă în dezbaterea publică, nu corupţia este

principala cauză a sărăciei noastre şi a insuficienței economice."

Europa Liberă: Care e cel mai important element?

Iurie Roşca: „Incompetența, nepriceperea, neştiința."

Europa Liberă: Politizarea funcțiilor, algoritmul politic.

Iurie Roşca: „Şi aceasta. Spun acest lucru pentru că mi-au trebuit şi mie vreo două decenii şi câteva vagoane de cărți, până m-am dumerit ce se întâmplă în economia națională şi în economia globală, chiar dacă nu sunt economist de meserie şi poate mai uşor am înțeles procesele decât un economist care este, de obicei, deformat şi stă în „cutiuța" lui profesională de contabil şi se uită la cifrele macroeconomice, şi nu poate să înțeleagă că PIB-ul şi succesul economic al unei societăți sunt chestii diametral opuse. Acum ce să faci, dacă în funcțiile cheie au ajuns nişte băieți care unii dintre ei au o mai bună sau mai puțin bună experiență în business sau într-o organizație neguvernamentală, sau pe post de avocat ş.a.m.d. Memoria instituțională este zero la ora actuală. De aceea, a fost un mic avantaj, cu toate dezavantajele de cultură generală. În primele mandate ale Parlamentului şi ale guvernului erau foarte mulți oameni care au lucrat în sistemul sovietic. Ei nu confundau Primăria cu Procuratura, Curtea de Conturi cu Curtea Constituțională, aveau memorie instituțională, chiar dacă era una deformată şi limitată în viziunea lor. Acum au venit oameni care nu ştiu nimic, incapabili să inventeze nişte mecanisme care să protejeze piața internă, care să stimuleze producătorul autohton, aleargă numai după credite, că fără credite mor ş.a.m.d. Au şi avantajul că avem nişte milioane de oameni peste hotare care ne întrețin pe toți, trimit bani acasă ş.a.m.d., ne menținem cumva pe linia de plutire. Aceasta e toată treaba. Efortul pe care trebuie să-l facă cei care speră să se succeadă sau să ajungă

la guvernare, după actuala experienţă tristă pe care o avem, este ca să se concentreze asupra eficienţei administrative."

Europa Liberă: Vorbind despre moralitatea clasei politice, dacă ar fi fost o lege a lustraţiei, lucrurile ar fi fost altfel?

Iurie Roşca: „Cândva da, dar acum cred că nu mai este actuală. Atunci legea lustraţiei era importantă, pentru că noi căutam în tot spaţiul ex-comunist să dăm la o parte din funcţiile-cheie persoane care au fost ştabi comunişti. Şi treaba aceasta nu mai este în vogă acum şi nu are niciun fel de relevanţă, pentru că, practic, nu a mai rămas nimeni care reprezenta ceva în vechiul regim sovietic. Problema nu este de lustraţie, problema este de lipsă de credinţă, oamenii sunt sterilizaţi sub aspect religios. Noi vorbim despre corupţie ca despre crimă cu caracter economic şi uităm că noţiunea de corupţie înseamnă stricăciune morală, degradare morală. Omul poate să se teamă de procuror, dacă nu l-a mituit la timp, dar omul, dacă nu-l are pe Dumnezeu, nu are nici frică."

Europa Liberă: Dar ştiţi de ce? Că şi bisericile s-au transformat în business şi feţele bisericeşti au scăpat frâiele din mână.

Iurie Roşca: „Eu sunt foarte rezervat în această chestiune, pentru că niciodată nu merg la biserică cu camera de luat vederi după mine, dar mă duc în toată duminica, de mulţi ani de zile şi la mănăstire. Sunt foarte mulţi preoţi, foarte mulţi oameni din clerul nostru ortodox foarte cumsecade, indiferent din care mitropolie ş.a.m.d. Presa caută subiecte de scandal, că popa cutare are casă, că episcopul cutare nu ştiu ce are. Dacă cineva a păcătuit, e păcatul lui şi ei au mai mare răspundere în faţa Domnului decât un om de rând. Dar aceasta nu are nimic cu nevoia de a rămâne sau a redeveni oameni religioşi. Dacă cei care administrează treburile publice nu au o minimă morală care

derivă exclusiv din credința religioasă, treburile vor merge din rău în mai rău, pentru că au o viziune fracturată asupra lumii, pentru că nu înțeleg absolut nimic, care sunt prioritățile într-o societate pentru el personal, pentru familia lui, pentru neamul lui ş.a.m.d."

Europa Liberă: Discuţiile pe care le am cu omul de la firul ierbii aduc în prim-plan problema lipsei unui lider naţional. Pe cât de important este ca în societatea moldavă să apară acest personaj, această persoană, această personalitate care să înceapă să recâştige încrederea din partea oamenilor?

Iurie Roşca: „Uneori popoarele nu-şi merită liderii. Dacă ne gândim la pilda biblică, la Hristos, mulțimea a strigat „Baraba!" nu „Hristos!". Am găsit treaba aceasta la John Maxwell, un foarte important lider creştin din America, care vorbeşte despre cum trebuie să fie un lider şi la un moment dat spune: „Uneori popoarele sau societățile nu-şi merită liderii". Aceasta e una la mână. Doi, dacă lumea însăşi este stricată de tot ce vede în jur, ea vrea oameni care sunt asemenea ei. Să nu sacralizăm poporul. O administrație de stat trebuie să amelioreze viața poporului, dar nu să joace tananica în fața fiecăruia care îşi dă cu părerea despre politică. Măria sa alegătorul – toate tâmpeniile acestea trebuie încetate: cu respect, dar fără fățărnicie. Oamenii politici, adevărații lideri trebuie să impună un curent de opinie, o viziune asupra ieşirii din impas şi să fie atât de puternici în mesajul lor, încât să se facă auziți, ascultați şi urmați. La noi, însă, oamenii politici caută să prostitueze, să vicieze, să dezinformeze, să deruteze lumea, să seducă lumea prin toate procedeele de manipulare sau de utilizare a PR politic ş.a.m.d."

Europa Liberă: Cum apare acest lider naţional?

Iurie Roşca: „Un lider apare întotdeauna într-o situație critică, de criză. Când e situația critică, de criză, este cineva

care face un pas înainte şi îşi asumă riscul fie al gloriei, fie al ruşinii, pentru că niciodată nu ştii dacă vei învinge sau vei pierde. Însă politicienii de modă nouă se bagă doar în acele situații sau combinații care pot să-i avantajeze, niciodată nu-şi vor risca nu că viața, propriul confort sau propria imagine. Impactul dintre imagine şi priorități uneori joacă festa unor țări ca Republica Moldova. Sunt oameni destui vrednici, puternici, nu au cum să se manifeste, pentru că televiziunile dominante promovează un anumit tip de personaje, nu le dau voie să se manifeste. Dacă faci un miting, nu te vede nimeni, pentru că s-a terminat epoca romantică, perestroika şi postindependență, când strângeai lume masiv ş.a.m.d. Acum dacă nu ai bani, nu faci miting. Dar dacă faci miting pe bani, ce relevanță morală mai ai? Deci, prima treabă care preocupă este că, dacă nu ai vagonul de bani furat sau dat din exterior, nu poți să faci nimic relevant în Republica Moldova, până la un punct, până la o criză de maximă acuitate. Şi eu cred că ea va sosi destul de curând."

Europa Liberă: Cum caracterizați sistemul astăzi în Moldova, regimul?

Iurie Roşca: „Ne aflăm în starea uzurpării puterii de stat. Îmi aduc aminte când ultimul element din acest proces destul de îndelungat de uzurpare a puterii de stat s-a finalizat cu instaurarea lui Timofti, acum patru ani şi ceva, cât de puțini eram care aveam acest mesaj şi care demonstram cu argumente juridice şi procedurale că treaba stă anume aşa. Au trecut patru ani şi foarte mulți dintre cei care îi aplaudau, îi aclamau pe acei care l-au instalat pe Timofti au devenit cei mai ireconciliabili critici."

Europa Liberă: Cu aceşti oameni din sistem mai poate fi schimbată situația?

Iurie Roşca: „Bineînțeles că nu."

Europa Liberă: Alți oameni nu prea are Republica Moldova.

Iurie Roşca: „Nu este adevărat. Pur şi simplu, noi vedem o imagine de grup a celor care controlează jocul mare...”

Europa Liberă: Puterea e monopolizată astăzi?

Iurie Roşca: „Bineînțeles. Există un singur personaj, Vladimir Plahotniuc, care controlează totul, dar tocmai pentru că controlează totul va pierde foarte curând chiar totul. Să dea Dumnezeu să fie sănătos să-şi încheie biografia politică în puşcărie. Mă tem să nu o pățească mai rău. De ce? Deoarece clanurile cu care a intrat el în confruntare sunt foarte periculoase. Arestarea lui Veaceslav Platon şi tentativa de extrădare, care deocamdată nu a reuşit şi acum zvonurile că vor să-i aducă pe cei doi Țopa acasă ş.a.m.d. arată un lucru care avantajează cumva Republica Moldova. Aceste clanuri rivale niciodată nu vor mai cădea la pace. Şi acesta este marele avantaj, prin aceste fisuri în aceste relații conflictuale poate să țâşnească un nou curent de opinie, o nouă mişcare politică, noi lideri care pot să răstoarne situația.”

Europa Liberă: Şi către această mişcare repede se îndreaptă oportunişti, profitorii, cei care vor putere să aibă.

Iurie Roşca: „De aceea, trebuie un stat puternic, un lider autoritar. Nu nişte lideri, dar un lider autoritar, care să impună reguli şi să vegheze la respectarea acestor reguli, inclusiv în economie.”

Europa Liberă: Dar într-un stat democratic un lider autoritar?

Iurie Roşca: „Autoritar nu înseamnă ilegal sau dictatorial. Aceasta înseamnă că el îşi impune autoritatea morală şi politică întregii societăți şi veghează ca nimeni să nu devieze de la mandatul care îi este atribuit. Şi al doilea

principiu-cheie, extrem de dificil de realizat, doar un lider charismatic şi puternic, care va intra în conflict cu tot ce înseamnă grupări de interese, poate să realizeze acest obiectiv – separarea politicului de economic – una la mână. Doi, un război total şi ireconciliabil cu marele capital, alianța dintre stat şi businessul mic şi mijlociu deschisă, programatică, expusă în legislație, în legea bugetului de stat, în regulile fiscale ş.a.m.d. Altfel nu se poate. Dacă noi vorbim despre democrație, uităm că la baza democrației stă democrația economică, după care derivă democrația politică. Dacă eu nu am suficiente venituri şi nu am proprietate, nu sunt om liber."

Europa Liberă: Vor cetățenii Republicii Moldova să trăiască în democrație, în libertate?

Iurie Roşca: „Bineînțeles. Acest lucru este o aspirație firească, dar nu poate o colectivitate în ansamblu să-şi organizeze nişte reguli de conviețuire care să aducă succes, prosperitate, echitate ş.a.m.d. Această sarcină le revine oamenilor de elită. Foarte puțini oameni care reprezintă, exprimă, formulează şi transformă în realitate nişte obiective de talie națională."

Europa Liberă: Iurie Roşca cu ce compară astăzi Republica Moldova? Cu ce o aseamănă?

Iurie Roşca: „Este o situație degradantă, penibilă, pe alocuri, nimeni nu ne respectă. Eu am destule relații şi în Occident, şi în Rusia, şi în Ucraina, şi în România, lumea ne priveşte cu dezgust. Eu am umblat în toate forurile internaționale mulți ani de zile. Suntem penibili, nu ştim să negociem, nu ştim să ne impunem punctul de vedere cu respect, fără aroganță, cu fermitate, corectitudine diplomatică."

Europa Liberă: Cu pricepere, în primul rând.

Iurie Roşca: „Şi cu pricepere. Că negociem acordul de Asociere cu Uniunea Europeană, foarte bine. Cum l-am

negociat? Că mergem de la FMI, aceştia care sunt în relaţii cu FMI zic: „Iurie, nu negociază nimeni cu ei: arătaţi-ne unde să semnăm şi gata”. Tot aşa cu ruşii, ori ne certăm, ori îi pupăm în fund. Cu americanii la fel. Domnule, nimeni nu ia în consideraţie nişte haimanale care ştiu să fie doar lachei ori la ruşi, ori la americani. Toată lumea respectă oameni care ştiu ce vor. Un stat mic trebuie să aibă, în primul rând, diplomaţie extraordinară, înţelepciune şi capacitate de negociere, nu de retorici agresive. Noi, ca oameni din opoziţie sau ca gazetari, putem să vorbim orice. Oamenii de stat trebuie să aibă un discurs coerent pe plan extern, să ştie cum îşi apără independenţa economică, să ştie cum rezolvă problema Transnistriei. După atâţia ani de zile nu mai merge să călcăm pe aceeaşi greblă. Că şi eu am avut aceleaşi iluzii acum nişte decenii. E clar, nu mai alerga la americani ca să rezolvi problema Transnistriei. Cine te poate ajuta? Doar rusul, dacă ştii că îi propui ceva, fără să-ţi vinzi interesele naţionale şi care spune: „Domnule, da, dacă se restabileşte unitatea teritorială a Republicii Moldova, eu, ca Federaţia Rusă, nu sunt afectat în interesele mele’.”

Europa Liberă: Dar care e preţul reunificării celor două maluri ale Nistrului?

Iurie Roşca: „Neutralitatea. Ştiu aceasta la modul sigur, pentru că am vorbit nu o singură dată cu cei mai interesanţi intelectuali care au venit în Moldova.”

Europa Liberă: Neutralitatea aceasta nu e respectată astăzi, în primul rând, de Rusia care îşi menţine trupele aici.

Iurie Roşca: „Corect. Sunt de acord. Ce îi putem propune Rusiei în schimb?”

Europa Liberă: Ce?

Iurie Roşca: „Putem să spunem foarte simplu: „Fraţilor, ajutaţi-ne să ne afirmăm neutralitatea pe plan extern, vrem garanţii internaţionale pentru această

neutralitate", care va însemna automat că Republica Moldova niciodată nu va tinde să fie membră a blocului NATO."

Europa Liberă: Dar unii spun că Rusia ar avea relații mai bune cu NATO decât le-ar avea Republica Moldova sau oricare alt stat.

Iurie Roşca: „Nu este adevărat. Este un război geopolitic total, care se va încheia odată cu prăbuşirea imperiului american. Cu vreo 27 de ani în urmă am fost nebunul care a spus nu o singură dată treaba aceasta despre URSS şi toți se uitau la mine ca la un tâmpit: „Băi, tu eşti nebun". Tancuri, KGB, Partidul Comuniştilor, iată că a zdohnit URSS. Vine rândul mini-imperiului Uniunea Europeană, care se va reformata, suveraniştii vor lua puterea în Parlamentul European şi în statele cele mai importante. Aceasta nu înseamnă sfârşitul Europei, înseamnă sfârşitul unui tip de sistem politico-economic care s-a epuizat, cum s-a epuizat Uniunea Sovietică, în mod firesc. Gata, s-a mortificat sistemul. Statele Unite ale Americii în actuala formulă postbelică nu vor mai putea să facă față, sunt destule forțe, centre de putere emergente, care vor reechilibra jocul internațional. Şi iată aici trebuie să ştim cum jucăm."

Europa Liberă: Care vă sunt regretele cele mai mari?

Iurie Roşca: „Niciodată nu am avut putere de decizie atât de mare. Puteam să influențez în parte anumite procese, niciodată nu am avut cum să impun o agendă Legislativului sau guvernului, fiind numărul trei sau patru întotdeauna în Parlament, deci, cam acesta era scorul, al treilea sau al patrulea partid din Parlament."

Europa Liberă: Dar ce s-a putut face mai mult şi nu s-a făcut?

Iurie Roşca: „Ce să-mi reproşez? Pot să spun că eram atât de naiv, încât credeam că, dacă votăm o lege bună, ea se va şi aplica. Îmi aduc aminte de reformele pe care le făceam pe bandă rulantă – Codul Audiovizualului, Curtea Constituțională, Curtea de Conturi, Comisia Electorală Centrală, sistemul judecătoresc, statutul Procuraturii. Nimic din toate acestea, pentru că năravurile oamenilor rămân la fel şi legea este făcută pentru oamenii de bun simț. Noi nu suntem o societate cu etică, protestanți, nemți ca să respectăm regulile de circulație şi să plătim la timp impozitele. Şi de aceea spun că este nevoie o dată de o putere autoritară. Doi, de o prezență mult mai vizibilă a discursului creştin nu doar din partea clerului. Şi noi suntem parte a bisericii. Treaba aceasta este una fundamentală, pentru că după prăbuşirea URSS am căzut dintr-o societate atee în altă societate atee. Atunci eram prigoniți cu trupul, acum spiritual. Este o formă de prigoană mult mai gravă. Suntem dezorientați, debusolați, suntem bombardați de cultura de masă, suntem cu o interpretare orizontală a realității."

Europa Liberă: Şi din această rătăcire nu se va ieşi uşor.

Iurie Roşca: „Întotdeauna Dumnezeu te poate ajuta, dacă te rogi şi faci tot ce îți stă în puteri pentru a schimba lucrurile în bine. Eşti obligat să fii optimist. Şi mai mult decât atât, dacă eşti o persoană căreia îți pasă, te ocupi de gazetărie sau de politică, pentru mine ele sunt profesii complementare, atunci asumă-ți riscuri şi responsabilități."

sursa: Europa Liberă

Cuvânt pentru lucrarea ORTODOXIE ŞI NAŢIONALISM ECONOMIC şi pentru autorul ei – IURIE ROŞCA

La începutul anilor ’90, răzbătea într-o România nedezmeticită şi zdruncinată după căderea comunismului numele lui Iurie Roşca. Această veste a început să clădească în inimile şi conştiinţele ţării bucurie şi speranţă că şi acolo, pe pământul Basarabiei mult încercate de vicisitudinile istoriei, cineva a îmbrăcat haina dreptăţii (cămaşa sic!) pentru întreg neamul românesc. Numai că în Romania, ca şi în alte ţări scăpate de jugul comunismului, al dictaturii şi al opresiunii, oamenii nedezmeticiţi, încă, erau mânaţi pe un drum încărcat de iluzii şi speranţe deşarte. Iluzii pe care, mai târziu, cei mai buni dintre ei, dumiriţii, le-au identificat ce sunt cu adevărat: o hidra cu foarte multe capete otrăvite, timp în care noii stăpâni începeau demolarea şi aservirea ţării unui duşman nevăzut, mult mai perfid şi mai distrugător decât comunismul.

În această conjunctură, speranţa de câteva decenii ca Basarabia să fie adusă la Ţară, pentru care începuse lupta Frontul Popular, condus de Iurie Roşca, devenea ea însăşi o Fata Morgana. Nimeni din România, dintre factorii de decizie, nu a venit cinstit şi concret în întâmpinarea basarabenilor români. Tot „sprijinul” României s-a redus la discursuri patriotarde şi sforăitoare, bune doar de a ne duce în eroare, atât pe noi, cât şi, mult mai grav, pe moldovenii basarabeni. Numai aşa a fost posibil să ne lăsam unii pe alţii de izbelişte, iar Republica Moldova a fost nevoită să-şi caute aliaţi pentru pâinea, siguranţa şi independenţa ei.

Doar în acest climat geopolitic, geo-economic şi mai ales cultural, îmbâcsit de elite false, românii, de ambele maluri ale Prutului, au fost păcăliţi prin mijloace oculte şi n-au înţeles ce urma să se întâmple cu ţara lor şi încotro vor fi aruncaţi fără milă. Astfel, astăzi am ajuns într-o grea cumpănă, într-o situaţie cumplită de unde numai Dumnezeu, prin mila şi dreptatea Lui, ne mai poate salva. Iar Dumnezeu, după cum ne arată zi după zi, lucrează pentru binele popoarelor prin oamenii vrednici, cu vocaţia jertfei personale.

Lucrarea lui Iurie Roşca *Ortodoxie şi naţionalism economic* vine să mărturisească şi să facă lumină asupra acestui adevăr, pe care doar cei nevolnici şi netrebnici, cu sufletele îmbolnăvite, sau moarte deja, nu-l înţeleg, şi, cu mult mai grav, prin neputinţe crase de ordin cultural, spiritual şi mai ales sufletesc, nu văd situaţia deplorabilă în care s-a ajuns şi care a cuprins aproape întreaga creaţie a lui Dumnezeu, iar „lupta" lor este de fapt o sarabandă a aruncatului cu pietre şi a tot felul de mizerii în toţi cei care nu s-au lăsat infestaţi cu morbul descompunerii şi au dezvăluit ţintele false ale manipulărilor politice, mai mari, sau mai mici, cu unicul scop să fim jertfiţi pe altarul intereselor Marilor Puteri.

Un astfel de fenomen lucid şi neinfestat şi într-o permanentă dumirire ca minte şi spirit este autorul nostru, Iurie Roşca, care, după ce a fost admirat şi urmat de mulţi în perioada de început a activităţii sale politice, „perioada romantică" – după cum o definea el însuşi, s-a trezit din ce în ce mai singur, fără camarazii care-l urmau, sau admirau, şi cu care, în focul luptei, şi-a împărţit şi bunele şi relele, şi împlinirile şi eşecurile, şi bucuriile şi tristeţea, şi viaţa şi moartea. Şi dacă ar fi fost numai atât, ar fi fost bine! Numai că aceştia, din nenorocire pentru noi toţi, nu au aruncat doar cu pietre şi invective, ci i-au înfipt pumnalul pe la

spate, iar în lipsa de suflet şi în rătăcirea lor l-au lăsat căzut, cu inima sfârtecată, nutrind în hăul minții că acolo va rămâne, iar vocea lui nu va mai conta în politica viitoare, şi în consecință nu va mai fi un obstacol pentru nimeni. Însă s-au înşelat amarnic!

După mai bine de un sfert de secol, Editura Mica Valahie consideră că revenirea lui Iurie Roşca în spațiul românesc, de dincoace de Prut, este mai mult decât necesară, iar prin culegerea de articole, pe care o aveți acum în față, sperăm şi credem că vă vom lămuri pe mulți asupra vremurilor în care viețuim, nu trăim!, pentru că este o mărturie fără putință de tăgadă, dezvăluind unde este adevărul şi unde este descompunerea şi mai ales unde se găseşte DREPTATEA poporului nostru. Deoarece, atunci când trebuie, sau vrem, să vorbim în numele neamului, trebuie avut în vedere că acesta nu se reduce la o populație dintr-un anume timp, de cele mai multe ori împovărată de nevoi şi neputințe. Dimpotrivă, este plămada moşilor şi strămoşilor noştri, a rădăcinilor noastre, a credinței, a eroilor noştri, a marilor conştiințe care au înscris în universalitate valorile perene româneşti şi care au conturat şi definit matricea culturală şi spirituală a țării, încărcând-o cu acea forță creatoare a memoriei ancestrale a românului şi prin care a contribuit decisiv la supraviețuirea noastră peste vicisitudinile istoriei şi a veacurilor.

O mărturie a continuității noastre neabătute în acest spațiu, dat nouă de Dumnezeu, şi pentru a înțelege acest proces îndelungat şi anevoios, încărcat de vitregiile istoriei, este, printre multe altele, cartea unei mari personalități a României, a istoricului şi omului politic Gheorghe Brătianu, mort la Sighet, în 1953, *O enigmă şi un miracol istoric: Poporul Român*.

Pentru că nu am în intenție să fac o prezentare şi o analiză a cărții lui Iurie Roşca, aş vrea totuşi să încerc sa

evidențiez câteva idei pe care eu le-am sesizat şi care sunt, din punctul meu de vedere, dumiritoare şi vindecătoare şi pentru noi, românii.

În degringolada în care se zbate întreaga suflare omenească şi în fuga fără încetare de Dumnezeu, autorul pledează pentru întoarcerea la Tradiție, la valorile creştine, la demnitate şi bărbăție, la înțelepciune atunci când avem în față destinul neamului nostru. Pentru că până acum prea mulți neaveniți, prea mulți venetici s-au pus în fruntea bucatelor şi au parazitat ca nişte nevertebrate esența şi forța noastră creatoare, în încercarea lor cu scopul nedisimulat de multe ori de a ne desființa şi a ne transforma într-o masă amorfă, fără identitate şi fără conştiința apartenenței noastre la un neam, la un spațiu identitar, cultural şi spiritual. Doar aşa, din nenorocire, după ce ni s-a dat iluzia ca am scăpat de dictatură, frică şi împilare, am ajuns, prin nebăgare de seamă, nişte periferii ale stăpânilor metropolelor, nişte colonii neomoderne, conduse de aceşti neocalpuzani (noii falsificatori) ai timpurilor noastre, care, pentru a stăpâni şi înrobi, au lucrat diabolic la falsificarea omului şi a esenței lui divine, a rădăcinilor şi a istoriei popoarelor şi, aşa cum identifică şi analizează magistral Profesorul Ilie Bădescu, a „substratului noologic al neamurilor". Prin toate metodele lor diabolice nu este de mirare că au putut semăna peste creația lui Dumnezeu (om si popoare) atâta nenorocire. În atare stare de lucruri, pe toți cei care cred în mințile lor bolnave că vor moşteni pământul, iar pentru asta trebuie să-i înghită pe cei pe care îi consideră mai mici şi mai slabi, nu-i putem numi decât ca fiind doar nişte caricaturi sângeroase, care nu s-au găsit niciodată sub comandamentele Creatorului, ci sub cele mai întunecate forțe ale răului, iar atunci când au găsit o cât de mică breşă în organismul unui popor au pătruns ca nişte viruşi agresivi şi deosebit de rezistenți, declanşând maladia

descompunerii, iar dacă poporul respectiv avea nenorocul să fie desprins de elitele şi conştiinţele sale organice – anticorpii neamurilor – distrugerea lui era iminentă şi inevitabilă.

Acesta este motivul pentru care Iurie Roşca strigă din toate baierele inimii să se trezească neamul lui. Nu numai Moldova, pe care o asemuieşte atât de frumos cu o corabie, ci şi România toată. Iar pentru acest strigăt de luptă, spun eu, noi toţi de aici, vegheaţi de cei de dincolo, să fim în stare să răspundem: „PREZENT!”

Şi acum, pentru că autorul nostru nu a dus lipsă de detractori, de indivizi gata să arunce cu invective şi etichetări mizere, mă văd obligată să le aduc un îndemn la bun simţ şi la smerenie atunci când îl cataloghează pe Roşca ca fiind omul ruşilor, agent şi alte asemenea bazaconii perverse şi perfide.

Văzându-i şi ascultându-i, nu pot să nu mă gândesc că toţi aceştia, dacă l-ar fi citit pe marele cărturar Dimitrie Cantemir, şi ar fi învăţat la şcoală istoria ţării ăsteia, în întunecimea minţii şi a sufletului lor ar găsi multe, mult prea multe, stoguri de minciuni şi analize elucubrante pentru a-l denigra pe marele Domn al Moldovei, şi în final să-l prezinte drept trădător în scopul manipulării minţilor sărmane şi neinstruite, pentru gloria jupânilor.

Ce spune autorul, iar „intelighenţii”, de aici şi de aiurea, nu sunt de acord „în imensa lor cuprindere”? Anume că „Republica Moldova este situată cultural şi geopolitic între lumea rusească şi lumea românească. Tocmai de aceea trebuie să devină o punte de aur între ele, contribuind la familiarizarea societăţii româneşti cu vârfurile culturii şi spiritualităţii ruse, iar a celei ruseşti cu cele mai strălucite manifestări ale culturii şi spiritualităţii româneşti”.

Ce nu este adevărat în această afirmație? Să spună ei,"intelighenții", dar şi să argumenteze, nu cu invective şi neadevăruri, ci cu ştiință de carte şi bună-credință.

Aceşti ipochimeni detractori şi delatori, cel mai probabil, n-au citit niciodată o carte ziditoare de suflete. Dacă durerile şi necazurile i-ar cuprinde şi ar fi posibilă o schimbare la față, i-ar înțelege ei oare pe F. Dostoievski, V. Soloviov, A. Leontiev, N. Berdiaev etc, sau pe Lucian Blaga, Mircea Eliade, C. Noica, Petre Țuțea, D. Gusti, Mihai Eminescu, şi pe toată pleiada generației interbelice româneşti? Ascultându-i în aserțiunile lor perfide, este improbabil! Pentru că toți aceştia nu sunt decât argații celor care de-realizează popoarele şi sclavii propriilor umori şi neputințe, cu precădere cele sufleteşti. Iar dacă ar avea bunul simț şi s-ar opri în loc şi ar avea capabilitatea să realizeze ceea ce ştiu, sau, mai bine zis, nu ştiu, poate că ar înceta să mai vânture mirosurile pestilențiale ale descompunerii şi astfel ar avea şansa să se recupereze, să iasă din sclavie şi să înțeleagă că Țara este şi cea de peste Vremi.

***

Cartea *Ortodoxie şi naționalism economic* are în cuprinderea ei şi câteva traduceri, făcute de Iurie Roşca, din lucrările unor personalități ale lumii ruse, şi nu numai: Ivan Ilyn, Alexandr Dughin, Philippe de Villiers, Emmanuel Leroy. Şi pentru că nu poate să uite niciodată, şi cu atât mai puțin să respire, de „plămânul românesc", autorul nostru face o prezentare excepțională a cărții economistului Ilie Şerbănescu: *România o periferie la marginea Europei*. Aceste „completări" ale lui Roşca vin în susținerea unei arhitecturi salvatoare pentru întreaga Creație, atât pe plan politic şi geopolitic, juridic, economic, cultural şi doctrinar, cât mai ales pe refacerea din temelii a fundamentelor umane,

întemeiate pe credința în Dumnezeu, care trebuie căutate, prin negura istoriei, pe unde le-am rătăcit, singuri, însă mai ales mânați şi dirijați.

Pentru prima dată, prin efortul lui Iurie Roşca, apare în România „necunoscutul" Ivan Ilyn, de fapt o mare personalitate a Rusiei, care a fost nevoită să-şi părăsească propriul pământ şi propriile-i rădăcini după venirea bolşevicilor, pe care şi le-a iubit cu patimă. Şi atunci, după încheierea celui de-Al Doilea Război Mondial, şi mai ales acum, când suntem pradă unor intoxicări şi manipulări dezgustătoare şi groteşti, dezideratul absolut al marilor intelectuali ruşi este să facă cunoscută Rusia profundă, cea care a dat umanității valori universale de o inconfundabilă creativitate, aproape stihială.

Studiul lui Ilyn, URSS nu este Rusia, apărut în 1947, vine să lămurească cum era Rusia creştină, şi în ce s-a transformat după venirea bolşevicilor, atenționând asupra consecințelor draconice ale comunismului asupra Rusiei, care a plătit cumplit prin zecile de milioane de ruşi asasinați şi deportați prin acest experiment. Însă este imperios necesar de subliniat că aceste consecințe devastatoare au fost trăite şi de toate celelalte țări împinse şi ele fără voie în malaxorul comunist.

În lămurirea adevărului afirmațiilor din studiul sus menționat, Ivan Ilyn îi cheamă pe cei care pricep ceea ce citesc: „...să răsfoiți documentele conferințelor de la Haga, să urmăriți acolo linia neabătută de pace şi umanism, pe care o promova Rusia în timpul împăraților, şi vă veți convinge că cele mai importante inițiative, ce vizau pacea lumii, porneau de la autoritățile ruse (de exemplu, proiectul despre Arbitrajul Internațional sau interdicția de a arunca din aer obuze explozive, care a fost propusă de Rusia încă de pe vremea împăratului Aleksandr II, în 1868). Astfel vă veți putea convinge de câtă autoritate, de cât prestigiu se

bucura Rusia națională la acele conferințe...) ... Evaluați toate acestea şi veți înțelege că Uniunea Sovietică acționează într-un mod diametral opus acestei tradiții, că moştenirea internațională a Rusiei este respinsă şi batjocorită de URSS".

Este cel puțin nedrept, şi atunci, şi mai ales acum, după căderea comunismului, să se întrețină confuzia încărcată de aversiune şi ură față de Rusia care ar fi adus comunismul şi a distrus țările invadate de morbul acestuia (astăzi avem mai mult decât o confuzie, este o manipulare cu forme violente care „spală creierii" şi astfel nu mai putem să identificam gravele pericolele care pândesc umanitatea, şi alergăm fără încetare, cu căciula peste ochi şi urechi, în „parcursul european". Probabil când ne vom opri, dacă va mai fi posibil, nu vom mai avea nici măcar izmenele pe noi şi nici un petic de pământ al nostru pe care să călcăm).

Cum nici atunci (1947), după cel de-Al Doilea Război Mondial, şi nici astăzi forțele internaționale nu au nici un interes să facă deosebirea între statul sovietic şi Rusia națională, între guvernul internaționalist comunist şi poporul rus. Astfel se poate identifica acest interes meschin de a pune Rusia la colț, de a o blama pe tot parcursul secolului XX. Din păcate nici secolul XXI nu este altfel, ci se continuă în acelaşi registru, cu aceeaşi formulă, însă mult mai violent şi agresiv, cu precădere pentru ochii şi urechile popoarele împilate de urzitorii comunismului, apelând cu parşivenie draconică la violența şi agresivitatea psihică şi morală reuşind să transforme astfel oamenii în servanți loiali pentru interesele lor hrăpărețe şi mercantile, dar şi în victime sigure ale neocolonialismului.

Privind cursul istoriei este o evidență de necontestat că, atât comunismul, cât şi liberalismul au fost plăsmuite în laboratoarele Occidentului care căuta soluții la problemele cu care se confrunta. Însă, noile doctrine trebuiau

experimentate, într-o primă fază, nu pe spinarea lor, ci pe spinarea altor popoare cu alte tradiții, altă identitate, altă cultură şi altă spiritualitate, popoare care puteau să constituie un pericol pentru planul lor diabolic de destructurare a verticalei omului şi națiunilor. Au ales Rusia ortodoxă şi tradiționalistă!

DE CE?

Ivan Ilyn, alături de întreaga intelectualitate rusă, încearcă să ne lămurească asupra multor adevăruri ținute sub obroc de marile interese, de mai marii lumii asteia, lumea „cezarilor".

Şi pentru a întări duhul creator al ruşilor, cu înrâurirea lui covârşitoare asupra oamenilor şi a capodoperelor cu care aceste genii au înzestrat şi înnobilat spiritualitatea lumii, îl avem prezentat pe filozoful şi geopoliticianul rus, Aleksandr Dughin, cu câteva directive, pe care le consideră absolut necesare pentru îndreptarea şi vindecarea lumii prezente, identificând ruptura omului, unde afirmă că: „Pentru a ne întoarce la noi înşine, pentru a ne căpăta propria identitate, trebuie să smulgem cu tot cu rădăcini din cultura noastră spiritul Iluminismului. Fără realizarea acestui efort, putem uita cu desăvârşire despre conservatorism".

Şi pentru că Iluminismul, continuat de sângeroasa Revoluție Franceză şi de cea Bolşevică, a reuşit, prin teroare, să distrugă Tradiția şi Biserica, cei doi stâlpi care clădesc „identitatea eternă" – aici este ruptura. Iar pentru reuşita realizării planului diabolic au creat hâde „chipuri cioplite" şi sintagme, lipsite de substanță şi adevăr, cum sunt drepturile omului, democrație, stat de drept etc care, după cum spune Dughin, „...au înlocuit în epoca modernă adevăratele valori sacre: Dumnezeu, Biserică, menirea, binele şi adevărul...". Iar efortul regenerator, care trebuie făcut şi pentru care pledează şi Dughin, este absolut necesar să se constituie în deziderat urmat de toate

popoarele lumii întru salvarea lor, desigur prin conştiinţele organice cărora le datorează ascultare.

Tot cartea *Ortodoxie şi Naţionalism Economic* aduce în agora discuţiilor intelectuale şi alţi autori, care nu fac parte din spaţiul Răsăritului atât de blamat, ci aparţin Occidentului „civilizat”: Alain de Benoist, Philippe de Villiers, E.F. Schumacher, Samir Amin, Henry Makov etc., care vin şi ei să confirme şi să sprijine cu ştiinţă de carte adevărurile de mai sus, pe care nimeni nu mai trebuie să le ţină sub obroc, nimeni nu mai are voie să întunece sufletele popoarelor. În caz contrar, lumea se va prăbuşi în post istorie, va ajunge la sfârşitul istoriei descris de Fukuyama.

***

Demn de remarcat şi pentru situaţia în care a ajuns biata România este o recenzie amplă, făcută de Iurie Roşca, a cărţii economistului Ilie Şerbănescu: *România o colonie la periferia Europei*, apărută la Editura „ Roza vânturilor”, în anul 2016, la Bucureşti.

Este o lucrare de excepţie, un MANIFEST ŞI UN STRIGĂT, a unui economist român, care face o analiză lucidă şi lămuritoare pentru starea de sclavie în care au ajuns oamenii în România de astăzi, transformată în colonie de „mântuitorii” neamului românesc – Occidentul „civilizat” prin agenţii lui şi mâna politicienilor români care s-au vânturat de-a lungul sfertului de veac care a trecut de la „eliberarea” noastră de comunism. Este scrisă limpede, coerent şi într-o limbă română necunoscută pentru toţi „doctorii”, în tot felul de ştiinţe, ce populează spaţiul public şi mass-media din România.

Prin forţa şi adevărul condeiului lui Ilie Şerbănescu curge sângele neamului românesc, care n-a cunoscut niciodată, de-a lungul existenţei lui, colonialismul, şi pus să-l aplaude bietul de el din cauza sărăciei, a manipulărilor

abjecte şi a minciunilor necontenite spuse de dimineaţă până noaptea, şi de noaptea până dimineaţa. De asemenea, identifică cu luciditate şi claritate cauzele şi pe vinovaţii acestui dezastru fără întoarcere: România, faţă de alte ţări din Est, are (avea) resurse naturale pe care ţările cu vocaţie colonială de secole au pus ochii lacomi şi pe care, cu concursul noii clase politice româneşti, le-au jefuit fără milă, prin mijloace violente şi foarte rapid. Aşa că toţi cei care clamează fără încetare că dacă am avea stat de drept?!, justiţie, servicii loiale, guvern şi alte instituţii, traiul ar fi altul şi cetăţeanul respectat, ar trebui să se întrebe dacă mai avem ţară, sau foarte curând pământ care să ne hrănească.

În atare stare de lucruri neamul românesc n-a mai avut vreme să se dezmeticească şi să reuşească să opună rezistenţă până să fie atât de vlăguit, aflându-se şi văduvit de conştiinţele lui organice şi peste care rapacii stăpâni au instituit o conspiraţie a tăcerii, umilindu-le şi denigrându-le. În locul lor, au scos în arena publică, după şacali, nişte acefali, de aicea şi de aiurea, care ţipă la români, cu feţele schimonosite de ură şi autosuficienţă, că şi-au furat ţara (vezi oamenii uniunii salvaţi România).

Însă, după ce Ilie Şerbănescu face această analiză, pot spune exhaustivă, a stării Ţării, nu-l lasă sufletul să nu dea o minimă speranţă pentru neamul lui obidit şi împilat, şi-i identifică şi indică existenţa unei singure căi întru salvarea şi supravieţuirea naţiunii române, chiar dacă e subţire şi aproape imposibilă, şi anume o mişcare de eliberare naţională.

Poporul român aproape întotdeauna în existenţa lui prin veacuri a plătit cu sânge trădările conducătorilor plini de găunoşenia trufiei, care au fost de cele mai multe ori străini de el, şi care s-au constituit în acea „pătură superpusă”, sau mai rău „lepădături politice ale societăţii

româneşti”, atât ale Occidentului, cât şi ale Orientului, aşa cum îi califică geniul incontestabil al românilor, Mihail Eminescu. Din aceste considerente şi pentru Dreptatea neamului meu, puternicii zilelor noastre, în speranța că au înțelepciune şi suflet creştin, nu ar avea putința să-i pedepsească şi să-i umilească pe români pentru dezastrul făcut de conducătorii zilelor noastre, substituiți în cozi de topor în transformarea României într-o colonie, în schimb căpătând şi ei câțiva gologani. În reuşita lor, trădătorii, folosindu-se de sintagma: „corectitudine politică”, au jertfit pentru stăpânii lor adevărata elită de conştiință, înecându-i glasul, astfel încât talpa țării să se simtă abandonată şi la cheremul jefuitorilor.

Însă, pentru a rămâne ÎNTREGI, trebuie să luptăm pentru Renaşterea noastră, Identitate națională, Demnitate şi Tradiție, imperative care străbat ca firul roşu şi cartea moldoveanului nostru, Iurie Roşca, *Ortodoxie şi naționalism economic*. Iar un recurs la istorie este de netăgăduit în vremurile tulburi de astăzi, pline de minciuni amețitoare şi manipulări josnice. Şi din capul locului trebuie spus că atât Basarabia cât şi Bucovina n-au fost rupte din trupul țării cu sabia, ci prin Fraudă şi Trădare. Pentru că de trădători neamul nostru n-a dus lipsă niciodată aşa cum a dus lipsă de prieteni, parteneri aliați, şi care de fiecare dată, când interesele lor le-au dictat, au sacrificat România fără drept de apel.

Şi pentru a pune capăt acestei stări de lucruri trebuie să avem mintea deschisă să putem nimeri drumul drept care să ne conducă spre salvarea țării şi la răscumpărarea rătăcirilor noastre fără voie, şi să-i putem împiedica pe toți duşmanii şi denigratorii noştri să mai cânte fără contenire vechea arie a calomniei.

Mariana Heroiu, Bucureşti, 24 ianuarie 2017